

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ANN LIANG

EGER

"Türün sınırlarını aşan,
ilgi çekici bir ilk kitap."
—KIRKUS REVIEWS

BENİ

GÖRE-

BİL-

SEY-

DİNİZ

HİÇBİR SIR GÜVENDE DEĞİL!

BİRBİRİNDEN ZENGİN SINIF ARKADAŞLARININ ARASINDA TEK BURLU öğrenci olan Alice Sun, Pekin'deki seçkin uluslararası yatılı okulunda her zaman kendini görünmez hissetmiştir. Ama bir planı vardır: sınıf birincisi olmak, prestijli bir üniversiteye gitmek, harika bir iş bulmak ve sonunda ailesini yoksulluktan kurtarmak.

Ne yazık ki anne babası bombayı patlatır: Burslu bile olsa artık okul masraflarını karşılayamayacak durumdadırlar. Ancak bu, Alice'in sorunlarının en küçüğüdür çünkü önlenemez biçimde görünmez olmaya başlamıştır. Yani tamamen, fiziksel olarak görünmez oluyordu.

Bununla beraber Alice bu tuhaf yeni gücünün bir de iyi tarafı olduğunu keşfeder. Çin'in en zengin ve nüfuzlu gençlerinin sırlarına eş benzeri olmayan bir biçimde erişebiliyordu. Kısa süre içinde yeni bir plan yapar: Görünmezlik yeteneğini kullanarak sınıf arkadaşlarının bilmek istediği şeyleri öğrenecektir... tabii para karşılığında.

Ancak ödevleri, hem akademik rakibi hem iş ortağı olan Henry'yle arasında yeşermeye başlayan ilişki ve yerine getirmesi gereken gizli görevleri derken bir süre sonra her şey tepetaklak olmaya başlar. Görevler küçük skandallardan gerçek suçlara dönüşürken Alice ailesine yardım etmenin, sağduyusunu, hatta hayatını kaybetmeye değip değmeyeceğine karar vermelidir.

**“Zekice yazılmış, komik ve dokunaklı
olan bu kitabı okuması son derece eğlenceli. Bu ilk kitap,
biraz sihir içeren eğlenceli bir macera arayan
her okuru tatmin edecek.”**

—BOOKLIST

Kapak Tasarımı: Gigi Lau
Kapak Çizimi: Carolina Rodriguez Fuenmayor

ISBN 978-625-6411-59-3

www.olimposyayincilik.com

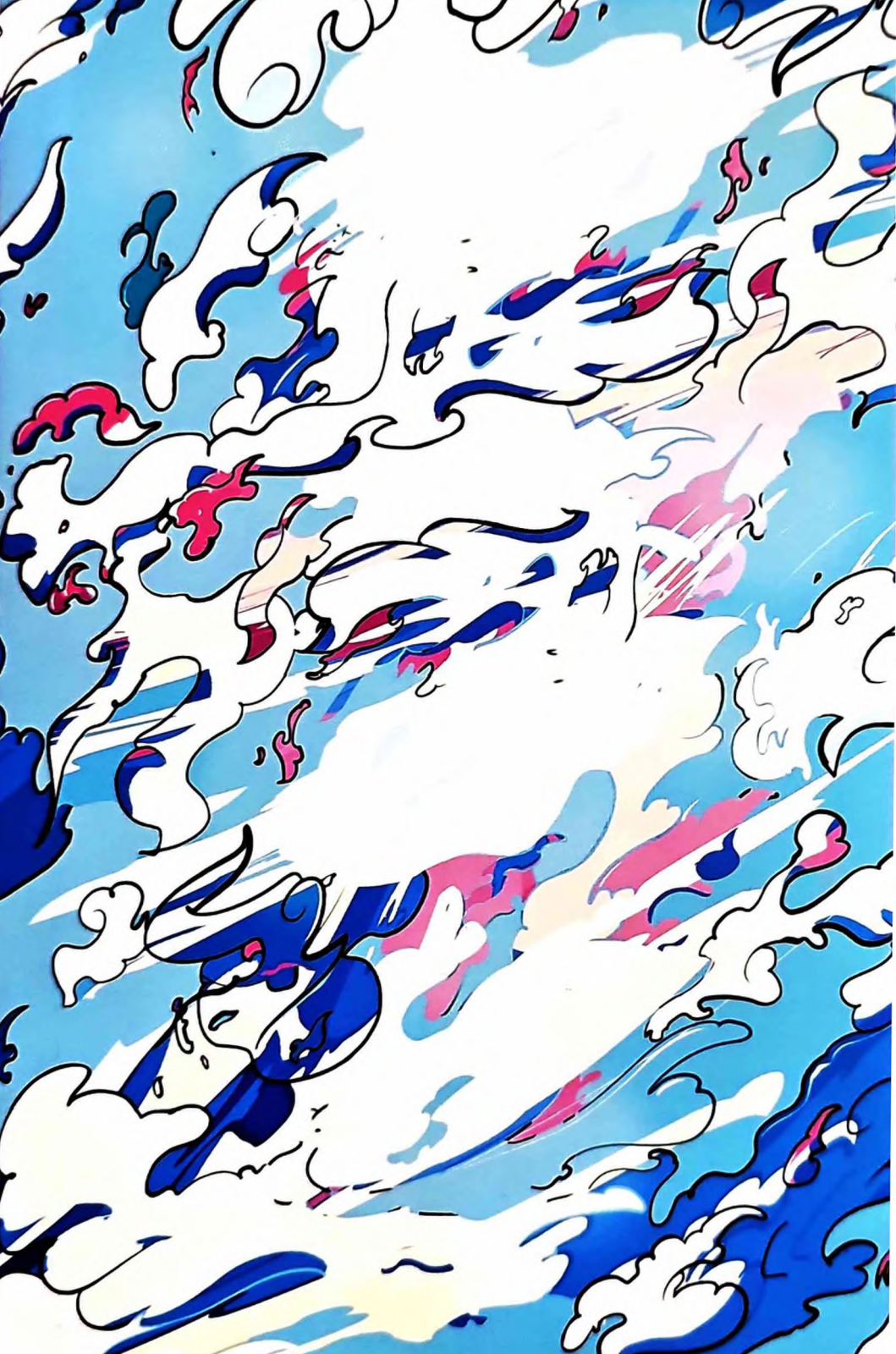
@/olimposyayinlari

X /olimposyayin

🎵 /olimposyayinlari

📞 /olimposyayinlari

EĞER BENİ GÖREBİLSEYDİNİZ

ANN LIANG

Bu kitabı okumaları yasak olan muhteşem ebeveynlerime.

Ve ne kadar mükemmel birisi olduğunu herkesin
öğrenmesini isteyecek küçük kız kardeşim Alyssa'ya.

ANN LIANG

**EĞER
BENİ
GÖRE-
BİL-
SEY-
DİNİZ**

Çeviren: Kemal Tokgöz

Annemle babam beni sadece üç sebepten biri için yemeğe çıkarırdı. Bir: Birisi öldüğünde (ki WeChat'teki¹ aile grubumuzda doksan küsur kişi olduğu düşünülduğünde, bu sandığınızdan daha sık gerçekleşirdi). İki: Birinin doğum günü olduğunda. Veya üç: Çok büyük, hayat değiştiren bir duyuruları olduğunda.

Kimi zaman da sebep yukarıdakilerin hepsinin birleşimi olurdu; mesela on iki yaşına girdiğim doğum günümde büyük büyük teyzem ölmüştü ve annemle babam, beni Airington Uluslararası Yatılı Okulu'na göndereceklerini bir kâse soslu kızarmış *noodle* eşliğinde söylemeye karar vermişti.

Fakat şimdi ağustostaydık; bunaltıcı yaz sıcaklığı klimalı restoranda bile elle tutulur şekilde hissediliyordu ve birinci derece akrabalarımın hiç kimsenin bu ay doğum günü yoktu. Bu durumda tabii ki geriye sadece iki olasılık kalıyordu...

Midemdeki gergin düğüm iyice sıkılaştı. Tek yapabildiğim, çift camlı kapıya koşup kaçmaya çalışmamaktı. İsterseniz zayıf biri olduğumu falan söyleyin ama şu an herhangi bir kötü haberi kaldırabilecek durumda değildim.

Özellikle de bugün.

Annem, üzerinde *qipao*² olan ve hiç gülümsemeyen bir garson bizi arka köşedeki masamıza doğru götürürken, "Alice, neden bu kadar gergin görünüyorsun bakalım?" diye sordu.

1 Çin'de geliştirilen, sesli ve yazılı iletişim için kullanılan bir uygulama. -ç.n.

2 Kadınların giydiği geleneksel bir Çin elbisesi. -ç.n.

Şeftali şeklindeki pembe kremalı kocaman pastayı paylaşan yaşlıların oturduğu kalabalık bir masanın ve bunaltıcı yakalı gömleklerinin içinde terleyen erkeklerle yanaklarına pudra süren kadınların olduğu, görünüşe göre şirket yemeği yenilen bir masanın yanından sıkışarak geçtik. İkinci masadakilerden birkaçı, üniformamı fark edince hafifçe dönüp baktı. Ceketimin cebine işlenmiş kaplan armasını bildikleri için mi yoksa mahalle okullarındaki eşofmanlara kıyasla üniformamın tasarımı fena hâlde gösterişli olduğu için mi baktıklarını anlayamadım.

“Gergin değilim,” dedim, annemle babamın arasındaki yere oturdum. “Yüzüm hep böyle görünür.” Bu aslında yalan sayılmazdı. Teyzem bir keresinde, eğer bir suç mahallinde bulunursam sırf yüz ifadem ve beden dilim yüzünden ilk tutuklanacak kişinin ben olacağım konusunda şaka yapmıştı. *Hiç senin kadar diken üstünde birini görmedim, demişti. Önceki hayatında bir fareydin herhâlde.*

O zaman bu benzetmeye içlerimden ama şimdi kendimi fare gibi hissetmeden edemiyordum; doğrudan kapana doğru yürüyen bir fare.

Annem kat kat tabakalardan oluşan menüyü bana uzattı. O bunu yaparken yanımızdaki pencereden kemikli ellerine vuran ışık, avucundan aşağı doğru ip gibi uzanan beyaz yara izini keskin bir şekilde ortaya çıkardı. Çok tanıdık bir suçluluk sızısı içimde alev gibi parlamaya başladı.

“*Haizi*,”³ dedi annem bana. “Ne yemek istersin?”

“Ah, şey, fark etmez,” dedim, hızlıca gözlerimi kaçırarak.

Babam tek kullanımlık ahşap yemek çubuklarını gürültülü bir çatırtıyla birbirinden ayırdı. “Bugünlerde çocuklar ne kadar şanslı olduklarını bilmiyorlar,” dedi, tüm kıymıklardan kurtulmak için yemek çubuklarını birbirine sürttükten sonra aynı şeyi benim yapmama yardım etti. “Bolluk içinde büyüyor

3 (Çince) Çocuk. -ç.n.

hepsi. Ben senin yaşındayken ne yedim, biliyor musun? Tatlı patates. Her gün tatlı patates.”

O, Henan’ın taşralarındaki günlük yaşamı detaylı bir şekilde anlatmaya koyulurken annem eliyle garsonu çağırıp kulağa bütün restoranı doyurmaya yetecek gibi gelen siparişlerini sıraladı.

“Anne,” dedim karşı çıkan bir sesle, kelimeyi resmî bir havayla uzatarak. “Bu kadarına ihtiyacımız yo...”

“Evet, var,” dedi sertçe. “Ne zaman okul başlasa açlıktan ölüyorsun. Vücudun için çok sağlıksız.”

İstemesem de içimde yükselen göz devirme dürtüsünü bastırdım. Yaz tatilinde yanaklarımın nasıl da dolgunlaştığını söyleyeli daha on dakika bile olmamıştı; aynı anda hem çok tumbul hem de tehlikeli derecede yetersiz beslenmiş olmak, sadece annemin mantığı için mümkündü.

Annem sonunda sipariş vermeyi bitirdiğinde babamla bakıştılar ve sonra bana o kadar ciddi yüz ifadeleriyle döndüler ki aklıma gelen ilk şey ağzımdan çıkıverdi: “Bü... büyükbabam iyi mi?”

Annem ince kaşlarını çatıp sert yüz hatlarını iyice belirginleştirdi. “Tabii ki iyi. Neden sordun?”

“Hi... hiç. Boş ver.” Kendime küçük de olsa rahat bir nefes alma izni verdim ama kaslarım hâlâ gergin, sanki bir darbeye hazır hâldelerdi. “Bakın, kötü haber her neyse acaba... acaba hızlıca konuşup bitirebilir miyiz? Bir saat içinde ödül töreni başlayacak ve eğer sinir krizi geçireceksem sahneye çıkmadan önce toparlanmam için en az yirmi dakikaya ihtiyacım var.”

Babam gözlerini kırıştırdı. “Ödül töreni mi? Ne töreni?”

Endişem geçici olarak yerini öfkeye bıraktı. “Hani her sene en başarılı öğrenciler için yapılan *malum* ödül töreni var ya.”

Bana boş gözlerle bakmaya devam etti.

“Hadi ama baba. Bu yaz bundan en az elli kere bahsetmişimdir.”

Sadece biraz abartıyordum. Kulağa üzücü gelse de son birkaç aydır dört gözle beklediğim tek şey oditoryumun parlak spot ışıklarının altındaki o ihtişamlı anlardı.

O anları Henry Li'yle paylaşmak zorunda kalsam bile.

Her zaman olduğu gibi bu isim ağzımda zehre benzeyen keskin ve acı bir tat bıraktı. Tanrım, ondan nefret ediyordum. Ondandır kusursuz porselen cildinden, tertemiz üniformasından, tıpkı sürekli büyüyen başarı listesi gibi dokunulmaz ve şaşmaz soğukkanlılığından nefret ediyordum. Tamamen sessiz bir şekilde başını önüne eğmiş masasında çalışırken bile insanların ona nasıl baktığından ve onu nasıl *gördüğünden* nefret ediyordum.

Dört yıl önce çiçeği burnunda, âdeta ışıldayan bir öğrenci olarak okula geldiği andan beri ondan nefret ediyordum. İlk gününün sonunda, tarih sınavımızda beni tam iki buçuk puanla geçmişti ve herkes ismini öğrenmişti.

Şimdi o ânı düşünmek bile parmaklarımı kaşındırıyordu.

Babam kaşlarını çatıp onay bekleyerek anneme baktı. “Şu şeye... tören şeyine gidecek miydik?”

“Sadece öğrenciler gidiyor,” diye hatırlattım, her zaman öyle olmasa da. Sınıf arkadaşımın epey ünlü annesi Krystal Lam törene gelip kazara paparazileri de peşinden sürükleyince okul yönetimi bunu daha özel bir etkinlik hâline getirmeye karar vermişti. O olaydan sonra oditoryumumuzun fotoğrafları, günlerce Weibo’da⁴ gezinmişti. “Neyse, önemli olan bu değil. *Önemli olan* ödül veriyor olmaları ve...”

“Evet, evet, sadece o ödülden bahsediyorsun zaten,” diyerek annem sabırsızca sözümü kesti. “Önceliklerin nerede bakalım, hı? Senin şu okulun, size doğru değerleri öğretmiyor mu? Her şeyden önce aile gelir, sonra sağlık, sonra emeklilik için para biriktirme, sonra... beni dinliyor musun sen?”

4 Çin’de çok popüler olan, Twitter ve Facebook benzeri bir sosyal ağ. —ç.n.

Yemeklerimizin gelmesiyle yalan söylemekten kurtulmuş oldum.

Quanjude gibi şık Pekin ördeği restoranlarında, yani sınıf arkadaşlarımdan birisinin ölmesi gerekmeden sık sık gittiği restoranlarda, şefler daima tekerlekli bir sehpayla tepsideki kızarmış ördeği getirir ve masanızın yanında kesip dilimlerdi. Bu âdeta gösterişli ve özenli bir performans olurdu; çıtır çıtır ve parlak deri, şimşek gibi inen her bıçak darbesiyle parçalanarak altındaki yumuşacık beyaz eti ve cızırdayan yağı ortaya çıkarırdı.

Fakat şimdi garson, kocaman parçalar hâlinde doğranmış bütün bir ördeği öylece önümüze koydu; üstelik ördeğin kafası hâlâ yerindeyken.

Annem yüzümdeki ifadeyi yakalamış olacak ki iç çekti ve ördeğin kafasını benden uzağa çevirip benim Batılı hassasiyetlerimle ilgili bir şeyler mırıldandı.

Daha fazla yemek sırayla, birer birer geldi: üzerine biraz sirke dökülüp doğranmış sarımsakla karıştırılmış taze salatalıklar, mükemmel çıtırılıkta olacak şekilde fırınlanmış taze soğanlı ince *pancakeler*, kızıl-kahverengi bir sosun içinde yüzen yumuşacık tofular ve ince bir şeker tabakasıyla kaplı sakız gibi pirinç kekleri. Annemin daha şimdiden keskin kahverengi gözleriyle yemekleri ölçüp biçtiğini görebiliyordum; büyük ihtimalle babamla kalanlardan kaç ekstra öğün çıkarabileceklerini hesaplıyordu.

Annemle babamın yemeklerinden birkaç lokma almasını beklemeye kendimi zorladıktan sonra konuştum: “Şey... Bana önemli bir şey söyleyeceğinizden emindim ama?..”

Babamın buna karşılığı, hâlâ buharı tüten yasemin çayından koca bir yudum alıp hiç acele etmeden çayı ağzında çalkalamak oldu. Annem zaman zaman kare çenesinden dümdüz kaşlarına, bronz teninden inatçı mükemmeliyetçiliğine kadar babamın her özelliğini aldığını söyleyerek şaka yapıyordu. Ama hiç şüphe yok ki sabrından zerre kadar nasiplenmemiştim.

"Baba," dedim hızlıca, ses tonumun saygılı kalması için elimden geleni yapıyordum.

Bir elini kaldırdı ve çayının tamamını içtikten sonra nihayet konuşmak için ağzını açtı. "Ah. Evet. Şey, annenle ben düşünüyorduk da... Başka bir okula gitmeye ne dersin?"

"Bir dakika, ne?" Sesim o kadar yüksek ve tiz çıktı ki restorandaki konuşmalar kesildi ve son kelimemde ergenliğe girmek üzere olan bir çocuğunki gibi çatladı. Yan masadaki şirket çalışanları, kadeh kaldırmalarını yarıda bırakıp bana kınayıcı bakışlar attılar. "Ne?" diye tekrarladım, bu sefer fısıldayarak. Yanaklarıma ateş basmıştı.

Annem, mükemmel şekilde sarılmış bir parça Pekin ördeğini gülümseyerek tabağıma koyarken, "Belki kuzenlerin gibi mahalle okuluna gidersin," dedi. Zihnimde tehlike çanları çalmasına sebep olan türden bir gülümsemedir bu. Dışinizi çekmeden önce dişçilerin yüzünde oluşan gülümsemelerdendi. "Ya da seni tekrar Amerika'ya gönderebiliriz. Arkadaşım Shen teyzeni hatırlıyor musun? Hani şu hoş bir doktor oğlu olan?"

Başımı onaylarcasına yavaşça salladım; sanki arkadaşlarının üçte ikisinin çocuklarının ya doktor ya da doktor adayı olduklarını bilmiyordum.

"Maine'de evlerine çok yakın, epey güzel bir devlet okulu varmış. Belki restoranında işlere yardım edersen kalmana da izin verir..."

"Anlamıyorum," diye sözünü kestim kendimi tutamayarak. Midemde rahatsız edici bir his oluştu; okuldaki Spor Festivali'nde sırf Henry'yi geçebilmek için koşarken kendimi çok zorlayıp neredeyse avlunun her tarafına kustuğumdaki gibi bir histi. "Ben sadece... Airington'da ne gibi bir sorun var?"

Babam söylediğim şeye şaşırılmış gibi görünüyordu. Mandarin dilini kullanarak, "Airington'tan nefret ettiğini sanıyordum," dedi.

"Ben hiç *nefret ediyorum* demedim..."

“Bir keresinde okul logosunun çıktısını alıp bütün öğleden sonrası onu kaleminle delerek geçirmiştin.”

“Yani başlarda okulun en büyük hayranı değildim, evet,” dedim, yemek çubuklarımı plastik masa örtüsüne bırakarak. Parmaklarım hafif hafif titriyordu. “Ama bu beş yıl önceydi. Artık insanlar beni tanıyor. Bir itibarım var, hem de iyi bir itibar. Öğretmenler beni seviyor, *gerçekten* seviyorlar ve sınıf arkadaşlarımdan çoğu da zeki olduğumu düşünüyor ve... ve söylediğim şeyleri gerçekten önemsiyorlar...” Gelgelelim ağzımdan çıkan her kelimeyle annemle babamın yüzleri giderek asıldı, midemdeki rahatsız edici his buz gibi bir kaygıya dönüştü. Yine de umutsuzca devam ettim. “Ayrıca bursum var, unuttunuz mu? Bütün okulda sadece benim bursum var. Öylece bırakırsam ziyan etmiş olmaz mıyız...”

“Yarı burslusun,” diye düzeltti annem.

“Tamam da en fazla bu kadarını teklif ediyorlar...” Sonra birden aklıma geldi. O kadar barizdi ki cahilliğim karşısında afalladım; annemle babam yıllarca bıkıp usanmadan çalışarak girmemi sağladıkları okuldan beni neden aniden almak isteyeceklerdi ki?

“Yoksa... okul ücreti yüzünden mi?” diye sordum, etrafımızdaki kimse kulak misafiri olmasın diye alçak sesle konuşmuştum.

Annem ilk başta hiçbir şey söylemedi, sadece soluk renkli, çiçek desenli bluzunun gevşek düğmesiyle oynuyordu. Süpermarketten aldığı ucuz bir şeydi; Yaxiu Market’in aşırı pahalı çakma markalar satan cansız bir alışveriş merkezine dönüşmesinden sonra kıyafet bulmak için yeni favori yeri süpermarketti.

“Bunu senin düşünmen gerekmiyor,” dedi sonunda.

Ki bu da *evet* demekti.

Sandalyeme yığılırcasına arkama yaslanıp zihnimi toparlamak için kendimi zorladım. Sıkıntı çektiğimizi bilmiyor değildim elbette. Babamın eski matbaa şirketi kapandığından ve annemin Xiehe Hastanesi’ndeki gece vardiyaları azaltıldığından beri bir

süredir sıkıntı çekiyorduk. Ama annemle babam yaşadığımız sıkıntının boyutlarını gizleme konusunda daima çok iyiydiler; endişelerimin hepsini basitçe, “Sen sadece derslerine odaklan,” veya “Şapşal çocuk, aç kalmana izin verir miyiz sandın?” diyerek geçiştirirlerdi.

Masanın diğer ucundan onlara baktım, gerçekten baktım ve gördüğüm şey babamın şakaklarında yer yer oluşan beyaz saçlar, annemin gözlerinin altında belirginleşmeye başlayan yorgunluk kırışıklıkları oldu. Uzun iş günleri, ben o küçük Airington hayalimde saklanırken onların durumunu kötüleştirmişti. İçimi bir utanç dalgası kapladı. Her yıl ekstra 165.000 yuan ödemek zorunda olmasalardı hayatları ne kadar kolaylaşırdı?

“Şey, şimdi seçenekler nelerdi?” diye sorduğumu duydum. “Pekin’de mahalle okulu veya Maine’de devlet okulu mu?”

Annemin yüzünde belirgin bir rahatlama ifadesi oluştu. Bir parça Pekin ördeği daha alıp koyu kıvamlı siyah sosa batırdı, sonra iki dilim salatalıklı tıpkı benim sevdiğim gibi soğan eklemekten incecik bir *pancakee* sardı ve tabağıma koydu. “Evet, evet. İkisi de iyi olur.”

Alt dudagımı kemirdim. Açıkçası iki seçenek de iyi filan değildi. Çin’deki herhangi bir mahalle okuluna gitmek, ilkökul seviyesindeki Çince becerilerim ayağıma dolanmadan, en zor üniversiteye giriş sınavlarından biri olan *gaokaoya* girmek zorunda kalacağım anlamına geliyordu. Maine’e gelince, orasıyla ilgili tek bilgim en az çeşitliliğe sahip Amerika eyaleti olduğuydu ve SAT sınavlarına dair bilgim de Netflix’te izlediğim lise dizileriyle sınırlıydı. Ayrıca oradaki bir devlet okulunun Uluslararası Diploma derslerime devam etmeme izin verme ihtimalinin çok düşük olduğunu biliyordum.

“Hemen karar vermemiz gerekmiyor,” diye ekledi annem hızlıca. “Baban ve ben Airington’daki ilk dönem taksitini zaten ödedik. Bu konuyu arkadaşlarına ve öğretmenlerine sorabilir, üzerinde düşünebilirsin. Sonra yine konuşuruz. Olur mu?”

“İyi,” dedim fakat hislerim iyiden çok ama çok uzaktı. “Kulağa harika geliyor.”

Babam parmak eklemlerini masaya vurarak annemi de beni de korkuttu. “Yeter ama. Yemek vaktinde bu kadar çok konuşulmaz.” Yemek çubuklarını aramızdaki tabaklara daldırdı. “Yemekler çoktan buz gibi oldu.”

Yemek çubuklarımı tekrar elime alırken diğer tarafımızdaki masada oturan yaşlı çift, yüksek sesle ve detone bir şekilde Çince “Mutlu Yıllar” şarkısı söylemeye başladı. “*Zhuni shengri kuaile... Zhuni shengri kuaile...*” Ortada oturan yaşlı nene başını sallayıp ritme göre ellerini çırpıyor, dişsiz ağzıyla geniş geniş sırıtiyordu.

En azından birileri, geldikleri zamankine kıyasla morali daha yüksek bir şekilde bu restorandan çıkacaktı.

• • •

Neredeyse dışarıya adımımı atar atmaz alnımdan boncuk boncuk ter damlamaya başladı. Kaliforniya’daki çocuklar sürekli sıcaktan yakınırdı ama Pekin’de yazlar boğucu ve insafsızdı, sokaklarda baştan başa dikilmiş *wutong* ağaçlarının alacalı gölgeleri, genellikle tek rahatlama kaynağı olurdu.

Şu an o kadar sıcaktı ki zar zor nefes alabiliyordum. Ya da sadece panik yapıyordum.

“*Haizi*, biz gidiyoruz,” diye seslendi annem. Küçük, plastik yemek paketlerinin olduğu poşet dirseğinden sarkıyordu, içleri bugünün öğle yemeğinden kalan her şeyle –*gerçekten* her şeyle bu arada– doluydu. Ördek kemiklerini bile paket yaptırmıştı.

Ona el salladım, sonra da rahatlayarak bir nefes verdim. Annem bana her zamanki vedalaşma tavsiyelerini hiç acele etmeden verirken başımı sallayıp gülümsemeyi başarabildim. Tavsiyeleri de şöyleydi bu arada: Gece on birden sonra yatma yoksa ölürsün, soğuk su içme yoksa ölürsün, okula giderken

çocuk tacizcilerine dikkat et, bol bol zencefil ye, her gün hava kalitesi indeksini kontrol etmeyi unutma...

Sonra babamla birlikte en yakın metro istasyonuna yürümeye başladılar; annemin minyon bedeniyle babamın uzun ve zayıf yapısı kalabalıklar tarafından hızlıca yutuldu, ardından tek başıma öylece kaldım.

Boğazımın arkasında korkunç bir baskı oluşmaya başladı.

Hayır. Ağlayamazdım. Burada olmazdı, şimdi olmazdı. Hâlâ katılmam gereken bir ödül töreni varken olmazdı, belki de bu gidebileceğim en son ödül töreniydi.

Kendimi hareket etmeye, düşüncelerimi kafamın içinde dönüp duran endişe kara deliğinden uzaklaştırmak için çevreme, herhangi bir şeye odaklanmaya zorladım.

Uzarlarda tüm o camları, çelikleri ve arsız lüksleriyle göğe yükselen bir dizi gökdelen vardı; konik uçları mavi gökyüzünü deliyordu. Gözlerimi kısarsam ünlü CCTV merkez binasının silüetini bile seçebiliyordum. Şeklinden dolayı herkes buraya Dev Külot diyordu; Mina Huang –görünüşe göre babası bu binanın tasarımcısıydı– insanları bundan vazgeçirmek için beş sene uğraşmış ama başarısız olmuştu.

Eteğimin cebindeki telefonum titredi ve daha bakmadan bunun bir mesaj olmadığını (asla mesaj olmazdı), alarm olduğunu anladım: Törenin başlamasına sadece yirmi dakika kalmıştı. Kendimi daha hızlı yürümeye zorladım. Triportörler, sokak satıcıları ve küçük sarı bisikletlerle tıkanmış dolambaçlı sokakları, bir sürü bakkal ve *noodle* dükkânını, üzerinde yanıp sönen Çince harfler olan neon tabelaları geçtim.

Third Ring Yolu'na yaklaştığımda trafik ve insan kalabalığı yoğunlaştı. Her yerde her çeşit insan vardı. Kelleşmeye yüz tutmuş amcalar hasır yelpazelerle serinlemeye çalışırken ağızlarından sigaraları sarkıyor, yarıya kadar çektikleri gömlekleri güneşten yanmış karınlarını ortaya çıkarıyordu ve hepsi tam anlamıyla *hiçbir-bok-umurumda-değil* havası oluşturunyorlardı. Yaşlı teyzeler

kaldırımlarda kasıla kasıla yürüyor, çiçek desenli alışveriş arabalarını arkalarında sürükleyerek açık pazarlara gidiyorlardı. Bir grup mahalle okulu öğrencisi, küçük bir atıştırma tezgâhının önünde büyük bardaklardaki inci çaylarını ve kızarmış tatlı patateslerini paylaşırken aralarında duran taburede, yayılmış ödev kitapçıklarından oluşan yığındaki kareli defter sayfaları hafif esintide dalgalanıyordu.

Yanlarından geçerken öğrencilerden birinin, “Dostum, şunu gördün mü?” diye sorduğunu duydum. Sözcükleri ağır bir Pekin aksanıyla âdeta kabarıyordu.

“Neyi?” diye karşılık verdi bir kız.

Bakışlarımı önümden ayırmadan yürümeye devam ettim, söylediklerini duymuyormuş gibi yapmak için elimden geldiğince uğraşıyordum. Sonra konuşmaya devam ettiler, muhtemelen Çince anlamadığımı düşünmüşlerdi; zaman zaman yerliler bende yabancı havası –ya da mizacı, artık her ne demekse– olduğunu söylerdi.

“Şu kız *o okula* gidiyor. Şu Hong Konglu şarkıcı vardı ya... adı neydi? Krystal Lam mıydı? Kızını oraya gönderiyormuş. SYS'nin CEO'su da öyle... Bir dakika, Baidu'dan⁵ bakayım...”

Birkaç saniye sonra kız, “*Siktir!*” diye küfretti. Arkamdan bana bakakaldığını resmen *hissede biliyordum*. Yüzüm yanmaya başladı. “Sadece bir yıllık 330.000 yuan mı? Ne öğretiyorlar, kraliyet ailesinden birilerini baştan çıkarmayı mı?” Sonra duraksadı. “Ama orası uluslararası bir okul değil mi? Oralara sadece beyazların gittiğini sanıyordum.”

“Orası belli olmaz,” dedi ilk öğrenci alay edercesine. “Uluslararası öğrencilerin çoğunun sadece yabancı pasaportu oluyor. Yurt dışında doğacak kadar zenginsen kolay iş.”

Bu kesinlikle doğru değildi: Tam da burada, Pekin’de doğmuştum ve yedi yaşında annemlerle Kaliforniya’ya taşınmıştık.

5 Çin’e özgü bir arama motoru. –ç.n.

Ve zengin olmaya gelirsek... Hiç de değildik. Her neyse. Dönüp de çocuğu düzeltecek hâlim yoktu sonuçta. Hem bazen insanların, canları ne istiyorsa düşünmelerine izin vermenin daha iyi olduğunu bilecek kadar hayat hikâyemi yabancılara anlatmışlığım vardı.

Trafik ışıklarının değişmesini beklemeden karşıya geçtim, zaten burada kimse ışıklara dikkat etmezdi. Şu konuşan çocuklardan uzaklaştığıma da epey sevindim. Sonra da kafamda hızlıca bir yapılacaklar listesi hazırladım.

Ne zaman bunalsam ya da hayal kırıklığına uğrasam en çok işe yarayan şey buydu. Kısa vadeli hedefler. Küçük sorunlar. Kontrolümdeki şeyler. Mesela:

Bir: Ödül törenini Henry Li'yi sahneden aşağıya atmadan bitir.

İki: Çince makalenin erken teslim et (Wei Laoshi'nin gözüne girmek için son şansımı bu).

Üç: Öğle yemeğinden önce tarih dersinin programını oku.

Dört: Herhangi bir şey kırıp dökmeden ve/veya bir şeye vurmadan Maine'i ve Pekin'deki en yakın devlet okullarını araştırıp hangilerinin en yüksek gelecek başarısı vadettiğini—eğer vadeden varsa tabii— öğren.

Gördünüz mü? Hepsi de gayet yapılabilir şeylerdi.

• • •

“Bu okulun öğrencisi olduğundan emin misin?”

Çalı gibi kaşlarını çatmış güvenlik görevlisi, dövme demir okul kapısının diğer tarafından bana bakıyordu.

Kızgınlığımı yutkunarak bastırdım. Anlaşılan okulun üniformasını giymem ve daha bu sabah eşyalarımı yurt odama taşımak için giriş yapmış olmam önemli değildi çünkü bunu her seferinde yaşıyorduk. Belki de güvenlik görevlisinin Henry Li'yi hiçbir şey sormayıp geniş geniş sırtarak içeri almasını

şahsen görmeseydim bu durum bu kadar canımı sıkmazdı. Henry gibi insanlar muhtemelen kimlik taşımaya bile ihtiyaç duymuyorlardı; doğrulama için sadece yüzü ve ismi yeterliydi.

“Evet, eminim,” dedim, alnımdaki teri ceketimin koluyla sildim. “Beni içeri alabilirsiniz...”

“İsim?” diye sözümü kesti. Şimdi de bilgilerimi girmek için pahalı görünen bir tablet çıkarıyordu. Okulumuz birkaç sene önce tamamen kâğıtsız sisteme geçmeye karar verdiğinden beri kullandıkları gereksiz teknolojinin haddi hesabı yoktu. Kantindeki menüler bile artık tamamen dijitaldi.

“Çince ismim Sun Yan. İngilizce ismim Alice Sun.”

“Kaçınıcı sınıf?”

“On iki.”

“Öğrenci kimliğin?” Yüzümdeki ifadeyi yakalamış olacak ki kaşlarını iyice çatı. “Bak küçük dostum, öğrenci kimliğin yoksa...”

“Ha-hayır, hayır, ondan değil... tamam, bakın çıkarıyorum,” diye mırıldanıp kartımı çıkardım ve görmesi için uzattım. Öğrenci kimliklerimiz için geçen yılın sınav döneminde fotoğraf çektirmiştik ve sonuç olarak fotoğrafta çukurdan çıkmış bir şey gibi görünüyordum: Genellikle gösterişli duran siyah atkuyruğum, bir hafta boyunca ders çalışmak için saçımı yıkamayı atladığımdan yağlı bir karmaşa hâlindeydi, yüzüm stres lekeleriyle doluydu ve gözlerimin altında dev koyu halkalar vardı.

Fotoğrafımı görünce güvenlik görevlisinin hafifçe kaşlarını kaldırdığını gördüğüme yemin edebilirdim ama en azından birkaç saniye sonra kapılar gıcırdarak açıldı ve sokağa dönük iki aslan heykelinin yanında durdu. Azıcık kalan itibarımı da yerden toplayıp adama teşekkür ettim ve aceleyle içeri girdim.

Airington okul yerleşkesini her kim tasarlamışsa belli ki Doğu’yla Batı’nın, eski ve yeni mimari unsurların sanatsal bir karışımını yaratmayı amaçlamıştı. Ana girişin tıpkı Yasak Şe-

hir'dekiler⁶ gibi düz, geniş karolarla döşenmesinin sebebi buydu. Biraz ileride *koi* balığı havuzları ve eğimli, parlak kırmızı çatıları olan sıra sıra *pagodalara*⁷ sahip yapay Çin bahçeleri vardı. Ama esas okul binaları, zeminden tavana uzanan cilalı pencereler ve yemyeşil çimenliklerde bulunan cam köprülerle süslenmişti.

Dürüst olmam gerekirse birileri burada şu antik Çin dönem filmlerinden çekmeye başlamış da seti kaldırmayı unutmuş gibiydi.

Her şeyin çok geniş bir alana yayılması hiç yardımcı olmuyordu. Avluda koşturup fen binasının oradan dönmem ve oditoryuma girmem neredeyse on dakika sürmüştü, o zamana kadar da güzelce aydınlatılmış geniş alan çoktan öğrencilerle dolmuştu.

Heyecan dolu sesler, tıpkı bir deniz kenarındaki dalgalar gibi, âdeta duvarlardan sekiyordu. İnsanlar yazın yaptıkları şeylere dair konuşmaya başlayınca ses seviyesi daha da yükseldi. Detayları öğrenmek için dinlememe gerek bile yoktu; zaten her şey Instagram'ın her yerini sarmıştı, hem de Rainie Lam'in bir keresinde Kardashian'ların kaldığı bir villada çekildiği bikinili fotoğraflarından Chanel Cao'nun ailesinin yeni yatında çektiği filtrelere boğulmuş *selfielere* kadar.

Gürültünün şiddeti gittikçe artarken oturacak bir yer bulmak için —daha doğrusu yanına oturabileceğim birilerini bulmak için— oditoryumu bakışlarımla taradım. Herkesle yeterince samimiydim ama ana dilinizden (en yaygın diller İngilizce ve resmî dil olan Mandarin'di; sonra da Korece, Japonca ve Kantınca geliyordu) kaç kez okulun aylık gazetesinde yer alacak kadar etkileyici başarıya imza attığınıza kadar birçok şeyin belirlediği

6 Ming Hanedanı'ndan Çing Hanedanı'nın sonuna kadar kullanılan Çin imparatorluk sarayı, —f.n.

7 Güneydoğu Asya ve Uzakdoğu'da yaygın olan; çoğunlukla taştan, tuğladan ve nadiren de tahtadan yapılan, kule biçiminde katmanlı Budist tapınaklarına verilen isim, —f.n.

sosyal bölünmeler hâlâ vardı. Henry Li'nin burada geçirdiği dört yıl boyunca on beş kez gazeteye çıkmasını saymazsak, bana kalırsa böyle bir yerde bulmayı bekleyeceğiniz meritokrasiye⁸ en yakın şey buydu.

Bu arada, onun gazeteye kaç kere çıktığını saydığım filan yoktu tabii.

“Alice!”

Başımı kaldırıp baktığımda oda arkadaşım Chanel'in orta sıradan bana el salladığını gördüm. Taobao modellerindeki gibi bir güzelliği vardı: sivri bir çene, cam gibi soluk bir ten, özellikle dağınık bırakılmış kâküller, üst bacağım kadar ince bir bel ve kesinlikle iki yaz önce sahip olmadığı kıvrımlı göz kapakları. Annesi Coco Cao gerçekten modeldi –daha geçen sene *Vogue China*'yla çekim yapmıştı ve şehirde satılan neredeyse her dergide yüzünü görebilirdiniz–, babasıysa Pekin ve Şangay'ın her yerinde şubesi olan lüks bir gece kulübü zincirinin sahibiydi.

Onunla ilgili tüm bildiklerim aşağı yukarı bu kadardı. Yedinci sınıfın başında yurtlara ilk taşındığımızda bir yanım ileride onunla en yakın arkadaş olmayı ummuştu. Ve bir süreligine de öyle olacak gibiydik; her sabah kahvaltı için yemekhaneye birlikte gitmiş ve her dersten sonra dolaplarımızın başında birbirimizi beklemiştik. Ama sonrasında bana, onunla ve sonradan görme zengin arkadaşlarıyla Sanlitun Village ve Guomao gibi yerlere alışveriş yapmak için gitmeyi teklif etmeye başladı; bu mağazalar, muhtemelen ailemin dairesinden daha pahalıya tasarım çantalar satıyordu. Üçüncü kez şüpheli, tereddütlü bir mazeretle geri çevirdiğimde o da sormayı bıraktı.

Yine de aramız bozuk filan değildi ve yanında da boş yer vardı...

Hissettiğim kadar tuhaf görünmediğimi umarak boş koltuğu elimle gösterdim. “Oturabilir miyim?”

8 Kişilerin yetenek ve bireysel üstünlüğüne dayanan yönetim biçimi. –e.n.

Bana gözlerini kırpıştırarak baktı, belli ki biraz şaşırmıştı. Bana el sallaması sadece kibarlıktandı, bir davet değildi. Ama sonra gülümsedi; kusursuz porselen diş kaplaması, neredeyse oditoryumun loşlaşmaya başlamış ışıkları kadar parlaktı. “Evet, tabii.”

Ben oturur oturmaz son sınıf koordinatörümüz ve tarih öğretmenimiz Bay Murphy, elinde mikrofonla sahneye çıktı. Okulumuzdaki Amerikalılardan biriydi; düzgün ama en iyilerden olmayan bir üniversiteden İngiliz Dili ve Edebiyatı diploması, Çinli bir eşi, iki çocuğu vardı ve muhtemelen Çin’e bir tür orta yaş krizinden dolayı gelmiş ve maaşlardan dolayı da burada kalmıştı.

Mikrofona iki kez hafifçe vurup herkesin yüzünü buruşturmasına sebep olan korkunç ve tiz bir ses çıkardı.

Oluşan sessizliğe dönüp, “Merhabalar, merhabalar,” dedi. “Bu eğitim öğretim yılının ilk toplantısına hoş geldiniz. Bu çok özel bir toplantı, hatırlayacak olursanız...”

Ödüllerin en son verileceğini bilsem de oturuşumu dikleştirdim.

Önce kendi reklamımızı yapmamız gerekiyordu.

Bay Murphy’nin eliyle bir işaret yapması üzerine projeksiyon cihazı açıldı ve arkasındaki ekranı tanıdık isimler, numaralar ve kolaylıkla fark edilen okul logolarıyla doldurdu. Üniversiteye kabul oranlarıydı bunlar.

PowerPoint sunumuna bakılırsa geçen sene mezun olan sınıfın yüzde ellisinden fazlası Amerika’nın en iyi okullarına veya Oxbridge’e⁹ kabul edilmişti.

İzleyiciler arasındaki birkaç öğrenci şaşkınlık içinde mırıldandı, muhtemelen bu yıl yeni başlayanlardı. Geri kalan herkes buna zaten alışkındı, yeterince etkileniyorduk ama şok

9 İngiltere’deki Oxford Üniversitesi ve Cambridge Üniversitesi için kullanılan ortak bir kelime. -ç.n.

da olmuyorduk. Ayrıca iki sene önce mezun olanlar çok daha yüksek bir oran yakalamıştı.

Bay Murphy, *tüm alanlarda başarı ve mükemmellik taahhüdü* konusunda tekdüze bir ses tonuyla aralıksız, yıllarca sürmüş gibi gelen bir konuşma yaptı. Sonra da sahneye çıkacak öğrencileri anons etti ve Rainie Lam'ın adı söylenince herkes alarma geçti. Birisi tezahürat bile yaptı.

Rainie sağır edici bir alkış tufanı eşliğinde dans edercesine sahneye süzüldü ve yarı hayranlık, yarı kıskançlıkla göğsümün hafifçe sıkışmasına engel olamadım. Sanki yine anaokuluna dönmüştüm, çocuklardan biri okula yepyeni bir oyuncakla gelmişti de haftalarca gözüm onda kalmıştı.

Rainie piyanonun başına geçince spot ışığı altın rengi bir hale gibi üzerine vurdu. Tıpkı annesi Krystal Lam gibiydi. Bütün dünyayı dolaşmış gerçek bir Hong Kong yıldızı gibi. Kendisi de bunun farkında olmalıydı çünkü parlak kızıl-kahve saçlarını sanki Pantene reklamındaymış gibi savurdu ve kalabalığa göz kırptı. Teknik olarak saçımızı boyatmamıza izin bile verilmiyordu ama Rainie bu konuda stratejik davranmıştı. Geçtiğimiz sene boyunca öğretmenlerin değişimi fark etmemesi için iki haftada bir saçını bir ton daha açık renge boyatmıştı. Bu işe kendini bu kadar adanması neredeyse etkileyiciydi. Gerçi insanın zamanı ve parası olunca herhâlde stratejik davranmak kolaydı.

Alkışlar sonunda bitince Rainie şarkı söylemeye başladı, tabii ki JJ Lin'in en son teklilerinden biriydi. Geçen kasım ayında JJ Lin'in annesinin konserine konuk olmasına yaptığı utanmazca bir göndermeydi.

Rainie'den sonra Peter Oh çıkıp kendi yazdığı rap şarkılarından birini söyledi. Başka biri olsaydı herkes muhtemelen onun adına utanıp oturduğu yerde kıkırdamaya başlardı ama Peter iyiydi. *Gerçekten* iyiydi. Hatta Asyalı bir *hip-hop* şirketiyle anlaşma yapmak üzere olduğuna dair dedikodular dönüyordu ama muhtemelen babasının Longfeng Petrol'deki işini devralacaktı.

Daha fazla öğrenci sırayla sahneye çıktı: bir alt sınıftan bir keman dehası, daha önce Sidney Opera Binası'nda sahneye çıkmış olan profesyonel eğitim almış Asyalı-Avustralyalı bir opera şarkıcısı ve geleneksel Çin cüppesi giymiş *guzheng*¹⁰ çalan biri.

Ve sonunda, en sonunda benim sıram geldi.

Piyano perdelerin arkasındaki karanlık bir köşeye kaldırıldı ve sunum slaytları değişti. Kalın ve büyük puntolu *Üstün Başarı Ödülü* yazısı ekranın ortasında beliriverdi. İçim hafifçe pır pır etti.

İş bu ödül törenlerine geldiğinde açıkçası öyle pek fazla gerilim yoktu. Ödül almaya hak kazanırsak aylar öncesinden hepimize e-postayla bilgilendirme yapılıyordu ve şiddetli bir gıda zehirlenmesi geçirdiğim için Çince sınavında düşük performans gösterdiğim sekizinci sınıf haricinde, o buraya geldiğinden beri Henry'yle ben her yıl Üstün Başarı kategorisinde berabere kalıyorduk. Şimdiye kadar buna alıştığımı, en azından daha az önemsemeye başladığımı düşüneceksiniz ama açıkçası durum tam tersiydi. Artık sabit bir başarı serisine, korumam gereken bir itibara sahip olduğumdan risk daha büyüktü ve kazanma heyecanı her zamankinden daha fazlaydı.

Âşık olduğunuz insanı öpmekle ilgili söylenenler gibiydi (bildiğimden değil bu arada): her seferinde ilk kez gibi.

"Alice Sun," dedi Bay Murphy, mikrofonu patlatarak.

Yavaşça yerimden kalkarken tüm gözler hızla bana döndü. Rainie'de olduğu gibi çılgınca tezahüratlar yoktu ama en azından bakıyorlardı. En azından beni görebiliyorlardı.

Üniformamı düzelterip sahneye yöneldim, yolda bir yere takılmamak için çok dikkatliydim. Sonra Bay Murphy karşımda durup elimi sıktı, beni spot ışığının altına yönlendirirken insanlar alkışlıyordu.

10 Çin'e özgü telli bir enstrüman. -ç.n.

Şöyle söyleyeyim, insanların beni yargıladığını veya arkamdan atıp tuttuklarını düşüncecek olsam oracıkta büzülüp ölebilirdim ama bu, böylesi pozitif bir ilgi, alkışlar davul sesi gibi odada yankılanırken ve ismim ekranda yazarken... Bu anda sonsuza dek kalabilirdim.

Fakat bu an sadece birkaç saniye sürdü çünkü hemen sonrasında Bay Murphy Henry Li'nin ismini söyledi ve ânında herkesin ilgisi başka yöne kaydı. Yeniden odaklanıldı. Alkışlar fark edilir biçimde arttı, acı verecek kadar daha güçlüydü.

İnsanların bakışlarını takip edip ön sırada ayağa kalkarken onu gördüğümde midem kasıldı.

Henry Li'nin böyle görünmesi gerçekten dünyadaki en büyük adaletsizliklerden biriydi; elbette genç işsizliği ve vergileri filan bunun dışında bırakırsak. Diğerlerimizin aksine o, geçen senenin sonunda sevimli, okul reklamlarındaki ideal çocuk imajından neredeyse bir gecede sıyrılıp garip ergenlik safhasını tamamen es geçmiş gibiydi. Şimdi keskin profili, ince yapısı ve kaşlarının üzerine nasıl oluyorsa daima mükemmel bir şekilde düşen simsiyah dalgalı saçlarıyla Çin'in ikinci en büyük teknoloji şirketinin vârisi gibi kolaylıkla bir idol adayı olarak görülebilirdi.

Tek bir uzun adımla sahneye çıkarken hareketleri pürüzsüz ve kasıtlıydı. Güzel, korkunç yüzüne özenle yerleştirdiği, fazlasıyla nefret ettiğim bir ifadesi vardı.

Sanki düşüncelerimi duyabiliyormuş gibi bir anda gözleri benimkilerle buluştu. Karnımdaki burulma, yanma hissi iyice keskinleşip âdeta bir bıçağa döndü.

Bay Murphy bir adım atıp önüme geçti. "Tebrikler, Henry," dedi, sonra da kısık ama güçlü bir sesle güldü. "Sen artık bu ödüllerden bıkmışsındır, ha?"

Henry karşılık olarak sadece küçük, nazik bir gülümsemeyle yetindi.

Çenem acıyacak kadar dişlerimi sıkırmama rağmen ben de kendimi gülümsemeye zorladım. Henry yanımdaki yerini alır-

ken aramızda sadece korkunç ve çıldırtıcı iki santimlik boşluk bıraktı. Onun etrafında her zaman olduğu gibi kaslarım gerilirken o öne eğilip aramızdaki gizli sınırı aştı ve sadece benim duyabileceğim şekilde fısıldadı:

“Tebrikler, Alice. Bu sene başaramayacaksın diye korktum.”

Çoğu uluslararası öğrencide hafif bir Amerikan aksanı olurdu ama Henry’nin aksanında belirgin bir İngiliz kıvraklığı vardı. İlk başta “Nasıl Yaşayan En Gösterişçi İnsan Olursunuz?” gibi bir videoyu adım adım izlediğini filan düşünmüştüm ama onu biraz gizlice internetten takip edince –hayır, *araştırınca*–gerçekten de ilkokulun birkaç yılını İngiltere’de geçirdiğini öğrendim. Üstelik öyle herhangi bir ilkokul da değildi, başbakanın oğlunun gittiği okuldu. Hatta ikisinin okulun ahırında çekilmiş fotoğrafı bile vardı; arka planda birisi at dışkısı temizlerken söz konusu ikili elma gibi yanaklarıyla geniş geniş sırıyordu.

Henry’nin aksanı o kadar dikkat dağıtıcıydı ki küçümseme içeren sözlerini tam olarak anlamam bir dakika sürdü.

Son kimya finalimizden bahsettiğini biliyordum. O her zamanki gibi tam not almıştı, bense sadece büyük ölçüde zor bir redoks denkleminde acele ettiğim için bir puan kaybetmiştim. Eğer sınavın sonunda doğru yaptığım iki ekstra kredilik soru olmasaydı bütün sıralamam düşecekti.

Bir an için redoks denklemlerinden mi yoksa Henry’den mi daha çok nefret ettiğime karar veremedim.

Sonra dudaklarının kenarlarında beliren kendini beğenmiş gülümsemeyi gördüm ve yeni bir kırgınlık hissiyle sahnede böyle birlikte durduğumuz ilk ânı hatırladım. Elimden geldiğince nazik olmaya çalışmış, tarih sınavında benden daha iyi iş çıkarmasına *iltifat* bile etmiştim. Ama o aynı kendini beğenmiş, sinir bozucu yüz ifadesini takınmış, hafifçe omuzlarını silkip, *Kolay bir sınavdı*, demişti.

Dişlerimi daha sert bir şekilde sıktım.

Tek yapabildiğim buraya gelmeden önce koyduğum hedefi kendime hatırlatmaktı: Henry'yi sahneden aşağıya atmamak. Bu beni her ne kadar çok ama çok tatmin edecek olsa da. Hemen hemen beş yıldır en büyük sıkıntı kaynağım olduğu, böyle bir şeyi kesinlikle hak ettiği, bir de hâlâ yüzündeki o anlamsız sırıtışla bana baktığı hâlde...

Hayır! Tut kendini.

Zaten fotoğrafçı yıllık için fotoğrafımızı çekmek üzere aceleyle ilerlerken olduğumuz yerde durmak zorundaydık.

Sonra bir anda buz gibi bir farkındalık dalgasıyla çarpıldım: Yıllık çıktığında ben artık burada öğrenci olmayacaktım. Hayır, sadece bu da değil; bu oditoryumda mezun olmayacaktım, en iyi okullara girenler listesinde ismim geçmeyecekti, önüme serilmiş parlak bir gelecekle bu okulun kapılarından çıkmayacaktım.

Yüzümdeki gülümsemenin donduğunu, dudaklarımın kenarlarından silinmeye yüz tuttuğunu hissettim. Hızlıca gözlerimi kırptırdım. Duvara asılmış bir afişe kocaman harflerle basılmış okul sloganını kenardan gördüm: *Airington Evinizdir.* Ama Airington ev değildi; daha doğrusu, benim gibi biri için *sadece* bir ev değildi. Airington bir merdivendi. Ailemi Pekin'in kenar mahallelerindeki köhne dairelerinden çekip çıkarabilecek, yedi haneli bir maaşla aramdaki mesafeyi kapatabilecek, geniş ve gösterişli bir sahnede Henry Li gibi biriyle eşit olarak durmamı sağlayabilecek tek merdivendi.

Bu merdiven olmadan en tepeye nasıl çıkabilirdim ki?

Bay Chen'in onaylama ifade eden özel ve küçük baş sallamasını, Chanel'in gülümsemesini veya diğer sınıf arkadaşlarımla fısıldayarak tebrik etmelerini zar zor fark ederek sersemlemiş bir şekilde oturduğum yere dönerken bu soru, midesi kazınan bir fare gibi beynimi kemiriyordu.

Törenin kalan kısmı kaplumbağa hızıyla ilerledi ve o kadar uzun süre oturdum ki zihnim aşırı hızlı çalışırken bedenim donakalmıştı, boğucu yaz sıcağına rağmen üşümeye başlamıştım.

Bay Murphy gidebileceğimizi söylediğinde basbayağı tit-riyordum ve kapılardan dışarıya akın eden öğrenci seline katıldığımda zihnimin küçük bir bölümü bu üşümenin normal olmayabileceğini düşünüyordu.

Tam ateşim olup olmadığını kontrol edecektim ki arkamda birisi boğazını temizledi. Sesi tuhaf bir şekilde resmî çıkmıştı; konuşma yapmaya hazırlanan biri gibi.

Arkamı döndüğümde Henry olduğunu gördüm.

Tabii ki oydu.

Uzun bir süre bana baktı, düşünceli bir şekilde başını yana eğdi. Ne düşündüğünü anlamak mümkün değildi. Sonra biraz daha yaklaşıp o insanı çileden çıkaran İngiliz aksanıyla konuştu: "Pek iyi görünmüyorsun."

İçimdeki öfke aniden yükseldi.

Buraya kadardı.

"Şimdi de nasıl göründüğümü mü aşağılıyoruz bakalım?" diye sordum sertçe. Sesim kendi kulaklarıma bile fazla tiz geldi ve birkaç öğrenci yanımdan geçip giderken bize meraklı bakışlar attı.

"Ne?" Henry'nin gözleri hafifçe irileşti. Ufacık bir kafa karışıklığı emaresi, yüz hatlarının o kusursuz simetrisini bozdu. "Hayır, ben sadece şey demek..." Sonra yüzümde bir şey -rahatsız olmuş ve yaralanmış bir ifade- yakalamış olacak ki kendi ifadesi birdenbire yok oldu. Ellerini ceplerine soktu. Bakışlarını başka yöne çevirdi. "Biliyor musun? Boş ver."

Ses tonundaki ani tekdüzelik karşısında midemde resmen bir çukur oluştu ve bunun için ondan nefret ettim. Tepkim yüzünden de kendimden daha çok nefret ettim. Henry Li'nin hakkımda ne düşündüğüne gelene kadar kafama takacak çok daha fazla şey vardı.

Hâlâ tenimin altına yayılan üşüme hissi gibi mesela.

Hızlıca dönüp koşarak kapılardan geçtim ve kendimi avludaki çimenliğe attım. Güneşe çıkınca kendimi daha iyi

hissedeceğimi sanmıştım ama titremem daha da şiddetlendi, üşümem ayak parmaklarıma kadar yayıldı.

Kesinlikle normal değildi.

Sonra aniden sırtıma bir şey çarpıverdi.

Bağırmaya fırsatım bile olmadan sertçe dizlerimin üstüne düştüm. Her yerime bir ağırlık saplandı, sert ve yapay çimler avuçlarıma saplanıyordu.

Yüzümü buruşturarak dönüp baktım ve bana çarpanın *bir şey* değil *birisi* olduğunu gördüm. Boyu benimkinin iki katı olan çam yarması gibi bir tipti.

Andrew She.

Ayağa kalkmama yardım etmesini, en azından bir özür dilemesini bekledim ama onun tek yaptığı dengesini geri kazanırken kaşlarını çatmak oldu, bakışları âdeta beni aşıp geçti ve gitmek için arkasını döndü.

Kafamın içinde şaşkınlık ve kızgınlık savaş veriyordu. Sonuçta bu *Andrew She*'ydi; her cümlesini “üzgünüm”, “bence” ve “belki” gibi sözcüklerle süsleyen, sınıfta yüzü kızarmadan konuşamayan, öğretmenlerin sabahları günaydın demelerine ilk karşılık veren, kibar olduğu için bizim sınıftaki herkesin acımasızca dalga geçtiği çocuktü.

Fakat bir yerime bir şey olmuş mu diye bakmak için renkli cam kapının önüne geçtiğimde Andrew She ve temel görgü kurallarına dair tüm düşünceler zihnimden uçup gitti. Kalbim kaburgalarıma şiddetle çarpmaya ve *bu-olamaz, bu-olamaz* şeklinde düzensiz ve gürültülü bir ritimle atmaya başladı...

Çünkü kapıdaki cam her şeyi ayna gibi yansıtıyordu: basketbol sahalarına koşturan çocukları, fen binasının çevresine dikilmiş zümrüt rengi bambu bahçelerini, uzaklarda göğe yükselen bir serçe sürüsünü...

Ben hariç her şeyi.

İlk düşüncem, pek de bir düşünce sayılmazdı ve s harfiyle başlıyordu.

İkinci düşüncemse şuydu: *Çince makalemi bu hâlde nasıl yazacağım ben şimdi?*

Annemin, önceliklerimi ciddi bir şekilde yeniden değerlendirmem gerektiğini söylerken ne demek istediğini anlamaya başladım.

Çamdaki boşluğa, olmam gereken yere gözümü dikmiş bakarken binlerce soru ve ihtimal, ürkmüş kuşların güçlü ve yönsüz kanat çırpınışları gibi zihnimde çılgınca dönmeye başladı. *Rüya görüyor olmalıyım*, dedim kendi kendime. Ama bu cümleyi defalarca tekrarlamama rağmen inandırıcı gelmedi. Rüyalarım hiçbir zaman bu kadar canlı olmazdı; yemekhaneden gelen pişmiş baharat ve Hindistan cevizli-körili tavuk kokusunu hâlâ alabiliyor, kalçama değen eteğimin serin ve düzgün kumaşını, terlemiş boynumu gıcıklayan atkuyruğumun ucunu hâlâ hissedebiliyordum.

Silkelenerek toparlanmaya çalıştım. Dizlerim çok acıyordu ve avuçlarımdan sızan kan damlacıklarının güç bela farkındaydım ama bunlar şu an endişelendiğim şeyler arasında son sıradaydı. Nefes almaya, sakinleşmeye çalıştım.

İşe yaramıyordu. Kulaklarım hafif hafif uğulduyor, hızlı ve sık nefesler alıyordum.

Ve yoğun panik sızının ardından içimde ani bir sinir bozukluğu yükseldi. Aşırı hızlı nefes alıp vermeye ayıracak vaktim gerçekten yoktu.

Cevaplara ihtiyacım vardı.

Hayır, daha da iyisi ihtiyacım olan şey yeni bir listeydi. Tertemiz bir eylem planı. Mesela:

Bir: Neden 2000'lerin başlarından kalma filmlerdeki bir vampir gibi kendi yansımanı göremediğini çöz.

İki: Sonuçlara göre öğleden sonraki ödev planını ayarla.

Üç...

Üçüncü madde için zihnimi didik didik ederken halüsinasyon görüyor olabileceğim, bunun bir tür psikolojik rahatsızlığın erken belirtisi olabileceği –ki bu az önceki tuhaf üşüme nöbetini de açıklardı– ve muhtemelen okul hemşiresinin ofisine gitmem gerektiği aklıma geldi.

Fakat oraya giderken bir şeylerin *yolunda olmadığı* hissi iyice içime işlemeye başladı. Bana çarpan başka öğrenciler oldu; bakışları, sanki ben orada değilmişim gibi yüzümden akıp geçiyordu. Ayağıma basan beşinci çocuğun tek tepkisi yere sorgulayan bakışlar atmak olunca kafamda acayip, korkunç bir fikir belirdi.

Sırf test etmek için görüş alanımdaki en yakın öğrenciye doğru koşup yüzünün tam önünde elimi salladım.

Hiçbir tepki yoktu.

Gözlerini bile kırpıstırmadı.

Kalbim o kadar güçlü çarpıyordu ki sanırım göğüs kafesimden fırlayıp uçabilirdi.

Her şeye rağmen bir şekilde haksız çıkarım diye umarak tekrar elimi salladım ama çocuk dosdoğru karşıya bakıyordu.

Bu da demek oluyordu ki ya bütün okul bir araya gelip kampüsteki tüm yansıtıcı yüzeylerle bir şekilde oynayarak tüm zamanların en detaylı eşek şakasını yapıyordu ya da...

Ya da görünmez olmuştum.

Bu düşündüğümünden biraz daha fazla rahatsız ediciydi.

Çarpıp beni yere sermeden öğrencinin yolundan çekildim ve yakınımıdaki meşe ağacının altına sığındım. Zihnim fırl fırl

çalışıyordu. Hemşireye gitmenin de bir anlamı yoktu çünkü beni *göremeyecekti*. Ama belki –umarım ki– başka biri yardım edebilirdi. Bana inanacak biri çözüm bulabilir, bulamazsa da en azından beni rahatlatabilirdi. Bana her şeyin yoluna gireceğini söyleyebilirdi.

Tanıdığım herkesi zihnimde hızlıca taradım ve ulaştığım sonuç sert, acı verici bir gerçek oldu: Herkesle samimiydim... ama kimseyle arkadaş değildim.

Bu tam da bir saatlik dikkatli bir vicdan muhasebesine neden olacak türden bir farkındalık gibiydi. Başka herhangi bir koşulda muhtemelen öyle de olurdu. Ama damarlarımda pompalanan korku ve adrenalin bana rahat vermiyordu, kaldı ki zaten sürekli hesaplamalar yapıyor ve bir sonraki hamlemi belirlemek için elimden geldiğince uğraşıyordum.

Kısacası kişisel ve muhtemelen doğaüstü bir kriz sırasında bel bağlayabileceğim yakın bir ilişkim yoktu. Her neyse, öyle olsun. Bu konuda objektif olabilirdim. Önemli olan tek şeyin doğru cevabı bulmak olduğu bir ekstra kredi sınavı gibi ele alabilirdim bunu.

Şimdi *objektif* bir şekilde konuşacak olursam, okulda işe yarayabilecek *bir kişi* vardı. Zevk için anlaşılmaz akademik dergiler okuyan ve bir zamanlar NASA'da staj yapmış Kuzey Koreli bir yetkili okulumuza geldiğinde gözünü bile kırpmamış biri. Bu lanet şeyi çözebilecek sakinlikte ve beceriye sahip olabilecek biri.

Ve bana neler olduğuna dair hiçbir fikri *olmazsa* da... eh, en azından Henry Li'nin çözemediği bir bilmecedен haberdar olmanın memnuniyetini yaşayacaktım.

Gururum mantığımı yakalayıp da bunun korkunç bir fikir olduğuna inandıramadan, isteyerek gitmek bir yana yanından geçmeyi bile hiç düşünmediğim tek binaya doğru yola koyuldum.

Dakikalar sonra parlak kırmızı çift kapıya büyük kaligrafiyle yazılmış sözcüklere bakıyordum:

Mensiyüs Yurdu

Derin bir nefes aldım. Kimsenin bakmadığından emin olduktan sonra da kapıları açıp içeriye adımımı attım.

• • •

Yerleşkedeki dört yurt binasına da eski Çinli filozoflarının ismi verilmişti: Konfüçyüs, Mensiyüs, Laozi ve Mozi. Konfüçyüs Yurdu'ndaki azgın ergenlerin sayısını düşünene kadar kulağa epey *klas* geliyordu.

Aralarındaki açık ara en şık bina Mensiyüs'tü. Koridorlar geniş ve okulun hademeleri tarafından saat başı süpürülüyormuş gibi tertemizdi, duvarlar canlı bir okyanus mavisini tonundaydı, çerçeveli kuş ve dağ resimleriyle süslenmişti. Her kapıda yazan isimler olmasaydı burası muhtemelen beş yıldızlı bir otel zannedilebilirdi.

Henry'nin odasını bulmam çok uzun sürmedi. Sonuçta ailesi bu bina için bağış yapmıştı, hâliyle okul da onu, koridorun sonundaki sadece bir tane olan tek kişilik odaya yerleştirmenin en adil seçenek olacağını düşünmüştü.

Kapısının aralık olduğunu görünce şaşırdım, onun her zaman kişisel alan ve mahremiyet konusunda aşırı hassas biri olduğunu düşünmüştüm. Kararsız bir adım atıp kapı aralığında durdum ve saçımı düzeltmeye yönelik ani, sebebini anlaması zor dürtüyü bastırdım.

Sonra neden buraya geldiğimi hatırladığımda içimde histerik bir gülme krizi yükseldi.

Cesaretimi kaybetmeden ve yapmak üzere olduğum şeyin saçmalığını kavrayamadan içeriye süzüldüm.

Ve donakaldım.

Tam olarak ne görmeyi beklediğimden emin değildim. Herhâlde Henry'nin devasa para yığınının üzerinde yattığını, çok sayıdaki parlak ödülllerinden birini cilaladığını veya inanılmaz derecede temiz cildine ezilmiş elmaslar ve göçmen işçilerin kanlarıyla bakım yaptığını görmeyi bekliyordum.

Fakat o masasının başında oturmuş, siyah kaşlarını hafifçe çatacak kadar odaklanmış bir şekilde dizüstü bilgisayarında bir şeyler yazıyordu. Beyaz okul gömleğinin üst düğmesi açıktı ve kıvırdığı kolları kaslarını ortaya çıkarmıştı. Yumuşak öğleden sonrası güneşi, yanındaki açık pencereden içeriye süzülüyor ve muazzam yüz hatlarını altın rengine boyuyordu. Üstüne üstlük sanki bütün bu manzara yeterince dramatik değilmiş gibi, hafif bir esinti içeriye süzülüyor ve sanki lanet bir K-pop klbindeymiş gibi Henry'nin saçlarını dalgalandırıyordu.

Ben büyülenme ve iğrenme karışımı bir duyguyla izlerken Henry bilgisayarının yanındaki White Rabbit şekerleme kavanozuna uzandı. İnce parmaklarıyla beyaz-mavi ambalajı açtı. Şekeri ağzına atarken gözlerini bir anlığına kapadı.

Sonra zihnimin derinliklerinden bir ses; buraya Henry Li'nin şeker yiyişini izlemeye gelmediğimi hatırlattı.

Nasıl ilerleyeceğimden emin olamayarak boğazımı temizleyip, "Henry," dedim.

Karşılık vermedi. Başını kaldırıp bakmadı bile.

Damarlarımda âdeta panik pompalanıyordu ve belki de insanlar aynı zamanda beni *duyamıyordur* –sanki görünmez olmak yeterince zor değilmiş gibi– diye düşünmeye başladım ama tam o sırada kulaklarında takılı olan AirPods'u fark ettim. Sadece beyaz gürültü¹¹ veya klasik müzik dinlediğini düşünerek

11 Duyulabilen ses frekanslarının her birine alt seslerden eşit miktarda içeren, genellikle yapay olarak üretilen, araştırmalara göre daha verimli çalışmayı sağlayabilen bir gürültü türü. –f.n.

Spotify çalma listesine bir bakış attım ve Taylor Swift'in son albümünün çaldığını gördüm.

Bu konuya dair bir yorum yapmak üzereydim ki gözüme masasının karşısına yapıştırılmış fotoğraf takıldı ve Henry Li'nin gizli gizli Tay Tay'e eşlik etmesi bunun yanında önemsiz kaldı.

Bu bizim bir fotoğrafımızdı.

Birkaç okul reklamında dolandığını hatırlıyordum; üç yıl önceki ödül töreninde, yüzümün yarısını kaplayan korkunç kâkülleri kullandığım dönem çekilmişti. Fotoğrafta Henry'nin yüzünde o kendine has ifadesi vardı; sanki etrafta dikilip daha fazla alkış ve prestijli ödül almaktan başka yapacağı daha iyi şeyler varmış gibi (beni esas kızdıran şey, muhtemelen öyle olmasıydı) duran, sinir bozucu bulduğum o kibar ifade. Ben hemen yanında doğruca fotoğraf makinesine bakıyordum; omuzlarım gerilmiş, kollarım iki yanıma kaskatı yapışmıştı. Gülümsemem o kadar zorlama görünüyordu ki fotoğrafçının bir kez daha çekmek istememesi şaşırtıcıydı.

Fotoğraflarda açık ve net bir şekilde ondan daha iyi görümediğimin gözle görülür kanıtı olması dışında, Henry'nin bu fotoğrafı ortada bırakma sebebine dair hiçbir fikrim yoktu.

Henry aniden gerildi. Kulaklıklarını çıkardı. Oturduğu yerde dönüp gözleriyle odayı taramaya başladı. Bir an sonra çok fazla öne eğilip yanlışlıkla omzuna süründüğümü fark ettim.

Sanırım bu sayede dikkatini çekmenin bir yolu da bulmuş oldum.

"Pekâlâ," dedim ve Henry irkilip başını hızla sesimin geldiği yöne çevirdi. "Pekâlâ, lütfen korkup kafayı filan yeme ama... Alice ben. Sen sadece, şey... beni göremiyorsun şu an. Söz veriyorum açıklayacağım ama buradayım." Ne demek istediğimi göstermek için gömleğinin sol kolunu iki parmağımla tutup bir kez hafifçe çektim.

Tamamen, düpedüz hareketsiz kaldı.

"Alice?" diye adımı söyledi ve ismimin onun ağzından bu kadar gösterişli çıkmasından nefret ettim. Ne kadar da zarıftı... "Bu bir şaka filan mı?"

Karşılık olarak gömleğini daha da sertçe çekiştirdim ve yüzünde gölge gibi gezinen bir dizi duyguyu izledim: şok, kararsızlık, korku, şüphecilik, hatta bir parça da kızgınlık. Çenesinde bir kas seğirdi.

Sonra, inanılmaz bir şekilde, her zamanki sakinlik maskesi tekrar yüzüne yerleşti.

"Ne kadar... tuhaf," dedi uzun bir sessizliğin ardından.

Bu yalın ve yetersiz ifadesi karşısında gözlerimi devirdim, sonra -tabii ki- beni göremediğini hatırladım.

Harika. Artık ona doğru düzgün rahatsızlık da veremiyordum.

"Tuhaftan daha da fazlası," dedim yüksek sesle. "Bunun... yani böyle bir şeyin *imkânsız* olması gerekiyor."

Henry derin bir nefes alıp başını iki yana salladı. Yine beni arayan gözleri, ancak köprücük kemiğimin biraz üzerindeki rastgele bir noktada durdu. "Ama seni görelî daha yarım saat bile olmadı..."

Son karşılaşmamızı hatırlayınca içimde bir sıcaklık dalgalandı. Hemen bastırdım. "Şey, yarım saatte çok şey değişebilir."

"Doğru," dedi kelimeyi uzatarak. Sonra yine başını iki yana salladı. "Peki bu tam olarak..." bulunduğum yere doğru elini kaldırıp işaret ederek, "nasıl oldu?"

Dürüst olmak gerekirse bu konuda bana çok daha fazla zorluk çıkarır diye düşünmüştüm, en azından neden onca yer arasından *buraya* geldiğimi sormasını beklemiştim. Ama o sadece dizüstü bilgisayarını kapatıp geriye itti, böylece ya kasıtlı olarak ya da fark etmeden ikimizin fotoğrafını kapattı ve bir şey söylememi bekledi.

Ben de söyledim.

Kısa süreli üşüme nöbetinden Andrew She'nin çarpıp beni düşürmesine kadar, neler olup bittiğine dair ipucu olabilecek

herhangi bir detayı atlamamaya özen göstererek her şeyi anlattım. Törenden önce ailemle yaptığım küçük buluşma hariç her şeyi. Okuldaki hiç kimse ailemin durumunu bilmiyordu ve bu durumun böyle devam etmesini istiyordum.

Konuşmam bittiğinde Henry aniden öne eğildi, ellerini kucığında birleştirmişti ve siyah gözlerinde düşünceli bakışlar vardı. “Biliyor musun?”

“Neyi?” diye sordum, sesimin çok umut dolu çıkmaması için çabalayarak. Bilgece, bilimsel bir şey, belki henüz okumadığım yakın zamanda olan olağan dışı toplumsal bir olay hakkında bilgi filan bekliyordum ama ağzından çıkan laf...

“Bu *Yüzüklerin Efendisi*’ne çok benziyor.”

“Ne?”

“Görünmezlikle ilgili kısım...”

“Evet, yani o kadarını anladım,” dedim tükürürcesine. “Ama nasıl... neden... pekâlâ. Bir dakika bekle. Sen ne zamandan beri epik fantastik kurgularla ilgileniyorsun?”

Oturuşunu dikleştirdi. “Birkaç yıldır,” diye söze başladı ve bu, basit bir soruya cevap vermenin epey uzun bir yolu gibi geldi. “Çin’in en büyük teknoloji şirketinin CEO’su olacağım...”

“İkinci en büyük,” diye istemsizce düzelttim. “Yalan söyleme. Geçen hafta *Wall Street Journal*’de ikinci olduğu yazıyordu.”

Olduğum yöne doğru tuhaf bir bakış attı ve babasının şirketine dair bu kadar şeyi kesinlikle bilmemem gerektiğini biraz geç fark ettim. “Şimdilik öyle,” dedi kısa bir duraklamanın ardından. Sonra da ağzının köşesi öyle kendini beğenmiş bir ifadeyle yukarı kıvrıldı ki ona yumruk atma dürtümü bastırmak zorunda kaldım. “Ben devraldığımda öyle olmayacak. *Her neyse*,” diye devam etti, sanki insanlık tarihindeki en küstah cümleyi kurmamış gibi, “beni bekleyen pozisyon düşünüldüğünde pek çok konu hakkında bilgi sahibi olmam oldukça önemli, ticari başarı sağlamış medya markaları da dâhil. Hem bu müşterilerle bağlantı kurmayı da kolaylaştırır.”

“Peki,” diye mırıldandım. “Sormadım say.”

“Ama şu yeni gücüne dönersek...”

“Güç filan değil bu,” diye sözünü kestim. “Bir tür hastalık... zorluk, çok büyük bir rahatsızlık...”

“Her şey bir güç formudur,” dedi öylece.

“İyi ama güç belirli bir kontrol seviyesi gerektirir,” diye karşı çıktım, her ne kadar zihnimin küçük bir kısmı –paniğimin ve Henry’ye duyduğum dört yıllık kinin ulaşmadığı kısım– söylediği şeye katılsa da. Teoride yani. “Ve mevcut durumumu hiçbir şekilde kontrol edemiyorum.”

“Gerçekten mi?” Bir elini yanağına yasladı. Hafif bir rüzgâr daha esip saçını dalgalandırırken başını yana yatırdı. “Denedin mi?”

“Tabii ki dene...”

“İyice denedin mi?”

Ya sorduğu soruda ya da sorma şeklinde öyle tepeden bakan bir eda vardı ki içimdeki son sakinlik damarı da –onun karşısında zaten fazlasıyla gerilmişti– attı.

Sandalyesinin arkasını kavrayıp hızlı ve tek bir hareketle onu kendime yaklaştırdım, tenimin altında o çok tanıdık öfke duygusu kabarıyordu. Beni çok tatmin eden bir şekilde gözleri hafifçe irileşti. “Henry Li, eğer bunun irade eksikliğinden filan kaynaklandığını ima ediyorsan *yemin ederim ki...*”

“Sadece soruyordum...”

“Sanki *sen* bu boku daha iyi idare edebilirdin de...”

“Öyle bir şey demek istemedim... sakin ol bakalım...”

“*Bana sakin ol deme...*”

Aralık kapıya iki kez sertçe vurulması, cümlemin geri kalanının boğazımda donakalmasına sebep oldu. Henry iyice sessizliğe büründü, hemen yanımdaki bedeni sanki buzdan bir heykel gibi bütünüyle hareketsizdi.

Birisi kapının diğer tarafında homurdandı ve bir saniye sonra hafif aksanlı bir erkek sesi aralıktan içeriye süzüldü:

“Dostum, sen odana kız falan mı attın?”

Sesin kime ait olduğunu çıkarmam biraz zaman aldı. Jake Nguyen’di bu; yıldız atlet, Harvard yolcusu ve dedikodular doğruysa ünlü bir porno yıldızının kuzeni. Buraya gelirken kapılardan birinde ismini görmüştüm.

“Öyle bir şey değil.” Henry cevabındaki kısa gecikmeye rağmen yumuşak bir sesle konuşmuştu. “Biriyle telefonla konuşuyorum.”

“Kız arkadaşınla mı?” diye üsteledi Jake ve bunu söylerken geniş çeneli yüzünde beliren pis sırıtışı hayal edebiliyordum.

“Hayır.” Henry duraksadı. “Büyükannele.”

Başımı hızla ona çevirip kızgın bir bakış attım, sonra da mevcut durumumda böyle bir çabanın boşa harcandığını fark edip sadece onun duyabileceği bir tıslamayla şöyle dedim: “Cidden mi? *Büyükannenle* mi?”

Pislik herifte özür dilercesine bakacak kadar bile terbiye yoktu.

Bir de her şey yeterince korkunç değilmiş gibi Jake, “Dostum. Alınma ama büyükannenin sesi neden Alice Sun’inkine benziyor? Tüm o tiz ve agresif ton filan?” dedi.

“Öyle mi diyorsun?” diye karşılık verdi Henry, ses tonunu özenli bir şekilde kayıtsız tutmuştu. “Hiç fark etmemiştim.”

Jake her zaman yaptığı gibi kıs kıs güldü, kapıyı bir kez daha tıklatıp, “Tamamdır adamım. Rahat bırakayım seni o zaman. Ah, bu arada odana bir –veya iki– kız *atacak* olursan...” dedi.

“Seni temin ederim ki bu ihtimal oldukça düşük,” diye sözünü kesti Henry.

Fakat Jake hiç de bocalamadı. “Öyle bir şey olursa beni davet etmekten çekinme, tamam mı?”

Henry kaşlarını çatı, bir an için cevap verip vermeme konusunda kendiyile kavga ediyor gibiydi. Sonra bir iç çekip, “Peki kız arkadaşın ne olacak?” diye sordu.

“Ne?” Jake’in sesi gerçekten de şaşırmış gibiydi.

"Biliyorsun işte. Rainie Lam."

"Ah, o mu?" Bir kahkaha daha attı. "Dostum, sen burada değil miydin? Ayrılalı asırlar oldu resmen. Neredeyse tam *bir ay* geçti. Şu an gayet boştayım."

"Öyle olsun," diye mırıldandı Henry. "Bildiğim iyi oldu."

Kafamın içinde Jake'e, *Lütfen git artık*, diye yalvardım. Fakat belli ki evren bugün yardım etme havasında değildi çünkü Jake konuşmaya devam etti...

"Bekle bir dakika. Rainie'ye ilgi duyduğun için sormadın, değil mi? Yani ben kesinlikle dert etmem. Hatta aranızı bile yaparım..."

"Hayır," diye sözünü kesti Henry şaşırtıcı bir sertlikle. Bakışları beni arıyormuş gibi çeneme yakın bir yere odaklandı. Sanki bir anda bu konuşmanın önemli bir parçası olmuştum. "Herhangi bir ilgim yok."

"Peki, tamam," dedi Jake apar topar. "Sadece söylüyorum. Ama öyle bir şey olursa..."

"Olmaz."

"Ama *olursa* yani biz şey yapabiliriz, değiş tokuş gibi bir şey. Anlarsın ya."

Henry boğazının arkasından çekimser bir ses çıkardı ve sonunda Jake gitme işaretini almış gibi harekete geçti. Jake'in koridorda yankılanan ağır ayak seslerini dinledim –gelişini duyamayacağım kadar yüksek sesle konuşuyor olmam utanç vericiydi– ve kendimi sakinleştirmek için içimden ona kadar saydım.

Daha doğrusu saymaya çalıştım, Henry bana döndüğünde *yediye* bile gelememiştim.

Henry'ye hiç benzemeyen bir tavırla, "Hey," dedi. Bana doğru dönen gözlerine güneş tam da doğru açıyla vurunca neredeyse her bir kirpiğinin kıvrımını seçebiliyordum. Bu çok tuhaftı. "Ben... ben seni tekrar görebiliyorum."

Seni tekrar görebiliyorum.

Hayatım boyunca hiç bu kadar güzel sözcükler duymamıştım sanırım.

Fakat yaşadığım rahatlama, ona fazla yakın durduğumu fark edince hemen sekteye uğradı. Geriye tökezledim, neredeyse bacağımı yatağının köşesine çarpıyordum.

Bana yardım etmek ister gibi bir hareket yaptı ama belli ki hemen sonra içinde bulunduğum durumu hatırladı. "Sen... iyi misin?"

Doğrulup toparlandım. Kollarımı göğsümde sıkıca kavuşturup üzerimdeki kafa karıştırıcı bir rüyadan uyanma hissinden kurtulmaya çalıştım. "Evet. Harikayım."

Aramızda tuhaf bir sessizlik oldu. Görünmezliğimle ilgili acil mesele çözüldüğüne göre ikimiz de bir sonraki adımı bilmiyorduk.

Birkaç saniye sonra Henry eliyle saçını tarayıp, "Pekâlâ, bu ilginçti," dedi.

Pencerenin ötesinde uzanan engin göğe, ondan başka herhangi bir şeye odaklandım ve başımı onaylar anlamda salladım. "Hıı-hıı."

"Tek seferlik, geçici bir şey olduğundan eminim," diye devam etti, sınıfta bir soruya cevap verirken kullandığı ses tonuyla konuşmuştu; aksanı giderek yoğunlaştı ve ağzından çıkan her sözcük onu daha zeki, daha ikna edici kıldı. Bence böyle bir şey yaptığının farkında bile değildi. "Bir tür anomali. Sadece çok özel koşullar altında mümkün, acayip bir fırtınaya eş değer. Eminim ki," dedi nadiren çelişkiye düşen ve bu dünyada sağlam bir yeri olduğunu bilen birinin öz güveniyle, "geçip gidecek ve her şey normale dönecek."

• • •

Belki de Henry Li hayatında ilk kez yanıliyordu... ve ben buna sevinemiyordum bile.

Çünkü tüm dualarıma rağmen kesinlikle hiçbir şeyin normale döndüğü yoktu.

Ödül töreninden sadece iki gün sonra aynı şey tekrar olduğunda Çince sınıfındaydım. Etrafımdaki herkes az önce verilen ödev –seçtiğimiz bir hayvan hakkında beş yüz kelimelik bir makale– yüzünden sızlanırken sınıfın önündeki Wei Laoshi devasa termosundan çay içiyordu.

Duyduğum kadarıyla İleri Derecede Ana Dil sınıfı –o sınıfta çoğunlukla buraya gelmeden önce mahalle okullarına gitmiş yerli halktan çocuklar vardı– Shakespeare’in Çince muadillerini incelemek ve “Unutulmaz Bir Çift Ayakkabı” gibi tuhaf bir şekilde spesifik konular üzerine kısa hikâyeler yazmak zorundaydı. Fakat benim sınıfım Batılılaşmış Malezyalılar, Singapurlular ve benim gibi resmî dil olan Mandarin dilini gayet iyi anlayıp konuşabilen ama *renshan renhai* (iğne atsan yere düşmez) haricinde pek deyim bilmeyen kişilerle doluydu.

İşte bunun yerine hayvanlarla ilgili makale ödevi veriliyordu bize. Bazen de öğretmenimiz özellikle duygusal bir ânındaysa mevsimlerle ilgili oluyordu.

Önce kareli defterime, sonra da sınıfın duvarlarına baktım, bana bir tür ilham filan vermelerini umuyordum. Çin Yeni Yılı için yazdığımız beyitlerde, kıpkırmızı afişlerin üzerinde sallanan *barış* ve *şans* harfleri, iç içe geçirilerek yuvarlak pencerelere yapıştırılmış kâğıtlar ve yelpazeler, bir de geçen yılki Çin’i Keşfediyoruz gezisinden kalma bir dizi polaroit –görünüşe bakılırsa çok fazla Rainie ve yetersiz sayıda gerçek Terra Cotta askeri fotoğrafı– vardı ama herhangi bir hayvandan eser yoktu.

İçimde bir hüsrana dalgası kabarmaya başladı. Zor bir iş olduğundan değildi, çoğu kişinin panda veya burç hayvanlarından birini seçeceğine bahse girebilirdim. İşte bu da farklı bir şey yapmam gerektiği anlamına geliyordu.

Daha iyi bir şey.

Wei Laoshi'nin çay içerken, Henry'nin de üç sıra önümde çılgınca bir şeyler karalarken çıkardığı sesleri duymazlıktan gelmeye çalışarak şakaklarımı ovuşturdum. İkincisi beklenmedik bir şey değildi tabii –Henry her zaman ödevlere ilk başlayan kişi olur, herkesten önce de bitirirdi– ama yine de sıramda bir delik açmak istememe sebep oluyordu.

Tam not almaya değer bir şey bulabilmek için beynimi yiyip bitirdiğim beş dakikalık işkencenin ardından, nihayet ilk cümlem için kaba bir başlangıç yazdım: *Serçeler de kartallar da avlanabilir, uçabilir, ötebilir ama biri serbest yükseliş yapabilirken diğeri...*

Sonra durakladım. Gözlerimi çarpık Çince el yazıma diktim. Zamanın başlangıcından beri yapılmış en kötü kelime kombinasyonu olduğuna karar verene kadar cümleyi tekrar tekrar okudum.

Gıcırdattığım dişlerimin arasından hafif bir tıslama kaçırverdi.

Tanrım, bu ödev İngilizce olsaydı şimdiye ikinci kâğıda geçmiştim; üstelik en doğru kelimeleri bularak. İşim *bitmiş* bile olabilirdi.

Her şeyi silip tam yeni bir makale girişine başlıyordum ki ilk kez oditoryumda hissettiğim o korkunç, apansız üşüme tenimin altında dolanmaya başladı.

Kalemim kâğıdın üzerinde donakaldı.

Yine olmasın, diye kafamın içinde yalvardım. *Lütfen yine olmasın*.

Fakat soğuk derinleşip keskinleşti, sanki kıyafetlerim buz gibi sularla ıslatılmış gibi bedenimdeki her gözeneğe nüfuz etti ve tüm bunların arasında beynim, ya ateşimin çıktığını ya da yirmi iki kişilik sınıfın önünde görünmez olmak üzere olduğumu korkutucu bir gerçek olarak algıladı.

O kadar ani bir şekilde ayağa fırladım ki Wei Laoshi sıçradı, neredeyse çayını dökecekti. Yirmi iki çift göz hızla bana

dönerken soğuk ürkütücü bir hızla büyümeye, bedenimin her yerine sızmaya devam etti ve ben her an...

"Ben... şey... tualete gitmem gerekiyor," deyiverdim ve Wei Laoshi bir şey diyemeden sınıftan dışarıya fırladım. Koridorda koştururken âdeta bir aşağılanma seline kapıldım, eskimiş deri ayakkabılarım pırıldayan zemini dövüyordu. O an Çince sınıftaki herkes muhtemelen ishal olduğumu filan düşünüyordu.

Üstelik bu, gerçekte olan şeyden daha iyiydi. Gerçek olan da her ne haltsa işte.

İkinci kattaki en yakın tualete vardığımda çoktan görünmez olmuşum. Ne ayaklarıma yapışık bir gölge ne de karşısına geçtiğim aynalardaki yansımada bir değişim vardı. Aynaların tek gösterdiği, kendi kendine açılan soluk pembe kapının gidip geliyordu. Burada başka biri olsaydı muhtemelen tualete hayaletlerin musallat olduğunu düşünürdü.

Titreyen parmaklarımla kendimi en son kabine kilitledim. Burnuma keskin bir dezenfektan kokusunun vurmasıyla yüzümü buruşturdum. Sonra da kapalı klozet kapağına oturup düşünmeye çalıştım.

Aklıma gelen tek şey şuydu:

Bir kez olursa rastlantıdır. İki kez olursa tesadüf. Ama üç kez olursa bir örüntü.

Yani...

Çoktan iki kez olmuştu ve hâlâ bir anlam ifade etmiyordu.

Belki de sandığımdan daha yaygın bir sıkıntıydı da yaşayan insanlar kendilerine saklamayı tercih ediyordu; tıpkı huzursuz bağırsak sendromu veya uçuk gibi.

Bu ilham verici farkındalıkla ceketimin iç cebinden telefonumu çıkardım. Eski model bir Xiaomi kullanıyordum, ancak yaşlılar için akıllı telefon sayılırdı ama iş görüyordu işte. Bir de ucuzdu, yani şikâyetim yoktu.

Kırık ekranımda ana sayfanın yüklenmesi birkaç dakika sürdü ve bağlantının kurulup Google'a girebilmem için üstüne birkaç dakika daha geçmesi gerekti.

Sonunda arama çubuğuna şunu yazabildim: *Daha önce biri hiç görünmez oldu mu?*

Ardından nefesimi tutup bekledim.

Sonuçlar neredeyse ânında belirdi ve sanki karnıma hayal kırıklığından bir kütle çöktü. Sadece saçma sapan tavsiyeler ve metaforik olarak görünmez olmakla ilgili anekdotlar vardı, bir de hiç bakınacak havada olmadığım internette yayılmış bir sürü video ve paylaşım çıkmıştı.

Fakat sonra gözüme alakalı bir sonuç takıldı.

Bir günlüğüne görünmez olsaydınız ne yapardınız?

İki milyondan fazla görüntülenmişti ve binlerce yanıt vardı. Birkaç ürkütücü yorumu eledikten sonra cevaplardaki çeşitlilik ve genel heveslilik –hatta çaresizlik– havası beni şaşırttı. Casusluk ve hırsızlık önerilerinden patronlara yanlışlıkla gönderilmiş e-postaları silmeye ve eski sevgililere gönderilmiş aşk mektuplarını geri almaya kadar her şey vardı; insanların normalde yapmaya utanacağı türden şeyler işte.

Okumaya devam ettikçe Henry'nin sözleri aklıma geldi: *Her şey bir güç formudur.*

Tabii bir tuvaletin tepesine tünemiş saklanırken güçlü hissetmek zordu. Ama belki de... yani belki de...

Düşüncemi bitiremeden sayfanın sonlarına gömülü, yıllar önce yazılmış bir yorum gördüm. İsimsiz bir kullanıcı şöyle yazmıştı: *Descartes, "İyi yaşamak, görülmeden yaşamaktır," derken yanlışlıyordu. İnanın bana, görünmez olmak sandığınız kadar eğlenceli değil.*

Bulanık görmeye başlayana kadar gözlerimi hiç kırpmadan kırık ekranıma bakakaldım. Ta ki cümle zihnimde dans etmeye başlayana kadar. *İnanın bana... Görünmez olmak...*

Sonra da arkama yaslandım, kalbim küt küt atıyordu.

Bu bir şaka olmalıydı. Yazan kişi şaka yapmıştı, o kadar. Forumdaki diğer herkes belli ki böyle düşünmüştü; o yorum sadece altı beğeni almıştı, dört kişi de beğenmediğini belirtmişti. Ayrıca tarih dersinde ilk öğrendiğimiz şey, güvenilir kaynakları güvenilirmezlerden ayırmaktı. Saçma sapan ve yanlış bilgi veren yorumlarıyla meşhur bir internet sitesinde kapatılmış, isimsiz hesaptan yapılan yorum, güvenilirmez kaynağın basbayağı *tanımıydı*.

Fakat varsayımsal olarak konuşursak söylediklerinde ciddiye...

Bunun benim için ne anlamı olabilirdi?

O sırada tuvaletin kapısı düşüncelerimi bölerek hızla açıldı, hemen peşinden keskin ve sarsak nefes sesleri duyuldu; şey gibiydi... boğuk hıçkırıklar. Donakaldım. Aceleci ayak sesleri duydum. Musluklardan biri açıldı. Sonra da su sesinin ardından hıçkırıklardan boğulmuş, kısık bir ses duyuldu:

“...o *siktiğimin herifini öldürmek* istiyorum! Bu çok... çok kötü. Çok sikik bir durum ve bir kez açığa çıktığında...”

Ağzım açık kaldı.

İlk başta sesin sahibini neredeyse çıkaramadım; Rainie daima yeni sponsorluk aldığı bir saç bakım ürününün Instagram’da reklamını yapıyormuş gibi konuşurdu ki beş yüz bin takipçisi olduğu düşünüldüğünde bu gerçek olabilirdi. Fakat annesini ünlü yapan o kendine has hırıltılı ses tonu da vardı, tekrar konuştuğunda Rainie olduğundan bu şekilde emin oldum.

“Hayır... hayır... bak şimdi, beni rahatlatmaya çalıştığını biliyorum ve seni seviyorum ama sen... anlamıyorsun.” Uzun, titrek bir nefes aldı. Musluktan bir gıcırdama geldi ve su daha yüksek sesli bir şekilde akmaya başladı. “Bu çok büyük bir mesele. Birisi Weibo’ya veya o tür boktan bir yere sızdırırsa karalama kampanyası başlatırlar. Sadece teknik olarak yasa dışı olması önemli değil, her türlü beni suçlarlar. Bilirsin işte, her zaman böyle yaparlar ve... Ah, Tanrım, tam bir aptalım

ya. Ne düşünüyordum bilmiyorum ve şimdi de... şimdi de her yerde..." Son kelimesinde sesi çatladı ve tekrar ağlamaya başladı; hıçkırıkları iyice tizleşip yoğunlaştı, sonunda insan sesi gibi değil de yaralı bir hayvanın iniltisi gibi çıkmaya başladı.

Mideme suçluluk bıçakları saplandı. İstedğim son şey burada oturup çok ciddi ve özel olduğu fazlasıyla bariz meseleleri dinlemektir ama şimdi çıkıp gidemezdim de. Öyle bir şey yapmaya kalkarsam Rainie kesin kalp krizi geçirirdi.

Lavaboya çarpan su sesi haricinde tuvaletin tamamen sessizleştiğini fark ettiğimde hâlâ ne yapacağımı çözmeye çalışıyordum.

"Orada... orada biri mi var?" diye seslendi Rainie.

Kalbim duracak gibi oldu. Nereden anlamış olabilirdi ki...

Sonra aşağıya baktım ve ayaklarımın dibinde kendi gölgemi gördüm; açık pembe zeminde simsiyah ve belgin hatlıydı. Belli ki ben fark etmeden eski formuma dönmüştüm.

Dişlerimi sıktım. Görünüşe göre bu görünmezlik meselesi Pekin'deki çevre kirliliği gibiydi, bir an için varsa bir an sonra yoktu.

"Ah, merhaba?" Rainie'nin bu ikinci girişiminden sonra artık burada saklanamayacağım belli oldu.

Kendimi toparlayıp tuvaletin kapısını açtım ve dışarıya çıktım.

Beni görür görmez Rainie'nin yüzündeki ifade sinir bozucu bir hızla değişti; uzun ve belirgin kaşlarının arasındaki kırışıklık kayboldu, dolgun dudaklarının kenarları yukarı kıvrılıp bir gülümseme sundu. Gözlerinin etrafında şişlik ve yanaklarındaki soluk kırmızılık olmasaydı, az önceki sinir krizini kafamda kurduğumu düşünebilirdim.

"Ah, selam kızım!"

O yedinci sınıfta bu okula başladığından beri Rainie'yle aramda bir kez olsun doğru düzgün bir konuşma geçmemişti –tabii ona tarih ödevinde yardım ettiğim zamanı saymazsak–

ama şu an beni nasıl selamladığına bakınca en yakın arkadaş olduğumuzu zannedebilirdiniz.

Ben uygun bir karşılık bulmaya çalışırken o cep telefonunu eteğinin cebine koydu, sonra da boynunu eğip az önce çıktığım kabine baktı. Hafifçe kaşlarını çatı. "Sen... uzun süredir orada mıydın? İçeri girdiğimde seni görmedim."

"Evet, hayır," diye geveledim. "Yani... evet. Nispeten uzun bir... süredir."

Bir süre beni inceledi. Sonra gözleri anlayışla irileştirerek bileğimi tuttu. "Kızım, kramp filan mı giriyor?" Ben karşı çıkacak bir şey söyleyemeden devam etti: "Çünkü bende olabilecek *en iyi* ısı pedlerinden var, hem de kokulu. Yani evet, bana sponsor oldular falan ama bak ben denemediğim hiçbir şeyi önermem, anlıyor musun?"

"Peki. Ben, şey, anlıyorum."

Bana o kadar sıcak bir şekilde gülümsedi ki neredeyse ben de gülümseyecektim. "Peki o zaman, istersen *biom*daki linke tıklayabilirsin. Beni Instagram'da takip ediyorsun, değil mi?"

"Evet," dedim. Beni geri takip etmediğini belirtmedim. Kabalık etmenin sırası değildi.

"Çok iyi," dedi başını sallayarak. "Benim kodumu kullanırsan küçük bir indirim de var. INTHERAINIE. Şeyle aynı..."

"Pardon," diye sözünü kestim, kendime ve büyük olasılıkla beni pek önemsemeyen insanları önemsemeye yönelik mantıksız ihtiyacıma engel olamadım. "Sadece şey... az önce istemeden kulak misafiri oldum da. Sen... her şey yolunda mı?"

Rainie bir an için hareketsiz kaldı, yüz ifadesinden hiçbir şey anlaşılmıyordu. Sonra o güzel başını arkaya atıp güldü; uzun, soluksuz ve gürültülü bir kahkahaydı. "Aman Tanrım, *o* mu? Kızım, seçmelerine gireceğim rol için pratik yapıyordum sadece. Ajansım işi büyütmemi, oyunculuğu da bir denememi istiyor. Şu sıralar tüm idoller bunu yapıyor sonuçta, bilirsin sen de. Bu arada bunu kimseye söylememem lazım ama" –eğilip

sanki kurduğu bir komployu paylaşıyormuş gibi fısıldamaya başladı— “erkek başrolün Xiao Zhan olacağını duydum.” Geri çekildi ve geniş geniş sırttı. “Yani mükemmel olmaz mı?”

“Ah,” diyebildim sadece, içimde bir kafa karışıklığı ve utanç dalgası yükseliyordu. Doğru söylüyor olabilir miydi? Ama o hicırıkları çok gerçekçiydi... ve telefondaiken söyledikleri...

Rainie yüzümdeki kararsız ifadeyi görmüş olacak ki omzumu sıkıp tekrar gülerek, “İnan bana, hayatım hiç de o kadar dramatik değil. Endişelenmen çok tatlı ama. Hatta şimdi düşününce daha sık vakit geçirmememiz çok tuhaf değil mi? Bence çok eğlenirdik,” dedi.

Böylece aniden okulumuzdaki herkesin niçin Rainie Lam’i çok sevdiğini anladım. Mesele sadece göz kamaştırıcı olması değildi, sonuçta bizim sınıftaki tüm kızlar kendilerince güzeldi (annem hep, *Çirkin kadın yoktur, tembel kadın vardır*, derdi ama anladığım kadarıyla daha ziyade çirkin kadın yoktu, sadece fakir kadınlar vardı). Aslında mesele yanındayken insana kendini nasıl hissettirdiği; sanki önemli biriymişsin gibi. Sanki daha önce en fazla iki çift laf etmiş olsanız bile aranızda özel bir bağ varmış gibi. Bu, sadece kararlılık ve sıkı çalışmayla kazanılamayacak nadir bir yetenektir.

Kıskançlık, soğuk pençelerini boğazıma sarıp sertçe sıktı. Ve kendimi, ilk kez olmasa bile, eksikliklerimin her zaman bu kadar net bir şekilde farkında olmamayı dilerken buldum.

“Şey, Alice?” Rainie bana dikkatle baktı. “İyi misin?”

Rainie ikna edici bir oyuncuysa ben de korkunç bir oyuncuydum. Muhtemelen düşüncelerim yüzümden okunuyordu.

“Tabii ki,” dedim, kendimi gülümsemeye zorlayarak. Çabam neredeyse canımı yakıyordu. “Ama her neyse, evet, kulağa güzel geliyor. Sen olduğun sürece... harika.” Kapıya döndüm, bu tuhaf sohbeti bitirip dezenfektan kokusundan kurtulmaya fazlasıyla hazırdım. “Sınıfa dönsem iyi olacak galiba. Seçmelerinde filan başarılar.”

“Sağ ol, kızım.” Rainie bana o mükemmel Instagram modeli gülümsemelerinden biriyle baktı ve sonradan aklına gelmiş gibi ekledi, “Ah, seçmelerden kimseye bahsetme bak, tamam mı? Rolü alamazsam diye... insanlar boşuna heyecanlanmasın şimdi, anlarsın ya.”

Sesi hafif ve neşeliydi ama sözcüklerinin altında kaynayan garip bir gerilim vardı, cümlesinin sonunda çok ufak bir dalgalanma olmuştu; tıpkı arkasında bir yanardağ patlarken soğukkanlılığını korumaya çalışan bir muhabir gibi.

Ya da belki de bana öyle geliyordu.

Öyle veya böyle, dudaklarıma fermuar çeker gibi bir hareket yapıp kapıya döndüm, içimde kilitli tuttuğum diğer sırları bilseydi ne derdi diye düşünüyordum.

• • •

Haftanın geri kalanı mide bulandırıcı, kaygılandırıcı bir bulanıklıkla geçti.

Aynı uyarı üşümesini perşembe günü yine hissettim; Bay Murphy’nin Taiping Ayaklanması¹² hakkında verdiği derste tek kelime bile not alamadan sınıftan hızla çıkmak zorunda kaldım ve koridorun yarısında gölgemin kayboluşunu izledim. Cuma günü de öğle yemeği sırasında tekrar oldu ve tüm bunların kendiliğinden gerçekleşen bir şey olduğuna dair son umutlarımı da hepten yok etti.

Okul başladığından beri kendimi üçüncü kez kilitli bir tuvalet kabiniinde saklanırken bulduğumda, boğuk ve düzensiz nefeslerim hemen yanımdaki kabinden gelen sifon sesini bastırdığında, gerçeği kendime itiraf etmek zorunda kaldım:

Bu bir sorundu.

12 19. yüzyılda Çin’i sarsan politik ve dinî nitelikli ayaklanma. —ç.n.

Bariz sebeplerden, gelişigüzel bir şekilde istemeden görünmez olmak bir sorundu ama kaçırdığım dersler yüzünden çok daha büyük bir sorunum vardı. Bir zamanlar mükemmel olan devamsızlık kaydındaki kırmızı çizgileri düşünmek bile okulun kantininde satılan şu örgülü kızarmış atıştırmalıklar gibi midemi burkuyordu. Bu durum daha fazla devam ederse öğretmenlerim kesinlikle sorular sormaya başlayacaktı, belki de müdüre e-posta bile göndereceklerdi ve... Ah, Tanrım, ya aileme söylerlerse?

Muhtemelen Airington'dan ayrılma durumu yüzünden stres yapıp kendi kendimi hasta ettiğimi düşünürlerdi. Sonra *onlar da* endişeden hastalanıp Maine, Çin'deki devlet okulları, yetersiz burslar ve geleceğim hakkında bir konuşma daha yapmak isterlerdi...

Yepyeni bir panik dalgası beni ele geçirirken cebimdeki telefonum titredi.

Teyzemden bir WeChat mesajı gelmişti.

Uygulamayı açtım, yüksek vücut ısını şifalı bitkilerle tedavi etmekle ilgili bir makale daha gönderdiğini düşünmüştüm ama Çince yazılmış tek satırlık bir mesajdı:

Her şey yolunda mı?

Ekrana bakıp kaşlarımı çatarken nabzım hızlanmaya başladı. Teyzem ilk kez hiç beklemediğim bir anda, zamanlaması mükemmel bir mesaj göndermiyordu; geçen ay ona bahsetmediğim bir sınav için başarılar dilemişti. Bunu sadece yetişkinlerin geliştirdiği açıklanamaz altıncı hislerden birine bağlamıştım hep; tıpkı öğretmenlerin nasıl oluyorsa hiç konuşmadan önemli ödevlerin teslim tarihini tam olarak aynı güne koymayı başarması gibi.

Ama bu seferki bir şekilde farklıydı.

İşaret gibiydi.

“Hayırdır?” diyen gür sesle Havva teyzesi irkilip geriye çekildi. Başından beri konuşmaları duyan Kadir clindeki eşyaları alması için gözleriyle Adnan’a işaret etti. İki letmeden aldıklarını diğerleri gibi arabaya götüren Adnan ortadan kaybolunca kızını Kadir’in kollarının arasından alıp göğsüne bastırđı Asiye. Yüreğini korku sarmıştı, kızını ondan alacağı korkusu benliğini csir almıştı.

“Ben gidiyorum kızım, kendinize dikkat edin.”

“Sen de dikkat et Havva teyze, biliyorum söylemezsin ama bizi gör-düğünü kimseye deme olur mu?”

“Der miyim hiç? Allah’a emanet olun.”

Havva teyzesi giderken yüzünü kızının saçlarının arasına gömüp kokusunu içine çekti. Ne yüzle gelmişti geriye? Hani o kadından ayrı yapamazdı, ne olmuştu da şimdi onları hayatında istiyordu? Sinirden güldü. Çok istiyordu avukat olmayı demek ki olmuştu. O okusun diye tarlada çalışır, İstanbul’a para gönderirdi, kocası olacak o pislikte onun gönderdiği parayla sadece okumamış gönlünü kadınlarla eğlendirmişti. Burnundan soludu. “Gidelim,” diyen adamın peşinden ilerlerken tek-bir kelime dahi etmedi. Arabanın yanına vardıklarında kolları arasında uyumak üzere olan kızını arka koltuğa yatırıp yanına oturdu. Ölürdü de vermezdi onu.

Sinirden bacağına sallarken hareket eden arabayla bakışlarını arabayı kullanan Kadir’e çevirdi. Konuştuklarını duymuştu ama tek kelime et-miyordu. Onun evinde kalıyorlardı. Orayı bulur muydu Resul? Avukat olmuştu, ya güçlendiyse? Bir an nefes alamamaktan boğulacağını his-setti. Camı hafif açıp temiz havayı içine çekti.

“Kafana takacağın bir durum yok. Sen istemediğın sürece kızını kimse senden alamaz. Çocuğının doğumunda yanında olmamış, ona soyadını vermemiş bir adama çocuk vermeyiz biz. Yaşadığın yer belli, sizin benim evimde kaldığınızı öğrense bile gelip karşına dikilemez.”

Adamı pürdikkat dinledi. Okumuş bilgili bir adamdı. Şu an en önem-li şey mantığıyla hareket etmesiydi. Bu yüzden onun söyledikleri önem-liydi.

“Dava açarım demiş.”

“İsteddiğini yapsın, bir şey elde edemez. Sen dönmek istiyor musun ona?”

Öksürdü Kadir. Ağzının içinde tatsız bir tat oluşurken sigara içmek istedi.

Pek de hoş olmayan bir ürperti omurgamdan aşağıya yılan gibi sürünmeye başlarken parmaklarım titreyerek yavaşça cevap yazdım:

Neden olmasın ki?

Saniyeler içinde mesajıma cevap yazdı.

Bilmiyorum. İçimde kötü bir his var, bir de bu sabah şalımın ipliği koptu ve şu saraylarda geçen dizilerde bu hiçbir zaman iyiye işaret değildir. Okulda kötü bir durum olsa bana söylersin, değil mi?

Kalbim daha da hızlı çarpmaya başladı, bas sesine benzer vuruşlar kafatasımı sarsıyordu. Mantıklı yanım mesaja kulak asmamayı, sadece her şeyin yolunda olduğunu söylemeyi ve Çin pembe dizilerini çok ciddiye aldığı için onunla dalga geçmeyi istiyordu.

Ama bunun yerine şöyle yazdım:

Bu hafta sonu seni ziyaret edebilir miyim?

Teyzemin evinin kapısında Buda tarafından karşılandım.

Gerçek Buda'yla değil tabii –gerçi öyle bir şey olsa bu hafta başıma gelen en tuhaf şey olmazdı–, altın çerçeveli ve kenarları kısmen soyulmuş dev bir Buda posteriyle. Etrafında bazısı temizlik şirketlerine ve bir porno sitesine ait olabilecek reklamlar, bazısında da sadece bir soyadı ve telefon numarası yazılı, belli ki teyzemin kazımaya çalışıp başarısız olduğu sararmış küçük çıkartmalar vardı. Buda'nın dingin ve gülümseyen yüzünün yanında neredeyse komik bir biçimde uygunsuz görünüyordlardı.

Başımı iki yana salladım. Bu tür çerçöpten kurtulmak belediye'nin işi olmalıydı ama böylesi küçük, köhne bir mahallede sakinlerin çoğu kendi başlarının çaresine bakmak zorundaydı.

“Yan Yan!”

Teyzemin bir yerlerden gelen sesi kendisinden önce beni karşıladı ve çocukluk lakabımın o tanıdık tınısı karşısında ister istemez dudaklarım yukarı doğru kıvrıldı. Hayatım boyunca o kadar çok yer değiştirmiştım ki bir yeri gerçekten evim gibi hissetmek zordu ama teyzemde ve onun küçük dairesinde bir şey vardı; bana her zaman bir dayanak sunar, beni her şeyin güvenli ve sıcak hissettirdiği basit zamanlara döndürürdü.

Sonra kapı ardına kadar açıldı ve lahanalı Çin mantısıyla nemli kumaşın güçlü kokusu burnuma çarptı. Hemen ardından çiçek desenli plastik önlüğüyle teyzem karşımda belirdi. Permalı saçına ve çukur yanaklarına yapışmış beyaz un lekeleriyle

aralarındaki dokuz yaşlık farka rağmen anneme olan çarpıcı benzerliği dikkat çekiyordu.

Nasırlı elleriyle ellerimi kavradı, bileziğindeki serin ahşap boncuklar tenime değiyordu ve minyon bedenine göre korkucu, bir güçle yanaklarıma hafif hafif vurup çimdiklemeye başladı.

Çok fazla kilo vermediğimden veya almadığımdan emin olunca geri çekilip gülümseyerek, "Aç mısın, Yan Yan?" diye sordu.

"Hı hu," dedim, muhtemelen gününün yarısını sabahın erken saatlerinde aldığı taze ürünlerle en sevdiğim yemekleri yaparak geçirdiğinden ve her hâlükârda beni masaya oturtup yedireceğinden emindim. Teyzemin çocuğu yoktu ama sanki kendi çocuğuymuşum gibi her zaman bana düşkün olmuştu.

Tam tahmin ettiğim gibi beni daracak yemek odasına götürmeye kalktı, okul ayakkabılarımın bağcıklarını çözmek için eğildiğimi fark ettiğinde durdu.

"Hey, ayakkabılarını çıkarmana gerek yok!"

"Ah, sorun değil," dedim, buraya her geldiğimde bu konuşmanın aynısını yapmıyormuşuz gibi. "Evini kirletmek istemiyorum..."

Sözümü kesip ellerini kanat gibi çırpmaya başladı. "Hayır, hayır, kendini evinde hisset. Gerçekten..."

"Gerçekten, teyze," dedim yüksek sesle. "İsrar ediyorum..."

"Hayır! Çok uygunsuz!"

"Uygunsuz değil..."

"Sözümü dinle..."

"Hayır..."

On dakika sonra teyzem hızla mutfığa giderken rengi solmuş bir çift Mickey Mouse'lu terlik giyiyordum. Bana bağırarak çayla ilgili bir şeyler sordu ama davlumbazın gürültüsü ve yağda ısınan baharatların cızırtısı sesini bastırdı.

Onu beklerken pencere kenarındaki ahşap tabureye –eski kavanozlar ve teyzemin atmayı reddettiği kutularla dolu olmayan tek yüzeye– oturdum.

Belki de teyzemin evinin bana çok rahatlatıcı gelmesinin sebebi, daima zamanda donmuş gibi olmasıydı. Buzdolabı hâlâ bebeklik fotoğraflarımla doluydu; o fotoğraflarda başım eşit olmayan şekilde tıraş edilmişti (annem bunun parıl parıl ve dümdüz siyah saçların sırrı olduğuna yemin ediyordu) ve mahremiyeti pek de önemsemeyen bol pantolonlar giydirilmiştim. Amerika'ya taşınmadan hemen önceki günlerden kalma, tam bir yumurcak olduğum fotoğraflar da vardı. Birinde Beihai Parkı'ndaki hilal biçimli köprüde durmuş iki parmağımla V işareti yapıyordum, arka planda söğütler sallanıyor, köprünün altında da zümrüt rengi sular akıyordu. Çin Yeni Yılı geçit törenlerinden birinde elimdeki *bingtang hulunun*¹³ ucunu mutlu mutlu çiğniyordum, şeker kaplı meyveler mücevher gibi parlıyordu.

Öte yandan iğne iplikle dolu tereyağlı kurabiye kutuları ve kan dolaşımına iyi geldiği söylenen ceviz biçimindeki bir çift ruhaf toptan, origami yıldızlarıyla dolu kavanoza ve pencere pervazına dizilmiş şifalı yağ şişelerine kadar, duygusal değeri olmayan şeylerin de yerleri yıllardır bir santim bile değişmemişti.

Mutfaktan gelen iştah açıcı baharat ve soya sosu kokusuyla dikkatim dağıldı. Birkaç saniye sonra teyzem ellerinde dengeli bir şekilde tuttuğu buharı tüten iki tabak mantı ve bir şişe siyah sirkeyle belirdi.

“Yan Yan, hadi bakalım! Soğutmadan ye, mantılar yapışır sonra!” diye seslendi ve ben daha yardım teklif edemeden tekrar mutfaka dönüp gözden kayboldu.

Çok geçmeden katlanabilir küçük yemek masası, binadaki herkesi doyurmaya yetecek kadar yemeğin ağırlığı altında eziliyordu. Mantının yanı sıra, teyzem buharda pişirilmiş hünnaplı

13 Şeker kaplı meyvelerden oluşan, geleneksel Çin şekerlemesi. –ç.n.

beyaz çörekler, taze soğan dilimleri serpilmiş tatlı-ekşi soslu domuz kaburgası ve özenle kesilmiş yüzyıl yumurtası¹⁴ dilimleriyle taçlandırılmış dolu dolu pirinç lapası yapmıştı.

Ağzım sulandı. *Xiaolongbao*¹⁵ ve doğruca tavadan alınan kırmış hamur çubuklarıyla Airington yemekhanesindeki yemekler oldukça etkileyiciydi ama bu yemeklerle kıyaslanamazdı bile.

Hemen kaptığım bir çöreğe dişlerimi geçirdim. Sıcacık hünnaplar dilimde bal gibi eridi, arkama yaslandığımda dudaklarımın arasından mutlu bir inilti kaçıverdi.

“Vay canına, teyze!” dedim, çörekten büyük bir parça kopardım. “Senin restoran açman lazım!”

Yüzü sevinçle parladı. Birinin hazırladığı yemeğe yapılabilecek en büyük övgüydü bu; tabii bir restoranda yemiyorsanız, öyle bir durumda en büyük övgü doğal olarak ev yemekleriyle kıyaslamak olurdu.

“Evet, Yan Yan,” dedi mantıdan biraz alarak, “bizim meşgul küçük âlimimizi yaşlı teyzesini görmeye getiren şey nedir, hı?”

Çöreğimin kalanını yutup ağzımı açtım ama sonra tereddüt ettim. Buraya gelme sebepim görünmezlik sorunumdu ama böyle bir konuşmayı da insan mantı yerken yapamazdı.

“Ah, önemli bir şey değil, sadece...” Biraz vakit kazanıp başka bir konu düşündüm. “Annemlerin beni Amerika’ya göndermeyi düşündüğünü biliyor muydun?”

Teyzemin şaşırmasını bekliyordum ama o sadece başını sallayarak onayladı ve masanın üzerindeki ellerini birleştirdi. “Evet, annen bir süre önce söylemişti.”

Âdeta bağırsaklarım düğümlendi. Annemler ne zamandır haberim olmadan bunu planlıyor, ben okula hazırlanırken onlar olabilecek en kötü şeye hazırlanıyordu? Bütün yaz onlarlay-

14 Çin mutfağındaki bir konserve gıda ürünü. —*f.n.*

15 Geleneksel olarak küçük bir bambu buharda pişirme sepetinde yapılan Çin’e özgü bir çörek. —*f.n.*

dım, her kahvaltıda ve her akşam yemeğinde gülüşüp sohbet etmiştik. Böyle mühim bir şeyi benden bu kadar kolay saklayabiliyorlarsa başka neleri –ne gibi zorlukları, sorumlulukları, endişeleri– kendilerine saklıyorlardı?

“Niçin mutlu görünmüyorsun?” diye sordu teyzem, uzanıp saçımı okşadı. “Amerika’ya geri dönmek istersin diye düşünmüştüm. İstemiyor musun?”

Geri dönmek.

Kelimeler boğazımı dikenli tel gibi kesti. *Geri dönmek.* Kaliforniya’daki öğretmenler ve çocuklar da hep Çin’e dönüp dönmeyeceğimi veya ne zaman *döneceğimi* sorarlardı. Sanki Amerika’da dönebileceğim bir evim vardı, sanki Amerika evimdi de Pekin benim gibi bir yabancı için sadece bir duraktı.

Bir de işin aslı şu ki Amerika’yı ailemin zannettiğinden daha az hatırlıyordum.

Hatıralarım sanki bir rüyadan aklımda kalanlar gibi bölük pörçüktü: çıplak boynuma baskı uygulayan güneş, başımın üstünde uzanan ve yer yer bulutlarla süslü fazla mavi gökyüzü, durgun banliyö yollarının her iki yanında salınan palmye ağaçları, uzaklarda yükselen soluk tepeler.

Başka hatıralarım da vardı: Costco’nun dopdolu ve ısıllı ısıllı reyonları, kiralık arabamızın arka koltuğuna saçılmış küçücük arabayı tuz ve yağ kokusuna boğan buruşturulmuş In-N-Out hamburger ambalajları ve uykuya dalarken bana İngilizce masallar okuyan babamın hafif boğuk, duraksamalarla dolu sesi...

Fakat her şeyin altında kaynayan bir gerilim vardı. Karşılaştığım her tuhaf bakışla, doğru düzgün saklanmayan hakaretler ve ırkçı şakalarla büyüyen bir gerilim; tıpkı Rainie Lam’in öğretmenlere fark ettirmeden saç rengini yavaş yavaş değiştirmesi gibi ince ince, fark etmeden günden güne içimde artan bir gerilim. Pekin Uluslararası Havaalanı’na adımımı atana ve etrafım aniden bana benzeyen insanlarla çevriline, bir anda insanların arasına karışabilene kadar bu gerilimin omuzla-

rımdaki ezici ağırlığını hissetmemiştim. Yaşadığım rahatlama baş döndürücüydü. Tekrar sadece bir çocuk olma özgürlüğüne sahiptim; çevirmen-eşlikçi-koruyucu rolünden ve herhangi bir şeye, Amerika'nın pek çok rastgele kötülüğünden korunmaya ihtiyaçları olursa diye durmaksızın ailemin etrafında dolanma ihtiyacından kurtulmuştum.

"...kalmanı istemiştin ama işte, o zamanlar annene verecek kadar param yoktu," dedi teyzem, bir yandan yapışmalar diye mantıları yemek çubuklarıyla hareket ettiriyordu.

Tabakların şingirtısı beni daldığım düşüncelerden gerçekliğe döndürdü ve beynimim teyzemin ne dediğini algılaması biraz zaman aldı. Kalbim sıkıştı. "Bir dakika. Annem... senden paramı istedi? Neden?"

Teyzem hemen cevap vermedi ama derinlerde bir yerde cevabı zaten biliyordum: eğitimim için. Okul taksitlerim. Geleceğim için.

Benim için.

Ama annem benden bile daha gururlu, hatta daha inatçı biriydi; bir keresinde sırf izin istememek için burkulmuş bileğiyle hastanede yirmi saatlik mesai yapmıştı. Kendi küçük kardeşinden para istemek için başını eğdiğini düşünmek göğsümün ağrmasına sebep oldu. Annem ve babam hayatımı kolaylaştırmak, iyileştirmek için gerçekten de ne gerekiyorsa yaparlardı.

Belki benim de onlar için aynısını yapmamın vakti gelmişti.

"Teyze," dedim ve sesimdeki telaş hemen dikkatini çekti.

"Ne oldu?"

"Ben aslında buraya bir şey için geldim... Sana söylemem gereken bir şey var." Kâsemi bir kenara ittim. Derin ve istikrarlı bir nefes aldım. "Ben şey olabiliyorum..." Duraksadım, Çince'de görünmez anlamına gelen kelimayı unuttuğumu fark ettim. *Yin shen* miydi? *Yin xing* mi? *Yin...* bir şeydi ama...

Teyzem sabırla bekliyordu. Benimle konuşurken aniden duraksamalarım alışıktı, hatta bazen bilmediğim kelimeleri

kendisi bulmaya çalışırdı. Ama şu an söylemek üzere olduğum şeyi tahmin etmesi mümkün değildi.

“İnsanlar beni göremiyor,” dedim, en yakın tercümeyle yetinip anlamasını umuyordum.

Dövmeli kaşlarını çattı. “Ne?”

“Yani kimse... bedenim şey oluyor...” Kelimeler ağzımda birbirine karışırken içimde bir hayal kırıklığı dalgası köpürüyordu. Bir dili akıcı konuşmakla zekâ arasında bir bağlantı olmadığını biliyordum ama insan kendi ana dilinde doğru düzgün cümle kuramayınca aptal gibi hissetmemek elde değildi. “Kimse beni göremiyor.”

Teyzemin yüzünde anladığına dair bir ifade belirdi. “Ah. Görünmez mi olabiliyorsun yani?”

Başımı hızla sallayarak onayladım, boğazım konuşamayacağı kadar kasılmıştı. Bir anda ona söylemenin yanlış bir karar olmasından korktum. Ya halüsinasyon gördüğümü düşünürse? Ya annemi, hastaneyi veya bir sürü WeChat alışveriş grubundan birini ararsa?

Ama tek söylediği, “İlginç,” oldu.

“İlginç?” diye tekrarladım. “Bu... bu kadar mı? Teyze, az önce sana dedim ki...”

Bir elini havada salladı. “Evet, evet, farkındayım. Gayet iyi duyabiliyorum.” Sonra bana sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca sessiz kaldı, toprak rengi iri gözlerinde düşünceli bir bakış vardı, dudakları da sessizce hareket ediyordu.

Yargısını bekliyormuş gibi oturduğum yerde kıpırdanmadan duramadım. Midemdeki çörekler sanki taşa dönmüştü ve şimdi durup düşününce tüm bunları ona yemek yemeye başlamadan önce söylemenin muhtemelen daha iyi olacağını fark ettim.

En sonunda teyzem başını kaldırıp arkamdaki bir yeri işaret etti. “Yan Yan, şuradaki Buda heykelini getirebilir misin?”

“Ne?” Arkama döndüm ve eski bir kitaplığın üzerindeki küçük bronz heykeli gördüm. Hemen yanında *Batıya Yolculuk*

ve *Kızıl Köşkün Rüyası* gibi klasiklerin yıpranmış eski nüshaları vardı. “A-ah. Evet, tabii.” Heykeli almak için acele ederken neredeyse sandalyemden düşecektim, heykelin soğuk yüzeyini kavrarken parmaklarım titriyordu. Hiçbir zaman öyle çok din-dar bir tip olmamıştım (beş yaşımıdayken annem bana tüm insanların çürümeyi bekleyen birer hücre yığınınından ibaret olduğunu söylemişti) ama bütün görünür formumu aniden kaybedebiliyorsam, küçük bronz Buda’nın bana ihtiyaç duyduğum cevapları veremeyeceğini kim söyleyebilirdi ki?

Kutsal bir eser taşırmış gibi iki elimle tuttuğum heykeli teyzeme verdim. Kalbim göğüs kafesimi âdeta dövüyordu. Ben gözümü ayırmadan onu izlerken teyzem Buda’nın ayağını çevirerek açtı, içine uzandı ve...

Bir kürdan çıkardı.

“Şey,” dedim kararsızca. “O şey için mi...”

Tek eliyle ağzını kapatan teyzem, ince ahşap çubuğu gü-rültülü bir şapırtıyla dişlerinin arasına götürdü. Yüzümdeki ifadeyi görünce güldü. “Ne, senin için olduğunu mu sandın?”

“Hayır,” diye yalan söyledim ama yanaklarımın hızla ısın-maya başlaması beni ele veriyordu tabii. “Ama yani ben şey bekliyordum...”

“Sana rehberlik etmemi mi? Neler olup bittiğini açıkla-mamı mı?”

“Evet.” Kendimi sandalyeme bıraktım ve yalvaran gözlerle masanın karşısındaki teyzeme baktım. “Aynen öyle. Hatta ne olursa.”

Bir an için düşündü. “Hımm... O zaman öncelikle her şeyin ilk nasıl başladığını bana anlatman gerekiyor.”

“Teyze, nasıl başladığını bilseydim şu an böyle bir sorunum olmazdı,” dedim.

“Tamam ama o zaman ne hissetmiştin?” diye sordu. “Ne düşünüyordun?”

Kaşlarımı çattım. Aklıma gelen ilk şey Henry'nin sahnede yanıma geldiği andaki kendini beğenmiş, tiksindirici bir şekilde güzel olan yüzüydü. Görüntüyü hızla aklımdan uzaklaştırdım. O çocuğa duyduğum nefret belki beni geceleri ayakta tutacak kadar şiddetli ve güçlü olabilirdi ama acayip bir doğaüstü tepkiyi tetikleyecek kadar da *yoğun* değildi.

Hem zaten ikimiz de ödüllerimizi alıp fotoğraf çektirene kadar bir tuhafılık hissetmemiştim ya da sonra aklıma gelmişti...

"Ben ayrılacağım," diye mırıldandım. Masanın üzerindeki ellerim kıpırdamıyordu. "Airington'da olmasaydım ben..."

Bir hiç olurdum.

Cümlemi bitiremedim ama teyzem zihnimi okuyormuş gibi bilgece başını salladı.

"En sevdiğim yazarlardan biri şöyle der: Bazen evren bize istediğimizi sandığımız şeyleri sunar ama sonrasında bunların bir lanet olduğu ortaya çıkar," dedi ve muhtemelen kürdan hâlâ ağzında olmasaydı o laf beni daha derinden etkilerdi. Ya da en sevdiği yazarın özellikle seksi iblis avcılar hakkında fantastik kitaplar yazan bir internet romancısı olduğunu bilmeseydim. "Ve bazen de evren bize ihtiyaç duyduğumuzu bilmediğimiz şeyleri verir ve bunların bir lütuf olduğu ortaya çıkar." Kürdanı avucuna tükürdü. "Bir başka yazar da benlikle toplumun deniz ve gökyüzü gibi olduğunu söyler: Birindeki değişim, diğerkindeki değişimi yansıtır."

Onu dinlerken Bay Chen'in İngilizce dersinde Shakespeare analizi yaparken sık sık hissettiğim duyguya kapıldım. Kelimelerin bir anlam ifade etmesi *gerekliyordu* ama ne olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Gelgelelim İngilizce dersinden farklı olarak şu an cevabı güzel bir metinle geçiştiremezdim.

"Yani... bunun bir lanet olduğunu mu söylüyorsun? Ya da bir lütuf?"

“Diyorum ki,” dedi teyzem Buda’nın ayağını çevirerek yerine takarken, “bu, geçip gidene kadar senin onu ne yapacağına göre değişir.”

“Peki ya hiç geçmezse?” Yüksek sesle söyleyene kadar en büyük korkumun bu olduğunu fark etmemiştim; kalıcı bir kontrol kaybı, hayatımın geri kalanının paramparça bir harabeye dönmesi, ölene kadar bu öngörülemez görünmezlik gelgitlerinin insafına kalmak... “Ya ben... mevcut durumuma sıkışıp kaldıysam? O zaman ne olacak?”

Teyzem başını iki yana salladı. “Her şey geçicidir, Yan Yan. Bu da önündeki şey her neyse hâlâ oradayken onu değerlendirmek için bir nedendir.”

“Bir planım var.”

Henry sesimi duyunca hızla başını kaldırıp odasındaki loş ışıktaki beni bulmaya çalıştı ama başarısız oldu. Elindeki dambılı masasına bırakırken belli belirsiz bir kafa karışıklığı kaşlarının arasındaki boşluğu küçülttü, gözleri hâlâ beni arıyordu. O bunu yaparken penceresinin dışındaki bulutlar uzaklaştı ve saf, gümüşü bir ay ışığı dalgası etrafına yayıldı. Gece yarısı gibi kopkoyu buklelerinden akan ter, dar kesim atletinin yakasına damlıyordu.

Yakıcı huzursuzluğun bıçak gibi batışını hissettim. Kim sabahın dördünde egzersiz yapardı ki? Ve kim egzersiz yaparken bu kadar iyi görünürdü?

“Alice?” diye seslendi, alçak sesi yorgunluğundan dolayı biraz boğuktu. “Sen...”

“Yine oldu,” dedim, yatağının etrafından dolanıp ona doğru ilerledim. Nerede olduğumu anlasın diye koluna hafifçe vurdum. Elimin altındaki teni sıcaktı, kasları dokunduğum anda gerildi.

“Tanrı aşkına,” diye mırıldandı. “En azından kapıyı çalsan...”

“Kapı açıktı,” diye sözünü kestim. “Ayrıca bu önemli.” Ceketimin cebinden küçük not defterimi çıkarıp istediğim sayfayı açtım ve bir an için tereddüt ettim. Sadece bir an için; defterin ağırlığını ellerimde hissetmeme ve güvenip ona söylemek üzere olduğum şeyin önemini fark etmeme yetecek kadar. Aldığım riski. Ama sonra annemin avucundaki yara izini, ihtiyacım olan ancak sahip olmadığım yüz binlerce yuana, Airington’dan ayrılma ihtimalinin bilenmiş bir balta gibi geleceğimin üzerinde

sallandığını hatırladım ve donup kaldım. Açtığım sayfaları Henry'nin ellerine bastırdım.

Not defteri parmaklarımın arasından ayrılır ayrılmaz belli ki görünür olmuştu çünkü Henry'nin gözleri irileşti. Sonra küçük ve kötü el yazımıyla yazılmış, renkli kalemle vurgulanmış sayılara ve hafta sonumun büyük kısmını üzerinde çalışarak geçirdiğim renk kodlu tablolarla detaylı listelere baktı, ardından kaşlarını kaldırdı.

"Bu bir iş teklifine benziyor," dedi yavaşça.

"Öyle zaten."

"Ne için?.."

"Görünmezlik hizmetlerim için. Bak şimdi, bunu çok düşündüm," dedim, sesime elimden geldiğince öz güven yükleyerek. Kendimi bir iş kadını olarak hayal ettim; hani şu televizyonlarda gördüğümüz, yeni ütülenmiş kalem etek ve yüksek topuklu ayakkabı giyen, gösterişli bir at kuyruğu olan, bir masa dolusu sıkılmış yöneticiyi etkilemeye çalışanlar gibi. "Epey boktan bir durum olacak şeyi para kazanmak için kullanmamak ziyan etmek olur gibi geldi, ne dersin?"

Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Bunu kontrol edemediğini söylemiştin sanki."

"Edemiyorum," dedim, son konuşmamızı hatırladığımda kabarmaya başlayan öfke dalgasını bastırmaya çalıştım. "Ama görünmez olduğum zamanları düşündüğümde bir örüntü olduğunu gördüm: Hemen öncesinde daima garip bir üşüme hissi duyuyorum –sanki vücudumda dâhilî bir uyarı sistemi varmış gibi– ve bu da bana kimsenin olmadığı bir yere koşmam için iki ila üç dakika veriyor. İdeal değil elbette ama bu işi *başlat-tığımızda* çalışmam için yeterli olur."

Bakışlarını indirip tekrar notlarımı inceledi, yüz ifade-sinden hiçbir şey anlaşılmıyordu. "Peki bu iş şey mi olacak... okuldakilerin senden yerine getirmeni istediği görevleri görün-

mezken halledeceksin.” Soru sorar gibi söylemişti, sanki şaka yapıp yapmadığımdan emin değilmiş gibi.

“*Herhangi bir görev değil,*” dedim. “Ucubenin birine hoşlandığı kızın iç çamaşırını elde etmesi veya okulu ateşe filan vermesi için yardım etmeyeceğim. Ama mesela eski sevgilileri hâlâ eski fotoğraflarına bakıyor mu veya en yakın arkadaşları arkalarından dedikodu yapıyor mu gibi şeyler için insanların ne kadar para ödeyebileceğini bir düşünsene. Ânında kâr etmeye başlarız.”

“Peki ben tüm bunların neresindeyim?”

“Bir uygulamaya ihtiyacım var,” dedim volta atmaya başlayarak. Bakışları yer değiştiren ayaklarımın çıkardığı hafif sesleri takip etmeye başladı. “İnsanların taleplerini kolayca, yakalanmadan gönderebildiği bir şey. Ya da bir internet sitesi, bir tür araç. Karar senin, teknoloji adamı sensin. Ama iletişim kanalıımızı kurduğumuzda, bütün kirli işleri ben yapacağım.”

Konuşmamı sürdürürken yüzünü dikkatle inceleyip ilgisini kaybettiğini gösteren bir işaret var mı diye baktım. Yeterince yakından bakınca daima yakalayabiliirdiniz: Gülümseyip başını sallamaya ve tüm doğru lafları kibar-ama-sıkılmış hâliyle söylerken gözlerinde mesafeli, soğuk bir bakış olurdu. Yılların dikkatli gözlemi bana, Henry Li’nin tüm dikkatini üzerinizde tutmanın ellerinizle suyu yakalamaya benzediğini öğretmişti.

İşte bu yüzden de şu an gözlerinde bir ışık görmek beni şaşırttı. Her ne kadar beni göremeyip sadece ağzımdan çıkan sözleri duyabiliyor olsa da bana odaklandığını, bakışlarındaki yoğunluğu hissettim.

Konuşmam bittiğinde başını aşağı yukarı sallayıp yavaşça, “Bu kulağa bir plan gibi geliyor...” dedi.

“Ama ne?” diye sordum ses tonunu fark ederek.

“Mesela etik meseleler ne olacak?”

“Ne olmuş onlara?” diye meydan okudum.

"Sence böyle bir şey yok yani," dedi kaşlarını kaldırarak, sesinden âdeta damla damla akan alaycılık ayaklarının dibinde bir gölet oluşturabilirdi. "Sana göre yaptığın plandaki her şey son derece ahlaki demek. Her şey. Yani İsa burada olsaydı kesinlikle katılırdı..."

Gözlerimi devirdim. "İsa'yı karıştıрма şimdi. Dindar bile değilsin ki sen."

"Ama insanların zafiyetlerini, en karanlık sırlarını paraya çevirmek... hem de her gün yan yana oturup konuşmak zorunda olduğun sınıf arkadaşlarımızın..."

Bunun üzerine ister istemez, tam olarak bu meseleleri düşünerek dikkatlice yaptığım artılar ve eksiler listesine rağmen, bir suçluluk dalgasına tutuldum.

Ama şu an için ihtiyaçlarım korkularımdan daha büyüktü. Yürürdüğe koyabilecek kadar cesur olabilirsem bu plan tam bir kazan-kazan durumuydu: Elde edeceğim kârla Airington'da kalabilir ve *gaokaoya* girmek ya da dünyanın öbür ucuna taşınmak yerine Uluslararası Öğrenci Sınavı'na girebilir, okul için gereken iki yüz elli bin yuani hatta belki de üniversite ücretimi ödeyebilir ve artan parayı da annelere ve teyzeme verebilirdim. Babama ve anneme gerçek bir ziyafet çekebilirdim; hem de eti gözümüzün önünde kesecekleri doğru düzgün bir Pekin ördeği restoranında. Anneme hastanede dezenfektanlarla ovalamaktan ellerinde oluşan hasar için pahalı el kremleri ve losyonları alabilir, en yoğun saatlerde metroya sıkış tıkiş binmek zorunda kalmasınlar diye anneme ve babama araba alabilirdim...

Kendimi savunmak için ona bunları anlatmayı düşündüm ama sonra kiminle konuştuğumu hatırladım. İki yüz elli bin yuan Henry Li için sadece bir sayıydı, iki yaşam arasındaki fark değil. Kesinlikle beni anlamazdı.

"Tüm insanlar bir yana *sen*, etik hakkında bir konuşma yapamazsın," diye çıkıştım. "SYS'nin küresel ısınmayı durdurmaya yetecek kadar parası var ama bunun yerine tek yaptığınız

sponsorlarınıza fayda sağlayacak yeni algoritmalar bulmak ve gelir farkına katkıda...”

“Uygulamalarımız topluma fayda sağlama konusunda üzerlerine düşeni yapıyor,” dedi usulca ve rahatça. Birden daha dik durdu, bir an için acaba şirket reklamında filan mıyım diye düşündüm. “*Ve bilgin olsun* diye söylüyorum, günlük aktif kullanıcılarımızın yüzde kırk üçü, üçüncü ve dördüncü kademe şehirlerden¹⁶ geliyor, ayrıca yüzde otuzdan fazlası...”

“...düşük gelirli ailelerden. Evet, biliyorum,” diye sabırsızca araya girdim, sonra da hatamı fark ettim.

Tanrım, gerçekten konuşmayı kesmem gerekiyordu.

Henry duraksadı. Uzun ve sert bir bakışla gözlerini bulduğum yöne dikti. Kaşları biraz daha kalkacak olsa muhtemelen yok olacaktı. “Pardon ama sen... sen gizlice babamın şirketinde filan mı çalışıyorsun?”

Boğazımdan çekimser bir ses çıkardım ama daha çok boğuluyormuşum gibi çıktı, sonra da esas konuya dönmek için eveleyip geveledim. “Bak. Etik konusu bu kadar aklına takılıyorsa kârın yüzde onuyla bağış yapabiliriz...”

“O iş öyle işlemiyor...”

Burnumdan soludum. “Büyük şirketler için tam olarak öyle işliyor ve ben vergiden kaçmak için de yapmayacağım.”

Tartışmak için ağzını açtı, sonra sıkıca kapadı. Büyük ihtimalle haklı olduğumu bildiği içindi. Aramıza, sadece bitişik odalardan gelen alçak horlama sesleri ve dışarıdaki ağustos böceklerinin ısrarcı ötüşlerinin böldüğü bir sessizlik çöktü. Sonra, “Dürüst olmak gerekirse, senin böyle bir şeyle çıkagelmene şaşırdım,” dedi. Dudaklarının kenarları keyifle kıvrıldı. “Sekizinci sınıftaki matematik dersinde sınıfa grafik hesap makinesi getirmediğin için öğretmen seni azarlayınca gözyaşlarına boğulan sen değil

16 Çin’de şehirlerin hiyerarşik sınıflandırılmasını gösteren bir şehir kademe sistemi kullanılmaktadır. -ç.n.

miydin? Ertesi gün de aynı hatayı bir daha asla yapmayacağına söz verdiğin on sayfalık imzalı bir mektup yazmıştın hani?"

"Sen... sen bunu nasıl hatırlıyorsun?" diye sordum sertçe, bu hatıranın utancı bütün bedenimi yakıp kavurmaya başladı. Açıkçası o gün sınıfa hesap makinesi *getirmiştin* ama annemin sokağın aşağısındaki köhne dükkânda bulduğu eski, ikinci el bir makineydi. Okulda çantamdan çıkardığım anda paramparça olmuştu ve öğretmenin azarlamasından sonra bir aylık öğle yemeği paramın tamamını kullanarak sınıf arkadaşlarımdaki makinenin aynısından almıştım.

Ama Henry'nin bütün hikâyeyi bilmesi kesinlikle gerekmiyordu.

"Ben her şeyi hatırlıyorum," dedi Henry. Sonra boğazını temizledi, anlaşılabilir bir duygu yüz ifadesinde hafifçe gezindi. "Genel olarak yani. Harika bir hafızam var."

Gülsem mi gözlerimi mi devirsem bilemedim. Henry'nin kibri beni şaşırtmayı hiç bırakmıyordu gerçekten.

"Eee? Var mısın?" diye sordum, sabırsızlığımı bastırmaya çalışarak. Burada durup konuşarak harcadığımız her saniye bu iş için kullanılabilirdi.

Henry mükemmel bir şekilde düzeltilmiş yatağının kenarına oturup bacak bacak üstüne attı. "Benim çıkarım ne olacak?"

Bu soruya fazlasıyla hazırlıklıydım; dün gece hesaplamaları yapmıştım. "Tüm kârın yüzde kırkı," dedim. Hak ettiğinden fazlasıydı ama çekici bir teklif sunmalıydım. Şu anda bana yardım edebilecek en iyi ve belki de tek kişiydi.

"Elli."

"Ne?"

"Yüzde elliye tamamım."

Dışlerimi o kadar sertçe sıktım ki biri kırılıp düşse şaşır-mazdım. "Kırk iki."

"Elli beş."

"Bir dakika, ne? Paz...pazarlık böyle yapılmaz," dedim dilim dolaşarak, öfkenin ateşi yanaklarımı kızartıyordu. "Öyle yükseltip duramaz..."

"Elli altı," dedi. Oturduğu yerde arkasına yaslandı. Bakışları sabit, gözleri gece göğüyle aynı mürekkep siyahı tonundaydı.

"Bana bak, pislik herif, kırk iki gereğinden fazla cömert..."

"Elli yedi..."

"Kırk..."

"Elli sekiz..."

"*Tamam*," dedim sertçe. "Yüzde elli."

Sırıttı, o gece göğü gözlerinde dans eden bir neşe vardı ve etkisi çarpıcıydı. Yatıştırıcıydı. Sanki bir hız treniyle en tepeden iniyormuşum gibi midem çekildi.

Sonra, "Çok kötü bir pazarlıkçısın, Alice," dedi.

O an onu boğmayı düşündüm. Cinayet, iş ortaklığı başlatmak için idealden çok uzak bir yol gibi gelmeseydi muhtemelen boğardım da.

"Anlaştık mı o zaman?" diye sordum, bu konuşmayı en sonunda tutunabileceğim, plan yapabileceğim somut bir şeyle bitirebilmeyi umuyordum.

Fakat her iyi pazarlıkçı gibi Henry'nin tek cevabı, "Düşüneceğim," oldu.

Sonraki üç gün boyunca Henry'yle tek kelime bile konuşmadık.

Denemediğimden değildi bu; ne zaman sınıfta onunla göz teması kurmaya çalışsam yüzünde mesafeli, dalgın bir ifadeyle dikkati dağınık hâldeydi veya uzun parmakları tuşların üzerinde uçarak bilgisayarında bir şeylerle meşgul oluyordu. Zil çalar çalmaz da ortadan kayboluyor, arkasına bile bakmadan kapıdan çıkıp gidiyordu. Bilmesem görünmezlik sorunu yaşayan kişinin o olduğunu düşünürdüm.

Kısa süre içinde her şeyden –odasına gidip planımın detaylarını ona anlatmaktan, gerçekten ortak bir iş yapabileceğimize inanmaktan– pişman olmaya başladım ve bu pişmanlık, beraberrinde büyüyen fırtına benzeri kaynayan bir öfke getirdi. En kötü senaryom şuydu: Henry Li kendisinden bir şey istediğimi biliyor ve bunu benden esirgemek için her hakkını kullanıyordu. İçten içe, *Alice Sun'ın geçen gün benden istediği şeye inanamıyorum*, diyerek benimle dalga geçtiğini hayal ediyordum ve kızgınlık ağzımı tükürük gibi dolduruyordu.

Fakat sonra perşembe günü gelip çattı ve Henry toplumsal etik dersimize on dakika geç kalarak aceleyle sınıfa girdi.

Bu daha önce görülmemiş bir şeydi.

Herkes dönüp gözlerini ona dikti, hepimiz nasıl göründüğünü incelerken sınıfta fısıltılar uçuşuyordu. Şey görünüyordu... yani *darmadağınık* da diyemem aslında çünkü Henry'nin en kötü hâli bile diğer tüm erkeklerin en gösterişli hâllerinden daha iyi görünüyordu. Fakat normalde kusursuz görünen okul gömleğinin yanları buruşuktu ve iliklenmemiş en üst iki düğmesi keskin köprücük kemiklerini gözler önüne seriyordu. Taranmamış ve dağınık saçları vahşi dalgalar hâlinde kaşlarına düşüyordu ve kusursuz porselen cildi her zamankinden bir ton soluktu, gözlerinin altında da koyu renkli halkalar vardı.

Bakışlarımı fark ettiyse bile belli etmedi. Hava kirliliği için taktığı maskesini öylece çıkarıp katladı ve ceketinin cebine koydu, sonra da öğretmen masasına gitti.

“Geç kaldığım için özür dilerim, Dr. Walsh,” dedi toplumsal etik öğretmenimize. Kadının tam adı Julie Marshall Walsh’tı ve kendisine *doktor* diye hitap edilmesi konusunda ısrarcıydı ama herkes arkasından Julie derdi.

Julie dudaklarını büzdü, başını iki yana sallarken Anna Wintour tarzı beyaz-sarı küt saçları kulaklarına doğru sallanıyordu. “Şunu söylemeliyim ki Henry, senden daha iyisini beklerdim. Çok önemli bir dersin on dakikasını kaçırdın.”

Birisi, kulağa şüpheli bir şekilde kahlkaha gibi gelen, sert bir öksürük sesi çıkardı. Söz konusu çok önemli ders, “Asya’daki fakir çocuklar” üzerine bir slayt gösterisiydi. Bütün dersi kemikleri sayılan çamur içindeki veya akrep yiyen çocukların yüksek çözünürlüklü fotoğraflarına bakarak geçirmiştik. Bu sırada Julie iç çekip güçlkle soluyor –bir noktada açık mavi gözlerinin yaşlarla dolduğuna yemin edebilirdim– ve dramatik bir şekilde, “*Düşünebiliyor musunuz?*” ve “*Ah, insan gerçekten ne kadar şanslı olduğunu fark ediyor, değil mi ama?*” gibi şeyler fısıldıyordu.

Henry’nin kaşları bir parça kalktı ama, “Bir daha olmayacak, Dr. Walsh,” derken sesi tamamen saygılı ve ciddiydi.

“Umarım olmaz.” Julie burnunu çekti. “Yerine geçebilirsin.”

Henry sınıfa döndüğünde siyah gözleri odayı taradı, sonra benimkilere kilitlendi. Bir anda ağzım kurudu, şiddetli bir öfke dalgası ve tam olarak isimlendiremediğim bir şey daha bedenimde parlamaya başladı. *Şimdi mi* varlığımı fark etmeye karar vermişti yani? Toplayabildiğim bütün güçle ona kızgın bir bakış attım ve –beni şaşırtarak– gözlerime bakmaya devam etti; sanki ellerini ve dudaklarını hareket ettirmeden bana bir şey söylemeye çalışıyordu. Belli ki bu çocuk zihin okuma yeteneğim olduğunu filan zannediordu.

Omuz silkerek evrensel ne-demek-istediğine-dair-hiçbir-fikrim-yok hareketi yaptım ve kaşlarını çattı. Elini dağınık, karga karası saçından geçirdi. Ağzını açtı...

“Bir sorun mu var?” diye seslendi Julie. Bütün okulca bilinen gerçek şuydu ki Julie Walsh’un sesi ne kadar tizleşirse o kadar sinirlenmiş demekti.

Ve şu an sesi inanılmaz tizdi.

Henry de fark etmiş olacak ki hızla sınıfın diğer ucundaki her zamanki yerine geçti. Her sınıfta birbirimizden olabildiğince uzak oturmaya ne zaman başladığımızdan emin değildim. Bu kasıtlı bir şey miydi yoksa mıknaatıs gibiydik de görünmez bir

alan nereye gidersek gidelim bizi otomatikman birbirimizden ayırıyor muydu bilmiyordum.

Fakat ilk kez aramızdaki mesafeden nefret ettim. Bana ne söylemeye çalışmıştı? Ve neden geç kalmıştı?

Dersin geri kalanında zar zor yerimde durabildim. Sınıfın ışıkları kısılıp projeksiyon cihazı tekrar açıldığında ve ekranda daha fazla aç, gülümsemeyen çocuk fotoğrafı hayalet gibi belirdiğinde bile Henry'nin oturduğu yere bakışlar atıp yüzünde bir ipucu aramaktan kendimi alamadım. Ve onu da bana bakarken yakaladım, hem de birden fazla kez.

• • •

Zil çaldığı anda Henry sırama geldi.

“Konuşabilir miyiz?” diye sordu. Gözlerinin altındaki koyu halkalar yakından daha da belirgindi ama ne yürüyüşünde ne duruşunda ne kaldırdığı çenesinde ve ok gibi dik tuttuğu sırtında ne de sesindeki keskin tonda bir yorgunluk emaresi vardı.

“Şey, burada mı?”

Mesele şu ki konuşmak *istiyordum*, konuşmak için ölüyordum ama etrafımızdaki çocukların adımlarını yavaşlattığının, bize meraklı bakışlar attıklarının da gayet farkındaydım. Herkes Henry'yle benim ezelî düşman olduğumuzu biliyordu ki öyle olmasak bile Henry daha önce sınıfta kimseye yaklaşmamıştı. Böyle bir şey yapmaya ihtiyacı yoktu, insanlar ona çekilirdi zaten.

“Belki daha... özel bir yer,” dedi, sorunu fark etmiş gibi. Masamın yanında oyalanan Bobby Yu'ya keskin bir bakış attı ve Bobby hızla başını eğip aceleyle uzaklaştı, defterlerini sırtı gibi kollarının altına sıkıştırmıştı.

Sonra, başka bir şey söylemeden, Henry hızlıca dönüp sınıfın kapısına ilerledi ve bana onu takip etmekten başka bir seçenek bırakmadı.

Airington'ın kalabalık koridorlarında Henry'yle yan yana yürümek fazlasıyla tuhaf bir deneyimdi. Öğretmenler de dâhil pek çok insan –okul başladığından beri konuştuğumdan daha fazla kişi– toplumsal etik sınıfımızla dolaplarımız arasındaki kısa yürüyüşümüzde durup ona selam verdi. Kesinlikle abartmıyordum. Etrafımızda akan güç gelgitini, Henry sanki ısıklık saçıyor gibi herkesin dikkatinin ona kayıp üzerinde kalmasını hissedebiliyordum ve bir anlığına Yasak Şehir'de imparatorun yanında yürümenin de böyle bir his olması gerektiğini düşündüm.

Keşke imparator ben olsaydım tabii.

En sonunda öğrenci dolaplarıyla temizlik dolaplarının arasında sessiz, kimsenin olmadığı bir yere ulaştık. Bir sonraki dersten önce yirmi dakikalık sabah teneffüsümüz vardı, yani şu an öğrencilerin çoğu kantine koşturuyordu.

Henry sırtını duvara verip gelen geçen biri olmadığından emin olmak için etrafı iki kez kontrol ettikten sonra, “Uygulama hazır,” dedi.

Gözlerimi kırıştırdım. “Ne?”

İç çekip cebinden iPhone'unu çıkardı, bir şey açıp görebilmem için telefonu bana uzattı. Hayalet karikatürü şeklindeki mavi, küçük bir logo ekranın ortasından bana göz kırşıyordu, Douyin¹⁷ ile bir borsa uygulamasının yanında duruyordu.

“Uygulaman,” dedi Henry. “Pekin Hayaleti. İsmi çoktan tescil ettirdim, yani beğenmezsen değiştirmek için maalesef yapabileceğimiz pek bir şey yok.”

“Bir dakika... bir dakika... var mısın yani?” diyebildim, zihnim söylediklerine yetişmeye çalışıyordu. “Sen... biz bunu gerçekten yapıyor muyuz?”

Telefonunu işaret edip kaşlarını kaldırdı. “Bu neye benziyor?”

Dişlerimi sıktım. Bir kez olsun bu kadar küçümseyici olmadan düzgün bir cevap verse ölür müydü gerçekten? Birkaç

17 TikTok'un Çin'de bilinen ismi. –ç.n.

iğneleyici sözcük dilimin ucuna kadar geldi ama hepsini yuttum. Gidip de benim için uygulama yaptığına göre artık resmen iş ortağıydık, yani ona şöyle bir şey söylemek pek profesyonelce olmazdı: *O telefonunu al da g...*

“Sana daha önce haber verecektim,” dedi Henry, “ama çözmem gereken birkaç lojistik mesele vardı ve prensip olarak elimde somut sonuçlar olmadan bir şeyler hakkında konuşmayı sevmiyorum. Neyse, şuraya bakarsan...”

Her zamankinden hızlı konuştuğunu fark ettim, uygulamanın ana sayfasını açıp temel özellikleri gösterirken elleri de hızlandırılmış gibi hareket ediyordu. “Uygulama temelde her iki tarafa da gizlilik sunuyor: Hem hizmet talep edene hem de hizmet verene ki ikincisi sadece sen oluyorsun. Her kullanıcının bir hesap açması, kısa bir talep formu doldurması ve ek sorusu veya endişesi varsa sana mesaj atması gerekiyor. Sonra bir cevap verip ücreti belirtirsin –beş bin yuan civarında bir şeyle başlamayı tavsiye ederim, görevin zorluğuna göre de artırabilirsin– ve karşı taraf kabul ederse görev tamamlanana kadar bağlayıcı bir sözleşme yapıyorsun, sonunda da ödemeyi yapıyorlar.”

“Onu nasıl yapacaklar?” diye sordum.

Küçük, kendini beğenmiş bir gülümseme dudaklarına yayıldı. “İlk başta nakit kullanmayı düşündüm –hem takip edilemez hem de süreci basitleştirir– ama sonra aklıma daha iyi bir fikir geldi.” Uygulamadan çıkıp bir yerlere girerek bankadan gelen, resmî görünen bir e-posta gösterdi, Pekin Hayaleti’nin sahiplerine gönderilmişti. “Çin Bankası’nda çalışan bir arkadaşımın bu iş için özel bir hesap açmasını istedim, sahte bir isimle tabii.”

Başımı hızla kaldırdım. “Ama bu şey...”

Yasa dışı değil mi? Bu soru dilimin ucunda asılı kaldı, sonra histerik bir kahkahayla bu işle ilgili *her şeyin* zaten en iyi ihtimalle biraz yasa dışı olduğunu hatırladım.

Alice Sun: Airington akademik burs sahibi. Onur listesindeki öğrenci. Öğrenci kurulu temsilcisi. Ve şimdi de suçlu. Kimin aklına gelirdi ki?

“Ne?”

“Yok bir şey. Boş ver.” Başımı iki yana salladım. Sonra yine uygulamaya baktım, açık mavi logosuyla şık ve profesyonel arayüzünü görünce, “Bunu nasıl bu kadar iyi yapabildin?” diye sormadan edemedim.

“Zamanında babam SYS’de işlere yardımcı olmama izin versin diye kendi kendime bir uygulama tasarlamam gerekmişti. Şirket kültürünün olabildiğince liyakate dayalı olmasını istiyor.” Tek eliyle dağınık saçını geriye taradığında bir an için doğal ve kayıtsız bir dâhi portresi gibi göründü. “Daha on üç yaşındaydım, hâliyle uygulama kusurluydu ama en azından yani... bir şeyler yapabildiğimi kanıtlamaya yetti işte.”

Şaşkınlığımı belli etmedim. Babasının ona elinden geldiğince iş fırsatı ve ayrıcalık verdiğini, hatta belki de Henry’yi genç yaşta üst düzey bir pozisyona zorladığını düşünmüştüm hep. Henry’nin kendini birilerine kanıtlaması gerekeceği hiç aklıma gelmemişi.

Boğazımın arkasından belli belirsiz bir ses çıkardım ve uygulamayı karıştırmakla meşgul oldum. Kabul etmekten nefret etsem de Henry haklıydı: Kullanımı kolaydı. Sadece bu da değil, en ufak bir hata göremiyordum.

“Eee?” Henry öne eğildi. Siyah gözlerinde bir ışık vardı, çenesi biraz yukarı kalkmıştı ve mutlak, keskin vücut hatları beklenti gibi bir şeyle kasılmıştı. Fikrimi belirtmemi... hayır, ona *iltifat etmemi* beklediğini fark ettim; yaptığı resmi sınıfta gösterip anlatmak için gururla tutan bir çocuk gibiydi.

Dudaklarım seğirdi. “Bu kadar övgü delisi olduğunu bilmiyordum.”

Bir şaşkınlık –hatta belki de utanç– ifadesi yüzünde hafifçe titreşti. Sonra o görmeye fazlasıyla alışık olduğum sakin, ifade-

siz maske hemen yerine geri geldi ve konuştuğuma neredeyse pişman oldum. “Öyle biri *değil*...”

“Evet, evet, öyle diyorsan öyledir.” Ama dönüp onunla biraz daha dalga geçmek için ağzımı tekrar açtığımda duraksadım.

Bulunduğum açıdan, koridordaki floresan ışıklarının altında, yüz hatlarını gölgeleyen yorgunluk hiç olmadığı kadar belirgindi. Uygulamayı bitirmek için çalışırken son birkaç günde en az iki veya üç kez sabahlamış olmalıydı.

Ve her ne kadar bunu sırf para için, kendi çıkarları için yaptığını bilsem de sözcükler dudaklarımdan dökülüverdi: “Teşekkür ederim... bunu yaptığın için. Gerçekten. Bu... bu hayal ettiğimden çok daha iyi.”

Belki sadece bir ışık oyunuydu ama yemin ederim ki kulaklarının pembeleştiğini gördüm.

“Sevindim,” dedi sessizce, bir saniye için gözlerimin içine baktıkça baktı.

Boğazımı temizleyip bakışlarımı kaçırdım, bir anda tuhaf bir şekilde mahcup hissetmiştim. “Pekâlâ. Neyse işte. Şimdi ne yapıyoruz?”

Cebinden yepyeni, ıslıl ıslıl başka bir iPhone çıkardı. “Okulumuzdaki kimse bu numarayı bilmiyor,” dedi yüz ifademi yanlış anlayarak.

“İki telefonun mu var?”

“Aslında üç tane,” dedi, sesi çok sakindi. “Biri iş için, biri kişisel bağlantılar için, diğeri de kendim için.”

Az önce ona karşı hissettiğim minnettarlık duygusu bir anda buharlaşıp uçtu. Parmaklarımı kıvrıp iki yanımda yumruk yaptım. Airington’a ilk geldiğimde Henry gibilerle kendimi kıyaslamamın beni sadece üzeceğini çok geçmeden öğrenmiştim ama yine de cebimdeki hurda telefonumu, annemin sırf onu alacak parayı biriktirebilmek için Yeni Yıl Festivali’nde fazla mesai yapmasını düşünmeden edemedim.

“Şimdi tek yapmamız gereken uygulamayı insanlara duyurmak,” dedi Henry, etkileyici bir hızla birkaç farklı sosyal medya uygulaması açarak: buralı çocuklar için WeChat, Malezyalılar için WhatsApp, Koreliler için Kakao ve diğerleri için de Facebook Messenger.

“Görünmez olabilen biri var dersin kimse inanmaz,” dedim. “Özellikle de isimsiz bir numaradan mesaj atarsan.”

“Evet,” diye katıldı. “Bu yüzden de o kısmı hiç karıştırmayacağım. Onlar için önemli olan tek şey, uygulamanın ne yapmalarına yardımcı olacağı, bunu nasıl yaptığı değil.”

Tüm bunlar aşağı yukarı benim fikrim olsa da şimdi iş gerçeğe dönünce hafif de olsa şüphe duymadan edemiyordum. Ya herkes uygulamayı bir şaka zannederse? Ya öğretmenlere şikâyet ederlerse? Ya da...

Henry, başını kaldırıp bakmadan sanki zihnimi okuyabiliyormuş gibi, “Endişelenme,” dedi.

“Endişeli değilim,” diye homurdandım. Parmaklarımı birbirine düğümlediğimi fark ettim ve çabucak ellerimi iki yanımda serbest bırakmaya kendimi zorladım. “Sence ne kadar sürer?”

Kakao’da son bir mesaj yazdı, sonra diğer telefonuna uzandı. “Biraz bekle.”

Sakinliğini, sabırlı oluşunu taklit etmeye çalışarak içimden altmışa kadar saymaya başladım. Yüz ifademi doğal ve rahat tutmak, sanki zor bir ödev için çalışıyormuşuz gibi görünmek için mücadele ettim. Bu şey işe yaradığında öğrencilerin şüphelenmelerini önlemek için her şeyi yapardım.

İşe *yararsa* tabii.

Bizimki gibi okullarda haberlerin yayılmasının belirli bir yolu vardı, evet ama gerçekten bu kadar kolay olabilir miydi? Bu kadar hızlı?

Henry’nin telefonu titrediğinde sadece kırk beş saniye geçmişti. Mavi hayalet logosu yandı, deli gibi atan kalbimle eşza-

manlı olmuşçasına hızlı atışlarla parlamaya başladı. Ekranda bir bildirim belirdi: **Bir Yeni Mesaj.**

Henry kendinden daha memnun görünemezdi muhtemelen. Mesajı açmam için bana başıyla bir işaret etti, ben de kemiklerimdeki sarsak hisse, artık geri dönüş olmadığına dair korkutucu gerçeğe aldırış etmemeye çalışarak açtım.

Ânında C207 adlı kullanıcının mesajı belirdi:

Bu yasal mı?

Derin bir nefes alıp cevap yazdım:

Öğrenmenin tek bir yolu var.

Buraya gelmek bir hataydı.

Taksi, Solana alışveriş merkezinin dışında tiz bir fren sesiyle durduğunda ve bisikletinin arkasında tuttuğu parlak *Xi Yang-Yang* helyum balonlarını satan bir satıcıya neredeyse çarpacakken düşünebildiğim tek şey buydu. Yıldızsız bir gece göğünün altında aydınlatılmış büyük alışveriş merkezi, Baidu'da bulduğum fotoğraflardakinden çok daha büyük ve görkemli görünüyordu. Ağaçlar ve geniş vitrinlerin tamamı parıltıyan ışıklarla süslenmişti. Hatta bir ucunda bir dizi Batılı tarzdaki kafenin yanından akan mürekkep gibi bir nehir de vardı; durgun yüzeyinde su fiskiyelerinin ışıltısı yansıyordu.

Buradaki her şey tertemiz görünüyordu. Şık ve süslü. Avrupa tarzı mimariden bembeyaz omuzlarına astıkları tasarımcı çantalarını gelişiğüzel sallayan yirmili yaşlarındaki şık giyimli kızlara kadar aynı zamanda *pahalıydı*.

Annemlerin evine yakın, daima çiğ balık kokan ufacık süpermarketlerden ve köhne dükkânlardan tamamen farklı bir dünyaydı. Rainie veya Henry gibi insanlara uygun bir dünyaydı, bana göre değil. Kurtların bölgesine girmiş bir köpek gibi hissetmeden edemiyordum, bedenimdeki her kas gerilmiş ve saldırıya hazırды.

"Yetmiş üç yuan," dedi taksi şoförü.

Ağır ve yöresel aksanı yüzünden adamın ne dediğini anlamam biraz zaman aldı ve anladığımda da neredeyse kafayı yiyordum. Solana, Airington'dan o kadar uzak bile değildi; trafikte sıkışıp kaldığımız onca zaman ücreti artırmış olmalıydı.

Fakat sonra C207 adlı kullanıcının yol ücretimi karşılayacağını hatırladım; işimi iyi yaptığımda –*yapabilirsem*– ödeyeceği yirmi bin yuana ek olarak.

Yirmi bin yuan.

Yepyeni banka hesabımı dolduracak parayı düşünmek korkularımı bir kenara itmeye yetti.

En azından şimdilik.

WeChat üzerinden hızlıca şoföre ödeme yaptım, sonra da taksiden ağır aksak indim. Sıcak gece havası etrafımı bir pelerin gibi sardı ve sadece kolsuz bir elbise –sahip olduğum tek elbise– giydiğime sevindim. Okul üniformamı giymem tabii ki söz konusu bile olamazdı, görünmez olmadan önce dikkatleri üzerime çekme riskini alamazdım.

Kuzu kebab yiyen genç bir çiftin ve bir grup uluslararası öğrencinin (öyle olduklarını kesinlikle anlayabilirdiniz) yanından geçerek ana girişe ilerlerken yapılacaklar listemi zihnimde gözden geçirdim:

Bir: C207'nin babasını bul.

İki: Gecenin geri kalanı boyunca yakalanmadan onu takip et ya da şeye kadar...

Üç: Eşini aldatıp aldatmadığına dair tatmin edici bir kanıt toplama.

Dört: Kanıtı C207'ye gönder.

Sürgülü cam kapılara ulaştığımda telefonumu çıkarıp C207'nin dün gönderdiği fotoğrafları bir kez daha inceledim ve fotoğraflardaki yüzü zihnime kazımaya çalıştım. Babası ellilerinin ortalarındaki çoğu zengin adam gibi görünmeseydi bu görev *çok daha* kolay olurdu: Yakası düğmeli kırışık gömleğini geren bir bira göbeği; kısa, beyazlamış saç; çok fazla ücretsiz şirket içkisi içmekten kıpkırmızı olmuş cildi ve yuvarlak bir burnu, daha da yuvarlak bir çenesi vardı.

Çoktan aradığım kişiye fazlasıyla benzeyen iki veya üç iş adamı görmüştüm. Korkunç bir düşünce beni kısılcasına aldı: Ya

yanlış adamı takip edersem? Bu işi elimde yüzüme bulaştırmak benim için hiç de zor olmazdı. Peki sonra ne olurdu? Yarın teslim etmem gereken on sayfalık tarih ödevimi bitirmek veya gelecek haftanın kimya sınavı için notlarımı gözden geçirmek yerine bu işe harcadığım gecem ziyan olurdu. Henry'ye ve C207 adlı kullanıcıya sıcıp batırdığımı söylemek, bütün hayatım boyunca kaçınmak için her şeyi yaptığım başarısızlığın iğrenç tadıyla yüzleşmek zorunda kalırdım ve bütün plan elimde patlamış olurdu, ayrıca...

"Hey, iyi misin ufaklık?"

Başımı hızla kaldırdım. Hâlâ üniversitede olabilecek kadar genç görünen, güzel, nazik yüzlü bir kadın durmuş bana bakıyordu, kalın kirpikli gözleri endişeyle irileşmişti.

Korkmuş tavşan gibi ayağımı gergin bir şekilde yere vurup durduğumu fark ettim ve yüz ifademin de pek güven verici olmadığından şüphelendim. *Topla kendini, Alice*, diye kendimi azarlayıp ayağımı durmaya zorladım. Islak tofu gibi sınırlara sahip olduğum sürece bir suç girişimini yürütemezdim.

"Ah, evet. İyiyim. Harikayım," dedim, sesime elimden geldiğince coşku eklemeye çalışarak. Belki biraz *fazla* coşku eklemiştim. Kadın akli dengemden emin olamamış gibi bir adım geriledi.

"Peki o zaman, bir kontrol edeyim demiştim..." Sesinde kelimelerin dereden akan su gibi çıkmasına neden olan bir Güneyli -güney derken Teksas değil, Çin'in güneyini kastediyorum- tınısı vardı.

Bir an için durup düşündükten sonra gitmek için arkasına döndü ama ben daha rahat bir nefes alamadan duraklayıp, "Yanında biri var mı? Ailenle mi geldin buraya?" diye sordu.

Tanrım, bana yardım et.

On iki veya on üç yaşında olduğumu düşündürebilecek bir yüzüm olduğunu biliyordum ama şu an ihtiyacım olan son

şey yetişkin gözetimiydi. Sanırım yalan söyleme becerimi test etme vaktim gelmişti.

“Evet,” dedim. Sesim birkaç oktav yüksek çıktı. “Şey, ailem beni şurada bekliyor” –biraz ilerideki Japon barbekü restoranının dışındaki kalabalık sırayı elimle gösterdim– “hatta gitsem iyi olacak...”

Bir şey demesini beklemeden muhtemelen beden eğitimi öğretmenimiz Bayan Garcia’yı etkileyecek bir hızda yürümeye başladım. İki mağazanın arasına sıkışmış, gizlenebileceğim karanlık ve dar bir sokağa girene kadar durmadım, gözden kaybolduğumda boynumu uzattım ve kadının gidip gitmediğine baktım.

Gitmemiştii.

Beni aradığından değildi gerçi; kır saçlı, şişman bir adam ona doğru ilerliyordu, geniş bir sırtış ağzının çevresindeki belli belirsiz kırıksıklıkları gerginleştiriyordu.

Babası mı acaba? diye merak ettim.

Sonra adam kötü bir romantik komedi filminin setinden fırlamış gibi görünen koca bir buket gülü uzattı ve kadın tiz bir çığlık atıp adama koştu, kollarını boynuna dolayıp sıkıca sarıldı.

O zaman... kesinlikle babası değildi.

Oradan uzaklaşıp çifte fazlasıyla ihtiyaç duydukları mahremiyeti vermek üzereydim ki adam kadını kendi etrafında döndürüp yüzünü daha net görebileceğim açıyla zayıf çenesini kaldırdı ve bir anda onu daha önce bir yerde gördüğümü, gazetede veya...

Fotoğraflar. Tabii ya!

Tekrar kontrol etmek için telefonumu çıkardım ve aynı sade hatlı yuvarlak yüzün bana baktığından yeterince emin oldum.

Fakat bir aşağı bir yukarıya bakmamla geçen kısa sürede ikili birbirinden uzaklaşmıştı, kadının kollarının arasında şimdi yaşlı adam yerine çiçekler vardı. Kadının anlayamadığım bir

şeyler söylemesiyle adam gürlercesine güldü. İkili nehir kenarındaki parlak ışıklı yollardan birine yöneldi.

Bir sonraki adımım çok açıktı. Aramızda birkaç metrelik mesafe kalana kadar bekledim, sonra onları takip ettim; tıpkı ilk kez birine musallat olmaya hazırlanan bir hayalet gibi.

• • •

Anladım ki insanları gizlice takip etmek sandığımdan çok daha zormuş.

Hava karardıkça Solana'daki kalabalık artmaya başladı ve birçok kez hedefimi kaybedecek gibi oldum veya kafalarının iyi olduğu her hâllerinden belli bir erkek grubu tarafından birkaç adım gerilemeye zorlandım.

Adamlardan birinin arkamdan, "Hey, *meinu*," diye seslenmesiyle tüylerim diken diken oldu. *Meinu*, *güzel kız* anlamına geliyordu sanırım, yani pohpohlayıcı bir iltifat olması gerekiyordu ama buralarda insanlar, on iki ila otuz yaşları arasındaki neredeyse herkese böyle hitap ediyordu. Durum böyle olmasa bile ürkütücü bir herifin görünüşüme yorum yapmasındansa bir vizeden kalmayı tercih ederdim.

Gruptan olabildiğince uzaklaşmaya çalışarak hızımı artırdım ve az kalsın yaşlı adamla kız arkadaşına arkadan çarpıyordum.

Kalbim küt küt atarak onlar beni görmeden hızlıca en yakın köşeye koşup saklandım. Şık bir Çin restoranına benzeyen bir yerin önünde durdular; yukarıdan sarkan boyalı saçaklarda sallanan kırmızı fenerleri ve ön kapılarına oyulmuş sarmal ejderha figürleri olan geleneksel bir yerdi.

Yanardöner siyahlara bürünmüş bir garson çıkıp onları karşıladı.

"Hoş geldiniz, Bay Cao!" dedi kız içten bir şekilde. "Lütfen beni takip edin. En sevdiğiniz yemekleri çoktan hazırladık ve duyunca çok sevineceksiniz, bugünkü Asya levreği..." Cümle-

sinin geri kalanı, coşkulu karşılama korosuyla onlar restorana girerken çıkan tabak ve şampanya kadehi şingirtılarının ardında kayboldu.

Takip etmeye çalıştım. Şimdi görünmez olmanın tam zamanıydı ama tabii ki yeni lanetim –gücüm, hastalığım, her neyse işte– ona gerçekten ihtiyacım olduğunda iş birliği yapmıyordu. Defterimde tuttuğum detaylı kayıtlara göre görünmezlik yaklaşık olarak iki günde bir ve sadece uyanık olduğumda gerçekleşiyordu. Ve geçtiğimiz otuz saat boyunca dönüşmediğimden bu gece gerçekleşme ihtimali yüksek olmalıydı.

Öyle olmalıydı.

Fakat evrenin her zaman işlemesi gerektiği gibi işlemediğini gayet iyi biliyordum.

Mesela daha iki adım atmıştım ki başka bir garson beni durdurmak için elini kaldırdı. Kaba görünümlü ama güzeldi, *eyeliner* çekilmiş siyah gözleri beni inceledikçe kısılıyordu.

Midem düğümlendi. Buraya ait olmadığım o kadar belli oluyor muydu?

“Rezervasyonunuz var mı?” diye sordu kız ani ve monoton bir sesle, sanki cevabı zaten biliyordu.

“Ah... evet, evet var,” diye blöf yaptım. Zihnim inandırıcı olmak için çabalıyordu. “Ailem üst katta beni bekliyor...”

“Üst kat VIP salonu,” diye sözümü kesti. Gözleri iyice kısıldı ve ben duyma mesafesinden çıkar çıkmaz iş arkadaşlarına ne diyeceğini hayal edebiliyordum: *Az önce restorana girmeye çalışan şu tuhaf kıızı gördünüz mü? Sizce yemek çalmaya filan mı çalışıyordu? “Üyelik kartı görmem gerekiyor.”*

“Ah, tabii ki.” İkna edici bir iş çıkardığımı umarak kesinlikle sahip olmadığım bir kart için ceplerimi aradım. “Bir dakika... ah, olamaz. Bir yerde bırakmış olmalıyım... İzin verirseniz... gidip alayım...”

Müdürünü veya güvenlik görevlisini çağırmayı düşünemeden hızlıca kapıdan uzaklaştım, daha önce saklandığım köşeye

ilerlerken kendime de şansına da küfrettim. Yoktan bir VIP kartı var etmeyi bekleyemezdim ama Henry gibi birinin böyle bir sorunla karşılaşmayacağını düşünüyordum. Sessiz çekiciliği, öz güveni ve mükemmel saçıyla oraya elini kolunu sallayarak girebilirdi, onu hiç düşünmeden üst kata çıkarırlardı.

Başımı iki yana salladım. Hayalî senaryolarla kendi kendimi daha kötü hissettirmenin anlamı yoktu, bu her ne kadar en iyi yaptığım şey gibi görünse de. Bu gecenin görevi daha yeni başlamıştı ve gücüm devreye girene kadar soğukkanlılığımı korumalıyım.

Ne kadar uzun sürerse sürsün.

Sanırım saatlerce restoranın dışında öylece durdum. Bebek arabası süren ebeveynler ve muhtemelen Lucky Caddesi'ndeki barlara giden gurbetçiler yanımdan geçip gidiyor, boğazımda tırmanan panikten bihaber, birden fazla dilin karışımıyla sohbet edip gülüşüyorlardı.

Hadi ama, diyerek bedenimi, evreni, artık kim dinliorsa onu teşvik etmeye çalıştım. *Çabuk ol artık*.

Gelgelelim işkence gibi bir saat daha geçti, her geçen an kendimi daha da aptal hissediyordum ki sonunda, *en sonunda*, tanıdık bir soğuk dalgası beni baştan aşağı sarmaladı, bir de ona eşlik eden yoğun rahatlama duygusu vardı. Soğuğun iyice içime işlemesi için zaman vererek içimden üç yüze kadar saydım, sonra arkamdaki hafif renkli pencereye baktım.

Kendi yansımanı görememek hâlâ şaşırtıcı ve fazlasıyla ürkütücüydü ama şu an görünmezlik olayının işe yaradığına gayet sevinmiştim.

Gizlice içeriye girdiğimde –bu sefer kimseye çarpmamaya dikkat ederek– restoran kalabalıktı ve içerisinin parlak, fazla bol ışığına alışmak için birkaç kez gözlerimi kırptırmak zorunda kaldım. Ön taraftaki devasa akvaryumlardan döner masaların etrafına yerleştirilmiş geleneksel tarzdaki kızıl-kahverengi sandalyelere kadar her yüzey resmen parıldayana kadar cilalanmıştı.

Üst kattaysa dar koridorun iki tarafından bastıran koyu renkli cam ve ahşap levhalarla renkler ve gürültü seviyesi daha sönüktü. Diğer uçta lüks bir salon vardı; zenginlerin en zenginlerinin muhtemelen ticari sırlar paylaşacağı veya küçük *baijiu*¹⁸ kadehleri eşliğinde Grönland'ı satın almaya yönelik ayarlamalar yapmakla meşgul olacağı türden bir yerdi, bir yandan da altı özel odaya açılıyordu. Muhtemelen şu yaşlı adam ve kız arkadaşı da o odalardan birindeydi.

Parmak uçlarıma basarak kapı kapı gezdim, bir yandan da artık hangisi suç tanrısıysa ona duvarlar ses yalıtımlı olmadığı için teşekkür ediyordum. Küçük küçük sohbet parçacıklarına boğulmuştum ama çok geçmeden beşinci kapıya ulaştım ve aradığım sesi duydum: belirgin bir Güneyli aksanına sahip yumuşak bir kadın sesi.

“... hastane ama doktorlar ameliyatı aylar sonra yapabileceklerini söylüyorlar...”

“Ne?” Kaba bir erkek sesi gürlledi, hemen ardından da birisi yumruğunu masaya vurmuş gibi bir *pat* sesi geldi. “Olmaz öyle şey!”

“Sorma.” Kadın burnunu çekti. “Ve tarihi öne çekmenin tek yolu da ekstra ücret ödemek ama işte... o kadar pahalı ki...”

“Ne kadar pahalıymış bakalım?”

Kısa bir duraksama oldu. Sonra, “Otuz beş bin yuan,” dedi kadın.

“*Baobei*’r,”¹⁹ dedi adam, kelimenin sonuna tüm yaşlı Pekinlilerin yaptığı gibi evcil hayvanlara hitaben kullanılan bir *er* sesi ekleyerek. “Neden bana daha önce söylemedin? Bu hiçbir şey değil ki...”

“*Senin* için öyle,” diye araya girdi kadın. Hareket ettirilen ağır bir sandalyenin gıcırdama sesi duyuldu ve kadının kalkıp

18 Tahıldan elde edilen bir Çin likörü. –*ç.n.*

19 (Çince) Bebeğim. –*e.n.*

adamdan uzaklaştığını, narin yüz hatlarına kaş çatılmasının yerleştiğini hayal ettim. “Ama benim için...”

“Saçmalama lütfen. Sana daha kaç kere söylemem gerekiyor, *haobei*’r? Benim olan doğal olarak senindir.”

Adam rahatlatıcı ucuz sözler saçarken telefonumu çıkardım ve kaydetmeye başladım. İyi bir başlangıçtı ama sadece düşük kaliteli bir ses kaydı işe yaramazdı. Fotoğrafa ihtiyacım vardı.

Kuru buzun üzerine yerleştirilmiş meyvelerin olduğu özenle hazırlanmış bir tabak taşıyan garsonu görene kadar kapıyı kendim açmadan içeriye nasıl girebileceğimi çözmeye çalıştım. Tabaka bir baktım; kabukları soyulmuş tüm Çin kirazlarına küçük ahşap kürdanlar geçirilmişti ve taze karpuzlar oyularak açmış çiçek şekline sokulmuştu.

Garson dirseğiyle kapıyı itip açtı ve ben de onun hemen ardından odaya girme fırsatını kaçırmadım.

Bir anda özel odaların niçin sadece VIP üyelere ayrıldığını anladım. Boyalı yüksek tavandan sarkan ışıltılı bir avize, halıyla kaplı zemine ve duvardaki boy aynasına disko toplarının çok daha pahalı versiyonuna benzer bir ışık saçıyordu. Avizenin hemen altındaki yaşlı adam ve sevgilisi, yirmi kişinin daha sığabileceği kadar büyük bir masada oturuyorlardı, kırmızı masa örtüsünün üzeri abartılı ve ağız sulandıran yemeklerle neredeyse tamamen doluydu. Çoğu sadece reklamlarda veya saraylarda geçen Çin dizilerinde gördüğüm ve hiç tadına bakmadığım şeylerdi: İki küçük kil çanakta ağır ateşte pişmiş denizhiyari ve istiridye yavaş yavaş haşlanıyor, oyulmuş bir papayanın içindeki bembeyaz kuş yuvası çorbası yeni yağmış kar gibi parlıyordu.

Midemde aniden beliren keskin açlık sancısını görmezden gelmek için elimden geleni yaptım. Buraya geleceğim için o kadar gergindim ki öğle yemeğini atlamıştım ve bunun bir hata olduğunu şimdi fark ediyordum.

“Rahatsız ettiğim için üzgünüm, Bay Cao,” dedi garson, başını eğip elindeki meyve tabağını sanki bir krala sunuyormuş gibi adama uzattı. “Müdürüm minnettarlığının küçük bir göstergesi olarak bu ücretsiz meyve tabağını size getirmemi istedi. Ayrıca yemeğinizin sonunda tatlı kırmızı fasulye lapası da servis edeceğiz. Afiyet olsun.”

Adam daha o konuşmasını bitirmeden tombul elini salladı ama garson belli ki böyle davranılmaya alıştı.

Garson tabağı bırakıp gitmek için döndükten sonra kadın ânında kirazlara uzandı.

“Ah, bunlar *en sevdiğim*,” diye iç çekti, parlak meyveyi öyle bir iştahla çiğnemeye başladı ki bakışlarımı kaçırmam gerektiğini hissettim.

Adam tabii ki hiçbir şey söylemeyip sadece kadına doğru eğildi ve gülümsedi, sonra da –beni kesinlikle dehşete düşürerek– kadına kiraz *yedirmeye* başladı. Bu iş için kesinlikle daha fazla para talep etmem gerekirdi. Öğürme dürtüme karşı koyup yüzlerinin net görüldüğünden emin olarak çekebildiğim kadar fotoğraf çektim; vicdanımın bir köşesi biraz karıncalanıyor olsa da. Eşlerini kendi yaşlarının yarısı kadar kadınlarla aldatan adamlara üzüldüğüm falan yoktu elbette ama şu an burada olmam ne olursa olsun bariz bir mahremiyet ihlaliydi. Bir de bu kadın... bana karşı çok nazik davranmıştı. Bu fotoğraflar olur da onu etkilerse...

Hayır. Bunun için endişelenmemeliydim. Genel olarak *endişelenemezdim*. Buraya sadece kanıt toplamaya gelmiştim, C207 adlı kullanıcı bu kanıtlarla ne yapacağına kendi karar verebilirdi.

Yurda dönüş yolculuğumu, yetiştirmem gereken ödevleri ve o zamana görünmezliğim hâlâ devam ediyor olursa okul mutfaklarından alacağım gece yarısı atıştırmalıklarının düşünüyordum ki midem guruldadı.

Yüksek sesle.

Donakaldım. Kadın da donakaldı, yarısı yenmiş kiraz açık ağzından düşüverdi ve kalbim ağzımdan fırlayacakmış gibi olmasaydı yüzündeki karikatürümsü ifade karşısında gülebilirdim.

“Du...duydun mu?” diye fısıldadı kadın.

“Ben... evet.” Adamın kır kaşları birbirine yaklaştı. Sonra da sesinde hiç ikna edici olmayan bir rahatlıkla, “Klimadır. Veya yan odadakiler,” dedi.

“Olabilir,” dedi kadın emin olamayarak. “Sadece... bana çok yakından geldi. Buralarda saklanan biri yoktur, değil mi?..”

Adam başını iki yana salladı. Damağına bastırıp çektiği diliyle dişlerinin arasından bir *cık* sesi çıkardı; başka bir umursamazlık denemesi. “Bak, Bichun, işte bu yüzden sana geceleri şu ürkütücü dedektif dizilerini izlemeyi bırak diyorum. Sinirlerin için hiç iyi değil ve insanın hayal gücünü yoldan çıkarıyorlar.”

“Galiba öyle...” Ağzı bunları söylese de gözleri durduğum yerin sadece otuz santim uzağındaki bir noktada geziniyordu. Vücudumdaki her kas gerilmişti, nefes almaya bile korkuyordum. Birkaç dakikalık sessizliğin ardından kadın rahatlamış gibi oldu, tam kirazlarına dönmüştü ki...

Midem bana ihanet edip bir kez daha şiddetle guruldu.

Kadın elektrik çarpmış gibi yerinden fırladı. “Ga-garson!” diye seslendi, sesi korkuyla sertleşmişti. “Garson, çabuk buraya gel!”

Dışarıdaki garson kapıları hızla açıp odaya girdi, kolunun altına sıkıştırdığı ağır bir menü vardı.

“Bir sorun mu var, hanımefendi? Meyvelerden mi hoşlanmadınız yoksa...”

“Meyveleri unut gitsin!” Kadın parmağıyla benim olduğum tarafı gösterdi. “Bir... bir ses vardı...”

“Ne gibi bir ses?”

Konuşmalarının devamını dinleyecek kadar beklemedim. Ayak seslerimi gizleyen kalın halıya minnet duyarak parmak uçlarımda açık kapıdan çıkıverdim. Sonra da koştum; döner merdivenlerden aşağıya koştum, tepsi taşıyan garsonların yanından geçip kapıya koştum ve kendimi geceye salıverdim.

Restoranın köşesini dönene kadar yavaşlamadım. Güçlölkle nefes alıyordum. Elbisemin arkası terden sırılsıklam olmuştu ve böğrümü kemiren korkunç bir sancı duyuyordum ama bunların hiçbiri şu an önemli değıldi. Kanıtımı topladığıma göre hiç ama hiç önemli değıldi.

Hâlâ zar zor nefes alarak telefonumdan Pekin Hayaleti uygulamasını açtım, restoranda ektiğıim tüm fotoğrafları ve aldığıim ses kaydını buldum.

Sonra da “gönder”e bastım.

• • •

İçeriye girdiğimde yurt odam sessizdi, loşlaştırılmış ışıklar her şeyi gölgelere gömmüştü.

Saat gece yarısını biraz geçiyordu ve normalde bu saatlerde Chanel ya K-pop alma listesini dinler ya yeni bir aerobik egzersizi yapıyor olur ya da diğler zengin çocuğı arkadaşlarıyla telefonda bir şakaya –benim anlayamayacağıim kadar fazla kültürel nüansları olan bir şaka– gülüyor olurdu. Bu sessizlik beklenmedikti, doğıal değıldi; ya Chanel rahibe olmaya karar vermişti ya da bir şeyler olmuştu.

Ayaklarımı sürüyerek ilerledim. Restoranda yaşadığıim keskin adrenalin yükselişi, yerini baş döndürücöl, usandırıcı bir yorgunluğı bırakalı çok olmuştu ve tek yapmak istediğıim yatağıma gömölüp uyumaktı. Fakat bunun yerine ışıkları iyice açıp sıkışık alanda oda arkadaşımı aradım.

Onu bulmam çok kısa sürdü. Odanın diğler ucunda kıvrılmıştı. İpek battaniyesi küçük bedenini sıkıca sarıyor, elleri

ve yüzü dışında her yerini örtüyordu. Gözleri kıpkırmızı ve şişmişti.

Orada dikildiğimi fark edince elindeki telefonunu hemen indirdi... ama ekrandaki fotoğrafları çoktan görmüştüm. Sadece birkaç saat önce çektiğim fotoğraflardı.

Yaşadığım kafa karışıklığıyla saçma sapan bir şey düşündüm: Bir şekilde telefonumu almış olmalıydı. Ama hayır, cebimdeki telefonumun ağırlığını gayet hissedebiliyordum. Ve bu yine de neden ağladığını açıklamıyordu. Fotoğrafların onda ne işi vardı...

Sonra yavaş yavaş anlayış taşları yerine oturdu.

Cao. Çin’de o kadar yaygın bir soy isimdi ki –sırf bizim okulda en az beş veya altı Cao vardı– bağlantıyı kurmak daha önce aklıma gelmemişti ama şimdi çok aşikâr geliyordu. Restorandaki yaşlı adam onun babası olmalıydı.

Midemde bir suçluluk düğümü oluştu. Banka hesabıma gelecek onca paranın hayalini kurduğum tüm o vakitte Chanel’in hayatı altüst oluyordu.

Tabii benim bildiğimi bilmiyordu. Yapılacak en akıllıca şey – ve *güvenli* şey– bu meseleyi olduğu gibi bırakmak, her şey yolundaymış gibi davranmak ve gecemin geri kalanını ödevimi yetiştirmeye çalışarak geçirmektir. Nasıl istiyorsa o şekilde acısını çekip öfkelenmesine müsaade etmektir. Zaten onu teselli edecek bir sürü arkadaşı olduğundan da emindim.

Ama onun karanlıkta yalnız başına üzgün, kambur duran bedenine baktığımda eski bir anı beni pusuya düşürdü: Birlikte yaşamaya başlamamızdan birkaç ay sonra, Chanel beni üniformam hâlâ üzerimdeyken yatağıma yüzükoyun yatmış, yırttığım Çince sınav kâğıdımın parçalarını da etrafıma saçılmış hâlde bulmuştu. Kâğıdın yırtık köşelerinden birine seksen yedi buçuk gibi iğrenç bir sayı karalanmıştı. O zamanlar çok yakın da değildik ama Chanel sanki dünyadaki en doğal şeymiş gibi pat diye yanıma oturmuş ve ben ağlamayı bırakıp

gülmeye başlayana kadar sınavdaki her soruyla mutlu mutlu dalga geçmişti.

Kalbim sızladı.

"Selam," dedim aniden, ağzımı tutamadığımdan içimden kendime küfredsem de ona bir adım yaklaştım. "Şey... İyi misin?"

Chanel battanilerden oluşan kozasından bana bir bakış attı. Sorumu dikkate almamasını bekliyordum bir bakıma veya belki de ben mesajı alıp da uzaklaşana kadar sessiz kalacağını ama şaşırtıcı bir sertlikle hemen cevap verdi: "Babamın tam bir göt olduğu gerçeği dışında mı? Harikayım."

Yaşadığım şoku gizlemeye çalıştım. Aileye hürmet ve büyüklerime saygı duyma üzerine verdiği tüm öğütler iliklerime kadar işlemişken babama böyle bir şey dediğimi hayal bile edemiyordum.

"Pardon," dedi Chanel, belki de rahatsızlığımı sezerek. Battaniesini iyice yüzüne çektiğinden, "Sadece boktan bir gün geçirdim," derken sözcükleri boğuldu.

Tereddüt etsem de gidip yere, hemen yanma oturdum ve sanki bir lise dizisindeki *ikinci yan karakter* için seçmeye katılmışım gibi, "Konuşmak ister misin?" diye sordum.

Burnunu çekti ama hıçkırık gibi bir ses çıktı. "Zaten konuşmuyor muyuz?"

"Doğru," dedim kendimi aptal gibi hissederek. Bir yanımda bu konuşmaya giriştiğim için çoktan pişman olmuştu ama diğer yanımda –bir zamanlar Chanel'le en yakın arkadaş olmayı uman yanımda– bu durumu öylece bırakmak istemiyordu. "Sanırım konuşuyoruz."

"Ben sadece... anlamıyorum." İç çekti, gözlerinin önüne düşen düz ve hafif nemli bir saç tutamını üfledi. Telefonunu eline aldı, başka bir fotoğrafa baktı, sonra telefonu öyle sert bir şekilde yanına çarptı ki neredeyse sıçıyordum. "Ben. Gerçekten. *Anlamıyorum.*"

Sessiz kalmaya karar verdim.

“Hiç mantıklı değil. Annem asla... yani annem bunca zamandır onun doğum günü için hazırlık yapmakla meşguldü. İnanabiliyor musun? En sevdiği restoranda yer ayırttı, en sevdiği gruba bilet aldı ve sırf o gün için özel bir *qipao* bile diktirdi ama babam...” Telefonunu öyle sıkıca tuttu ki parmak eklemeleri bembeyaz oldu. “Ne düşünüyordu? *Neden?*” Sonra bana döndü, sanki cevap verebileceğimi umuyordu.

“Ama mesele annen değil sonuçta, değil mi?” dedim yavaşça. “Yani Beyoncé bile aldatıldıysa...”

Gözlerini kıstı. “Bir dakika. Sen bunu nereden biliyorsun?”

“Neyi nereden biliyorum?” diye sordum, uykusuz hâlimle Beyoncé’den bahsedip bahsetmediğini kısmen merak ettim.

“Babamın aldattığına dair bir şey söylemedim. Nereden biliyorsun?”

Siktir!

Boğazım panikle düğümlendi. Boğulurcasına bir *hımm* sesi çıkardım, zihnim inandırıcı bir açıklama bulmak için çırpınıyordu.

“Grace mi söyledi sana?” diye üsteledi. “Çünkü ben bir kanıt bulana kadar hiçbir şey söylememesini *özellikle* rica etmiştim. *Ma ya,*²⁰” diye mırıldandı Çinceye geçerek. “O kız resmen çenesini kapalı tutamıyor...”

“Hayır, hayır, o değil,” dedim ve bana inanmayan gözlerle bakınca, “Gerçekten,” diye ekledim. Fark ettim ki suçlular için bir karne olsaydı, şu an B eksi veya C eksi almış oturuyor olurum; tüm notları A olan bir suçlu, karşısına çıkan hazır bahaneyi kullanır ve bütün suçu Grace’e atıp hayatına devam ederdi. Fakat Chanel’in babasının bunca zamandır onu ve annesini kandırdığını bilince her ne kadar küçük de olsa bir yalan da benim söylemem çok acımasızca geldi.

20 (Çince) Tanrı aşkına gibi bir ünlem ifadesi. -ç.n.

Ayrıca oda arkadaşımı da plana dâhil etmek her şeyi kolaylaştırırdı; ortadan kaybolduğum için kimseyi korkutmadan sabahları görünmez olabilirdim.

“Kim peki?” diye sordu Chanel, bana dikkatle bakarak. “Kim söyledi sana?”

“Kimse.”

Kaşlarını çattı. “O zaman nasıl...”

“Bak, gösterirsem muhtemelen daha kolay olur.” Telefonumu çıkarıp uygulamayı açtım ve C207 adlı kullanıcıyla yaptığım –*bizim* yaptığımız– konuşmayı açtım. Chanel’in gözleri babasının restoranda çekilmiş fotoğraflarına kilitlendi, sonra hızlıca kendi telefonundaki bire bir aynı fotoğraflara baktı. Ağzı açık kaldı.

“Pekin Hayaleti’nin arkasındaki kişi *sen* misin?” diye sordu. Fotoğrafları tekrar inceledi, telefonu neredeyse burnuna değecek kadar yakın tutuyordu. Sonra bana bakakaldı. “Gerçekten mi? *Sen* misin?”

“Bu kadar şüpheli olmana gerek yok,” dedim, tepkisinden alınıp alınmadığıma emin olamayarak.

“Üzgünüm. Sen sadece bana hiç böyle bir tip gibi... birlirsin işte.”

Açıkçası bilmiyordum ama detay vermesini istemenin de bir anlamı yoktu. Bunun yerine, “Sen kim olduğunu düşünmüştün?” diye sordum.

“Emin değilim.” Omzunu silkince battaniyesi birkaç santim kadar kaydı. “Henry belki. Teknoloji konusunda bayağı iyi ve babasının girişimci genlerini almış.”

Çenem kasıldı. Henry *yine* karşıma çıkmıştı. Burada olmasa bile her yerdedi.

“Her neyse,” dedi Chanel, başını hafifçe sallayarak. “Konu bu değil. Bunu *nasıl* yaptın? Ben sanmıştım ki... ne bileyim işte, uygulamada belki gizli kamera sistemi falan vardır diye düşünmüştüm ama görüntü kalitesi mükemmel. Ve açısı.” Babası

ve kız arkadaşının göz hizasında çekilmiş fotoğrafına manikürlü parmağıyla dokundu. "Sanki tam olarak odada onların yanındaymışsın gibi..."

"Şey..." Ağzımdan gergin bir kahkaha kaçıverdi. Ama sanırım şu işi bir kerede halletmek en iyisiydi. "Mesele şu ki... öyleydim. Odada, onların yanındaydım."

Chanel de güldü ama kuşku dolu bir sesle. "Tabii canım."
"Ciddiyim."

"Evet, sen *hep* ciddisindir, Alice. Ama söylediğin şey... hiç mantıklı değil. Hem de hiç. Eğer babamla odaya girseydin güvenliği çağırırdı..."

"Beni görseydi çağırırdı," diye sözünü kestim. "Ama görmedi."

Bana yine bakakaldı ama bu sefer akıl sağlığımdan endişeliymiş gibiydi. "Bak, seni *duyuyorum*, kesinlikle duyuyorum. Ama açıkçası bunun nasıl işlediğini anlamıyorum, tabii kamuflejin yoksa veya görünmez filan oluyorsan."

Şaka yaptığını biliyordum ama yine de fırsatı değerlendir-dim. "Açıkçası haklısın."

"Hangi konuda?"

"Görünmez olabiliyorum. Bak şimdi" –o karşı çıkamadan önce hızlıca fotoğrafı yakınlaştırdım– "arka plandaki aynayı gördün mü? Birisi orada durmuş fotoğraf çektiğine göre yansımasını görebilmen gerekirdi, değil mi? Veya en azından bir gölge. Ama burada..."

"Hiçbir şey yok," diye mırıldandı, cümlemi benim yerime bitirerek. Sonra kaşlarını çatı. "Buna *Photoshop* filan yapıldığından eminsin, değil mi? Çünkü Grace'in Instagram paylaşımlarını gördüm ve fotoğraflar *fazlasıyla* aldatıcı olabiliyor."

Bu Grace denen kızla arasında ne gibi bir sorun olduğunu umursamayıp doğruca gözlerinin içine baktım. "Chanel, yemin ederim ki doğruyu söylüyorum. Yalan söylüyorsam..." Duraksadım, ciddi olduğuma onu ikna etmenin en iyi yolunu düşünüyordum. "Yalan söylüyorsam... bundan sonraki her sına-

vımda ortalamanın altında kalayım. Başvurduğum tüm en iyi okullar beni reddetsin ki doğruyu söylüyorum. Her konuda...” Yutkundum. Varsayımsal olarak konuşuyor olsam bile yüksek sesle dile getirmek ne olursa olsun acı vericiydi. “Her konuda Henry Li’den kötü olayım.”

Chanel’in eli uçarcasına ağzına gitti ve hayatım boyunca rekabetçi-üstün başarılı öğrenci namım için hiç bu kadar minnettar olmamıştım. “Hayır. Olamaz.”

Başımı onaylar anlamda sertçe salladım. “Oluyor ama. İşte *bu kadar* ciddiym.”

Bu sefer farkındalığını iyice sindirmesini bekledim. Uzun bir sessizlik oldu, sonra...

“*Wocao!*²¹ Yani... vay canına. Vay be! *Siktir* ya...” Chanel hem İngilizce hem Çince bol keseden küfür –çoğunu hiç duymamıştım bile– savururken bu durumun saçmalığı karşısında şaşkına döndüm. Bunun gibi çıplak gerçeklerle dolu, *bunun-olduğuna-inanamıyorum* temalı bir gece yarısı sohbeti, tam olarak on iki yaşındaki hâlimin isteyeceği türden bir şeydi. Sadece böylesi şartlar altında değil.

“Ne zaman oldu... *Nasıl* oldu...” Chanel biraz sakinleşmeyi başarınca soru yağmuruna başlamıştı.

“Tam olarak emin değilim,” dedim. “Hâlâ çözmeye çalıştığım şeyler var.”

“*Vay be,*” dedi nefes alarak, gözleri kocaman açılmıştı. Battaniyesine daha sıkı sarıldı ve sanki artık bedenini dik tutamayacakmış gibi sırtını duvara yasladı.

“Evet,” dedim tuhaf bir şekilde. “Yani, şey...”

“Bu yüzden mi benimle alışveriş merkezine gelmiyordun?”

“Ha?” Yanlış duyduğumdan emin bir şekilde başımı kaldırıp ona baktım.

21 (Çince) Siktir. –ç.n.

"Buraya ilk yerleştığımız zamanı diyorum. Sana birkaç kez alışveriş merkezine gitmeyi teklif etmiştim, sen de beni her seferinde geri çevirdin. Bu görünmezlik ek işi yüzünden miydi?"

"Ah, hayır. Görünmez olmam kısa süre önce başladı," dedim, bunun konuyla ne alakası olduğunu hâlâ anlayamıyordum.

Sonra bana kısa, tuhaf bir gülümsemeyle bakıp iyice yere çöktü ve onunla neden hiç takılmadığımı konusunda kendince bir sonuç –yanlış bir sonuç– çıkardığını fark ettim. Belki de bunca zamandır ben alışveriş ve pahalı kıyafetler yüzünden endişelenirken o da onu pek sevmediğim izlenimine kapılmıştı. Ama bu çılgıncaydı. Chanel Cao'yu *herkes* severdi; okulun sahibiymiş gibi gezen on üçüncü sınıflar bile bazen onu kulüplere gitmeye davet ederlerdi.

Gerçi şimdi enine boyuna düşününce bunu, onu sevdikleri için mi yoksa babasının sahip olduğu gece kulüplerinden dolayı mı yaptıklarını söylemek zordu.

"Şey," dedim. "O konuya gelirsek. Gelmek istemediğinden değildi. Ben gerçekten... *istememişim*. Sadece... alışveriş pek benlik bir şey değil."

Başını kaldırıp baktı, yanaklarında hâlâ gözyaşlarının bıraktığı ıslaklık vardı. Bir an için yüzümü inceledi. "Ciddi misin?"

Başımınla onayladım.

"Neden daha önce söylemedin?"

"Bilmem. Aklıma gelmedi sadece..." Sesim giderek azaldı. *Önemli olduğunu düşünmemiştim*, diye kafamın içinde tamamladım cümlemi. *Kimsenin önemseyeceğini düşünmemiştim*. Ama bunları sesli söylediğimi, kendimi o şekilde savunmasız bıraktığımı düşünmek bile kusacak gibi hissetmeme sebep oldu. Yine de kendimi zorlayıp şöyle bir ekleme yaptım: "Şu an da çok geç sayılmaz, değil mi? Eğer olur da konuşmak istersen veya birlikte daha fazla vakit geçirmek istersen... Ben yanıdayım." Odanın diğer tarafındaki yatağıma işaret ettim. "Kelimenin tam anlamıyla."

Belli belirsiz, beceriksiz açıklamam ve kötü şakam bir şekilde Chanel için yeterli olacak ki gülümsedi. Şiş gözlerine ve çatlamış dudaklarına rağmen gerçek bir gülümsemeydi hem de.

Sonra telefonunu alıp Pekin Hayaleti'nin ana sayfasına girdi.

“Ne yapıyorsun?” diye sordum endişeyle.

“Ne olacak?” dedi hafifçe burnunu çekerek, yüzündeki ıslak rimel lekelerini eliyle sildi. “Senin için iyi bir yorum yazıyorum.”

Çok yüksek sesli bir arı vızıltısıyla uyandım.

Gözlerimi açılmaya zorlarken arı filan olmadığını fark ettim. Komodinin üzerindeki telefonum titreşiyordu, sürekli bildirim yağarken ekranımın ışığı durmaksızın yanıp sönüyordu. El yordamıyla arayıp telefonumu aldım, midemde çoktan anksiyete düğümleri oluşmuştu.

En son aynı anda bu kadar bildirim aldığımda bir sınav haftasında annemi üst üste üç gün aramayı unutmuştum ve kaçırıldığımı veya hastanelik olduğumu ya da o tür bir şey yaşadığımı düşünmüştü. Sonrasında kendimi o kadar suçlu hissetmişim ki güvende olduğumu bilsin diye günde en az bir kere mesaj atacağıma söz vermişim. Ve olup biten her şeye rağmen –dün gece bile– bu sözümü tutmuşum.

Ama annem çılgına dönmüş bir şekilde hayatta olup olmadığını kontrol etmiyorsa...

Kafa karışıklığım gidiverdi, sonra da küçük Pekin Hayaleti logosunun yanında ellinin üstünde yeni bildirim sayısını gördüğümde iki katına çıkıp geri geldi. Birisi uygulamayı mı *hack*lemişti?

Tamamen uyanmış bir şekilde bacaklarıma dolanmış ucuz, ince çarşaflardan kurtuldum ve yatağımdan sıçrayarak çıkarken telefonumu da şarj aletinden çekip kurtardım. Sonra mesajlara bakındım ve dudaklarımdan sessiz bir şaşkınlık kahkahası çıkıverdi.

Dün gece Chanel'in yorum yapma konusunda şaka yaptığını düşünmüştüm ama gördüğüm kadarıyla dediğini gayet de yapmıştı. Üstelik anlaşılan o kadar ikna edici bir yorum yazmıştı ki kullanıcı aktivitesi bir gecede yüzde yedi yüz yetmiş artmıştı.

Yeni talepleri okurken nabzım hızlandı. Midemde tuhaf bir çırpınma hissi vardı; sinir bozukluğu, heyecan ve sabırsızlık arasında bir yerlere sıkışmış, bazen sınava girmeden önce duyduğum hisse benzer bir şeydi.

Bana pek para kazandırmayacak ve muhtemelen harcadığım vakte değmeyecek küçük talepleri, bir de seks içerikli tuhaf trol mesajları filtreleyip eledim. Sonra en son gelen talebe baktığımda duraksadım.

Mesaj ilginç biçimde ayrıntılı ve bir makale olabilecek uzunluktaydı, kendi gizlilik sözleşmesi bile vardı ama zihnimde alarm çanları çaldıran şey bu değil, bizzat talebin kendisiydi: Kullanıcı, Jake Nguyen'in telefonunu alıp o başkalarına göndermeden oradaki çıplak fotoğrafları silmemi istiyordu.

Bir anda Rainie'nin tuvalette kulak misafiri olduğum konuşması –veya sözde deneme provası– aklıma geliverdi. Bir tesadüften fazlası gibiydi. Ayrıca herkes Rainie'yle Jake'in geçen seneden beri bir ayrılıp bir barıştıklarını biliyordu ve son ayrılmaları da epey çirkindi. Söylenenlere göre Rainie, Jake'in ona aldığı yüz bin yuan değerindeki hediye çantaları sinir krizi geçirip yakmıştı. Jake de buna karşılık yaz tatili boyunca Tayland'ın bütün barları ve kulüplerinde düşüp kalkmıştı.

Ama çıplak fotoğraflar... bu kesinlikle yeni bir gelişmeydi. Stephanie Kong'un potansiyel olimpiyat kariyerinin sızdırılan bir seks videosuyla sona ermesinden sonra bu durum okulumuzun en büyük skandalı olmazdı tabii ama küçük bir mesele de değildi.

Biraz düşünüp taşındıktan sonra mesajımı yazdım:

Bunun çocuk pornosu sayıldığını biliyorsun, değil mi? Neden okula veya polise şikâyet etmiyorsun?

Kullanıcıdan neredeyse ânında gelen cevapla şüphelerim doğrulanmış oldu:

Katıık bir mesele. İnsanların bunu öğrenmesi
iskini göze alamam... faydasından çok zararı
olun aşıkçası.

Ann bana yardım edeceksin, değil mi?

Yeni mesajlar geldiğinde daha cevap yazamamıştım bile.

Lütfen?

Bu gerçekten acil bir şey.

Eğer canı isterse fotoğrafları arkadaşlarına
göndereceğini söyledi.

Onunla konuşmaya çalıştım ama beni sosyal
medyada her yerden engelledi. Facebook'tan bile.

Başka ne yapabilirim bilmiyorum...

Ekranın diğer ucunda Rainie'nin bedeninden yayılan panik
dalgasını âdeta hissedebiliyordum ve okuduğum her mesajla
artan öfkemin de farkına varıyordum. Kaban öfkemin. Önce
Chanel'in aldatan babası, şimdi de bu. Başka hiçbir işe yaramasa
bile son birkaç gün neden sevgilim olmadığına sevindiğimi
bana gayet iyi hatırlatmıştı.

Daha fazla mesaj geldi:

Prdn, mesaj bombardımanına tutmak
istememiştım... meşgul ettim seni, zaten
bi' sürü insan da yazıyodur kesin...

Eğer işleri hızlandıracaksa ön ödeme
yapabilirim bu arada

50.000 yuan yeterli olur mu?

İtiraf edeyim, çaresizliğinden bu şekilde faydalanmak, karşılıksız yapmam gereken bir yardım için para almak - ve ailesi için elli bin yuan hiçbir şey ifade etmese de- kötü hissettiriyordu.

Ama meblağı görünce kalbim teklemedi dersem de yalan olurdu.

Elli bin yuan. Annemin bir senede kazandığından daha fazlaydı.

Telefonumun saatine baktım. Hâlâ sabahın beş buçuğuydu; gizlilik sözleşmesini imzalamam, Çince sınavımı gözden geçirmem ve -mümkünse- ilk dersten önce bir strateji planı yapmam için yeterli vaktim vardı.

Cevap yazdım:

Tamamdır, elimden geleni yapacağım.

Sonra üniformamı üzerime geçirip okul çantamı kaptım, Chanel'i uyandırmamak için olabildiğince sessiz adımlarla yürüyüp odadan çıktım. Dün gece yaşadığı onca şeyden sonra en azından bu kadarını yapabilirdim.

♦ ♦ ♦

İngilizce sınıfına ilk girenler Henry'yle bendim.

Yani teknik olarak aslında bu bir yalandı; öğretmenimiz Bay Chen çoktan masasının arkasındaki yerini almıştı. Ben sınıfa girdiğimde not verdiği kâğıtlardan oluşan yığınla boğuşuyor, strafor bir kahve bardağı da ağzından sarkıyordu. Omuz hizasındaki petrol siyahı saçını arkaya tarayıp düşük bir atkuyruğu yapmıştı. Airington'daki tüm öğretmenler arasında muhtemelen hakkında en çok konuşulan Bay Chen'di ve açık ara en çok ona saygı duyuluyordu; *New York Times*'ta yazıyor, Obamalarla öğle yemeği yiyordu. Asyalı diaspora deneyimi üzerinde

daha sonra Nobel Ödülü'ne aday gösterilen bir şiir derlemesi çıkarmıştı ve daha yirmi yaşına gelmeden Harvard'dan hukuk diploması almıştı, sonra da dünyanın her yerinde eğitim verme hevesi uğruna prestijli bir New York hukuk firmasındaki altı haneli maaşı olan işini bırakmıştı.

Kısacası o, olmak istediğim her şeydi.

"Ah, Alice." Bay Chen beni görünce kocaman gülümsedi. Perşembe sabahı saat sekizde gülünecek çok az şey olmasına rağmen Bay Chen çok gülümserdi. Gerçi *ben de* başarılı, ödüllü bir Harvard hukuk mezunu ve şair olsaydım, muhtemelen cenazemde bile aptal aptal sırtırdım.

"Günaydın, Bay Chen," dedim, ben de gülümseyerek ve sesime olabildiğince coşku yüklemeye çalışarak. Stratejik bir hareketti bu. Öğretmenlerden bizim için referans mektubu yazmalarını isteme vakti gelince beni "harika iletişim becerileri olan", "neşeli" ve "pozitif" birisi olarak hatırlamalarını istiyordum; bunlar gerçek kişiliğimin tam tersi olsa da.

Gerçi tabii artık buradan ayrılıyor olabilirdim ve tüm çabalarım bir hiç uğruna olabilirdi...

Hayır. Bu düşünce zihnimde tam anlamıyla oluşmadan onu parçalayıp dağıttım. Ben artık Pekin Hayaleti'ydim. Gelir kaynağıydı bu. İnsanlar tek bir iş için bana *elli bin yuan* ödemek istiyorlardı.

Her şey istediğim gibi ilerleyebilirdi hâlâ.

"...o İngilizce programını düşündün mü?" diye bir şeyler söyledi Bay Chen, gözlerinde anlamlı bir ifadeyle.

Ne dediğini anlamam bir saniye kadar sürdü. Geçen senenin sonunda bana, iki ay süren prestijli bir yazarlık kursunu önermişti, hem de sadece bana. Gelin görün ki ben buna tam olarak beş saniye kadar heyecanlanıp zihnimden silivermiştim. Programın ücreti annemlerin dairesiyle aynı fiyattaydı ve zengin olsam, bir de vaktim de olsa muhtemelen onun yerine

dokuzuncu sınıfta Henry'nin gittiği gibi bir kodlama eğitimine yatırım yapardım. Tam bir yüksek yatırım getirisi olurdu.

Ama elbette ki Bay Chen'e bunu söyleyemezdim.

"Ah, evet. Hâlâ düşünüyorum," diye yalan söyledim. Gülmsemem her zamankinden daha da zorlama hissettirmeye başladı.

Neyse ki Bay Chen üstelemedi. "Pekâlâ, acelesi yok. Ah, bu arada... sana bir şey göstereceğim." Küçük el yazımın her yerini doldurduğu bir kâğıt çıkardı. Geçen haftanın İngilizce sınavıydı; *Macbeth*'teki sembolizm üzerine bir makale ve uzun cevaplı iki soru. "Tebrikler, iyi iş çıkarmışsın."

Herhangi bir akademik geri bildirim aldığım da hep olduğu gibi bir an için kalbim tekledi. Kâğıdı alıp bize doğru yürüyen Henry notumu göremesin diye hızlıca ikiye katladım.

"Ve sen de, Kral Henry," dedi Bay Chen göz kırparak. Omzumun üstünden Henry'nin kâğıdını uzattı. Bu saçma lakabı ilk kim bulmuştu hatırlamıyordum ama tüm beşerî bilimler öğretmenleri bunu kullanmaktan gerçekten zevk alıyor gibiydi. Aslında ben de tam anlamıyla ona uygun olduğunu düşünüyordum. Sonuçta herkes Henry'nin okulumuzda kraliyet ailesi mensubu birine eş değer olduğunu biliyordu.

Benim de bir lakabım vardı ama sadece sınıf arkadaşlarım bazen bana böyle hitap ederdi: Bilgi Makinesi. Açıkçası itirazım yoktu; temel gücümü vurguluyor ve kontrol sahibi olduğumu ima ediyordu. Amaç. Acımasız verimlilik.

Tüm iyi şeyler yani.

Henry öğretmene teşekkür edip dün gece yaptığı bir ekstra okuma hakkında sohbet açarken kenara çekilip notuma bir baktım.

99.

İçime bir rahatlık geldi. Başka bir ders olsaydı düşürülen o bir puan için kendimi yiyip bitirirdim ama Bay Chen prensip olarak asla tam puan vermezdi.

Yine de henüz kutlama yapamazdım...

Konuşması bitince Henry'ye döndüm. "Sen kaç aldın?" Bilmek istiyordum.

Kaşlarını kaldırdı. Onu dün gördüğümdeki hâlimden daha iyi dinlenmiş görünüyordu; teni cam gibi pürüzsüzdü, siyah saçı düzgün dalgalar şeklinde alnına düşüyordu, üniformasında da tek bir kırışıklık bile yoktu. Bir an için acaba sürekli bu kadar mükemmel olmaktan yorulduğu oluyor mu diye merak ettim. "Sen kaç aldın?"

"Önce ben sordum."

Buna karşılık gözlerini devirdi ama bir an duraksadıktan sonra, "Doksan sekiz," dedi.

"Ah." Elimde değildi, yüzümde kocaman bir gülümseme belirdi.

Henry yine gözlerini devirdi ve sırasına yöneldi. Yavaşça çantasını açtı, çok düzenliydi: parlak bir MacBook Air, Muji marka kalem kutusu ve yanlarında notlar alınmış renkli etiketler olan kalın bir dosya. Dümdüz şeritler hâlinde ve doksan derecelik açıyla ayarlıyordu hepsini; sanki Instagram fotoğrafı çekecekti. Sonra başını bile kaldırmadan, "Dur tahmin edeyim: Sen doksan dokuz aldın?" dedi.

Hiçbir şey söylemeyip sadece biraz daha gülümsedim.

Henry bana bir bakış attı. "Tek eğlence kaynağının bir sınavda benden sadece bir puan fazla almak olmasının üzücü olduğunun farkında mısın?"

Gülümsemem yüzümden âdeta kayıp düştü. Kaşlarımı çatarak ona baktım. "Kendini bir şey sanma. *Tek* eğlence kaynağım bu değil."

"Tabii." Sesi inanmamış gibiydi.

"*Değil* dedim."

"Karşı çıkmadım ben de."

"Ben... öf! Her neyse." Her ne kadar yapmayı tercih edeceğim gerçekten milyonlarca farklı şey olsa da –Lego parçala-

rının üzerinde yalınayak yürümek de dâhil— yanına oturdum. “Seninle konuşmam gereken önemli bir şey var.”

Ben oturunca Henry’nin yüz ifadesi değişmedi ama yine de şaşırdığını hissedebiliyordum. Dile getirilmeyen ama evrensel olarak bilinen bir kural vardı: Yılın başında nereye oturursan orada kalırsın.

Tam olarak bu yüzden her zamanki sıra arkadaşım ve Airington’ın en başarılı resim öğrencisi Vanessa Liu, sınıfa girdikten birkaç saniye sonra olduğu yerde donakaldı. Abartıyorum gibi gelecek ama kesinlikle öyle değildi. Arkasından gelen başka öğrenciler olmasına rağmen tepeden tırnağa *tamamen hareketsiz* kaldı. Hemen ardından sevgilinizin sizi en yakın arkadaşınızla aldattığını veya daha kötü bir şey öğrendiğinizde sahip olacağınız ihanete uğramış, yaralanmış yüz ifadesiyle doğruca yanıma geldi.

“*Burada* mı oturuyorsun?” diye sordu sertçe, incecik sesi inleme gibi bir şeye dönüşerek. Ben bir cevap vermeyip sadece özür dilercesine gülümsediğimde somurtup devam etti: “Beni sıramızda *Lucy Goh’la* mı bırakacaksın?”

“Lucy’nin nesi var ki?” diye sordum, bir bakıma cevabı bildiğimden şüphelensem de.

Lucy Goh okulumuzda ender rastlanan insanlardandı; tam anlamıyla alt orta sınıftı ve beyaz yakalı ebeveyni küçük yerel şirketlerde çalışıyordu. Çevresindeki herkese karşı nazikti. Bir keresinde yıl sonu partisi için bütün sınıfa kişiye özel kurabiyeler yapmıştı ve beden dersinde düşüp bir yerini inciten olursa ilk koşan o olurdu. Ama Vanessa gibi resim dehası veya Rainie gibi müzisyen ya da herhangi bir konuda özellikle iyi değildi. Ve sorun da buydu. Airington’da pek çok etikete saygı duyulurdu: yetenek, güzellik, zenginlik, çekicilik, aile bağlantıları...

Ama nezaket bunlardan biri değildi.

“Yani evet, o çok iyi filan,” dedi Vanessa, kara kalem izi bulaşmış eliyle perçemlerini kabartarak, “ama iş grup çalışmasına gelince...” Duraksadı, ardından ilginç bir sırrı paylaşacakmış gibi

önce eğilmesine rağmen söylediklerini bütün sınıfın duyabileceği kadar yüksek bir sesle, “Biraz işe yaramaz işte, anladın mı?” dedi.

Kedi gibi keskin gözlerinin kenarları kırıştı ve sanki gülmemi veya ona katılmamı bekliyormuş gibi baktı bana.

İkisini de yapmadım.

Yapamazdım.

Sanki dert yandığı kişi benmişim gibi karnıma ağırlar girerken yapamazdım.

Ve belki de Henry’nin hemen yanımda oturduğunun, bu konuşmayı izlediğinin ve kesinlikle yargıladığının farkında olduğum veya hâlâ sınav sonucumun baş döndürücü etkisi altında olduğum ya da her şeyin yolunda *gitmeyebileceği* ve bu sömestir Airington’dan ayrılabilirim ihtimali olduğu için tamamen karakterime aykırı bir şey yapıp düşündüğüm şeyi söyledim: “Öyle mi dersin? Çünkü bence senden çok daha fazla işe yarıyor.”

Vanessa’nın gözleri irileşti.

İçgüdüsel olarak oturduğum yerde büzüldüm, bir anda bana yumruk atacağından filan korkmuştum. Biraz geç de olsa Vanessa’nın tüm o prestijli resim ödülleri ek olarak geçen sene ulusal kick boks şampiyonluğu kazandığını hatırladım.

Ama onun tek yaptığı yüksek sesli bir kahkaha atmak oldu.

“Vay be. Laf yemeyi beklemiyordum, Alice,” dedi; hafif ve alaycı ses tonu, gözlerindeki öfke parıltısıyla pek uyuşmuyordu. Gelgelelim ben sözümü geri alamadan Vanessa her zamanki sıramıza –gerçi artık *onun* sırası olmuştu– ilerledi. İçimde kısa zaman içinde yan yana oturmayacağımıza dair bir his vardı.

“Vay be,” dedi Henry, Vanessa duyamayacak kadar uzaklaşıp uzaklaşmaz.

“Ne?” dedim sertçe. Yanaklarım kızarmış, şimdiden karnımda pişmanlık düğümleri oluşmuştu. Okulda kimseyle zıtlaşmamamın bir sebebi vardı ve bu korkak olduğum için değildi... şey, *tek* sebep o değildi. Sınıf arkadaşlarımla sahip olduğu onca bağlantıdan dolayı, bir köprüyü yakmam demek tüm köprüleri

yakmam anlamına gelirdi. Kısacası bir gün Baidu veya Google'da çalışma ihtimalimi çöpe atabilirdim.

"Hiç," dedi Henry ama bana, sanki beni daha önce hiç gerçekten görmemiş gibi bakıyordu. "Sen sadece... bazen çok şaşırtıcı olabiliyorsun."

Kaşlarımı çattım. "O da ne demek?"

"Boş ver. Bir şey değil," dedi. Bakışlarını başka bir tarafa çevirdi. "Her neyse, Vanessa gelmeden önce ne diyordun?"

"Ah, evet. Bir sonraki görev..."

"Bekle." Bilgisayarında boş bir Pages²² dosyası açtı ve söylemek istediğim şeyi oraya yazmamı istedi.

Şöyle yazdım: *Gerçekten mi? Altıncı sınıftaymışız gibi birbirimize not mu yazacağız?*

Hemen yazdığı cevap şu oldu: *Evet. Tabii herkesin bize kulak misafiri olup Pekin Hayaleti'nin sen olduğunı öğrenmesini istemiyorsan.*

Başımı kaldırdığım anda dört kişinin meraklı gözlerle bize baktığını gördüm. Mesaj alınmıştı.

İşte böylece dersin geri kalanını Rainie'nin talebini Henry'ye bilgisayar üzerinden anlatarak ve nasıl ilerleyeceğimi planlayarak geçirdim, arada bir de tahtaya bakıp not alıyormuşum gibi yaptım. Pek bir şey de kaçırmıyordum zaten; Bay Chen sınav kâğıtlarını dağıtıyor ve bazı cevapların üzerinden geçiyordu, "örnek cevaplar" olarak da genellikle ya Henry'ninkileri ya da benimkileri kullanıyordu. Sınıf arkadaşlarımız benim cevaplarımı kelimesi kelimesine not alırken Henry'ye neredeyse, *Gördün mü bak, bir diğer eğlence kaynağı, yazacaktım. Ama bu cümleyi zihnimde tarttığımda beni daha mı az yoksa daha mı çok acınası göstereceğinden emin olamadım.*

Ders inanılmaz bir hızla geçti. Ve zil çalıp da herkes yerinden kalktığında sınıftan son çıkan kişiler Henry'yle ben olduk.

22 Microsoft Word muadili MacBook uygulaması. -ç.n.

• • •

Teoride, Jake Nguyen'in telefonundan birkaç fotoğraf silmek zor olmamalıydı, özellikle de elimde bir sürpriz unsuru varken.

Teoride.

Fakat sonraki birkaç gün Jake'i gözlemledikten ve her görünmez olduğumda peşine takıldıktan sonra, sanki ilk çocuğu filanmış gibi telefonunu *her yere* –sınıfa, basketbol sahasına, hatta tuvalete bile– yanında götürdüğünü fark ettim. Teknoloji bağımlısı, dikkati kolayca dağılan bir Z kuşağı çocuğu parodisi gibiydi; sürekli Twitter'da veya WeChat'in Moments kısmında resimlere bakıyor ya da Instagram'da arkadaşlarının yeni özelleştirilmiş Nike'larla çekilmiş fotoğraflarını inceliyordu. Birkaç kere içimden telefonunu elinden kapıp bu işi öylece halletmek geldi.

Beş koca gün geçtikten sonra görünmez casusluk seanslarımla tüm öğrenebildiğim Jake'in iPhone şifresi (resmen 1234'tü) ve boş vakitlerinde gizli gizli *Sailor Moon* izlediği bilgisi oldu. Açıkçası, bu ikincisinden nasıl bir anlam çıkarmam gerektiğinden pek emin değildim.

Öte yandan şunu biliyordum ki bu iş ne kadar uzarsa Jake'in fotoğrafları birilerine gönderme ihtimali de o kadar artıyordu. Ve Rainie'nin giderek artan çaresiz mesajlarına bakılırsa Jake bunu kısa sürede yapmakla tehdit ediyordu.

Çarşamba sabahının erken saatlerinde, ben tam okul için hazırlanırken Henry beni aradı.

Eteğimin fermuarındaki ellerim donakaldı. Sanki 2000'lerin başındaymışız gibi beni *araması* mı daha tuhaftı yoksa *onun* arıyor olması mı karar veremedim.

Boştaki elimle telefonumu kulağıma götürerek çekingen bir sesle, "Alo?" dedim. Bir yanımda numarasının çalındığına ikna olmuştu.

Sonra hattan sesi geldi, her zamanki gibi düzgün ve yumuşak. "Alice. Meşgul müsün?"

"Hayır... yani şey, giyiniyordum," dedim düşünmeden.

"Ah." Tuhaf bir duraksama oldu. "Peki."

Hızlıca fermuarımı çektim ve yatağımın kenarına oturdum, yanaklarım ısınmaya başlamıştı. "Bir dakika, boş ver şimdi. Dediğimi unut." Odanın karşısında Chanel hafif horultular çıkarıyordu. Telefonu kulağıma iyice bastırdım. "Şey, ımm... Ne var ne yok? Neden aradın?"

"Son görevle ilgili aradım."

Nedendir bilinmez, içime dolan ilk duygu... hayal kırıklığı oldu. Ama *elbette ki* son görevle ilgiliydi. Başka niye arayacaktı ki? "Seni dinliyorum."

"İş çok yavaş ilerlediğinden geçtiğimiz birkaç günde Jake'in Mensiyüs Yurdu'ndaki hareketlerini gözlemleme işini üstlendim –açıkçası hayatımda en alçaldığım zamanlardan biri olduğunu da eklemeliyim– ve görünüşe göre o fotoğrafları silmek için küçük bir fırsatın olabilir..."

Şaşkınlıkla yutkundum. Yan yana oturduğumuz o İngilizce dersinden beri ilerlemem –daha doğrusu ilerleyememem– konusunda Henry'ye nezaketen bilgi veriyordum ama zahmete katlanıp kendi başına bilgi toplamasını hiç beklemiyordum. Bir yanımdan önce bir fırsat bulmasından nefret etmişti. Sanki o kazanıyormuş gibi hissediyordum ve bu saçmalıklı.

Bu bir yarışma olmamalıydı.

Yine de göğsüme, kızgın öfke bıçaklarının saplanması engel olamıyordum; hemen sonrasında onu takip eden, tüm pencereler kapalı olmasına rağmen sanki üzerime kış rüzgârları üfleniyormuş gibi gelen tuhaf üşeme hissine de...

Ah.

Henry konuşmaya devam ediyordu, neler olup bittiğinden tamamen bihaberdi. Neyin olmak üzere olduğundan. "Anlayacağın, Jake telefonunu sadece duş alırken odasında bırakıyor.

Ben de şöyle düşündüm: Odasına yakın bir yerde koridorda bekleyip yanlışlıkla üzerine bir şey dökmüş gibi –portakal suyu gibi yıkaması gereken bir şey– yaparsam yaklaşık sekiz, dokuz dakikan olur...”

“Kulağa harika geliyor,” diye araya girdim, yataktan zar zor kalkarken titrememi bastırmaya çalışıyordum. Ellerim sanki buz tutmuştu. Ama *her şeyde* bir tuhafılık vardı; odanın duvarları etrafımda açık yara gibi şişiyor, bununla beraber kalp atışım hızlandıkça hızlanıyordu. Bu boku daha önce de yaşamış olmam, maalesef olayın korkunçluğunu azaltmıyordu. Daha doğal da kılmıyordu. “Peki sence bunu on dakika içinde filan yapabilir misin? Oraya geliyorum.”

“Şey... şimdi mi?”

Soğuk, ayak parmaklarıma kadar her yerime yayıldı. Harekete geçmem gerekiyordu. Hem de hemen.

“Evet,” diyebilirdim zar zor.

“Pekâlâ ama şey, şöyle ufak bir sorun var ki ben tam da... Jake’in oda arkadaşı Peter var ya? Kendisi hâlâ odada ve seslere bakılırsa...” Duraksadı. Bir kapı gıcırtısı duyuldu ve yemin ederim ki arka planda bir *beatbox* yapma sesi duydum. “... kendisi şu an yeni bir şarkı kaydetmekle meşgul. Ya da belki de şu politik atıp tutmalarından biridir. Dürüst olmak gerekirse aradaki farkı anlamak epey zor...”

“Ne yapacağız o zaman?” diye sözünü kestim, her kelimemden aciliyet akıyordu. “Yani *lanet olsun...* ben oda arkadaşı meselesini unutmuşum.”

“Muhtemelen ben o konuda yardımcı olabilirim,” dedi arkamdan bir ses.

Neredeyse telefonumu düşürecektim.

Hızla arkama döndüğümde üzerinde ipek pijamalarıyla Chanel’i karşımda dururken gördüm. Gözlerinde hâlâ uyku mahmurluğu olsa da gülümsüyordu.

“Chanel, ben...” dedim, tam bir cümle kuramayacak kadar sersemlemiştim.

“Senin şu Pekin Hayaleti şeyin için, değil mi?” diye sordu. “Pardon, ister istemez kulak misafiri oldum.”

Telefonun diğer ucundan Henry’nin sesi araya girdi. “Bir dakika. *Chanel* mi?”

“Evet. Selam, Henry,” dedi Chanel telefona eğilerek, sırtı büküldü. “Tekrar birlikte çalışmak konusunda nasıl hissediyorsun?”

Ben, “Siz ne zamandan beri birlikte çalışıyorsunuz?” diye sorarken aynı anda Henry de, “Ona Pekin Hayaleti’nden bahsettin mi?” diye sordu, sesinde şüpheli bir tonla.

“Evet, evet, Henry’yle çocukluğumuzdan beri tanışırsınız,” diye hızlı bir açıklama yaptı Chanel, sanki bahsetmeye değmezmiş gibi bir tavırla. “SYS babamla ortak iş yapmıştı” –bir an için dudaklarının kenarları aşağı eğildi– “gece kulüpleri için birkaç tanıtım kampanyasında.”

“Ah.” Şaşırmamam gerekirdi. Bazen Airington’daki tüm öğrencilerin ve ailelerinin, benim gördüğüm ama hiçbir zaman giremeyeceğim tek bir girift, karmaşık güç ağına ait olduklarını hissediyordum. Sinir bozucu bir sinek gibi içinde kapana kısılmadan giremezdim.

“Alice bana şu uygulamanızdan geçen hafta bahsetti,” diye devam etti Chanel. “Ama biraz uzun hikâye ve belli ki şu an çok vaktimiz yok.” Tekrar bana döndü. “Evet, yardım edebilir miyim? Şu an bir şeylerle oyalanmaya gerçekten çok ihtiyacım var.”

Böyle bir karar vermenin dikkatli değerlendirme, kapsamlı risk hesaplaması ve üçüncü kişiyi dâhil etmenin artıları ve eksilerine dair *en az* iki uzun liste çıkarmayı gerektirdiğinin farkındaydım. Ama aynı zamanda vücuduma hızla yayılan soğukluğun da şiddetle farkındaydım.

“Tamamdır,” dedim. “Bizimlesin.”

“Çok tuhaf ya.” Chanel, Mensiyüs Yurdu’nda sessizce ilerlerken en az onuncu kez mırıldandı. Sanki hâlâ orada mıyım diye kontrol etmek için dönüp dönüp olduğum tarafa bakıyordu. “Yani seni gerçekten *göremiyorum*. Hem de hiç.”

“Yani ne bekliyordun ki?” diye fısıldadım. Gözlerimle büyük oranda boş koridoru tarıyordum. Saat o kadar erkendi ki çoğu öğrenci daha uyanmamıştı –sanırım sabah altıdan önce üretken olma ihtiyacımı paylaşmıyorlardı– ve uyananlar da çoktan kahvaltıya gitmişti. İyi haber şuydu ki olur da işler ters giderse etrafta çok fazla şahit olmayacaktı.

Kötü haber de Chanel ve Henry’nin öylece dururken çok şüphe uyandıracaklarıydı.

“Dürüst olmak gerekirse bir yanımda şey düşünmüştü... Ne düşündüğümü bile bilmiyorum gerçi,” diye devam etti Chanel alçak sesle. “Ama böyle şeyler öyle bir anda...”

“Şışt,” diye tersledim. Yerleşkede birkaç kez gördüğüm bir çocuk yanımdan geçti ve Chanel’e tuhaf bir bakış attı. Kendi kendine konuştuğunu zannetmiş olmalıydı.

“Pardon,” dedi Chanel, çocuk gidince. Bu sefer dudaklarını neredeyse hiç hareket ettirmemişti.

“Sorun yok.” Hızla atan kalbimi yavaşlatmaya çalışsam da başaramıyordum; yurttan ayrıldığımızdan beri sinirlerim kontrolden çıkmıştı. “Hadi şu işi bitirelim bir an önce.”

Henry’nin, önceden kararlaştırdığımız gibi Jake’in odasının önünde çoktan yerini aldığını görünce hemen rahatladım. Bir elinde ağzına kadar dolu bir kupa kahve, diğerinde de tarih

kitabı vardı. Chanel'le ben koridora dizilmiş bir sürü dekoratif saksı bitkisinden birinin arkasında durduğumuzda Henry, Jake'in kapısını tıklatıp birkaç adım geriledi.

Uzun bir süre geçse de hiçbir şey olmadı.

Midemdeki düğümler kasıldı. Ya Jake odasında değilse? Ya bir terslik olduğunu, Henry'nin tuhaf davrandığını ve uzaktan onu gözetlediğini fark ettiyse? Hayır. Bu mümkün olamazdı. Değil mi?

Neyse ki kapı açıldı ve yavaş, ritmik bir bas gümbürtüsü koridoru doldurdu. Jake plastik terlikleriyle odasından çıktı. Üzerinde sadece bol beyaz bir atlele *boxer* vardı, diken diken siyah saçları her yöne dağılmıştı. Gerinip esnedi. Kafası karışmış bir ifadeyle gözlerini kırıştırdı.

"Kim o?" diye homurdandı.

Şimdi Henry'nin sırasıydı.

Henry, sanki dikkati dağılmış ve onca zamandır dışarıda beklemiyormuş gibi kitabını önünde tutarak yürümeye başladı ve doğruca Jake'e tosladı. Kahve dolu kupa, neredeyse ağır çekimde Henry'nin elinden düştü ve koyu renkli sıvı her yere sıçradı.

"*Siktir!*" Jake geriye tökezledi, elleri hızla sıırılsıklam olmuş atletine gitti.

"Ah, pardon. Görmedim seni," dedi Henry hemencecik, suçlu görünme konusunda iyi iş çıkarıyordu. Ona da birkaç damla kahve sıçramıştı ve ben izlerken Henry belli belirsiz bir şekilde yüzünü buruşturarak yavaşça yanağını sildi. "İstersen sana temiz bir tişört getirebilirim..."

Jake başını iki yana salladı ama hâlâ çok kızgın görünüyordu. "Yok ya, boş ver adamım. Gidip şunu bir yıkayayım."

Sonra odasına dönüp gözden kaybolduğunda, "Peter, adamım, *sadece bir saniyelğine* rap yapmayı bırakabilir misin ya?" gibi bir şey diyerek çıktığı duyuldu, sonra omzuna attığı bir havlu ve yüzünde cinayet işlemek istiyormuş gibi bir ifadeyle tekrar göründü.

O bir hışımla banyoya gidince Chanel harekete geçti.

Buraya gelirken Chanel'e Peter'i odasından tam olarak nasıl çıkarmayı planladığını sorduğumda bana öylece göz kırpmış ve sakın bir ses tonuyla, "Kadınısı cazibemle elbette," demişti.

Şaka yaptığını düşünmüştüm.

Ama onu Jake'le Peter'in odasına doğru takip ederken Chanel doğruca Peter'in yanına gitti. Kalçalarını bas vuruşlarıyla eş zamanlı olarak sallıyordu ve âdeta kumru gibi öterek, "*Peter!* Ben de seni arıyordum," dedi.

Bas sesi kesildi. Odanın kendi köşesine kurduğu minyatür bir kayıt stüdyosu gibi görünen –klavyesi, mikrofonu filan her şeyi vardı– yere tünemiş Peter hızla başını kaldırdı. "Ah... Chanel?" Gözlerini kırıştıtararak ona baktı. Utangaç bir tavırla elini *Star Wars* pijamasına götürdü, sanki bir şekilde saklayabilecekmiş gibi.

"Pardon ya, bölmüyorum, değil mi?" diye sordu Chanel, gözlerini kocaman açmıştı. Aralarında birkaç santimlik boşluk kalana kadar Peter'a yaklaştı. "Seni gerçekten bulmam gerekiyordu da."

Peter gergin bir şekilde güldü. "Pekâlâ... Neden ama?"

Chanel cilveli bir gülümsemeyle, "Ah, Tanrım. Sence neden olabilir?" dedi, sanki aralarında özel bir şaka varmış gibi. Peter'ın omzuna hafifçe vurdu ve elini çekmedi, pijamanın üzerindeki parmakları hafifçe kıvrıldı.

"Sen... bir şey mi ödünç alacaktın?" diye sordu Peter, bakışları Chanel'in eliyle yüzü arasında hızla gidip geliyordu.

Ve o pek önemli bir şey söylemese de sanki dünyadaki en komik şakayı yapmış gibi Chanel kıkırdamaya başladı. "*Hayır, seni aptal,*" dedi sevecen bir edayla. "Babam gece kulübüne yeni bir DJ almak istiyor ve birini bulmasına yardım etmemi istedi. Sonra da bizim sınıfta tam bir *uzman* olduğu aklıma geldi."

"Ah," dedi Peter. Sonra da Chanel'in ne dediğini geç de olsa anlamış gibi yüzü kızardı. "Ah. Yani... yani ben kendime uzman demezdim ama..."

"Hadi ama. Bana karşı alçakgönüllü olmana gerek yok." Chanel eğilip daha da yaklaştı, uzun kirpiklerini indirdi ve gülsem mi, utansam mı yoksa kararlılığını alkışlasam mı bilemedim. "Sen çok yeteneklisin ve bunu biliyorsun. Herkes biliyor."

Peter iyice kızardı.

Sonra Chanel bir anda ondan uzaklaştı. Bir elini kalçasına koyup Peter'ı inceledi. "Eee, bunu benimle yapar mısınız?"

"Ne... yapar mıyım?"

Chanel narin kaşlarından birini kaldırdı. "İyi bir *DJ* listesi oluşturur musun diyorum. Ben çoktan bilgisayarıma birkaç isim kaydettim, istersen gel beraber bakalım."

Bir an için Peter sanki bunun bir şaka olabileceğinden şüphelenerek tereddüt etti. Ama görünen o ki Chanel'in *kadını cazibesi* epey ikna ediciydi çünkü Peter sandalyesinden kalktı. Hâlâ pijamasını gizlemeye çalışıyordu. "Ah, tabii. Sanırım. Önce bir... önce üstümü değiştireyim."

"Harika! Dışarıda beklerim ben."

Chanel ona gülümseyip kasıla kasıla kapıya ilerledi ve ben de soyunmaya başlayan Peter'dan bakışlarımı hızla kaçırdım. Gardirop kapağının gıcirtısını, o giyecek bir şey ararken plastik askıların hafif tıkırtısını ve ayağını yatağının köşesine vurduğunda, "Ay!" diye sessizce homurdanmasını dinledim.

Sonra gitti ve odada tek başıma kaldım.

Daha önce bir erkeğin yurt odasında hiç bulunmamıştım –Henry'ninki dışında tabii– ve etrafa bakındıkça Henry'nin iç dekorasyon zevkinin istisnai olduğunu fark ettim.

Masanın üzerinde üç devasa monitör ve kulaklık vardı, klavye tuşlarının arasında rengârenk ışıklar yanıp sönüyordu. Her yere protein barı ambalajları saçılmıştı. Gri duvarlara biri NBA yıldızına, diğeri de pek çok erkeğin sevdiği popüler bir

Çin idolüne –Dilraba Dilmurat’a– ait posterler asılmıştı. Top hâline getirilmiş çoraplar ve iç çamaşırları da dağınık bir şekilde yere atılmıştı.

Nefes aldığımda güçlü bir fıstık ezmesi ve muhtemelen parfüm kokusu aldım.

Burnumu kırıstırıp dağınıklığın içinde Jake’in telefonunu aradım. Birkaç saniye sonra bir kısmı yastığının altına sıkıştırılmış telefonu buldum. Dudaklarımın arasından küçük bir rahatlama iç çekişi çıkıverdi. Nedendir bilmiyorum ama bu kısmın çok daha zor olacağını düşünmüştüm.

Gelgelelim, şifre penceresine 1234 yazdığımda telefon titredi.

Ekranda *yanlış şifre* yazısı belirdi.

Kaşlarımı çatıp tekrar denedim.

Yanlış şifre.

Ağzım kupkuru oldu. Daha bu pazartesi Jake’in bu sayıları yazdığını gözlerimle görmüştüm, demek ki şifresini dün değiştirmişti. Birkaç yanlış deneme daha yaparsam telefonunun tamamen kilitlenmesine sebep olurum.

Ama yeni şifresi *her şey* olabilirdi.

Yavaş yavaş içime çöreklenen çaresizlik hissine aldırış etmemeye çalıştım. Bu işi batıramazdım. Yapamazdım. Bir daha Jake’in telefonunu ele geçirebilip geçiremeyeceğim belli olmadığı gibi, birkaç güç içinde Jake o iğrenç fotoğrafları başkalarına gönderebilirdi ve o zaman bunun hiçbir önemi kalmazdı.

Ayrıca Henry ve Chanel kendi üstlerine düşeni çoktan yapmışlardı. Şimdi bana bel bağlıyorlardı ve her şey bir yana –başarısız olma fikri bile– insanları yüzüstü bırakmaktan nefret ediyordum.

Pekâlâ, düşün, diye kendimi zorladım. Onunla ilgili ne gibi bir sayı olabilir?

Telefonumu çıkarıp sonsuzluk gibi hissettiren bir süre boyunca VPN’imin bağlanmasını bekledim ve Jake’in Facebook

profilinde hızlı bir araştırma yaptım. Sonra doğum tarihini girdim.

Yanlış şifre.

Siktir! Yanağımın iç kısmını öyle sertçe çiğnedim ki ağzıma kan tadı geldi. Umutsuz bir şekilde Google'da en yaygın iPhone şifrelerini arattım ve 1234'ten sonra gelen seçeneği denedim: 0000.

Yine değişen bir şey olmadı ve sadece bir deneme daha yapabiliirdim.

Hayır, sorun yok. Sorun yok. Nefesimi düzene sokmaya zorladım kendimi. Panik yapayım filan deme sakın. Sadece... sadece Jake Nguyen olduğunu düşün. Hafta sonlarını partileyerek geçiren ve tüm dersleri C olan bir öğrencisin, protein tozuyla alkol dışında bir şey içmiyorsun ve yüksek sesle kahkaha atıyorsun. Saçlarının yanlarını kazıttığın ve tonlarca saç vaksı kullandığın için çok seksi olduğunu düşünüyorsun. Eski sevgilinin çıplak fotoğraflarını saklayan ve onu bunlarla tehdit eden bir götsün. Sen... Daha fazla bilgi edinmek için odaya göz gezdirdim ve neredeyse sıkıntıyla inleyecektim. Ve görünüşe göre komodininin üstünde açılmış bir kutu ekstra büyük boy prezervatif var.

Şimdi, şifreni değiştirecek olsaydın ne yapardın?

Aklıma bir fikir geldi. Saçma sapan, kesinlikle kahkahalarla gülünecek bir fikir.

Neredeyse Jake adına yanılmayı umarak 6969 yazdım ve telefon bu sefer titremedi.

Resmen açılmıştı.

Başımı iki yana salladım. Bir kahkaha ve iç çekme boğazımda savaş verdi. Rainie kesinlikle bu aptaldan daha önce ayrılmalıydı.

Fotoğrafları bulmamın çok uzun süreceğinden, Jake'in gizli bir klasör oluşturduğundan veya sadece kendisinin kırabileceği gizli bir şifre filan koyduğundan korkmuştum ama fotoğraf

albümüne girdiğimde gözlerim ânında isim olarak sadece bir seftali emoji koyulmuş klasörü buldu.

Çok sık hareket gerçekten...

Rainie'nin çıplak fotoğrafları, beraberinde daha önce hiç görmediğim iki kızın fotoğraflarıyla karşımda belirdi. Hepsini sildim, sonra "Son Silinenler" klasörünü de temizledim.

Tam telefonu aldığım yere koyacakken ayak sesleri duydum. Sonra Jake'in kapının arkasından hafif boğuk duyulan sesi geldi:

"Sen hâlâ burada mısın?"

Henry'yle konuştuğunu fark ettim. Henry bunca zamandır oradaymış... Ne yapıyordu ki? Gözcülük mü yapıyordu? Beni mi bekliyordu?

Yoksa işi kendi kendime halledebileceğime güvenmiyor muydu?

"Tabii ki," dedi Henry. "İyi olup olmadığını görmek istedim."

"İyi olup olmadığımı mı?" diye sordu Jake, sesinde bir şaşkınlık emaresi vardı. "Dostum, sadece *kahveydi*, zehir filan değil."

Henry bir şey demeyince Jake iç çekti. "Pekâlâ dostum, bu konuya girmek istemezdim ama... Son zamanlarda burada çok fazla takılıyorsun. Yani odanın yakın olduğunu biliyorum filan ama özellikle *tam buradasın* hep ve bu normal değil. Yani... ya odamdan bir şey çalmaya çalışıyorsun ya da bana gizlice âşık oldun."

Henry'nin donup kalmasını, belki inkâr etmesini veya kötü bir bahane uydurup hızlıca uzaklaşmasını bekledim ama o müthiş bir sakinlikle, "Evet," dedi.

Manalı bir duraksama oldu.

"E-evet mi?" diye kekeleydi Jake, belli ki benim gibi şok yaşıyordu. "Neye evet tam olarak?"

"İkincisine tabii ki."

Yüksek sesle kahkaha patlatmamak için benliğimdeki bütün irade gücümü kullanmam gerekti. Jake'in ona çıkışmasını

bekledim ama belli ki kendi cazibesine duyduğu güveni hafife almışım çünkü bir saniye sonra şöyle kekelemeye başladı:

“A-ah... şey... Yani yanlış anlama adamım, sen çok iyisin, harikasin filan bak. Gerçekten. Ve bu eşcinsellik meselesi de... ben kesinlikle dert etmem. Yani aşk aşktır sonuçta her türlü...” Boğazını temizledi. “Ama ben sadece... sana karşı öyle bir şey hissetmiyorum.”

“Ah.”

“Evet... Ama yani alınmaca gücenmece olmasın. Tamam mıyız?”

“Kesinlikle.” Henry duraksadı. “Burada çok fazla takılıp seni rahatsız ettiysem özür dilerim. Açıkçası *tam şu anda* gi-diyorum...”

Buradan defolup gitme vaktimin geldiğini biliyordum ama bir şey duraksamama sebep oldu. Tekrar Jake’in fotoğraf albümüne baktım. Ne aradığımdan emin bile değildim ki Jake’in birkaç ay önce çekilmiş bir videosuna denk geldim.

Kulaklarıma kan hücum etti. Adrenalin, korku ve heyecan gibi bir şey baş döndürücü bir hızla damarlarıma pompalandı.

Yapabilir miydim? *Yapmalı* mıydım?

Nihayetinde şöyle bir sonuca vardım: Böyle bir meseleyi benim çözmem ahlaken doğru muydu bilmiyordum ama Jake’in götün teki olduğunu biliyordum. Rainie’nin de muhtemelen aylardır endişelendiğini ve böyle bir durumun sanılanın aksine çok yaygın olduğunu, üstelik bir şekilde suçlananın daima kızlar olduğunu, sürtük damgası yediklerini ve susup sonuçlara katlanmaya zorlandıklarını biliyordum. Ve Rainie’yle arkadaş olmadığımızı, tuvaletteki o tuhaf sohbetimiz dışında doğru düzgün hiç konuşmadığımızı da biliyordum ama yine de onun adına sinirlenmeden edemiyordum.

Jake’e bir ders verme dürtüsüne karşı koyamadım.

Parmaklarım neredeyse kendi kendilerine hareket ediyorlarmış gibi klavyede uçarcasına gidip geldi. İlk defa öğretmenlerime

geçmişte ödevlerle ilgili bir sürü e-posta gönderdiğime utanmak yerine minnettar oldum çünkü hepsinin e-posta adresini ezbere biliyordum.

Jake kapısını itip açana ve hem kahve hem de çok fazla insanın ona âşık olması hakkında bir şeyler geveleyene kadar işimi bitirmiştım. Gece vakti denize açılan bir savaş gemisi gibi hızlı ve sessiz bir şekilde yanından kayarak geçtim ve sonunda başarı olasılığı düşük bir savaşı kazandıktan sonra odama dönmeye hazırdım.

• • •

Bay Chen e-postayı açtığında İngilizce sınıfındaydık.

Bunu yapacağından emin olmuşum. E-postanın konu başlığında şu yazıyordu: “Sınıf 12C, Jake Nguyen. Acil. Lütfen sınıfta gösterin.” Herkes de görebilirdi; Bay Chen bize okuduğumuz metinlerin YouTube’daki video analizlerini göstermeyi çok severdi, bu yüzden de bilgisayarı daima projeksiyon cihazına bağlı olurdu.

Sınıfın diğer ucundaki Jake’in yüzü, ekranda kendi ismini görmesiyle şaşkın ve bomboş bir ifadeye büründü.

Gülümsememi bastırdım, beklentiden neredeyse başım dönüyordu. *Sonunda*, demek istiyordum. Jake’in yurt odasından hızla çıkıp okul için hazırlanmayı bitirmemin üstünden sadece bir saat geçmişti ama gönderilme zamanını ayarladığım e-postanın ulaşmasını beklediğim her saniye bir ömür gibi hissettirmişti.

“Bu nedir?” diye sordu Bay Chen düşünceli bir şekilde, kaşlarını kaldırmıştı.

Jake gözlerini kırıştırdı. “Ben bilmi...”

Cümlesinin geri kalanı, Bay Chen’in ekteki videoyu açmasıyla buhar olup uçtu. Aniden bir BLACKPINK şarkısı hoparlörlerde son ses çalmaya başladı, ses o kadar yüksekti ki sınıfın yarısı yerinden sıçradı.

Hemen ardından videodaki Jake ekranda belirdi. Jöleli saçları şimdiki hâlimden daha kısaydı, teninde yaz tatilinden kalma koyu altın rengi bronzluk vardı ve hiç şüphesiz kafası iyiydi; yanakları o kadar kızarmıştı ki resmen parlıyordu. Şarkıya eşlik ederken gözleri yarı kapalıydı, sanki koreografiyi yapmaya çalışıyormuş gibi kollarını sallıyor ve ayaklarını düzensiz bir ritimle yere vurup duruyordu. Arka plandaki aile portrelerine ve devasa porselen vazolara bakılırsa birinin evindeydi ama mekân bir gece kulübüne benzeyecek şekilde dekore edilmişti. Yanıp sönen renkli ışıklar, Jake'in bol V yaka tişörtünü ve terli alnını süslerken arka planda birkaç genç çıldırmış cadılar gibi bağırıyor, alkışlıyor ve gülüyordu.

Videodaki biri müziği bastırarak şekilde bağırdı, ağzında yuvarlanan kelimeler güçlkle anlaşılıyordu: "Sence sınıfın en seksi kızı kim?"

Jake bağırarak tam anlayamadığım bir isim söyledi ve kıpkırmızı yüzünü kameraya yaklaştırdı. Sonra sesini yükselterek ekledi: "O kadar.... *oooooo kadaaaar* seksi ki amına koyayım." Dudakları gerilip çirkin bir gülümseme oluşturdu. "Yani dostum, kıçını gördün mü? Yüzüme oturabilir ve ben..."

Bay Chen hızla bilgisayarını kapattı ama iş işten geçmişti.

Uzun bir duraksamanın ardından, "Jake," dedi Bay Chen. Ayağa kalkmasıyla sandalyesinin gıcirtısı sessizliği âdeta yardı ama o zaman bile sınıf hiç görmediğim kadar sessizdi. "Dışarıda konuşabilir miyiz lütfen?"

Jake'in yüzü neredeyse videodaki kadar kızarmıştı. Ellerini ceplerine sokup başını önüne eğerek Bay Chen'in ardından koridora çıktı.

Kapı arkalarından daha tam kapanmamıştı ki sınıfta bir kaos patlak verdi. Gürültülü fısıltılar ve kahkahalar havada uçuşuyor, insanlar sıralarının üzerine eğiliyor ve az önce gördükleri şeyi tartışmak için gözlerini kocaman açarak yerlerinden fırlıyorlardı.

"Aman Tanrım!"

"İnanamıyorum..."

"Ne düşünüyormuş? Birileri telefonunu filan mı *hack*ledi acaba?"

"Başkası adına utanmak diye bir şey gerçekten var. Yani şu an iliklerime kadar utandım..."

"Bay Chen'in yüzünü *gördünüz mü*? İstifa etmeye hazırmış gibiydi resmen..."

"Jake Nguyen'in tam bir amsalak olduğunu biliyordum. Saçından bile anlaşılıyor..."

"Rainie'nin kışına tekmeyi basması çok normal. Cidden."

"İyy, yedinci sınıfta ondan hoşlandığıma inanamıyorum. Biri beni hemen öldürsün lütfen..."

Sınıf arkadaşlarım kendi aralarında konuşmaya devam ederlerken hemen yanımda sessizce oturan Henry'nin bana attığı bakışı ve siyah gözlerindeki soruyu görebiliyordum: *Senin işin mi?*

Hiçbir şey söylemeyip sadece omuzlarımı silktim ve *Macbeth* notlarım odaklanmış gibi yaparak *intikam*, *arzu* ve *suçluluk* kelimelerinin altını çizdim.

Ama onun da cevabı gözlerimden okuduğunu çok iyi biliyordum.

• • •

"Jake Nguyen'in bir ay boyunca her gün cezaya kalacağını duydum," dedi Henry ertesi gün sınıfa giderken, "kasıtlı olarak uygunsuz içerik paylaşmaktan ve" –parmaklarıyla havada tırnak işareti yaptı– "Airington okul değerlerini temsil etmeyen şekilde davranmaktan."

"Güzel," dedim, keskin bir zafer duygusu yaşamaktan kendimi alamadım. Umarım ki bu ceza Jake'e davranışları konusunda biraz daha dikkatli olmayı öğrettirdi. Öğretmezse de en azından okuldaki diğer kızlar onunla çıkmadan önce iki kez düşünürdü.

Kalabalık koridorda köşeyi dönünce Henry'ye yöneldim. "Ah, evet. Jake demişken... bunu muhtemelen daha önce söylemem gerekirdi ama..." Duraksadım, dünden beri söylemeye hazırlandığım kelimeler boğazımı yakıyordu. Ona karşı nazik olmak neden bu kadar zordu? Neden *teşekkür ederim* cümlesi bana kendimi mide bulandırıcı bir şekilde kırılğan hissettiriyordu?

"Ama ne?"

Söyle hadi, diye emrettim kendime. Bakışlarımı kaçırıp yoğun utanç hissine direnerek, "Geçen günkü şu küçük performansın için teşekkür etmek istedim. Sanırım gayet iyi bir oyuncuymuşsun yani."

Harika. Nazik olmaya çalışırken bile sesim onunla dalga geçiyormuşum gibi çıkmıştı.

Ama Henry sanki ona dünyadaki en büyük iltifatı etmişim gibi dudaklarının kenarlarını yukarı kaldırarak, "Yani tabii ki harika bir oyuncuyum. Pek çok yeteneğimden biri bu," dedi.

"Alçak gönüllülük de bunlardan biri mi?" diye sordum kupkuru bir sesle.

"Doğal olarak."

Gözlerimi öyle bir devirdim ki görüş alanımda şimşekler çaktı. Ama binadan çıkıp bize sanki dergi kapağından fırlamışız gibi bakan bir grup yedinci sınıf öğrencisinin yanından geçerken –içlerinden biri nefes nefese ve dehşete düşmüş bir şekilde, "*Lanet olsun, Henry Li'yle Alice Sun'ın arkadaş olduklarını bilmiyordum,*" dedi– belli belirsiz sinirim aniden gelen keyif tarafından bir kenara itildi. Fark edilmek güzeldi. Gerçekten güzeldi.

"Baksana," dedim sesli düşünerek, "birbirimizden ölesiye nefret etmeseydik muhtemelen etkileyici bir ikili olurduk."

Henry'nin her zamanki gibi kaşlarını kaldırarak bana bakmasını veya kırıcı bir yorum yapmasını bekledim ama hemen yanımda ilerleyen adımları aniden durdu.

"Bir dakika. Biz birbirimizden nefret mi ediyoruz?"

Bunu sanki gerçekten yeni duymuş gibi konuşmuştu. Sanki son dört yılı karşılıklı iğneleyici yorumlar yaparak ve her sınıfın iki ucundan birbirimize keskin bakışlar atarak geçirmemiştik. Sanki sırf beni final sınavında geçemesin diye geçen dönemin seçmeli kimya sınavında otuz dokuz derece ateşle bedenimi sürükleye sürükleye okula gitmemiştim.

Güneş ışığı karşısında gözlerimi kısarak onunla yüz yüze gelmek için hızla döndüm ve çok kısa bir an için yüzünde incinme ifadesine benzer bir şey yakaladım...

Hayır. Bana öyle gelmişti kesin. Bu dünyada Henry Li'yi incitebilecek güce sahip çok az şey vardı; SYS'nin hisse senetlerinin aniden düşmesi veya isminin *Forbes 30 Under 30*²³ listesinde son sırada yer alması gibi şeyler.

Ben kesinlikle bu listede değildim.

“Sen ne *sanıyordun* ki?” diye sordum, aramızdaki boşluğu elimle göstererek.

“Tam olarak emin değilim.” Bir süre bana baktı. Ellerini arka ceplerine soktu. “Eğlenceli bir rekabet yok muydu aramızda?”

“Eğlenceli?..” diye tekrarladım inanmayarak.

Ama şimdi düşününce, *elbette* dört yıllık çekişmemizi eğlenceli bir rekabet olarak görüyordu. Henry gibi babasının işine ve ailesinin zenginliği gibi bir güvenceye sahip biri için her şey sadece bir oyundu. Gerçek sonuçlar yoktu. Gerçek tehditler yoktu. Hayatta binlerce kere başarısız olabilir ve yine de rahat bir uyku çekebilir, evde onu bekleyen yemeği, ailesinin sigortası, bankada yetip de artacak kadar parası olduğunu bilirdi.

Henry'yle ben benzer hedeflere ve sınav notlarına sahip olabilirdik ama günün sonunda kesinlikle aynı değildik.

“Benden gerçekten nefret mi ediyorsun?” diye sorarken yüzünde tuhaf, muğlak bir ifade vardı. Ve belki de durduğum

23 *Forbes* dergisinin her yıl hazırladığı, çeşitli sektörlerde otuz yaşın altındaki en önemli otuz kişinin yer aldığı liste. -ç.n.

yerin açısı yüzündendi ama gözleri birden güneşte daha açık göründü; her zamanki siyahlığından ziyade biraz altın rengi gibi. Bir şekilde daha yumuşak. "Evet?.."

Kollarımı göğsümde kavuşturup cevabımı düşündüm.

Bariz cevap, *Evet*, olurdu. *Senden nefret ediyorum. Seninle ilgili her şeyden nefret ediyorum. Senden o kadar nefret ediyorum ki senin yanında olduğumda düzgün düşünemiyorum bile. Nefes bile zar zor alıyorum.*

Ama ağzımı açtığımda bu sözlerden hiçbirisi çıkmadı. Bunun yerine şöyle dedim: "Sen de... sen de benden nefret etmiyor musun?"

Ânında da pişman oldum. Ne kadar aptalca bir soruydu. Elbette ki bana gülecek ve *evet* diyecekti, tıpkı benim de demem gerektiği gibi ve son birkaç haftadır kurduğumuz arkadaşlık da çöküverecekti ki bu da Pekin Hayaleti görevlerini tamamlama konusundaki verimliliğimizi etkileyecekti. Sadece bu da değildi. Nedendir bilmiyorum ama bana burada, sesli bir şekilde, yalın bir İngilizceyle benden nefret ettiğini söyleyeceği düşüncesi göğsüme yumruk yemişim gibi hissettiriyordu. Ki bu *daha da saçmaydı* çünkü...

"Hayır."

Gözlerimi kırptırdım. "Ha?"

"Hayır, Alice." Boğazındaki o incecik hareket. Yüz ifadesinin ne anlam ifade ettiğine, sesinin neden bu kadar gergin çıktığına dair en ufak bir fikrim yoktu. "Senden nefret etmiyorum."

"Ah." Zihnim resmen bomboş kalmıştı. "Yani bu... bu da bir şeydir. Kesinlikle."

Bu tam olarak bir cümle bile sayılmaz, Alice, diye kendimi azarladım.

"Bunu bilmek güzel yani," dedim. "Bunu konuştuğumuza sevindim."

Bu da düzgün bir cümle değil!

Neyse ki hayatımdaki en tuhaf konuşmalardan birine dönüşmeye başlayan durumdan, telefonuma gelen bir bildiriyle kurtuldum. Dönüp Pekin Hayaleti mesajlarımı açtım. Beni şaşırtan bir şekilde yine Rainie'den gelmişti:

Nasıl yaptın bilmiyorum ama... teşekkür ederim.

Kahramanımsın.

Mesaja baktıkça baktım, üç kere okudum ve kalbimin hafiflediğini hissettim. Çünkü bu... bu bana bir umut ışığı vermişti. Pekin Hayaleti'nin ben olduğumu bilmese bile Rainie Lam'in kendi isteğiyle bana kahraman dediği bir dünyada yaşadığımı bilmek... Airington'ın en zengin ve nüfuzlu elitlerinin bile bana teşekkür ettiğini, kısa süreliğine de olsa bana *ihtiyaç duyduğunu* ve güçlerimin –garip, açıklanamaz, güvenilirmez güçlerimin– gerçekten birilerine yardım edebildiğini düşünmek...

Telefonumu göğsüme bastırıp derin bir nefes aldım. Yaz havası daha önce hiç bu kadar tatlı gelmemiştir.

Sonrasında hızlıca yeni taleplere göz gezdirdim.

Bu sırada hayatım da şekil değiştirdi, yeni ve garip bir rutine büründü: Sabahlarımı yeni Pekin Hayaleti mesajlarına bakıp en makul görevleri seçerek, öğle yemeklerini Henry'yle ve bazen de Chanel'le eylem planı kurarak, dersleri de gergin bir şekilde görünmez olmayı beklerken öğretmene yarım yamalak dikkatimi vererek geçiriyordum.

Ve görünmez *olduğum* günlerde de her zamanki gibi aceleyle sınıftan çıkıyor, dönerken de hemşirenin ofisinden çaldığım ve zaman zaman delicesine kusmama sebep olan kurmaca bir kronik hastalığı açıklayan uydurma notu aldığımdan emin oluyordum. Öğretmenlerin ani ve spontane devamsızlıklarım konusunda başımı ağrıtmamaları için yeterli oluyordu, bir de hiçbir ödevden geri kalmadığım gerçeği vardı tabii.

Çünkü günlük Pekin Hayaleti görevlerim en sonunda bittiğinde yorgun argın kendimi odama atıyor, yoğun ders notları, slaytlar ve grafiklerle beynimi dolduruyor, sabahın beşine veya altısına –penceremden tatsız gün doğumunu izleyebileceğim yakte– kadar ders çalışıyordum. Ancak o zaman kendime insan olma izni veriyor ve bir saat kadar kestiriyordum. En fazla iki saat.

Kasım ayı gelip çatığında en son ne zaman kan çanağına dönmüş gözlerle ve korkunç, nabız gibi atan bir baş ağrısıyla –sanki birisi sırf keyif için kafatasımı sıkıp sıkıp bırakmış gibi– uyanmadığımı hatırlamıyordum. Baş ağrısıyla başa çıkma yolunun kendimi en kötü senaryoyu düşünmeye zorlamak, yeterince

para kazanamayıp Airington'dan ayrılmak zorunda kaldığım bir gelecek hayal etmek olduğunu fark etmiştim. Rehberli meditasyonun tam tersi gibiydi:

Yeni başladığın mahalle okulunda sınıfa gidiyorsun. Gözle görülür şekilde terliyorsun, okumadığın kitaplarla dolu ağır bir çantayı göğsüne bastırıyorsun. Tüm öğrenciler ve öğretmenler gözlerini dikmiş sana bakıyorlar. Zil çalıyor ve ilk habersiz sınavına giriyorsun; zar zor anlayabildiğin minicik Çince harflerle dolu yirmi beş sayfa, pek fazla soru cevaplayamıyorsun. Miden bulanıyor. Ertesi gün sınav sonuçları herkesin görebildiği bir yere asılıyor. Kalabalığı yararlanarak ilerliyorsun, kalbin küt küt atıyor ve ismini listenin en sonunda buluyorsun...

Bununla kıyaslayınca bütün gece uyanık kalmak neredeyse bir lüks gibi geliyordu.

Fakat her şeye rağmen, bir yanımın durmak bilmeyen görev yağmurunu, telefonuma gelen yeni bildirimleri sevmediğini söylersem yalan olurdu. Hayır, belki de *sevmek* yanlış sözcüktü. Bu durum sevgiyle değil, güçle alakalıydı. İhtiyaç duyulmanın, başkalarının bilmediği şeyleri bilmenin heyecanı ile alakalıydı.

İki ay içinde, sınıf arkadaşlarım hakkında beş yılda öğrendiğimden daha fazlasını öğrenmiştim; örneğin bir milyarderin kızı olan Yiwen okulun karşısındaki kafeden her gün kek çalışıyordu, başka bir milyarderin kızı Sujin kendi karaoke barını işletiyor ve bütün parasını küresel ısınma araştırmalarına fon olarak yatırıyordu, onuncu sınıftan Stephen ve on birinci sınıftan Julian herkes onları yıllık için fotoğraf çekmekle meşgul zannederken aslında *koi* balığı havuzlarının arkasında sevişiyordu, Andrew She ve Peter Oh'un ebeveynleri de Longfeng Petrol şirketinde aynı global yöneticilik pozisyonu için yarışıyor ve en son kampanya fikirlerinin çalınmasından korktukları için çocuklarına birbirlerinden uzak durmalarını tembih ediyorlardı.

Fark ediyordum ki sırların da kendilerine özgü birer para birimi vardı.

Fakat daha da iyisi *gerçek* para kazanmak, yeni banka hesabımda artan sayıları görmenin verdiği tatmin hissiydi:

Yetmiş bin yuan.

Yüz bin yuan.

Yüz yirmi bin yuan.

Hayatım boyunca gördüğüm toplam paradan daha fazlası. Öte yandan hâlâ daha fazlasını kazanabileceğimi de biliyordum. Daha fazlasını kazanmak zorundaydım da. Mezun olana kadar Airington'da kalmak istiyorsam yüz otuz bin yuana daha ihtiyacım vardı.

On görev daha yaparsam yeterince kazanmış olacağım, diyordum kendi kendime. Yirmi görev daha yaparsam sadece Airington'ın değil, bir yıllık üniversite masrafımı da çıkarabilirim.

Bağımlılık yapıcıydı. Baş döndürücüydü.

Zar zor nefes alabilecek kadar yoğun olmam kimin umurunda olurdu ki?

Chanel bir sabah beni masamın başında gece bıraktığı aynı pozisyonda görünce, "Belki de gerçekten bir hayaletsindir," diye şaka yaptı. Başımı Çince ders kitabımın üzerine eğmiştim, omuzlarım da kulaklarıma çıkacak kadar kamburlaşmıştı. "Yemek yemeye, uyumaya, işemeye filan ihtiyaç duymayan, sadece irade gücüyle varlığını sürdürebilen türden görünmez bir hayalet. Ciddiyim bu arada," dedi, ders kitabımın sayfasını kaplayan ufacık notlara ve yapışkan not kâğıtlarına bir göz attı. "Tüm derslerine nasıl yetişebiliyorsun?"

O zaman ona cevap vermemiştim ama cevap iki hafta sonra, kötü bir şaka gibi kendini belli etti:

Yetişemiyorum.

• • •

Cuma günü tarih sınıfına aceleyle girdiğimde donakaldım.

Tüm sıraların ve sandalyelerin yeri değiştirilmişti. “Grup çalışmasına” ilham verdiği söylenen o her zamanki dağınık kümeler yerine sıralar düzgün, tekli ve aralıklı şekilde yerleştirilmişti.

Sınıf arkadaşlarımla çoğu yerlerine oturmuş, fermuarlarını kapattıkları çantalarını sıralarının altına koymuş, metodik bir şekilde kalemlerini önlerine dizerken yüzlerine ciddi bir ifade yerleştirmişlerdi. Biri iç çekti, başka biri boğazını kesiyormuş gibi bir hareket yaptı.

Havada elle tutulur bir gerilim vardı.

“Neler oluyor?” diye sordum yüksek sesle.

Kalın kâğıt yığınları dağıtan Bay Murphy duraksadı ve bana küçük, tuhaf bir gülümsemeyle baktı; sanki kötü bir şaka yaptığımı düşünüyordu. “Bütün hafta boyunca beklediğin şey oluyor elbette.”

Gözlerimi kırıştıtarak baktım. “Şey derken...”

Yüzündeki gülümseme kayboldu ve kaşlarını çatı. “Bugünkü sınavı unutmadın, değil mi Alice? Geçen hafta derste söylemiştim.”

Sınav kelimesini duymamla göğsüme o kadar yoğun bir panik dalgası çarptı ki neredeyse geriye tökezleyecektim. Boğazımda resmen bir taş oluştu.

“Ne? Ama ben... ben...” Güçlkle yutkundum. İnsanlar gözlerini dikip bana bakmaya başladılar, Henry de aralarındaydı. Aniden yüzüme ateş bastı. Sınav filan olmadığına, olamayacağına, bunun bir hata olması gerektiğine dair bir kanıt bulabilmek için parmaklarım çantamın içinde beceriksizce ajandamı arandı. Buradaki beş yılım boyunca geliştirdiğim mükemmel, renk kodlu bir sistemim vardı. Dört dörtlüktü. Önemli şeyler için kırmızı, ödevler ve özel çalışmalar için mavi, ders dışı aktiviteler için yeşil.

Geçen haftanın sayfalarını hızla açıp baktığımda gördüm ki *her yer kırmızıydı*. Neredeyse tamamı Pekin Hayaleti işliydi ama *Vanessa Liu’nun Chung-Cha’nın arkasından konuşup konuşmadığını kontrol et (açıkçası tam bir zaman kaybı çünkü*

Vanessa herkesin arkasından konuşur) ve *Daniel Saito'nun dolap şifresini öğren* satırlarının arasına sıkıştırılmış, kendi el yazımı okuyabilmek için gözlerimi kısmamı gerektirecek kadar küçük yazılmış bir şey vardı: *Çince tarih sınavı, haftaya cuma.*

Mideme bir taş oturdu.

Olamaz.

"Alice?" Bay Murphy şaşkınlığı gizlemeye pek de tenezzül etmeyerek bana bakıyordu. Hayal kırıklığını... Ağlamak istiyordum. "Sınav az sonra başlıyor..."

"E-evet, tabii," dedim boğulurcasına, kendimi zorlayarak en yakınimdaki boş yere oturdum. Başımı önüme eğip titreyen ellerimle kalem kutumu bulmaya çalıştım ve sonra sınıf arkadaşlarımdan yüzündeki ifadeyi yakaladım: acıma, eğlenme, kendini beğenmişlik varyasyonları ve en çok da *şok*.

Birkaç sene önce LinkedIn'den bir yönetici, okulumuzda "kişisel markalaşma"nın önemi üzerine bir konuşma yapması için okulumuza davet edilmişti. Ben de son beş senemi kendiminkini geliştirmeye ve güçlendirmeye adanmıştım. Ben *Alice Sun*'dım; rekabetçi, tüm dersleri A olan, burs alan tek öğrenci, mükemmel şekilde programlanmış Bilgi Makinesi, grup projenizde tam puan almanızı sağlayan o kız. Benden beklenen her şeyi ve çok daha fazlasını yapardım. Önemli sınavların ne zaman olduğunu unutmak bir yana, hiçbir zaman beklenenin altında performans göstermezdim... yani bugüne kadar.

Midem bulanıyordu.

Kişisel markalaşma buraya kadarmış.

Tam kendimi bundan daha kötü hissedemezdim derken Bay Murphy sırama yaklaşip bana boş bir sınav kâğıdı uzattı ve çok alçak bir sesle, "Sınavı unutmuş bile olsan, Alice, sen zeki bir kızsın. Ne olursa olsun iyi iş çıkaracağından eminim," dedi.

Yanılıyordu.

Çünkü her ne kadar zeki olsam da *o kadar* zeki değildim. Harvard'da bulmayı bekleyeceğiniz, tüm derslerimi kaçırmama

rağmen yine de her sınavda birinci olmamı ve her şeyin kolayca gelişmesini sağlayacak türden dâhi düzeyinde zeki değildim. Bunu kendime acıyarak filan söylemiyordum bu arada; uzun zamandır sınırlarımı biliyordum ve kabul etmiştim, bu sınırları telafi etmek için de salt irade gücü ve sıkı çalışmayla elimden geleni yapıyordum.

Ancak sıkı çalışma olmadan bu sınavdan en fazla B artı alabileceğimden bile şüpheliydim. Ki alabilecek olsam da panik yaptığımda iyi performans sergileyemiyordum. Kalbim patlayacak gibiydi, parmaklarım öyle kötü titriyordu ki az kalsın kalemimi düşürecektim.

Hayır. Odaklan, diye kendimi dürttüm. İlerleyen saate baktım. Çoktan yedi dakika geçmişti ve sınav kâğıdım hâlâ bomboştu.

Normal şartlar altında, şimdiye kadar iki tam sayfa yazmış olurdum.

İlk soruyu (“Çin’deki devrimin gelişiminde Savaş Ağaları Dönemi ne oranda bir dönüm noktası olmuştur?”) cevaplamaya çalıştım ama zihnimde çıldırtıcı ve kesinlikle işe yaramaz bir şekilde dönüp duran tek şey, *Siktir, siktir, tamamen boku yedim,* cümlesiydi.

Saate tekrar baktığımda bir dakika daha geçmişti. Ve etrafımdaki herkes bir şeyler yazıyor, her soruya mükemmel cevaplar veriyor, yüksek notları on ikiden vuruyordu ve ben...

Ben bunu yapamıyordum.

Ah, Tanrım, bunu yapamıyorum.

Ciğerlerimi dolduramayan derin ve titrek bir nefes aldım. Sonra bir daha. *Hiperventilasyon*²⁴ yaşıyormuşum gibi ses çıkıyordu. *Siktir!* Hiperventilasyon mu yaşıyordum?

24 Genellikle panik atakla birlikte gelen bayılma hissi ve diğer istenmeyen semptomlara sebep olan, gerekenden daha hızlı ve/veya daha derin nefes alma durumu. -ç.n.

"Alice?" Bay Murphy yanıma gelip eğildi. Fısıldıyordu ama bir anlamı yoktu. Neredeyse komikti çünkü bütün sınıf sessizken herkes onu rahatlıkla duyabilirdi. "Hasta gibi görünüyorsun. Yine hemşirenin odasına gitmen gerekiyor mu?"

Pek çok göz bana döndü. Âdeta beni olduğum yere sabitlediler.

Ben de bu süreçte normal bir insan gibi nefes almanın nasıl bir şey olduğunu hatırlamaya çalışıyordum.

Konuşabileceğimden hiç emin değildim, sınavdayken buna iznim olup olmadığını da bilmiyordum, bu yüzden sadece başımı iki yana salladım. Çizgilerin üzerine yavaşça, titreyen ellerimle birkaç cümle yazmaya zorladım kendimi.

Tamamen saçmaladım tabii ki. Ne ezberimde tarihler vardı ne de hatırlayabildiğim önemli olaylar. Savaş Ağaları Dönemi'nin işlendiği dersin yarısında görünmezdim ve anlaşılan önemli kısımları kaçırmıştım.

İşkence gibi geçen birkaç saniyeden sonra, Bay Murphy görünüşe göre bayılmayacağımdan veya ayaklarına kusmayacağımdan emin olunca ayağa kalktı ve sınıfın ön tarafına ilerledi.

Bu arada saat biraz sonra patlayacak bir bombaya bağlıymışçasına ilerliyordu.

• • •

"Lütfen kalemlerinizi bırakın."

Yaşadığım panik yüzünden neredeyse okunmaz hâle gelen ve kâğıdın üzerinde örümcek gibi gezinen yazıma bakıp başımı sınav kâğıdımdan kaldırdım. Sınıfta sadece Evie Wu ve ben kalmıştık; sınav geri kalan herkesin erkenden bitireceği kadar kısaydı. Henry daha yarım saat bile geçmeden sınıftan çıkmıştı; kendinden emin adımlar ve sakin bir yüz ifadesiyle.

Evie'nin yüzü ise muhtemelen benimki gibi görünüyordu; kıpkırmızıydı ve terden parlıyordu, sanki maraton koşmuştu.

Kâğıdını Bay Murphy'ye verirken apar topar karalanmış birkaç kelime dışında arka sayfasının tamamen boş olduğunu fark ettim.

"Çok teşekkür ederim, Evie," dedi Bay Murphy. Sonra duraksadı. "Umarım bu sınav seni çok zorlamamıştır. Anneni bir kez daha aramayı hiç istemem..."

Yine fısıldıyordu ve yine böyle yapması tamamen anlamasızdı çünkü bir buçuk metre bile uzaklarında değildim, her kelimeyi duyabiliyordum.

Evie'nin gözleri hızla bana kilitlendi, utançtan yerin dibine girdiği çok açıktı; hâlinden gayet iyi anlıyordum. Evie, Airington'da sınıf tekrarı yapmak zorunda kalan tek öğrenciydi ama bu onun hatası değildi. Her ne kadar Kanada pasaportu olsa da büyürken ona hiç İngilizce öğretilmemiştir. Bir keresinde Evie'nin tarih kitabına göz atmıştım ve neredeyse her kelime için kenar boşluklarına yazılmış Çince çeviriler ve ek açıklamalar, belirli ifadelerin üzerine çizilmiş küçük soru işaretleri ve anlamadığı kısımları belirtmek için vurgulanmış metin blokları görmüştüm. Özenle çizilmiş çizgilerden yayılan hayal kırıklığını neredeyse hissetmiştim.

En kötüsü de Evie'nin bir *dâhi* olmasıydı, üstelik sadece matematik ve fizik konusunda değil, dil konusunda da. En ileri seviye Çince sınıfındaydı ve Wei Laoshi daima onun şiiirleriyle denemelerinden övgüyle bahseder, yazarken onun yeteneğinin küçücük bir parçasına bile sahip olsak ne kadar mutlu olacağını söyler, hatta onu Çin'in en ünlü yazarlarından Lu Xun'la karşılaştıracak kadar ileri giderdi.

Kısacası tek sorunu İngilizceydi.

Belki de şu an Bay Murphy'nin bu kadar yüksek sesle fısıldamasının sebebi de buydu. Çünkü her zamanki hızının yarısında konuşuyor ve her heceyi net bir şekilde telaffuz ediyordu. Airington'a ilk geldiğimde benimle de böyle konuşmuştu, İngilizcenin ilk dilim olduğunu ısrarla söylememe rağmen. Ancak üst üste beş sınavdan en yüksek notu alınca bana inanmıştı.

Evie tam olarak duyamadığım bir şeyler fısıldadı, sonra sandalyesinden kalkıp hızlıca eşyasını topladı.

O sınıftan çıktığında Bay Murphy bana döndü.

“Sınav kâğıdını alabilir miyim, Alice?”

Kâğıdımı sanki hayata tutunduğum bir dalmış gibi göğsüme bastırdığımı fark ettim, parmak eklemlerim neredeyse beyaza dönmüştü. Kâğıdı bıraktım. Sayfalar kanat çırpır gibi dalgalandı.

“E-evet. Tabii,” dedim, kâğıdımı sıramın üstünde iterek. Akıllıca olan şeyin konuyu öylece kapatmak, geriye kalan ufacık itibarımı ve öz saygımı da alıp çıkıp gitmek olduğunu biliyordum ama bunun yerine şöyle deyiverdim: “Üzgünüm. Çok, *çok* üzgünüm... Durumun çok kötü olduğunu biliyorum ama yemin ederim normalde... *bir daha asla...*”

“Kafana takma,” diye sözümü kesti Bay Murphy hafifçe gülerek. “Ayrıca beş yıldır senin öğretmeninim, Alice. Senin ‘kötü’ tanımının akranlarıninkinden epey farklı olduğunu biliyorum.”

Fakat sesindeki son derece içten ve kesinlikle hak etmediğim nezaket, bana güven vermek şöyle dursun içimde bir şeyleri paramparça etti. En korktuğum şey başıma geldi ve göğsümde baskı oluşmaya başlayıp boğazıma tırmandı. Görüş alanım bulanıklaşmaya başladı.

Bay Murphy paniğe kapılmış gibiydi. “Hey...”

Sanki biri düğmeye basmış gibi oldu.

Ağlamaya başladığında durabilen biri değildim. Kısa kısa, şiddetli nefesler bütün bedenimi sarsıyordu, her ne kadar çaresizce silmeye çalışsam da mide bulandırıcı miktarda gözyaşı ve sümük yüzümden akıyordu. O kadar yoğun bir şekilde ağlıyordum ki göğsüm fiziksel olarak *ağrıyordu*. Başım hafiflemişti sanki. Teselli edilemez bir çocuk veya işkence edilen bir hayvan gibiydim.

Ölecekmişim gibi sesler çıkarıyordum.

“Hey,” dedi Bay Murphy tekrar, omzuma hafifçe vuracakmış gibi elini kaldırdı ama sonra vazgeçti. Çalı gibi kaşları korkuyla kırıştı ve bir an için acaba psikolojik hasardan dolayı filan onu dava etmemden mi korktu diye düşündüm. İki yıl önce on üçüncü sınıftan bir öğrenci, önemli bir kimya sınavından kalınca bunu yapmıştı. İki ebeveyni de avukattı ve nihayetinde davayı öğrenci kazanmıştı. “Sorun yok.”

Hıçkırıklarımı kekeleyerek konuşabileceğim kadar bastırabildim. “Ö-ö-özür dilerim, ben” –hıçkırdım– “benin ağlamaya niyetim yoktu” –bir daha hıçkırdım– “yoksa s-s-söyledim...”

Bunun üzerine Bay Murphy’nin dudakları hafifçe seğirdi, sanki komik olmaya çalıştığımı düşünmüştü. Ama alakası yoktu. Daha önce okulda hiç ağlamamıştım; beden eğitimi dersindeki hararetli bir yakantop oyununda kolumu kırdığımda veya Leonardo Cruz’un annemin diktiği balo elbisesinin *ucuz göründüğünü* herkesin önünde söylediği zaman bile. Sınıf arkadaşlarımda da öğretmenlerimin de beni böyle sıkıntılı görmesini hiç istemedim. Böyle bozguna uğramış. Zayıf.

Fakat sanırım bugün her şeyin bir ilki olan günlerdendi.

“Açıkçası bunca yıllık öğretmenlik hayatımda,” dedi Bay Murphy, “kötü bir sınav deneyimine birinin bu kadar... şiddetli tepki verdiğini en son ne zaman gördüğümü hatırlamıyorum.” Artık gülümsemedi. “Başka bir şey mi var, Alice? Ailenle ilgili bir sorun mu? İlişki problemleri mi? Arkadaşlık meseleleri mi?” Her sorusuyla yüzünde daha da rahatsız bir ifade belirliyordu. “Çünkü biliyorsun... Airington’da bu tür meseleler için *kaynaklar* var.”

Şaşırmış bir ifadeyle ona baktığımda açıkladı: “Muhteşem rehberlik öğretmenlerimiz var, seni görmek onları çok sevin...”

“Ha...” Dile getiremediğim sözcük boğazıma demir attı. Derdimi anlatmak için sertçe başımı iki yana salladım. Birinin bana meditasyon uygulamaları önermesine ve tüm dertlerimi dinlemesine ihtiyacım yoktu. Kendimi toparlamam gerekiyordu.

Notlarımı tekrar yükseltmeliydim. Daha fazla para kazanmalıydım.

Önce buradan çıkıp gitmeliydim.

“Sa-sanırım şimdi iyiyim,” dedim titreyen nefesimle. “Bir de derse yetişmem lazım. Yani gide...” Sesim yine titreyecek gibi olunca elimle kapıyı işaret ettim.

Bay Murphy dudaklarını büzdü. Bir süre beni inceledi.

“Pekâlâ,” dedi sonunda tuhaf bir gülümsemeyle. “Yani... kendini çok yorma, olur mu?”

“Tamamdır,” diye yalan söyledim, çoktan kapıya yönelmiştim.

Bay Murphy’nin niyetinin iyi olduğunu biliyordum ama söyledikleri zihnimde kötü bir şaka gibi yankılanıyordu. Anlamadığı –buradaki çoğu kişinin anlamadığı– şey, kendimi çok yormamak gibi bir lüksümün olmadığıydı.

Elimden geldiğince güçlü bir şekilde yüzmezsem, ayaklarım dalgaları dövmezse, boğulurdum.

Henry sınıfın hemen dışında beni bekliyordu.

Bu başlı başına alışılmadık bir durum değildi. Tam anlamıyla ne zaman başladığından emin olamıyordum ama Henry’yle ben derslere beraber gitme alışkanlığı edinmiştik. Sadece pratik olduğundandı. Gerekli olduğundan. Ne de olsa hemen hemen her ders için sınıflarımız aynıydı –eskiden buna çok içerlerdim– ve bize kalan ekstra dört veya beş dakikayı hep iyi bir şekilde kullanıyor, yürürken alçak sesle bir sonraki Pekin Hayaleti görevi için strateji kuruyor, ince ayarlamalar yapıyor ve ana hatları belirliyorduk. Bazen ajandamı veya not panomu bile çıkarıyordum.

Ama bugün farklı bir şey vardı.

Sınıftan çıktığımda Henry’nin bana bakışında bir gariplik vardı, ona yaklaştığımda da irkildiğini fark ettim. O kadar tuhaf

bir görüntüyü ki neredeyse bana öyle geldiğini düşündüm. Daha önce Henry Li'nin irkildiğini gördüğümü hiç sanmıyordum.

Bununla birlikte, daha da tuhaf olan şey gölge gibi yüz hatlarına çöken ifadeydi:

Endişe.

Benimle ilgili bir endişe çünkü... az önce sınavda hiperventilasyon yaşadığım için mi? Ağladığım çok belli diye mi? Bay Murphy'yle aramda geçen konuşmaya kulak misafiri olduğu için mi?

Çok fazla olasılık vardı. Hepsi de zıt yöne hızla koşmak istememe sebep oluyordu.

Fakat ben arkama dönmeyen Henry bana yaklaştı.

"Sınavı unutmuşsun," dedi. *İyi misin?* veya *Nasıl geçti?* ya da *Konuşmak ister misin?* değil. Belki de endişeli filan değildi.

Dilimi dişlerimin sivri kenarlarında gezdirdim. "Evet, farkındayım. Ve yemin ederim ki yüzüme vuracak olursan..."

"Hayır," dedi. Hızlıca. "Niyetim o değildi."

Her ne kadar bunu yapmak kendimden beklediğim son şey olsa bile, üstelik hâlâ dünyam sona eriyormuş gibi hissederken, elimde olmadan güldüm.

Henry'nin kaşları çatıldı. "Komik bir şey mi var?"

"Hayır, hayır, bir şey yok," dedim başımı iki yana sallayarak, sonra hareket ettirmek başımı yoğun bir şekilde ağrıttınca hemen durdum. Bu noktada uykusuzluktan dolayı migren mi yaşıyordum yoksa gözlerim pörtlercesine ağladığım için mi başım ağrıyordu emin değildim.

Henry hiçbir şey söylemedi ama kaşlarını daha da çatıttı.

"Pekâlâ, öyle olsun, gerçekten bilmek istiyor musun? Sen daima gösterişli ve üstten konuşuyorsun, Tanrı aşkına." Duruşumu onunki gibi dikleştirdim ve abartılı İngiliz aksanını taklit ettim. "*Niyetim o değildi.*"

"Hiç de *öyle* konuşmuyorum," dedi gücenmiş gibi.

"Haklısın. Daha da gösterişlisin. Niye hâlâ buradasın bu arada?" diye sordum, omzunun üstünden bakıp boş koridoru tarayarak. "Sınıfa gitmemiz gerekmiyor muydu..."

"Bugünkü İngilizce dersi iptal edildi. Bay Chen Pekin Üniversitesi'nde bir konferansa davet edilmiş." Duraksadı. "Birkaç dakika önce e-posta geldi, sen..."

Ben sinir krizi geçirirken.

"Ah," dedim, aniden yüzümü silmek için kullandığım ceketimdeki nemli izleri fark ettim. Ayrıca dudaklarımdaki ve yanaklarımdaki şişliği. Gözlerimdeki kupkuru, rahatsız edici acıyı. Başımı çevirip solumdaki cam vitrinle ilgileniyormuş gibi yaptım. Parlak kâğıttan sertifikalara koridordaki yapay ışık vuruyor ve altın rengi, italik metin büyüğü gibi parıltıyordu: *Rachel Kim: Uluslararası Eğitim Belgesi tarihinde birincilik. Patricia Chao: En İyi Çok Yönlü Öğrenci Ödülü. Isabella Lee: Uluslararası Coğrafya Sınavında En İyi Puan.*

Hepsi de efsaneydi. Koridorlarımızı süsleyen tüm isimler, söz konusu öğrenciler mezun olduktan çok sonra bile bize onların mükemmelliğini hatırlatıyordu.

Kâğıt hışırtısı sesi beni düşüncelerimden çekip çıkardı. Dönüp baktığımda Henry'nin çantasındaki bir şeye uzandığını gördüm. "İster misin..."

Bana kâğıt mendil vereceğini düşünerek, "Ah, sağ ol, tuvaletten alırım," dedim.

Fakat elinde, yurt odasında yediğini gördüğüm White Rabbit marka süt şekerlerinden tutuyordu; krema beyazı düzgün ambalaj, neredeyse açtığı avucuyla aynı renk tonundaydı. Cümlemin sonunu duyduğunda yüzünde bir kafa karışıklığı ifadesi belirdi.

İkimiz de duraksadık. Hatamı fark etmiştik.

Tanrım, neden onun yanıdayken her şey bu kadar tuhaf olmak zorundaydı?

“Ah. Neyse.” Elimi uzattım. “Sanırım biraz şeker iyi gelebilir.” Şekeri verirken parmakları benimkilere sürttü. Sadece bir anlığına, kısaca, gelip geçti. O kadar sıcak ve hafifti ki insan pır pır eden kuş kanadı zannedebilirdi.

Güzel hissettirmişti. *Fazla* güzel.

Sanki yanmış gibi elimi hızla geri çektim.

“Teşekkürler,” diye mırıldandım, ambalajı açıp şekerini dudaklarıma götürerek. İnce, kâğıt gibi dış katman dilimde hemen eridi ve zengin, hafif tatlı lezzet ağzımı doldurdu.

Tadı çocukluğumu hatırlatıyordu. Amerika’ya gitmemden, büyükanmem ölmeden önce Pekin’de geçirdiğim uzun, konforlu yazları. Annem şeker yememe çok az izin verir, hem parayı çöpe atmak olduğunu hem de dişlerime iyi gelmediğini söylerdi. Ama büyükanmem tatillerde her sabah topallaya topallaya markete gider ve White Rabbit süt şekerlerinden alıp eşarabının içine saklardı. Annemin bakmadığı zamanlarda göz kırparak bana bir tane verirdi.

Ama onunla ilgili hatıralarım aşağı yukarı bu kadardı.

Biz kıta değiştirdikten sonra beni sadece doğum günlerimde aramış, yerleşmeye çalışırken bizi meşgul etmek istemediğini, çok yoğun olduğumuzu bildiğini söylemişti. Sonra, ben dokuz yaşıma girdiğim sıralarda, evinde tek başına ölmüştü. Felç geçirmişti. Düzgün bir muayene ve tedavi için ödeme yapabilecek, kendisini iyi hissetmediğinde yardım alabilecek parası olsaydı önlenebilirdi.

Annem ve babam Qingming Festivali’ne²⁵ kadar bana öldüğünü söylememişlerdi.

Tüm bunları ve adaletsizliği düşününce boğazım yanmaya başladı ama neyse ki bu sefer gözyaşlarımı bastırıp geldikleri yere geri göndermeyi başarabildim.

25 Kişinin, ölen atalarını ve aile üyelerini andığı, saygısını sunduğu geleneksel bir Çin festivali. -ç.n.

Bugün neden bu kadar duygusal olduğumu bilmiyordum.

Fark edip etmediğini görmek için Henry'ye bir bakış attım ama ödül vitrininden epey etkilenmiş gibi bir hâli vardı.

"Bunlardan yemeyeli yıllar oldu," dedim, sırf tuhaf sessizliği bozmak için. "Çocukken en sevdiğim şekerdi."

Dönüp yüzüme baktı, ifadesi sakindi. "Benim de." Bunu neredeyse isteksiz bir şekilde, büyük bir ihtiyatla söyledi, sanki çok gizli bir iş bilgisi paylaşıyordu. "Eskiden ne zaman okulda kötü bir gün geçirsem annem bir tane bunlardan verirdi."

"Gerçekten mi?" Şaşkınlığım resmen sesimden akıyordu ve sadece okulda kötü bir gün geçirdiğini hayal bile edemediğimden de şaşırmamıştım. Ortalama bir gün bile geçirmiş olabileceğini düşünmemiştim hiç. "Ben sürekli pahalı ve gösterişli şeyler yiyerek büyüdüğünü düşünmüştüm."

Kaşları yay gibi oldu. "Pahalı ve gösterişli şeyler mi?"

"Anladın işte," dedim sinirim bozularak. Chanel'in babası ve o genç kadının önüne serilen müsrif ziyafeti, kil kâselerde ve minicik kristal tabaklarda hazırlanmış lezzetli şeyleri hatırladım. İmparatorlara, krallara layık yemeği. "Kuş yuvası çorbası ve denizhiyari filan gibi şeyler işte." Sözcükler ağızımdan çıkar çıkmaz ne kadar cahilce bir laf ettiğimi fark ettim. Henry için ayrı dünyalarda büyüdüğümüz, benim sadece tanık olduğum ama onun hayatında sıradan olan lüksleri hiç deneyimlemediğim fazlasıyla açık olmalıydı.

Benim için üzülüp üzülmeyişini merak ettim ve geçirdiğimiz çocuklukların arasındaki bariz farklılıkları, *O kadar da pahalı değillerdi veya Onlardan sadece haftada bir yiyorduk*, gibi şeyler söyleyip önemsiz göstermeye çalışarak lafı dolandıracağını hayal ettiğimde, beklentilerle dolu bir öfke karnımda yılan gibi tıslamaya başladı.

Ama gerçekliğe dönecek olursak, o sadece omzunu silke rek, "Açıkçası denizhiyarını hiç sevmedim. Çocukken onlardan korkardım," dedi.

“Doğru, yani biraz sümüklü böceğe benziyorlar,” diye mırıldandım ve Henry güldü.

Ona bakakaldım, bütün ifadesinin ve duruşunun değişmesi karşısında afalladım: Yüzündeki keskin, görkemli hatlar yumuşadı, bembeyaz dişleri parıldadı ve omuzları her zamanki sert duruşundan sıyrılıp biraz öne kaydı. Her zaman o kadar içine kapanık dururdu ki Henry’nin *gülebildiğini* bile hiç düşünmemiştim. Bir an için dışarıdan bakan birisine nasıl görüldüğümüzü merak ettim: dersten sonra sohbet eden ve şakalaşıp şeker yiyen iki genç. Belki de iki arkadaş. Bu düşünce irkilmeme sebep oldu.

Sonra ona dikilmiş bakışlarımı yakalayan Henry, yüzümdeki gözle görülür şaşkınlığı fark etti ve sanki yapmaması gereken bir şeyi yaparken yakalanmış gibi hemen toparlandı. Kulaklarının kıvrımı hafifçe pembeleşti.

“Her neyse.” Ellerini ceketinin ceplerine soktu. “Ben gitsem iyi olur. Çalışmam lazım. Yakında vizeler başlayacak.”

“Ah. Peki.”

Ama gitmek için öyle pek aceleci davranmadı. “İyi misin sen? Şeyden sonra...” Sesi azalıp kayboldu ve beni bir kez daha cümlesinin geri kalanını tahmin etmek zorunda bıraktı. “Neyse yani, kötü bir not ortalamanı öyle çok düşürmez, değil mi? Vizelerde iyi iş çıkardığın sürece, hâlâ sınıf ikincisi olabilirsin.”

Tüylerim diken diken oldu; az önce paylaştığımız o kısa, hassas ânın kalıntıları da duman gibi uçup kayboldu. *Arkadaş filan değiliz biz*, diye kendime hatırlatma yaptım. Rakibiz. Düşmanız. Sonunda sadece birimiz kazanabilir.

“İkinci olmak *istemiyorum*.” İlerleyip tam karşısında durdum, göz hizasında olabilmemiz için boynumu uzatmak zorunda kalmaktan nefret ediyordum. “Birinci değilsem bir hiçim demektir.”

Sadece eğleniyormuş gibi duruyordu. “Gerçekten o kadar önemli bir fark var mı? Bence karnende...”

“Karnemin nasıl görüldüğü değil mesele,” diye sözünü kestim. “Gelecek seneki Akademi Ödülü’nde kazanma serimi kaybetmek. İnsanların benim hakkında ne düşüneceği.”

“İnsanların ne düşündüğünün hiçbir önemi yok...”

“Saçmalık,” dedim öfkeyle. “Bu tamamen saçmalık ve sen de gayet iyi biliyorsun. Algı *her şeydir*. Mesela hepimiz önemli olduğunu düşünmeseydik para sadece renkli kâğıtlardan ibaret olurdu.”

“Pamuk olacak aslında.”

“Ne?”

“Yaygın inancın aksine, para büyük oranda pamuktan yapılır,” dedi, sanki bu hayat değiştirecek türden bir bilgiymiş gibi. “Sadece bilmek istersin diye düşündüm. Neyse, devam et.”

Onu öldürme fikri zihnimde uçuşmaya başladı.

“*Demek istediğim şu ki*,” dedim sıkıttığım dişlerimin arasından, “yeteri kadar insan bir şeye toplu olarak değer verdiğinde –ne kadar yüzeysel, keyfi veya doğası gereği değersiz olduğu fark etmeksizin– o şey değer kazanmaya başlar. Mesela insanlar eğitimini nerede aldığının bir önemi yok derler ama onlara Airington’a gittiğini söylediğinde bir bak bakalım tavırları, ses tonları nasıl da hızla değişir.” Derin bir nefes aldım, titreyen ellerimi sıkıp yumruk hâline getirdim. “Şimdi bile. Bay Murphy bana daha şimdiden farklı bir gözle bakmaya başladı çünkü...” Yutkundum. “Çünkü tek bir sınavda sıçıp batırdım.”

Henry’nin yüzünden şaşkınlık ifadesi gelip geçti. Airington’daki kimsenin küfrediğimi duyduğunu zannetmiyordum. Bir bakıma özgürleştiriciydi açıkçası. Duygusal rahatlama gibiydi. Kendimi biraz daha iyi hissetmemi bile sağlamıştı...

Koridordaki sınıflardan birinin kapısı açılana ve Julie Walsh çıkana kadar.

Kısıtçı gözleri ânında bana kilitlendi ve doğruca bana doğru yürümeye başladı. İnce topukları tıkırdıyor, her adımında parlak sarı saçları sallanıyordu, birbirine bastırdığı dudakları da ince

bir çizgi hâline gelmişti. Yaklaştıkça güçlü, mide bulandırıcı derecede tatlı parfüm kokusu burnuma vurdu. Öksürmemeye çalıştım.

“Ne kadar kötü bir laf,” diye tısladı başını iki yana sallayarak. “Gerçekten, size Airington’da öğrettiğimiz her şeyden sonra, kendinizi *böyle* mi ifade ediyorsunuz?”

Tenimin altında utanç ve öfke karışımı bir duygu yılan gibi geziniyordu. Öğrencilerin sırf geçen hafta tam karşısında ettiği Çince ve Korece küfürleri ona söylemek istedim ama hâlâ yaşamaya devam etme isteğim olduğundan –ve diğer öğrencileri sırtlarından vurmak istemediğimden– vazgeçtim.

“Özür dilerim, Ju...” Kendimi zamanında durdurabildim. “Dr. Walsh.”

“Hıh. Özür dilemelisin tabii ki.” Burnunu çekti. “Bir daha küfrettiğini duymayayım, Vanessa Liu, yoksa bunun *sonuçları* olur.”

Afallamış bir şekilde ona baktım. Tıpkı Bay Murphy gibi o da *beş senedir* öğretmenimdi; kim olduğumu tabii ki biliyor olmalıydı, değil mi? En azından ismimi... Ayrıca Vanessa’yla birbirimize benzemiyorduk bile; onun yüzü keskin ve uzunken benimki genişti, onun burnu ufacıkken benimki yuvarlaktı ve kullandığı tüm o Kore cilt bakımı ürünleri sayesinde, onun teni benimkinden en az beş ton açıktı. Gözü olan herkes aramızdaki farkı anlayabilirdi.

Julie’nin hatasını fark edip kendini düzeltmesini bekledim.

Böyle bir şey yapmadı.

Sadece tekrar özür dilememi bekliyormuş gibi o buz mavisi gözleriyle bana baktı.

Benimse tek söylediğim, “Alice,” oldu.

Kafa karışıklığıyla yüz ifadesi dağıldı. “Ne?”

“İsmim Alice. Vanessa değil.”

“Hah. Öyle mi oldu şimdi?” dedi sonunda inanmayarak, bir an için sanki gerçekten kendi ismimi karıştırabileceğime

inaniyormuş gibi baktı. Başımı onaylar anlamda salladığımda, sımsıkı kapattığı dudaklarıyla bana pek de arkadaş canlısı olmayan bir şekilde gülümsedi. "Ah, pardon, *Alice*. Ama az önce söylediğim şey hâlâ geçerli elbette."

"Elbette," diye tekrarladım.

Tatmin olmuş bir şekilde gürültülü topuklarının üzerinde döndü ve yanımızdan ayrıldı. Henry, o bizi duyamayacak kadar uzaklaşır uzaklaşmaz, "Çok hoş biri, değil mi ama?" diye fısıldadı.

En azından bu konuda hemfikir olabiliyorduk.

Ertesi hafta on ikinci sınıfların dolaplarında uğursuz bir poster belirdi. Üzerinde de büyük, kalın harflerle şunlar yazıyordu:

15 GÜN KALDI

Posterin ne anlama geldiğini çözmek herkesin biraz vaktini aldı.

“Belki de yaşama isteğimin tükenmesine 15 gün kaldığı anlamına geliyordur,” dedi Vanessa Liu, devasa kitap yığını üstteki dolabına tıktırıp kapağını döner tekmeyeyle duvarları titretecek şekilde kapattı.

Arkamdaki biri güldü. “Doğru gibi cidden.”

“Ah! Ah... ben biliyorum!” dedi Rainie gözlerini kocaman açarak. Ağzı da tam bir O şeklini almıştı. Jake olayından beri hemen her konuda fazla heyecanlıydı. “Belki de Çin Deneyimi gezisi içindir!”

“Ama o genelde kasımın sonlarında olur,” dedi Chanel.

“O zaman bu neyin nesi...”

“Çok belli değil mi?” diye sordum, istediğimden daha yüksek bir sesle. Hemen hemen tüm sınıf arkadaşlarım sessizleşip beklenti dolu bakışlarla bana döndü. Bir anda dikkatleri üzerime çekince yüzüme ateş bastı. Yine de kendimi kaybetmeyip açıkladım: “İlk vizelerimize sadece on beş gün kaldı. Öğretmenler muhtemelen bize hatırlatmak için geri sayım başlatmıştır.”

Aniden herkesin yüzü düştü. Gülümsemeler buharlaşıp uçtu.

“Eh, Bilgi Makinesi’nden iyi bilemeyiz,” dedi biri. Bu tür bir şakayı ilk kez duymuyordum ama aşına olduğum sözcüklerin ardından garip bir duraksama yaşandı ve tarih sınıfımdakilerin hâlâ son sınavımızda olanları hatırladığını gayet iyi anladım.

Yüzüm mahcubiyetten iyice alev aldı. Utançtan.

Kim bilir itibarımı yeniden toparlamam ne kadar sürecekti?

Öğrenciler kitaplarını ve dizüstü bilgisayarlarını dolaplarına tıktırma işini bitirip öğle yemeği için dışarıya yönelirken konuştukları şey genel olarak revizyonlar, ne kadar geri kaldıkları, İngilizce dersi için *Macbeth*’i henüz okumadıkları üzerineydi ki o sırada telefonum çaldı.

Yeni bir Pekin Hayaleti bildirimi gelmişti.

Şimdiye kadar sayamayacağım kadar çok talep almıştım ama yine de koridorda karanlık ve boş bir köşe bulurken kalbim tekledi. Kimse ekranımı göremesin diye sırtımı duvara verdim ve son mesajı okudum:

Arasam olur mu?

İçimde bir şaşkınlık rüzgârı esti. Bu kesinlikle yeni bir şeydi.

Gerçi sorun değildi. Henry son birkaç haftada boş zamanlarını uygulamaya ince ayarlamalar yaparak geçirmiş, SYS’de öğrendiği yeteneklerini pratiğe dökmek için bunun harika bir yol olduğunu iddia etmişti ve artık anonimlik adına her iki taraf için de sesin bozulduğu aramalar yapmak bir seçenektir. Bu özelliği daha önce sadece bir kez kullanmıştım, onda da kısa bir deneme yapmak için Henry ve Chanel’le konuşmuştuk. Ses bozma özelliğinin sesimi Darth Vader gibi çıkarmasına bayılmasam da genel olarak gayet iyi çalışıyordu.

Mesaja cevabım, *Tabii*, oldu.

Ve neredeyse ânında arama geldi. Açmadan önce hızlıca dolapların olduğu yere bakındım. Boştu. Güzel.

"Alo?" dedim, telefonu kulağım ve omzumun arasına sıkıştırarak.

"Wei?"²⁶ Ses bozma özelliği o kadar iyiydi ki konuşanın kız mı yoksa erkek mi olduğunu bile anlayamıyordum. Ama nefes alıp verişlerindeki aksamayı, net bir şekilde ve dikkatlice resmî Çince konuşurken sesindeki gerginliği duyabiliyordum. "Çince biliyor musun?" diye sordu.

"Ah... şey... evet, sorun yok," dedim ben de resmî Çinceye geçerek.

Karşı taraftan rahatlamaya benzer bir iç çekiş duydum. "Harika. Ve... sana söyleyeceğim şeyleri... kimseye söylemeyeceksin, değil mi?"

"Tabii ki," diye güvence verdim. Çoğu kullanıcının uygulamayı ilk kullanmaya başladığında sorduğu şey şu oluyordu: *Bunun gizli kalacağına söz verir misin? Hiç kimsenin asla bilme-yeceğine söz verir misin?* "Her şey tamamen gizli."

"Peki." Bir kez daha iç çekti ama bu seferki daha ağırdı, bitkindi, sanki birazdan olacıklara kendini hazırlıyordu. "Peki. İstedğim şey şu..."

Sesi azalıp duyulmaz oldu. O kadar uzun süre sessiz kaldı ki telefona bakıp yanlışlıkla aramayı kapattım mı diye kontrol ettim. Kapatmamıştım.

Sonra çaresiz ve soluk soluğa bir aceleyle şöyle dedi: "Cevapları istiyorum."

"Cevaplar mı?" diye sordum. "Maalesef biraz daha detay vermen gerekiyor."

"Sınav sorularının cevapları. Tarih vizesi için. Mümkünse sınavdan bir hafta önce, şey için... bilirsin işte... ezberleyebil-mem için."

"Anladım." Sesimi ifadesiz, kim olduğunu tahmin etsem de belli etmeyecek şekilde tutmaya çalıştım. Geçen haftaki sınavda

26 (Çince) Alo. -ç.n.

yanakları kızarmış, hayal kırıklığıyla başını önüne eğmiş hâlini gayet net bir şekilde hatırlıyordum. “Pekâlâ.”

Pekin Hayaleti’nin ana sayfasında görünen şeylerden biri, yargılamama politikamız olduğuydu. Çünkü dürüst olalım, kendiniz yaparken yakalanmamanız gereken bir şeyi yapsın diye birine para veriyorsanız, isteyeceğiniz son şey ahlak bekçiliği olurdu.

Fakat bu seferki önceki işlerden farklıydı. Pekin Hayaleti’nin katı bir yargılamama politikası varsa, Airington Uluslararası Yatılı Okulu’nun da *çok* katı bir kopya çekmeme politikası vardı. Birkaç sene önce onuncu sınıftan bir çocuk, sınav salonunun yanındaki tuvalette ders kitabını tuvalet kâğıdına geçirerek kopya çekerken yakalanmıştı. Birkaç hafta içinde okuldan atılmış, o zamandan beri de –herkesi sinir eden bir şekilde– sınavlarda tuvalete gitmek yasaklanmıştı.

Ama en kötü kısmı bu bile değildi. Çocuğun ebeveynleri o kadar utanmışlardı ki ta Belçika’dan buraya gelmiş ve müdürün, çocuğun öğretmenlerinin, sınıf arkadaşlarının defalarca ayaklarına kapanmış, âdeta omurgaları eğilip bükülene kadar özür dilemişlerdi.

Annemle babamı öyle bir duruma sokacağıma ölürdüm daha iyi.

Belki de Evie Wu tereddüdümü fark etmişti çünkü aceleyle açıklama yapmaya başladı: “Kötü bir şey olduğunu biliyorum. İnan bana, ben de bunu yapmak istemezdim. Ama... başka bir seçeneğim yok. Eğer bu sınavdan da kalırsam annem...” Titrek bir nefes aldı. “Hayır. Hayır. Geçmek zorundayım. Ve cevapları önden almazsam yapamam...” Sesi kısılıp fısıltıya dönüştü. “Bunu kendi başıma yapamam.”

“Tamam,” dedim.

“Tamam derken, yapacak mısın?”

Sesindeki umut –suçluluk emaresiyle birlikte– biraz canımı yaktı. Kararlılığımı zayıflattı. Ama yine de şöyle bir düzeltme yaptım: “Tamam derken, *düşüneceğim*.”

Telefonu uzun süre aynı yerde tutmaktan boynum ağrı-maya başladı... veya stresten. Pozisyonumu değiştirip o tam şunları söylerken telefonumu diğer kulağıma aldım: “...daha fazla ödeyebilirim. Eğer mesele buysa normal ücretinin iki ka-tını veririm.”

Mesele bu değildi ama yine de aklımın bir kenarına yazdım. “Bak, sana yardım etmek istiyorum, gerçekten. Sadece şeyi düşünmem lazım... açıkçası her şeyi, Lojistik olsun, riskler olsun.” İşin aslı şu ki cevapları alırsam *ben de* kopya çekmiş olacaktım. “Sana bir iki gün içinde dönüş yapsam olur mu?”

“Olur.” Sesi hayal kırıklığına uğramış gibiydi. “Olur, evet. Bekle... kapatmadan... Sana bir şey sorabilir miyim? İstemezsen cevap vermek zorunda değilsin,” diye ekledi hızlıca.

Alarma geçip duraksadım. “Nedir?”

“Şimdi ben bu uygulamayı bir arkadaşımдан duydum. Birkaç kişiden aslında. Tüm yorumları da okudum. Çoğunda da insanlar merak ediyordu... ki ben de merak ettim. Bunu nasıl yapıyorsun? Tüm o görevleri hiç görülmeden? Sen gerçekten...” Bir an için durup güldüyse de sesi durgun ve gergindi. Daha önce hiç düşünmediğim şekilde kendimi göz korkutucu hisset-meme sebep oldu. “Sen gerçekten hayalet değilsin, değil mi?”

Bunu şaka yapar gibi sormuştu ama sesinde gerçek bir korku tınısı da vardı. Bir an için onu hangisinin daha çok korkutacağını merak ettim: Benim bir hayalet olmam mı yoksa açıklanamaz bir şekilde görünmezlik gücü olan bir insan olmam mı? Hangisinin kulağa daha inandırıcı geleceğini merak ettim.

“Neden olmasın?” dedim sonunda. “Hayatta her şey müm-kündür.”

Günün geri kalanı göz açıp kapayıncaya kadar geçti.

Bir sınıftan diğerine sürüklendim, koridorlarda insanlara çarptım, tarih deneme sınavını robot gibi yapıp kâğıdımı erken teslim ettim. Ve her ne kadar taleple ilgili kararımı henüz vermemiş olsam da herkes sınıftan çıkınca oyalanmadan edemedim.

Bay Murphy beni görünce irkildi. Sanki yine ağlamaya başlamamdan korkuyormuş gibi hızlıca gözlerini kırptırdı. "Alice." Ellerini masasının üzerinde birleştirdi. "Nasılsın?"

"Ben şeyi merak ediyordum da," diye konuşmaya başladım, son bir saattir kafamın içinde provasını yaptığım sözlerin üstünden geçerek, "son sınavda pek iyi iş çıkaramadığım için..."

"O sınavları daha okumadım."

"Yine de," dedim ısrarcı bir şekilde. "Ne alacağıma dair gayet iyi bir fikrim var ve... yalan söylemeyeceğim... bu konuda berbat hissediyorum, bu yüzden de vizelerde iyi bir performans sergilemem hiç olmadığı kadar önemli." Kendimi doğruca yüzüne bakmaya zorladım ve yüz ifadem de dehşet içinde olmaktan ziyade içten olması için dua ettim. "Ve ben de... şey... vize sorularını yazdınız mı diye merak ediyordum... Bir de geçen seneki gibi tekrar yapma rehberi hazırladınız mı? Yani tabii ki sizi acele ettirmek istemiyorum kesinlikle ama..."

"Ah, hayır, endişelenme," dedi Bay Murphy hafifçe gülerek, belli ki duygularımı tekrar kontrol edebildiğim için rahatlamıştı. "Vize sorularını yazmayı dün bitirebildim; açıkçası çocuklarım olmasaydı daha önce de biterdi." Bana *nasıldır-bilirsin* diyen bir ifadeyle baktı ve her ne kadar bilmesem de sohbeti hızlandırmak için başımı onaylar anlamda salladım. "Rehber de yakında hazır olur. Bir sonraki ders için çıktısını aldığım da sınıftakilere e-posta gönderirim. Olur mu?"

"*Harika* olur," dedim, yüzüme en başarılı öğrenci gülümsememi yerleştirerek.

O da bana gülümsedi; hiçbir şeyden şüphelenmeyerek. Ne de olsa ben hâlâ Alice Sun'dım. Son sınavımda çuvallassam da

kopya çekmeye cesaret etmemin imkânı yoktu. “Seninle ilgili en güzel şey ne biliyor musun, Alice?” diye sordu Bay Murphy, bugünkü kâğıtlarını çoktan dolup taşmış şeffaf dosyasına tıkıştırırken. Airington tamamen “kâğıtsız” bir okul olmakla ilgili büyük iddialarda bulunsa da Bay Murphy fiziksel nüsha tercih eden öğretmenlerdendi. “Çok azimlisin. Çok kararlısın. Ne olursa olsun bir planın var ve bunu uyguluyorsun... hem de çok iyi bir şekilde.”

Normalde böyle bir övgü karşısında sevinçten başım dönerdi ama şimdi tek yaşadığım göğüs sıkışmasıydı.

“Sahip olduğun zihniyetinle çok büyük işler başaracaksın,” diye devam etti Bay Murphy, sanki geleceğimin karşımızda parıldadığına dair bir imge görmüş gibi boş sınıfa bakarak dalıp gitti. “Bundan eminim.”

Bu kadarı çok fazlaydı. Kendimi o kadar suçlu hissetmiştim ki kekeleyerek zar zor teşekkür ettim ve kitaplarımı alıp sınıftan çıktım.

• • •

Yurda döndüğümde Chanel’in morali bozuktu.

Bunu hemen anlamıştım çünkü üzerinde BTS pijamalarıyla odamızın zeminine uzanmıştı ve gecenin on birinde devasa üç baharatlı cips paketiyle kendine bir ziyafet çekiyor, okul başladığından beri hiç aksatmadan yaptığı aralıklı orucunu bozuyordu.

Beni fark ettiğinde paketlerden birini bana uzatarak, “İster misin?” diye sordu. Parmakları biberli yağdan kıpkırmızı olmuştu.

“Yok, sağ ol.” Saçına basmamaya dikkat ederek yanma gittim. “Her şey... yolunda mı?”

“Evet, tabii,” dedi. Gelgelelim o benden de kötü bir yalancıydı ve bir şeyleri içine atma konusunda da kötüydü. Birkaç saniyelik sessizliğin ardından, sanki onu çok zorlamışım gibi,

pes edercesine ellerini kaldırdı. “İyi ya, tamam. Ama çok saçma olduğunu düşüneceksin.”

“Düşünmem,” diye hızlıca söz verdim.

“*Benim* saçmaladığımı düşüneceksin.”

Kafamın karışmasıyla ona gözlerimi kırıştıtırarak baktım.

Göğsünün şiddetle inip kalkmasına sebep olacak kadar derin iç çekti, bir dirseğinin üzerinde doğrularak, “Kimya sınavından kaldım,” dedi.

“Ah.”

Neden bilmiyorum ama çok daha dramatik ve daha az... normal bir şey olacağını düşünmüştüm. Belki de Chanel gibi insanların olağan sıkıntıları ve kötü bir not almak gibi dertleri aşmış, bambaşka bir varoluş düzleminde yaşadıklarını filan düşünüyordum.

“Gördün mü bak,” dedi, inleyerek ve büyük bir *pat* sesiyle kendini tekrar yere bıraktı. “Beni yargılıyorsun. Hissedebiliyorum.”

“Yargılamıyorum,” dedim, düşüncelerimi toparlamaya çalışarak. “Öyle bir şey değil... yani notların öyle çok da önemi yok...” Yüzümü buruşturdum. Söylediğim şeyler kendi kulaklarıma inanılmaz yanlış ve ikiyüzlüce geliyordu. “Pardon. Çok uygunsuz oldu.”

Chanel burnunu çekti. “Yani biraz sanki.”

“Pekâlâ... neden üzülüğünü anlıyorum. Berbat bir şey. Ama aynı zamanda işe yarayacaksa... Akademik hayatın insanın değerinin nihai belirleyicisi filan olduğunu gerçekten düşünmüyorum.”

Başını kaldırıp bana baktı. “Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?”

Başımı onaylar anlamda salladım.

“O zaman neden sürekli ders çalışacaksın diye kendini yiyip bitiriyorsun?”

“Yani benim için durum farklı...” Bir anda yine utanç bastı, sonra aceleyle açıklamaya kalktım: “Yani öyle kendimi bir şey sanmıyorum ama... bilmiyorum. Sanırım sadece sınav notları üzerinde bir gücüm var. Sahip olduğum tek şey bu sanki.”

Bunu yüksek sesle söylediğim anda kulağa ne kadar da üzücü geldiğini fark ettim.

“Bu kesinlikle doğru değil,” dedi Chanel ve nasıl da hiç kullanılmamış bir potansiyelim olduğuna, önümde koca bir hayatın beni beklediğine dair kararsız, ucuz laflar etmesini bekledim ama bunun yerine şöyle dedi: “Ben varım. Ve Henry var.”

Ona bakakaldım. “*Henry* mi?”

“Hıı-hı.”

“*Henry Li* mi yani? Bizim okuldaki hani?”

“Ta kendisi.”

“Ölsem ve ayaklarının dibine düşsem Henry gözünün ucuyla bile bakmazdı,” dedim kısmen gülerek. “Ya da yok, pardon, muhtemelen cesedime ayakkabılarını kirletmememi söylerdi.”

“Sen öyle sanabilirsin,” dedi Chanel, aynı anda üç baha-ratlı cipsi ağzına tıktırıp çiğneyerek. “Ama inan bana, belli ettiğinden çok daha fazla umursuyor.” Bir kaşını kaldırarak bana baktı. “*Seni* belli ettiğinden çok daha fazla umursuyor.”

Önce ensem ısınmaya başladı, hemen ardından keskin, nedeni anlaşılmaz bir haz çarpıntısı geldi. “Saçmalama,” dedim, Chanel’den ziyade kendime söylemiştim.

Dramatik bir şekilde bir elini kaldırarak, “En sevdiğim Louis Vuitton çantamın üzerine yemin ederim ki doğruyu söylüyorum,” diye ısrar etti. Sonra kendini zorlayarak oturur pozisyona geçti, bakışları aniden ciddileşti. “O çocuğu ve ailesini... sahi, ne kadar oldu? Yedi yıldır filan tanıyorum. Ve evet, Henry hep kışında motor varmış gibi çalıştı. Hatta eskiden babasının iş toplantılarını dinler ve daha *on yaşındayken* SYS için bulunan çözümleri falan not alırdı. Ama daha önce hiç... bir projeye bu kadar kendini adadığını görmedim. Hem de hiç.”

"Sadece iş ortağı olduğumuz için böyle," dedim. "Ve bu işten kâr edecek."

"Tabii." Gözlerini devirdi. "Çünkü hepimiz biliyoruz ki Henry Li'nin hayatında sadece bir şey eksik, o da para."

Kastettiği şeye kulak asmamaya karar verdim. "Bir şeyi istemek için illa eksikliğini çekmen gerekmiyor. Ayrıca herkes para ister."

"Herkes değil," diye karşı çıktı Chanel. Ona attığım bakışı görünce şöyle ekledi: "Mesela keşişler istemez yani. Amcam bir keşiş, biliyorsun. Xiangshan'daki bir tapınakta yaşıyor ve sadece marul falan yiyor. Parayla hiç işi olmaz."

"Ne güzel. Onun adına sevindim."

Chanel'in burnunu çektiğini fark ettim.

"Gerçekten." İlerleyip yanına oturdum. O konuyu tekrar Henry'ye getiremeden, "Ama şu kimya sınavına gelirsek..." dedim.

"Annem gibi konuştun," diye homurdandı.

"Sana nutuk çekmeyeceğim, söz veriyorum," dedim, ben de elimi kaldırıp az önce ettiği yemini taklit ettim. Başını iki yana sallayıp güldü. "Sadece düşünüyordum –ve bu kişisel olarak sana yönelik değil kesinlikle– ama... fırsatın olsaydı, bir sonraki sınavda kopya çeker miydin? Geçip kalma meselesi olsaydı?"

Bunu bir an için düşündü. "Sanmıyorum," dedi sonunda. "Ama sadece çok çaresiz durumda olmadığım için."

"Nasıl yani?"

"Yani işte, nasıldır bilirsin." Omuzlarını silkti. "Buradaki çoğu çocuk, tek çocuk politikası²⁷ hâlâ yürürlükteyken doğdu. Resmen bütün aileleri –teyzeleri, büyük teyzeleri, büyükbabaları filan– onlara bel bağlıyor, başarılı olsunlar diye gözlerinin içine bakıyor; sırf yabancı pasaportları, daha iyi bir hayatları olsun ve daha iyi bir eğitim alsınlar diye göç eden ailelerini

27 Çin'de 1979 yılında aşırı nüfus artışının önlenmesi amacıyla uygulanmaya koyulmuş eski bir nüfus planlama politikası. –ç.n.

söylemiyorum bile. Ve üzerinde bu kadar baskı olunca da... uç şeyler yapmaya zorlanabilirsin. Başarısızlık senin için bir seçenek olmaz. Düşünülemez bile. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Anlıyordum. Ne demek istediğini çok ama çok iyi anlıyordum.

Ama yine de bir sonraki kararımı vermek öyle kolay olmadı.

• • •

Gecenin köründe, Chanel uykuya daldıktan çok sonra, listeler hazırladım.

Çoğu artılar ve eksiler, riskler ve bedeller listesiydi.

Sınav sorularını nerede ve nasıl bulacağımı, iş üstünde yakalanma ihtimalimi ve okuldan kovulup hapse atılma (bunun kulağa aşırı *dramatik* geldiğini biliyorum ama hızlı bir Google aramasıyla bir yıl önce gerçekten iki öğrencinin kopya çekmekten hapse atıldığını öğrendim) riskimi hesapladım.

Bunu neden yaptığımı düşündüm. Niçin para istediğimi – hayır, paraya *ihtiyacım olduğumu*; daima ihtiyaçtandı– düşündüm. Daha fazla para. Olmak istediğim kişi olabilmek için başkalarının benden bekleyeceği son şeyi yapmam gerekmesinin ne kadar ironik olduğunu düşündüm. Suçluluğu, karmayı, hayatta kalmayı ve iyi olmanın hayatta size hiçbir şey vadetmediğini düşündüm; bunu yapan tek şey güçtü.

Sonunda sahip olduğum güç.

Ve gece uzayıp giderken annemi düşünmeden edemedim.

Yorgun ellerindeki o ince, çirkin kesiği düşündüm; zamanında orada açık bir yarık vardı, kan akıyordu, koyu kırmızı bir nehır parmak uçlarından dökülüyordu.

Kaliforniya kırsallarında yer alan o küçük kasabamızdaki tek Asya marketimize, babamın oradaki yerel halka "kültürümüzden bir parça sunmaktan" ve ilk sahibi olmaktan gurur duyduğu o markete giren soyguncunun sesini hatırladım.

Annemin keskin yardım ılığını, hemen ardından gelen acı dolu ılığını, yere düşen bıçağın çıkardığı metalik tıkırtıyı hatırladım. Babam kasaya koşup arkasından onu yakalarken soyguncunun çıkardığı hırıltılar...

Sonrasında gelen tiz siren sesleri...

Olay gerekleştığinde arka taraftaki reyonların yerleştirilmesine yardım ediyordum, ellerimde iki kutu tuzlu ördek yumurtasını tehlikeli bir şekilde dengelemiştim. Ve orada öylece durmuştum, donakalmıştım, yaşadığım şoktan bedenim kapanmıştı âdeta. Ancak olay çoktan gelişip polisler geldikten sonra irkilerek tekrar hareket edebilmiştim; kutular ayaklarımın dibine düşmüştü ve yumurta kabuklarının yumuşak ıtırtısını kontrolden çıkılmış kalp atışlarımdan zor duyabilmiştim.

Polisler konuyla ilgili nazik davransalar da önemsemez bir tavırları vardı; ağlayan çocuğunu avutan anne babalar gibiydiler. Yaşlıca polislerden biri omzuma birkaç kez hafifçe vurarak, *Bak, üzğün olmanı anlıyoruz*, demişti. O tombul elini vurup uzaklaştıрма dürtümü zor bastırmıştım. *Ama bunun nefret suçu olduğuna dair hiçbir kanıt yok. Yani böyle şeyler herkesin başına gelebilir. Bunu çok düşünmemeye alış.*

Belki de haklıydı. Belki de sadece kötü şans ve kötü zamanlamaydı. Belki de kasanın arkasında duran kişi uzun boylu, sarışın, güzel bir gülümsemesi olan, adam ona seslendiğinde sesi yumuşak ve aksansız çıkan bir kadın olabilirdi ve aynı şey yine yaşanabilirdi.

Belki de.

Ama size benzemeyen insanlarla dolu bir yerde yaşamamanın olayı şuydu: Bu tür boktan şeyler ne zaman olsa, bir sebepten ayrımcılığa uğrayıp uğramadığınızı düşünüyordunuz.

Bu olaydan sonra annem kesin hastaneden çıkar çıkılmaz Çin'e giden ilk uçağa bilet alır diye düşünmüştüm. Ama onun

Kültür Devrimi²⁸ sonrasında büyülmüş, üniversite sınavına hazırlanırken sırf ders çalışabilmek için uyanık kalsın diye bir ay boyunca her gece başından aşağıya buzlu su dökmüş bir kadın olduğunu unutmuştum. Kolay pes etmezdi. Hatta sonrasında Amerika'da kalma konusunda hiç olmadığı kadar kararlıydı (*Biz yanlış bir şey mi yaptık ki? Baban ve ben sıkı çalışıyoruz, vergimizi ödüyoruz, yasalara uyuyoruz... Bu adam gelip beni bıçakladı diye suçluymuşum gibi kaçacak mıyım? Olmaz öyle şey!*).

Nihayetinde bizi Pekin'e döndüren şey korku değil paraydı. Daha doğrusu parasızlık. Küçük marketimiz yeterince para kazandırmıyordu ve annemle babam biriktirmeyi başarabildikleri bütün parayı sadece bana harcıyorlardı: okul, piyano dersi, yüzme dersi, hafta sonları Çince kursu. Sonra ekonomik durgunluk oldu ve işimiz tamamen duruverdi.

Annemler ilk başta buna karşı mücadele ettiler çünkü onların hep yaptığı şey buydu: denemek, savaşmak. Yeterli olmayınca daha da savaştılar. Ayakta kalabilmek için bir şeyler satmaya başladılar: annemin en sevdiği yeşim bileziği, babamın tek kışlık montu, porselen bir vazo, yemek masası. Annem en yakın hastanede temizlik görevlisi olarak işe girdi; Çin'deki eski hemşirelik kariyerine en yakın şey buydu ve babam da kullanılmış plastik şişe toplayıp geri dönüştürerek fazladan biraz para kazanıyordu.

Ama bunlar bile yetmedi. Yetecek gibi değildi.

Kırılma noktası da Çin Yeni Yılı'nda yaşandı. Karanlık, kiralık evimizde, artık masa işlevi gören masa örtüsünün etrafında oturup mikrodalgada ısıttığımız dondurulmuş, marketten alınmış mantıları yiyerek tek başımıza kutlamıştık.

Annem mantıdan bir lokma almış ve bir anda durgunlaşmıştı.

28 Çin Komünist Partisi Genel Sekreteri Mao Zedong'un iktidardaki son 10 yılı içinde (1966-1976) Çin Devrimi'nin ruhunu yeniden canlandırmak için başlattığı hareket. —f.n.

“Ne oldu?” diye sormuştu babam, endişeyle ona bakarak. “Tadı o kadar kötü mü?”

Annem hiçbir şey söylememişti.

“Çünkü hâlâ birkaç tane hazır *noodle*ımız kalmış olabilir,” diye devam etmişti babam. “Hemen su kaynatabilirim... yumurtamız da olabilir...”

Sonra annem yüzünü buruşturmuştu. Sesi çatlamıştı. “Ben... ben *gerçek* mantı istiyorum.”

“Ne?”

“Geri dönmek istiyorum,” diye fısıldamıştı annem, gözleri buğulanarak. Onu öyle görünce dehşete düşmüştüm. Bıçaklandığında tek bir damla bile gözyaşı dökmemişti. “*Eve* dönmek istiyorum.”

Babamın yüzünden geçen gölge anladığını gösteriyordu. Masa örtüsünün üzerinden uzanıp bir elini anneminkinin üzerine koymuş, tam olarak iyileşmemiş yarasını kapatmıştı. “Biliyorum,” demişti sessizce. “Biliyorum.”

Birkaç hafta sonra Pekin’e uçmuştuk, ilk ve son Amerikan Rüyası denememiz sona ermiş, o defter gösterişsiz bir şekilde kapanmıştı. Öte yandan ben ailemin yaptığı fedakârlıkları, eve dönmek istediğini neredeyse çocuk gibi söylerken annemin yüzündeki o ifadeyi ve ilk başta evlerini terk etmelerinin tek sebebinin ben olduğumu düşünmeyi hiç bırakmadım.

Şimdi bile.

Beynim kafatasımın içinde eriyecekmiş ve göz kapaklarım ağırlaşp bin ton olmuş gibi hissedene kadar o sıkıntılı son aylarımızın her ânını tekrar yaşadım.

Ve çalışma masamın başında uyuyakalmadan önce düşündüğüm şey şuydu:

Annem ve babam sadece şu an olduğum yere gelebileyim diye bu kadar çok çalışmadı.

“Yine stresten yerinde duramıyorsun,” dedi Chanel, makyaj masasından.

Stresten yerimde duramadığım doğrudu ama açıkçası şu an anksiyetenin tam karşılığı durumundaydım. Kalbim o kadar şiddetli atıyordu ki nabzımı boğazımda hissediyordum ve ağzımda kül tadı vardı. Bu sabah Pekin Hayaleti üzerinden Evie Wu'yla mesajlaştığımdan, ona kopya çekmesi konusunda yardım edeceğimi söylediğimden beri sinir sistemim çökmenin eşiğindeydi. Ve bundan nefret ediyordum açıkçası. Her şeyinden nefret ediyordum.

Ama seçimlerimin arkasında durmalıydım.

“Bir de kusacakmış gibi duruyorsun,” diye ekledi Chanel, çok yardımcı oluyordu.

“Kusmam,” dedim, tam da midem çalkalanırken. İçimde yükselen bulantıya karşı koydum. “Yani şey... ah, Tanrım, umarım kusmam.”

“Hey,” dedi. Yeni bir yüz maskesi paketini yırtıp açtı ve fazla köpüğü bileklerinin soluk renkli iç kısımlarına sürdü. “İğrençleşmek istemem ama yani kusacak olursan... sence kusmuşun da görünmez olur mu? Sonuçta teknik olarak bedeninin dışında olacak ama bedenin tarafından üretildiği için de...”

“Chanel?” diye sözünü kestim.

“Hı?”

“Lütfen konuşmayı kes.”

Tam bir dakika boyunca sessiz kalabildikten sonra maskesini yüzüne bastırdı, "En azından bugün yapacağın görevin ne olduğunu söyleyen de..."

"Olmaz," dedim ve abartılı bir şekilde suratını asarak karşılık verdi. "Bu arada dikkat et, masken kırışacak."

Anında somurtmayı kesti, maskesinin kenarlarını aceleyle düzeltirken katı bir poker surat takındı. Öğle yemeğimi midemde tutabilmek için fazlasıyla uğraşiyor olmasaydım bu manzara karşısında bir kahkaha patlatabilirdim.

"Her neyse," dedim, küçük yurt odamızda bir tur daha attım. Ayaklarım sabit kalmayı reddediyordu. "Sana güvenmediğimden bilgi saklıyor değilim. Ama ne kadar az insan bilirse işler o kadar az korkunç gidebilir... ve sen de daha güvende olursun."

"Ama Henry biliyor."

Yüzümü buruşturdum. "Yani evet. Çünkü bir konuda ona ihtiyacım var. Aklıma gelmişken..." Saate bakmamla kalbim duracak gibi oldu; 17.50'ydi, vakit gelmişti.

Aman Tanrım! Bu gerçekten oluyordu.

Tekrar konuştuğumda sesim bir cıyıklama olarak çıktı. "Be...benim gidip onu bulmam lazım. Ve bu işi halletmem."

Telefonum dışında her şeyi bırakıp hızla odadan çıktım, kapı arkamdan kapanırken Chanel'in hızlıca, "İyi şanslar!" dediğini zar zor duyabildim.

Henry'yle saat 18.00'de, beşerî bilimlerin binasının ana girişinde buluşmaya karar vermiştik. Saat tam 17.59'da ikimiz de aynı anda vardık ve hakkını vermem gerekir ki Henry katlanılmaz bir kendini beğenmiş olsa da en azından dakikti.

Ayrıca bugün ayrı bir alımlıydı; koyu renk ceketi yeni ütülenmişti, kravatı dümdüzdü, tek bir saç teli bile yerinden oynamamıştı. Neredeyse gülecektim. Bana suç ortaklığı yapmak yerine okulda bir konuşma yapacakmış gibi görünüyordu.

"Alice," dedi beni görünce, hiç olmadığı kadar kibar bir şekilde.

“Henry.” Onun resmî ses tonunu taklit edip şakadan selam durarak karşılık verdim.

Yüzünde belli belirsiz bir rahatsızlık ifadesi belirdi. Güzel. Henry benimle atışacak bir ruh hâlindeyse bu demek oluyordu ki dikkatimi gerginliğimden uzaklaştırabilir...

“Gergin misin?” diye sordu.

Veya uzaklaştıramazdım.

“Neden gergin olduğumu düşündün?” diye çıkıştım, omzunun üzerinden uzanıp kapıyı açtım.

“Şey, titriyor gibisin de.”

Bakışlarını takip ettim ve titreyen ellerimi acilen ceplerime soktum, sonra da yanından geçip binaya girdim. “Hava soğuk,” diye mırıldandım.

“Şu an yirmi iki derece.”

Aniden çenem kasıldı. “Nesin sen, meteoroloji uzmanı mı?”

“Gerçekten mi? Meteoroloji uzmanı mı?” Sesinde hafif, hâlimden memnun bir ton vardı. “Bu en iyi hakaretin sayılmaz, Alice.”

Onu gözlerimle bıçaklayarak öldürmeyi denedim. Maalesef işe yaramadı.

Yürümeye devam ettim ben de.

Koridor neredeyse bomboştu, tıpkı olması gerektiği gibi. Derslerden sonra hiçbir öğrenci burada kalmak istemezdi, özellikle de yurtlarımız sadece bir avlu kadar uzaktayken veya araç çağırıp alışveriş merkezlerine gidebileceklerken. Fakat öğretmenler açısından iş bambaşkaydı. Çoğu okula bisikletle gelip gider ve karanlık iyice çökene, sokaklardaki kalabalık ya da bir arabanın altında kalma ihtimali büyük oranda azalana kadar sınıflarda takılırlardı. Bay Murphy de onlardan biriydi.

Tam beklediğim gibi tarih sınıfındaki ışıklar hâlâ açıktı. Kapıdaki küçük pencereden bakınca Bay Murphy’nin öğretmenler masasında kambur duran figürünü, önündeki kâğıt yı-

ğınlarını görebiliyordum. Bir süredir kâğıtlarla uğraşıyor muydu, gibi bir hâli vardı.

Harika.

Şimdi tek ihtiyacım olan şey görünmez olmaktır.

Henry hemen arkamdan sanki aklımı okumuşçasına, “Kısa zaman içinde olsa iyi olur,” diye mırıldandı.

Kaşlarımı çatsam da hemen karşılık vermedim, Bay Murphy’nin bizi duyamayacağı kadar uzakta kalan yan taraftaki dar koridorlara doğru beni takip etmesini için elimle bir işaret yaptım. Etraf taze yazıcı mürekkebi ve beyaz tahta kalemi kokuyordu. Doğruluk ve sağlamlık gibi, akademik başarı gibi kokuyordu.

Bir mide bulantısı daha bedenimi sarstı.

“Sana zaten *söyledim*,” dedim volta atarak. “Ne zaman görünmez olacağımı kontrol edemiyorum. Öylece oluveriyor işte.”

Henry kıpırdamasa da ben bir ileri bir geri, sonra tekrar bir ileri bir geri yürürken bakışları beni takip ediyordu. Bir keresinde biri bana stresimin bulaşıcı olduğunu, benden dışarıya sızdığını söylemişti. Ama belki de Henry’nin buna karşı bağışıklığı vardı, dokunulmazdı, pek çok şeyde olduğu gibi...

“Bu durumda,” dedi Henry, “bu akşam gerçekleşeceğinden nasıl emin olabiliyorsun?”

“Yani emin değilim aslında.” İç çektim. “Ama geçtiğimiz birkaç haftada sıklıkla akşamları oldu ve mevcut örüntülere göre makul bir... makul bir tahminde bulunabiliyorum. Regl döngüsü gibi.”

Bir anlığına Henry resmen afalladı. “Pardon?..”

“Regl döngüsü işte,” diye gayet net bir şekilde tekrar ettim, ilk defa kıvrandığını görmekten memnundum. “Bilirsin işte, ayın hangi gününde olduğunu takip edersin ve bir sonraki seferin ne zaman olacağını aşağı yukarı bilirsin ama işte bazen yine de insanı hazırlıksız yakalıyor. Onun gibi yani.”

“Ah.” Başını onaylar anlamda salladı, yüz ifadesini ehlileştirip yine sakın bir tavır takındı. “Peki.”

Ve böylece bir anlık memnuniyet hissim beni terk etti, anksiyete iki katına çıkmış bir yoğunlukla geri geldi. Adımlarımı hızlandırıp bir elimle diğerini sıktım. Henry'nin bana bakarken başının dönmemesi bir mucizeydi gerçekten.

Hiç şüphesiz, her görevin en kötü kısmı yakalanma korkusu veya vicdanımı kemiren suçluluk duygusu değil, kesinlikle *belirsizlikti*. Ne zaman görünmez olup ne zaman normale döneceğimi asla bilememekti.

Sadece birkaç hafta önce güçlerim aktifleşsin de basit bir Pekin Hayaleti görevini bitirebileyim diye bütün bir günümü okul koridorunda dikilerek geçirmiştim. Ve görünmez filan olmamıştım. Henry, benimle birlikte beklemek kendi seçimi olsa da bu konuda şaşırtıcı bir şekilde anlayışlı davranmıştı ama ben yine de başarısızlığın o keskin, ekşi tadını alabilmiş, tamamen kontrolüm dışındaki bir şeye bel bağlamanın getirdiği hayal kırıklığını hissetmiştim.

"Sadece rahatla," dedi Henry, ben koridoru baştan başa en az yirmi kez arşınladıktan sonra. Adımlarımı saysaydım, tıpkı Chanel'in yaptığı gibi, eminim ki günlük hedefime ulaştığımı görürdüm. "Bu görev ilk başta planladığımız gibi gitmese bile... en kötü ne olabilir ki?"

İnanmadığımı ifade eden küçük bir ses çıkardım. "Lütfen, *lütfe*n bana şaka yaptığını söyle."

"Seni temin ederim ki gayet ciddiym."

"Aman Tanrım," dedim başımı iki yana sallayarak. "En kötü şey... Açıkçası *o kadar çok olası* en kötü şey senaryosu var ki hangisinden başlayacağımı..."

"Ne gibi mesela?"

"*Hımm.*" Cevap bulmak için derin düşüncelere dalmış gibi yaptım. "Mesela *okuldan atılmak?*"

"Bizi atacaklarını hiç zannetmem. Okuldaki en iyi öğrenciler biziz," dedi Henry. Sanki tartışılmaz bir gerçekmiş gibi böylece söylemişti.

Sıradan bir iltifatı belki ama *biziz* dediğinde kalbim tekledi, sonrasında devam ettim.

“Zannetmiyor musun? İşe polisleri karıştırabilirler, bizi hapse atabilirler...”

“Babamın birkaç arkadaşı avukat,” dedi lakayt bir şekilde. “Ülkenin en iyileri arasındalar. Kanıtlar aleyhimizde bile olsa kazanırız.”

O kadar hızlı bir şekilde döndüm ki ayakkabılarım cilalı zeminde çığlık atarcasına gıcırdadı. “İşte tam da bu yüzden senin gibi insanlara katlanamıyorum,” dedim öfkeyle, bir parmağımı bıçak gibi ona doğrultmuştum. “Sırf zeki, zengin ve çekicisin diye canının istediği her boku yapabileceğini düşünüyorsun...”

“Bir dakika.” Gözlerinin o simsiyah derinliklerinde bir kıpırdanma oldu. “Çekici olduğumu mu düşünüyorsun?”

“Ah, hadi ama. Bunu hiç duymamışsın gibi yapma şimdi,” diye çıkıştım. “Eminim ki okuldaki erkekler bile böyle düşünüyor. Yani gerçekten bak, geçen sene aldığımız dalış derslerinde herkes sanki daha önce hiç üstsüz bir erkek görmemiş gibi durup aval aval sana bakmıştı, sonrasında okul dergisine fotoğrafını çekmek için sana o saçma sapan takım elbiseyi giydirdiklerinde ben gerçekten... yani sen sadece...” Sesim buhar olup uçtu, aniden yanaklarımın cayır cayır yandığının şiddetle farkına vardım, göğsümde biriken öfke de artık öfke gibi değil başka bir şey gibi hissettiriyordu.

Daha kötü bir şey.

“Sadece... aman neyse ya.” Boğazımı temizledim. “Neyse. Ne diyordum ben?”

Henry başını yana yatırdı ve dudaklarında yavaş yavaş büyüyen bir gülümseme belirdi. “Benden ne kadar nefret ettiğinden bahsediyordun.”

Dilimi ısırıp hızlıca bakışlarımı kaçırdım. Midemdeki garip hissi uzaklaştırmaya çalıştım. Nihayetinde tenim alev alev

yanmadan ona bakabileceğime karar verdiğimde, “Şimdi daha iyi misin?” diye sordu.

“Ha?”

“Öfkelendiğinde korkmayı bırakıyorsun da,” dedi.

Kafam daha fazla karışamazdı. “Nereden... nereden biliyorsun bunu?”

“Fark ettim,” dedi sadece.

Başka bir beyan. Çözmem için öylece ortaya atılmış başka bir ifade. Ama kafamı toplayamıyordum. *Fark ettim*, de ne demekti şimdi? Ayrıca benimle ilgili olup benim bile farkına varamadığım bir şeyi nasıl fark edebilirdi? Çok anlamsızdı. Anlamsızdı çünkü *hiç kimse* fark etmezdi...

Aniden soğuk bir yılan kıvrılarak omurgamdan aşağıya inmeye başladı; bacaklarıma, bileklerime dolandı. Binlerce buz iğnesi. Baştan ayağı üşümeye başladım; acı veren, doğal olmayan bir üşümeydi bu ve ne demek olduğunu *anladım* – sonunda...

Bunun anlamı, işe koyulma vaktimin geldiği idi.

• • •

“Henry! Bu saatte burada ne işin var?”

Henry’yle içeriye girdiğimizde Bay Murphy başını kaldırıp baktı, gözleri sanki tam üzerimde geziniyordu.

“Hâlâ burada olmanızı umuyordum, Bay Murphy,” dedi Henry nadir, fena hâlde ikna edici gülümsemelerinden biriyle. Gözleri parlıyor, dişleri ışık saçıyordu. Yanaklarında belli belirsiz gamzeler vardı. Birazdan ağzından çıkacak sözlerle neredeyse ben bile inanabilirdim. “Birkaç dakikanız var mı? Afyon Savaşları²⁹ konusundaki bazı birinci elden yararlanılan kaynaklara bakmak istemiştım –bir sonraki derste bu konuyu işleyeceği-

29 19. yüzyılda Çin’in Hindistan’dan afyon ithalat edilmesini reddetmesi sonucu Çin ve Birleşik Krallık arasında yapılan iki savaşa verilen ad. –ç.n.

mizi söylediğiniz için– ama kütüphaneci sizin izniniz olmadan bakmama izin vermedi...”

Mükemmeldi; sesinin öğretmene sıkıntı vermekten korkuyormuş gibi biraz isteksizce çıkması, çok abartmadan gösterdiği heves, Bay Murphy’nin gözlerine kilitlenirken takındığını samimi ifade. Bir de tabii yalan söylemekte ne kadar iyi olurlarsa olsunlar başkalarının kopyalayamayacağı bir faktör vardı: itibarı. Kral Henry’ydi o; öğretmenlerin en sevdiği, onlarla ekstra ders kaynakları hakkında konuşan, sırf eğlencesine yeni teorileri tartışan, ileri okumalar yapan gözde öğrenciydi.

Henry’nin öğretmenin gözdesi olduğu için *minnettar* kalacağım bir günü göreceğim hiç aklıma gelmezdi ama durum buydu işte.

Bay Murphy elindeki kâğıdı masaya bıraktı. “Birinci elden yararlanılan kaynaklar, ha? Hımm. Bu yarına kadar bekleyemez miydi yani?” derken ses tonu arkadaşça, hafiften şakalaşır gibiydi.

Henry başını eğip son derece ikna edici bir şekilde süklüm püklüm oldu. “Şey, bugün öğleden sonra Birinci Afyon Savaşı hakkında okuma yapıyordum da çok ilginçti –korkunç elbette ama aynı zamanda ilgi çekici– ve kütüphanede bazı orijinal metinlerin olduğu aklıma geldi... Sanırım kendimi kapıttım.” Bay Murphy’ye bir kez daha gülümsedi; bu seferki daha yumuşak, utangaçtı ve tuhaf bir şekilde kalbim sanki göğüs kafesimde takla attı. “Özür dilerim, haklısınız. O kadar da önemli değil...”

“Hayır, hayır, öyle demek istemedim,” dedi Bay Murphy hızlıca. Ayağa kalkmasıyla sandalyesi birkaç metre geriye sürüklenip boğuk bir *pat* sesiyle duvara çarptı. “Ders konularına bu kadar tutkulu olman harika bir şey, Henry. Ve kütüphaneye seninle seve seve giderim, hatta hemen şimdi.” Bunları söylerken dizüstü bilgisayarını kolunun altına aldı ve Henry’ye önden yürümesi için bir hareket yaptı.

Fakat Henry duraksadı, gözleri bilgisayara kilitlenmişti. İlk defa sakinlik maskesinde bir çatlak hissettim. “Siz... siz onu getirmek zorunda değilsiniz. Çok kısa sürer işimiz.”

Boğazımda oluşan korku yumrusunu yutup Bay Murphy’nin tepkisini dikkatlice incelemek için bir adım yaklaştım; bir şüphe, kafa karışıklığı emaresi arıyordum. Ama o sadece iç çekip başını iki yana salladı.

“Biliyorum ama sanırım böylesi daha iyi olur. Son zamanlarda bazı komik haberler geldi kulağıma...”

Midem ağzıma geldi.

“Ne gibi haberler?” diye sordu Henry, o da gerilmişti.

“Ah, yani öyle *çok da* endişelenecek bir şey olmadığına eminim,” dedi Bay Murphy boştaki elini sallayarak. “Dolaplardan falan bir şeyler kayboluyormuş işte, telefonlar ve bilgisayarlar *hack*leniyormuş. Bu tür şeyler.” Başıyla kapıyı gösterdi. “Gidelim mi?”

Henry benim olduğum yöne bakıp doğruldu. “Evet. Evet, tabii.” Bay Murphy’ye bilgisayarıyla ilgili başka bir şey demedi, bırakmaya ikna etmeye de çalışmadı ki bu yüzden onu suçlayacak değildim; Bay Murphy zaten tetikteyse ve olup bitenlerden kısmen haberdar olmuşsa bir terslik olduğundan şüphelenmesi an meselesiydi.

Henry’yle Bay Murphy beraberlerinde ihtiyacım olan bilgisayarla sınıftan çıkıp da beni görünmez hâlde tek başıma bıraktıklarında, kendimi tam bir aptal gibi hissetmeden edemedim. Kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor, başım zonkluyordu. Şimdi ne yapacaktım? Peşlerinden kütüphaneye gidip Bay Murphy’nin bakmadığı bir anda bilgisayarını çalmaya mı çalışacaktım? Başka bir gün mü şansımı deneyecektim? Ama Henry’nin itibarına rağmen –hatta İmparator Daoguang’la ilgili daha önce hiç görülmemiş birinci elden yararlanılan kaynak bulunduğunu iddia etse bile– üst üste iki akşam yanına giderse öğretmen kesin şüphelenirdi.

Hayır, başka bir yolu olmalıydı. Belki de Bay Murphy'nin bilgisayarına telefonundan veya kendi telefonumdan erişebilirdim ya da belki e-postalarının arasında sınav sorularının bir kopyası vardır ya da belki...

Belki bir yerlerde fiziksel kopya vardır.

Buralarda bir yerlerde.

Ani ve baş döndürücü bir umut dalgasıyla Bay Murphy'nin daima yanında taşıdığı kalın dosyayı, bir şeylerin çıktısını almayı sevdiğini, ekrandan bir şeyler okumakta zorlandığını söylediğini hatırladım.

Aceleyle masasına ilerledim. Her yere saçılmış kalemler ve yarısı okunmuş sınav kâğıtları, kirli bir tabakta soğuyan tek lokması kalmış *jianbing*³⁰ masa tam bir keşmekeşti. Ama rüm bunların altında, Bay Murphy'yi son gördüğümde yanında taşıdığı şeffaf dosya vardı.

Sanki bir Jenga taşıymış gibi yavaş yavaş, santim santim, masadaki başka hiçbir şeyi hareket ettirmemeye özen göstererek dosyayı çektim. Dosya not kâğıtları, ders programı kopyaları, eski sınav yönergeleri, ders kitabı okumalarından pasajlarla dolup taşıyordu.

Görünüşe göre hiçbir düzenleme sistemi yoktu; tek bir renkli şerit bile görmüyordum. Tek yapabildiğim, dosya nemli ellerimde giderek dayanılmaz bir ağırlığa ulaşırken sayfaları birbiri ardına çevirmekti. Bu sırada kalbim deli gibi çarpıyordu ve ilerleyen saatin, Henry'yle Bay Murphy sınıftan gideli kaç dakika geçtiğinin fazlasıyla farkındaydım.

Duyularım da avlanmaktan korkan bir tavşaninkiler gibi keskinleşmişti sanki; koridordan gelen her bir hışırtı beni ürkütüyor, her kapı gıcirtısı veya pencereye vuran dalların tıktırıtısı donup kalmama sebep oluyordu. Üst kattaki öğretmenler odasından gelen artakalmış yemek –deniz ürünü ve ekşi bir

30 Krepe benzeyen geleneksel bir Çin sokak yemeği. –ç.n.

şey- kokusunu alabiliyor ve soğuk, mükemmel damlacıklar hâlinde tenimde oluşan teri hissedebiliyordum.

Ama yine de devasa dosyayı harıl harıl arayarak *12. Sınıf Vizesi* veya *Tarih Sınavı* başlığını bir yerlerde görmeye çalışıyordum ki...

Sonunda.

Sonunda. Karşımdaydı.

Sınav kâğıdını ve cevap kitapçığını çekip çıkarırken ve sınavtaki floresan ışığının altına tutarken damarlarımda adrenalin pompalanıyordu. Bir an için yapmak üzere olduğum şey beni öylesine afallattı ki neredeyse elimdekileri düşürecektim ama kendimi topladım. Telefonumu çıkarıp ilk sayfanın fotoğrafını çektim, sonra ikincinin ve üçüncünün...

Tam bitirmek üzereydim ki...

Sesler duydum.

"...imparatorun gerçekten bu kadar cahil olmasına inanmak zor. Mektuptaki satır aralarını okuyunca umutsuz ve son bir beladan kaçınma denemesi gibi geliyor," diyordu Henry, ağır ayak sesleri Bay Murphy'nin hızlı ve gürültülü ayak seslerinin gerisinde kalıyordu. Her zamankinden daha yüksek sesle konuşuyordu; içeri girmek üzere oldukları konusunda beni uyardığı şüphesizdi.

Hayır. Şimdi olmaz.

Son sayfaya gelmiştim ama gölgem kelimeleri karanlıkta bırakıyordu...

Sonra bir farkındalık dalgası bana kaya gibi çarptı ve neredeyse nefesim kesiliyordu: *gölgem*. Gölgem olduğuna göre tekrar görünür olmuştum ve şu an görünüyorsam Bay Murphy sınıfa girdiğinde... Bay Murphy beni görürse...

Siktir!

Panik, vücudumdaki her bir hücreyi istila etti. Kâğıdı ışığın altında çevirip fotoğraf çektim ve hızlı, çılgınca bir hamleyle dosyaya geri koyup her şeyi kirli tabağın altına yerleştirdim. İlk

baştaki yeri burası mıydı emin değildim ama kontrol edecek vaktim yoktu.

Kapı kolu gıcırdadı ve indirildi.

Ben tam kendimi yere atıp masanın altındaki boşluğa sıkışırken Bay Murphy kapıyı açtı. Küçücük bir alandı; cenin gibi dizlerimi çenemin altına çekmek, kollarımla kendimi sıkıca sarmak zorunda kaldım.

Kalbim o kadar şiddetli atıyordu ki galiba ölebilirdim.

“Tekrar her şey için teşekkür ederim, Bay Murphy,” dedi Henry. Sesine bakılırsa aramızda üç metre bile yoktu. “Ne kadar meşgul olduğunuzu tahmin edebiliyorum...”

“Çok incisin,” dedi Bay Murphy yakınlarda bir yerden. Yürüyor, yaklaştıkça yaklaşıyordu ve...

Ah, Tanrım.

Yıpranmış deri ayakkabıları aniden görüş alanımda belirdi; bacağımdan sadece birkaç santim ilerideydi.

Biraz daha geriledim, sırtımı masanın sert yüzeyine iyice bastırdım ve zar zor nefes alabilecek hâle gelene kadar kendime sarıldım ama Bay Murphy hâlâ çok yakınımdaydı. Orada olduğumu görmesi için sadece şöyle bir aşağıya bakması yeterdi. Çığırından çıkmış kalp atışlarımı, kesik kesik aldığım nefesleri duyması için dikkatlice dinlemesi yeterdi.

Kapana kısılmıştım.

Bu düşünce yeni bir histeri krizine tutulmama sebep oldu. Kapana kısılmıştım ve herhangi bir çıkış yolu göremiyordum. Fark edilmeden çıkamazdım. Sonuçları olmadan çıkamazdım. Kaçınılmaz gerçek zihnimde bir korku filmi gibi oynamaya başladı: Bay Murphy yanıtlılıkla bir kalem veya kâğıt düşürecek ve beni oraya sıkışmış hâlde, ayaklarının dibinde saklanırken görecekti ve gözleri yuvalarından fırlayacak, geçen sınavda sinir krizi geçirdiğimi gördüğündekinden daha da şaşırarak ve hemen ardından buraya gelmemin bir sebebi olması gerektiğini düşünecekti. Sonra masasına bakacak ve dosyasının son bı-

raktığı yerden belki birkaç santim uzaklaşmış olduğunu, sınav kitapçığının kenarlarının kıvrıldığını fark edecek ve işin aslını anlayacak, sonra da...

"Başka bir şey mi diyecektin, Henry?" Sandalyesine doğru eğildi ve sandalyenin öne doğru ilerleyişini dehşet dolu bir sessizlik içinde izledim...

Geri çekilebileceğim bir yer kalmamıştı. Sandalyenin ön tekerlekleri sağ ayağımın üzerine çıkıp ayak parmaklarımı ezdi. Akkor bir acı dalgası her yanıma kapladı ve bağırmamak için dilimi ısırarak zorunda kaldım.

Lütfen dursun, diye dua ettim, kime dua ettiğimi bile bilmeden. *Lütfen, lütfen ona acil bir arama filan gelsin veya tuvalete gitmesi gereksin veya yangın alarmı çalışsın...*

Fakat ne sandalye ne de Bay Murphy hareket etti.

"Aslında şey..." Henry'nin sesi odanın diğer tarafından geliyordu ve duraksamasından hareketle oyalanmaya çalıştığını anlayabiliyordum. Hâlâ burada olduğumu biliyordu. Kısaca olsa da bunu daha önce konuşmuştuk: Güvenli bir şekilde dışarıya çıktığımda ona mesaj atacaktım, çıkamazsam bana zaman kazandırmak için dikkatleri dağıtacak bir şey yapacaktı. Sadece hatırlayacağına güvenmemiştim.

Bir an için kendime umutlanma izni verdim.

Fakat sonra ters yönde ilerleyen ayak seslerini duydum ve yüreğim ağzıma geldi. Kafa karışıklığı bulutları zihnime üşüştü. Ne halt ediyordu o...

Bir gürültü düşüncelerimi böldü: Betona çarpan et sesiydi kesinlikle bu; biri yere düşünce çıkan.

Sonra da bir şaşkınlık nidası...

"Henry? *Henry!*"

Sandalye geriye gitti ve Bay Murphy'nin ayakkabıları görüş alanımdan çıktı. Henry'nin düştüğünü tahmin ettiğim yere koştuğunu duydum ve hiç düşünmedim. Sadece hareket ettim. Bacağımdaki karıncalanmaya aldırış etmeden masanın altından

güçlkle çıktım, neredeyse başımı köşeye çarpacaktım, sonra da arka kapıya koştum.

Koridorun karanlığına çıktığımda gölgelere gömüldüm, nefes nefeseydim, sınıftan yavaşça uzaklaşırken Henry'yle Bay Murphy'nin konuşmalarından küçük kesitler duyuyordum.

"... pek bir şey yememiştım. Merak etmeyin, daha önce de böyle olmuştu..."

"...okul hemşiresine? Hâlâ burada olabilir..."

"Hayır, hayır, hiç gerek yok. Gerçekten iyiyim. Sizi korkutmak istemezdim..."

Dışarıya çıktığımda gece havası serindi. Okul bahçelerinde açan begonyaların tatlı kokusunu aldım. Gözlerimi kapatıp derin derin nefes aldım; az önce paçayı kurtardığım şeye inanamıyordum resmen. Henry'nin yaptığına bir de. Dikkat dağıtacak bir şey yapacağını söylediğinde *yalandan bayılması* aklımın ucundan bile geçmemişti.

Her şey o kadar acayıpti ki dudaklarımın arasından bir kahkaha baloncucu çıkıverdi ve aniden bütün bedenim histeriyle titremeye başladı; gerilimden kurtulmuşum sonunda. Orada ne kadar uzun süre sersemlemiş ve neredeyse rahatlamaktan başım dönmüş bir hâlde durup beklediğimi bilmiyordum ama bir süre sonra sesler duydum. Henry ve Bay Murphy'nin sesleliydi. Bazı sözcükleri kapıdan dolayı boğuk gelse de Henry'nin ısrarla devam ettiğini seçebiliyordum: *"İyiyim ben, gerçekten. Hemşireye kendim gidebilirim."*

Bay Murphy ona inanmış olmalı ki –veya Henry'nin inatçılığına meydan okumamak gerektiğini biliyordu– belirli bir ayak sesi dizisi ve ayakkabı gıcırtiları uzaklaşırken bir diğeri yaklaşıyordu.

Kapı gıcırdayarak açıldı.

"Yani bu kesinlikle aşağılayıcı bir işkenceydi."

Ona döndüm.

Henry hemen arkamdaydı. Elleri ceplerinde, yüz ifadesi sakın, gömleğinin yakası kırışmıştı. Kırmızımsı sarı bir çürük, normalde mükemmel olan cildinde bir ihlal gibi sol elmacık kemiğinin kıvrımında belirmeye başlamıştı.

Hiç düşünmeden elimi yüzüne götürüp başını ay ışığına doğru çevirdim ve yarasını inceledim. Şişmiş gibi duruyordu. Acıyor olmalıydı.

“Tanrı aşkına, Henry,” dedim artık gülmeyerek. “Bu kadar ileri gitmene gerek yoktu... yani tabii ki minnettarım, hem de çok minnettarım ama... Çok... çok acıyor mu?”

Bana cevap vermedi ama gözleri hafifçe irileşti. Bakışları aramızdaki temas noktasına, elimin hâlâ yanağını kavradığı yere kaydı.

Elimi hemen indirip yerin dibine girerek bir adım geri çekildim.

“Şey, pardon. Neden böyle bir şey yaptığımı bilmiyorum...” Başımı sertçe iki yana salladım; sanki başımı sallayarak o tuhaf ânı geri alabilirmişim gibi. *Neyim vardı benim böyle?* “Bandaj falan gerekir mi? Veya buz ister misin? Veya şu sardıkları bezlerden...” Bastırmayı beceremediği bir neşe ifadesiyle dudaklarının kenarında beliren seğirmeyi görünce devam edemedim. “Bu senin için *komik* filan mı? Çünkü gerçekten...”

“Endişelendiğin için sağ ol,” dedi. “Ama iyiyim. Gerçekten. Bunu daha önce de yapmıştım.”

Ona bakakaldım. “Ne? Neden?”

Tereddüt etti ve beynindeki çarkların çalıştığını neredeyse görebiliyordum; ne kadar bilgi paylaşmanın onun için sorun olmayacağına karar vermeye çalışıyordu. En sonunda şöyle dedi: “Çok uzun zaman önceydi... yedi veya sekiz yaşımıydım. Babam beni keman dersine yazdırmış ama ben gerçekten, *gerçekten* gitmek istemiyordum...”

Ne dediğini anlamam, anlattığı şeydeki katıksız saçmalığı kavramam biraz vakit aldı. Bu kesinlikle Henry Li’den bekle-

yeceğim son şeydi. “Bir dakika. Yani sen sırf keman dersinden yırtmak için yalandan bayıldın mı?”

“Sadece bir kez yaptım.” Yüzünü buruşturdu. “Peki, tamam, *iki kez*. Ama kendimi savunmam gerekirse epey etkili olmuştu; keman hocam sağlığım konusunda o kadar endişelenmişti ki babama özel olarak beni evde tutmasını tavsiye etmişti.”

Kuşku dolu bir kahkahayla resmen boğuldum. “Ve yani sen... ne bileyim işte, normal bir çocuk gibi yalandan öksürük krizine girme veya grip olmuş numarası falan yapamadın mı?”

Yüz ifadesi değişmese de bakışları sertleşti. “Yeterli olmazdı. Fiziksel olarak bilincim yerinde olduğu sürece babam çalışmalarıma devam etmem konusunda ısrar eder, ben mükemmel olana kadar zorlardı.” Bakışlarını benden uzaklaştırmasıyla ay ışığı sert profilini aydınlattı, kaşlarındaki hafif çatıklık belirginleşti ve garip bir acıyla bu konuşmanın sona erdiğini fark ettim.

Aynı zamanda rakibimi daha iyi anlamak için yaptığım tüm o araştırmalarda okuduğum dergi yazıları, röportajlar ve SYS’yle ilgili haberlere rağmen, Henry’yi hiç de iyi tanımadığımı fark ettim... Bununla birlikte, daha önce hiç istemediğim kadar tanıyor olmak istedim.

Yoğun sessizlikle dolu birkaç dakika geçti. Sonra Henry, “İhtiyacın olan her şeyi aldın mı?” diye sordu. Ses tonu yine resmîydi; tam anlamıyla profesyonelliğe dönmüştü. Bu durumdan nefret ettim.

“Ah... evet.” Ceketimin ön tarafına, telefonumun durduğu yere hafifçe vurdum. “Aldım.”

Fakat yavaş yavaş yurda ilerlerken, sınav sorularının cevapları güvenli bir şekilde cebimde dururken ve yüklü bir ödeme beni beklerken paha biçilemez bir şeyi arkamda bıraktığımı hissinden kurtulamıyordum.

Sınavlar yaklaştıkça sürekli Bay Murphy'nin gelip beni bulmasını bekledim.

Dersin sonunda hiç olmadığı kadar sert bir yüz ifadesiyle, *Alice*, dediğini hayal ediyordum. Belki de dosyasının hemen yanında fark etmediğim gizli bir kayıt cihazı vardı ve işlediğim suça dair kanıtlar elindeydi. *Bunu açıklamak ister misin?*

Ne zaman sınıfına girsem veya koridorlarda yanından geçsem çok şiddetli bir şekilde midem bulanıyordu. Avuçlarım terliyordu ve mide bulantımı yutkunarak bastırıyor, gülümsemelerine ve başıyla verdiği gelişigüzel selamlara karşılık verecek enerjiyi güç bela toplayabiliyordum.

Yaşadığım paranoya o kadar kötüydü ki bu konuyla ilgili kâbuslar görmeye başladım. Bay Murphy'nin karşımda düşüp bayıldığı ve yardım etmek için hızla ona koştuğum ama yere yatırıldığım, irkilerek uyanana kadar etrafımda polis sirenlerinin tiz çığlıklar attığı tuhaf, rahatsız edici kâbuslardı bunlar. Bazen de rüyamda sınav salonuna giriyor ve üzerime bir şeyler giymeyi unuttuğumu fark ediyordum. Bunun üzerine Jake Nguyen öğretmenler masasına çıkıyor, çıplak olmanın suçluluk belirtisi olduğunu söylüyor, bu sırada gözüme takılan Henry, *Hiç utanman yok mu?* diye fısıldıyordu.

Uyku kalitemin harika olmadığını söylememe gerek yoktu tabii.

İlk sınavımızdan önceki sabah Chanel'e, "Leydi Macbeth gibi hissediyorum," dedim. "Hani bir sürü insan öldükten sonra

ellerinde kan olduğuna dair halüsinasyonlar görüyordu ya; gerçi bu suçluluğunun gayet bariz bir göstergesiydi tabii...”

Chanel elini omzuma koyarak, “Alice, *Alice*,” diye sözümü kesti. “Her şeyden önce, neden bahsettiğine dair herhangi bir fikrim olduğunu varsayman gerçekten çok cesurca çünkü *Macbeth*’i henüz okumadım...”

“Ama... ama İngilizce sınavı *yarın*...”

“Aynen öyle,” dedi. “Yani ana fikrini anlamak için koskoca yirmi dört saatim var.”

“Bence Shakespeare eserlerinin karmaşıklığını fazla hafife alıyorsun.”

Bana kulak asmadı. “İkincisi, *kimse* bana söylemediği için Henry’yle yaptığınız şu küçük görevinizi hâlâ bilmiyorum ama eminim ki bir sorun olmayacak. Şimdiye kadar bir kere bile yakalanmadın sonuçta, değil mi?”

“Hayır,” dedim. “Ama yine de işte. Ben sadece... İçimde kötü bir his var.”

“Senin içinde sürekli kötü bir his var,” dedi elini sallayarak. “Vücudun sanki kötü hislerle çalışabiliyor. Açıkçası şu an herhangi bir şeye aşırı stres *yapmasaydın* endişelenirdim.”

“Sanırım öyle,” dedim, tam anlamıyla ikna olmayarak.

Gelgelelim sınavlar gece geç saatlerde yapılan son dakika çalışmaları ve adrenalin dolu bir bulanıklık içinde gelip geçti ve sıra dışı hiçbir şey olmadı. Bay Murphy hepimize sıkı çalıştığımız için teşekkür etti ve bize Çin tarihi üzerine bir bilgi oyunu oynattı (işler biraz gerginleşmişti; kalemler fırlatıldı, parmaklar kızgınca kaldırıldı ve Henry’yle ben birinciliği paylaştık), sınavlarımızı da haftaya okuyacağına söz verdi. Öğretmenler bize yakında Suzhou’ya yapacağımız Çin Deneyimi gezimizle ilgili formlar ve broşürler dağıtmaya başladı ve kısa süre içinde herkesin konuştuğu tek şey bu oldu. Okuldaki *wutong* ağaçlarının yaprakları önce altın rengine, sonra koyu kahverengine döndü, ardından dökülüp avluyu kapladılar. Kasımın ortaları gibi o

kadar fena bir soğuk başladı ki on üçüncü sınıftan çocuklar bile öğle yemeği aralarında dışarıda basketbol oynamayı bırakıp okulun kafesindeki kısıtlı alana doluştular.

Ve tüm bunların arasında Pekin Hayaleti görevleri gelmeye devam etti.

Daha fazla hamile kalma korkusu, seks skandalı ve Wang-jing'deki özel bir partide sarhoşken çekilmiş utanç verici fotoğraflar. Daha fazla karşılıksız aşk ve arkadaşlık, panik ataklar ve parçalanan aileler. Eski sevgililer, şiddetli rekabetler, rüşvet ve gizli güvensizliklerle ilgili daha fazla detaylı mesaj. Uygulamanın beklenmedik yan etkisi şuydu: Görevler artık iş fırsatlarından daha fazlası gibi geliyordu.

İtiraf gibi olmuşlardı.

Elbette ki Airington'daki sınıf arkadaşlarımdan benimkinden tamamen farklı hayatlar yaşadığını başından beri biliyordum. Ama milyon dolarlık evlerinin, özel şoförlerinin, çılgın alışveriş eğlencelerinin parlak ve gösterişli yüzünün altına daha önce hiç bakmamıştım. Koridorlarda defalarca çarpıştırdığım, kimi zaman yaklaşan sınavlar hakkında küçük sohbetler yaptığım insanları, aslında arkadaş olabileceğim insanlar olarak hiç düşünmemiştim. Sırlarını öğrenebileceğimi, yakınlık kurup teselli edebileceğimi.

Oysa ben buradaki beş yılımı derslerim dışındaki her şeye tamamen ilgisiz kalarak geçirmiştim.

Diğer yandan Henry *hiçbir şeye* şaşırmıyordu.

Toplumsal etik dersimiz bittiğinde son gelen talebi ona gösterdiğimde tek tepkisi, "Hımm," demek oldu.

"*Hımm* mı?" dedim kulaklarıma inanamayarak. "Okudun mu ki?"

Bakışlarını telefonda yüzüme kaydırды, uzun ve ince parmaklarının arasında bir kalemi döndürüp duruyordu. "Evet, tabii ki. Tamamını."

"Ve sen... sen bunu biliyor muydun?"

“Hayır,” dedi sakince, sadece ikimizin duyabileceği kadar alçak bir sesle. Diğer herkes Julie Walsh’un Gelişmekte Olan Ülkelerde Ayrımcılık üzerine tahtaya yazdıklarını not alıyormuş gibi yapıyordu; elleri çoktan çantalarına ve bilgisayar kılıflarına uzanmış hâlde duruyordu, zil çalar çalmaz koşarak sınıftan çıkmaya hazırlardı. “Ama bence gayet olası. Geçen seneki final projesinde yaptığı resim sunumu, dönem içindeki çalışmalarıyla hiç uyumlu değildi. Ya yazın dünya görüşünü değiştiren büyük bir şey yaşadı ya da o görüş zaten ona ait değildi.”

İnanamayarak başımı iki yana salladım. Her zamanki Pekin Hayaleti standartlarına göre bile şu an telefonumdaki anonim mesaj... nasıl desem... şok ediciydi.

Anlaşılan Airington’ın en sevilen resim dehası Vanessa Liu, tüm resim fikirlerini ve tasarımlarını eski bir üniversite öğrencisinden satın alıyordu. Mesajı gönderen kişi, yarın Shima Tianjie Oteli’ne veya kısaca *Saray’a* –hiç gitmediğim, şehir merkezindeki aşırı lüks bir mekândı– giderken onu takip etmemi istiyordu; mesaja göre yeni bir alışveriş için şu üniversite öğrencisiyle buluşacaktı.

“Ama onu çizim yaparken gördüm,” dedim ısrarla, ben de sesimi alçak tutuyordum. “Yani o... *yetenekli*. Nedenini anlamıyorum...”

“Yetenek ile deha aynı şey değil,” dedi Henry, bütün hayatını ikinci kategoride geçiren ve bu tür şeyleri iyi bilen birinin güvenli dolu, yapmacıksız rahatlığıyla.

Çok aşına olduğum bir kıskançlık –*yoksunluk*– dikenini yanıma saplandı.

Telefonumu kaldırdım. “Bakalım. Sanırım yarın akşam öğreneceğim.”

Henry başını kaldırıp baktı ve bu konuyu açtığımdan beri ilk kez ilgili göründü. Tekrar konuştuğunda kelimelerini özenle seçiyormuş gibi bir hâli vardı. “Peki sen... yanında birini ister misin?”

“Kimi çağıracağım ki?” diye sordum kafam karışarak. Pekin Hayaleti’nin olayı, benim tek başıma hareket etmemdi; fark edilmeden, görülmeden.

Henry kaşlarını kaldırdı. Gözlerinde bir şeyler bekler bakışlar vardı.

“Ne, *sen* mi?” dedim şaka yapar gibi ama yüz ifadesi ciddiyetini korudu.

“Neden olmasın?” Döndürdüğü kalemi sıkıca tuttu. “Sınavlar bitti. İkimizin de ekstra vakti var. Ayrıca ben Saray’a hep giderim. Yardımım dokunabilir.”

“Ama... ama ya biri seni görürse?..”

“Erken gidebiliriz,” dedi omuzlarını silkerek. “Sana biraz etrafı gösteririm, sen işe koyulacağın zaman da kendi kendime takılırım.”

“Ama sen... ben sadece...”

Kalem hâlâ avucunun içindeydi. Başını birkaç derecelik açıyla eğdi, sınıftaki ışıkların altında keskin, inceleyen ve son derece siyah gözleri bana kilitlenmişti. “Ne?”

Açıkhışı verecek bir cevabım yoktu. Sadece onunla akşam vakti okulun dışında görüşecek olma fikri, sanki çok yüksek bir yerden düşüyormuşum gibi içimin çekilmesine sebep oluyordu. Yani evet, derslere birlikte gidiyorduk ve yurt odasında da bulunmuştum ama bu... sadece ikimiz... bu...

“Orada sen olursan odaklanamam,” deyiverdim öylece, hemen sonra da kulağa nasıl geldiğini fark ettim.

Henry’nin dudakları seğirdi. Bir müzakere turnuvasında büyük kapanış konuşmasını yaparken, sınıfta sorulan son derece zor bir sorunun cevabını bildiğinde veya etkileyici bir iş tanıtımı yaparken yüzüne yerleştirdiği aynı bastırmaya çalıştığı gülümsemeyle bana bakıyordu. İsteddiği şeyi almak üzereyken yüzüne yerleştirdiği gülümsemeydi bu. “Varlığımın dikkat dağıtıcı olduğunu mu söylüyorsun, Alice?”

“Ha-hayır. Alakası yok...” Tam boğazımı temizliyordum ki zil çaldı ve yarım yamalak hazırlanmış itirazımın geri kalanı da gürültünün ardında boğuldu. Yüksek zil sesi sonunda durduğunda Henry benden önce konuştu:

“O zaman yarın akşam görüşürüz.” Her nedense sesi garip bir şekilde heyecanlı çıkmıştı.

• • •

Saray tam olarak bir film den fırlamış gibiydi. Yüksek bütçeli bir film den.

Lüks markaların çok katlı mağazaları, fütürist ve karanlıkta parlayan tabelalar, yan yana dizilmiş teras restoranlar, yolun bir ucundan diğerine uzanan ve puslu akşam göğünü kapatan kocaman bir açık hava ekranıyla gerçekten devasa bir yoldaydım.

Henry’yle ben şoförünün kullandığı arabasından indiğimizde, ekranda altın havuzlarında yüzen bir ejderha videosu oynuyordu. Işık o kadar parlaktı ki düzgün kaldırım taşlarından Henry’nin düğmeleri ilikli ceketinin lacivert kumaşına ve bıçak gibi keskin yüz hatlarına kadar her şeye bir altın ışıltısı düşürüyordu.

Bugün her zamankinden daha iyi giyinmişti. Yumuşacık görünen saçları yeni taramıştı, gözlerinin hemen üstüne düşüyordu ve ceketinin altında yepyeni bir beyaz gömlek vardı; yakası düzgün bir şekilde açık bırakılmıştı ve kolları her hareket ettiğinde teninden küçük parçalar sergiliyordu. Belki de sonrasında önemli bir etkinliğe gidecekti. Bir teknoloji toplantısına filan.

Gerçi buradaki *herkes* son derecede şıktı. Yolda ilerlerken yanıımızdan geçen kızların yarısı, kalçalarına kadar uzanan kadife çizmeleri, tasarım kemerleri ve kıvrır kıvrır saçlarıyla pekâlâ manken olabilirlerdi.

Mahcup bir tavırla elimi sade tişörtüm ve taytımda gezdirdim, sonra aklıma gelen düşünceleri başımı iki yana sallayarak uzaklaştırdım.

Buraya podyumda yürümeye gelmemiştim, görevimi tamamlayıp paramı almaya gelmiştim.

Kaldı ki her şey plana uygun ilerlerse zaten birazdan görünmez olacaktım.

“Evet, nereye gitmek istersin?” diye sordu Henry, adımlarını benimkilere uydurarak. Omuzlarımızın birbirine değecek kadar yakın olduğunu fark ettim ki bu fark etmem gereken bir şey değildi.

Ona tuhaf bir bakış attım. “Vanessa neredeyse oraya. *Başka* nereye gideceğiz ki?”

“Önce bir yemek yiyebiliriz... Belki etrafı biraz turlarız...”

“Hedefimizi kaçıralım diye mi?” Sesim kuşkuyla bir oktav yükselmişti. Pekin Hayaleti görevleri konusunda Henry hep sinir bozucu derecede rahat davranıyordu ama bu önerisi onun için bile fazla fevriydi. “Veya kanıt bulamadan onunla çarpışalım filan diye mi? Bir yemek uğruna değer mi? Bence değmez. Ayrıca buraya gelmeden önce granola bar yemiştım zaten. Almayayım yani.”

Boğazının arkasından küçük, kızgın bir ses çıkardı. O kadar ani bir şekilde durdu ki neredeyse takılıp düşecektim. “Alice.”

“Ne?”

Söyleyeceği şey her neyse arka planda yükselen orkestra müziğinin ardında kayboldu. Yukarıdaki ekran değişti ve parlak altın rengi ışıkların yerini canlı kırmızı ve pembe tonları aldı. Dev ekranın köşelerinde açmış güller belirdi ve yanında durduğumuz yemek masasıyla aynı boya gelecek kadar büyüdü, ekranın ortasında da çeşitli görüntüler yanıp sönmeye başladı.

Çift *selfi*leri görüyorduk. Yirmili yaşlarının sonlarındaki hoş bir kadının belli ki onunla çok samimi biri tarafından çekilmiş fotoğrafları belirdi: bir sahilde poz verirken, bir yemek masasında gülümserken, kendi mutfağının rahatlığında bir kediye ve oyuncak ayıya sarılırken çekilmiş fotoğraflar.

Sonra da güzel, büyük ve italik harflerle yazılmış bir metin ekrana geldi:

*O kadar güzelsin ki...
Lisede tanıştığımız ilk günden beri
seni seviyorum...*

Etrafımızda ekranı izleyen pek çok kişiden çılgınlık ve alkışlar yükseldi, anlaşılan benimle aynı şeyi fark etmişlerdi...

Bu bir evlilik teklifiydi.

“Oldukça gereksiz bir şey,” diye mırıldandım, gözlerimle toplanan kalabalığı tararken. İnsanlar biraz ilerideki bir Guess mağazasına koşuyorlardı –gerçekten *koşuyorlardı*– ve güç bela seçebildiğim kadarıyla orada tek dizinin üstüne çökmüş bir adam vardı. Teklif ne kadar banal olsa da Vanessa buralardaysa bu kalabalığa katılacak tipte biriydi. Belki onu buradan görebilir ve takip edebilir...

“Bence oldukça romantik,” dedi Henry umursamazca, daha fazla gül ekranın tamamını ele geçirmek üzereydi.

Başımı hızlıca ona çevirip yüzüne bakakaldım. “Roman-tizm anlayışın buysa gelecekteki kız arkadaşın için üzuldüm.”

Kız arkadaş.

Serin akşam havasında bu sözcük aramızda âdeta asılı kaldı ve sırf geriye dönüp o cümleyi kurmamak için hemen şu an bir zaman makinesi yapabilecek enerjiye, kaynağa ve beyin gücüne sahip olsaydım hiç düşünmeden yapardım.

Son birkaç ayda Henry’yle pek çok şey hakkında konuş-muştuk. Sınavlar. Suç faaliyetleri. Rüşvet. Boxer Ayaklanması³¹. Onuncu sınıfta İngilizce sınavında aynı notu nasıl aldığımız, buna rağmen benim daha çok övülmem.

31 Batı’nın 19. yüzyılda Çin üzerindeki ekonomik ve siyasi etkisine karşı çıkartılan bir ayaklanma. –ç.n.

Fakat ilişki konusunun, romantizmin yakınından bile geçmemiştik.

Onun yanında bu konuları hiç *düşünmemiş*, arada bir merak etmemem gereken şeyleri merak etmemiş, dudaklarının şekline biraz fazla uzun süre bakmamış değildim ama yüksek sesle söylemek ve bunu kabullenmek bir tür teslimiyet gibiydi.

Zhang Jie'nin çok sevilen şarkısı "This Is Love"ın şu an aşırı yüksek sesle hoparlörlerde çalması da hiç yardımcı olmuyordu.

Veya Henry'nin bakışlarının dikkatle yüzümde gezinmesi.

"*Her neyse*," dedim, müzikten dolayı sesimi yükselttim ve ekrandan vuran kırmızımsı parıltıyla ateş basan yanaklarımın kızarmasını ayırt edememesini umuyordum. "Çift için mutluyum tabii ama biz gerçekten, şey, Vanessa'yı bulmaya odaklanmalıyız..."

Beni hem hayal kırıklığına uğratan hem de şaşırtan bir şekilde, Henry kalabalığa doğru peşimden gelirken hiçbir şey söylemedi. Bu arada kadın belli ki teklifi kabul etmişti çünkü insanlar delicesine alkışlayıp ıslık çalıyorlardı ve bütün bu karışmanın ortasında...

"Kahretsin," dedim kısık sesle, Henry'yi kolundan yakalayıp yakınlardaki bir sütunun arkasına çektim.

"Ne..." diye konuşmaya başladıysa da elimle ağzını kapatıp onu taşın iyice arkasına geçmeye, görüş alanından çıkmaya zorladım. O sırada bedenim onun kine baskı uyguluyordu. Teninin sıcaklığını hissedecek kadar yakındım. Nefesi yanağımda ılık bir karıncalanma oluşturunuyordu.

Kalbim kulaklarımda zonklamaya başladı.

Vanessa buradaydı. Onu *görmüştüm*.

Dikkatlice bir elimle hâlâ Henry'yi olduğu yerde tutarken kalabalığa hızlı bir bakış attım. Vanessa beni görmemiş gibiydi. Kendisinden birkaç yaş büyük gibi görünen, uzun boylu, zayıf bir adamın yanındaydı; daha önce hiç görmediğim biriydi. Üniversite öğrencisi mi?

O olmalıydı.

İkili biraz daha oyalandıktan sonra sol tarafta kalan Fransız tarzı bir pastaneye girdiler ve rengârenk vitrinlerin ardında kayboldular.

Rahatlayarak iç çektim.

Şimdi tek yapmam gereken görünmez olup peşlerinden oraya girmekti. Kanıt olarak yakın çekim fotoğraflara ihtiyacım vardı; alışveriş gerçekleşirken çekilmiş, üniversite öğrencisinin yüzünün ve Vanessa'nın aldığı resimlerin görüldüğü fotoğraflara.

“Şey... Alice?”

Henry'nin sesi avucumdan dolayı boğuk çıkmıştı ve ancak o zaman birbirimize hâlâ ne kadar yakın olduğumuzu fark ettim. Şu anki pozisyonumuzda şey ne kadar kolay olurdu... parmaklarımın ucunda durup başımı yana eğmek ve...

Yalpalayarak geri çekildim. “Pardon,” dedim apar topar, elimi çekerek. “Bizi göreceğinden korkmuştum da.”

“Sorun değil.” Sesi eşit derecede kayıtsız ve kibirliydi ama kulaklarının uçları koyu pembe olmuştu.

Gerçi belki de onun durumunda bu sadece parlayan ekranın etkisiydi.

“Şimdi görünmez olmam lazım,” dedim yüksek sesle, daha ziyade sessizliği doldurabilmek için.

“Kesinlikle.”

Rahatsız edici bir dakika geçti. Sonra bir dakika daha.

Hiçbir şey olmuyordu.

O tanıdık soğukluğun bedenime çökmesini, bir kova buzlu su gibi başımdan aşağıya dökülmesini, kollarımdaki tüylerin diken diken olmasını bekleyip durdum ama hissettiğim şey... sıcaklıktı. Henry'yle olan yakınlığımdan, onun bana bakışlarından, parmaklarımı bastırdığım dudaklarının kırmızılığından, arka planda hâlâ çalan şarkıdan, birbirine dolanan yumuşacık piyano notalarından ve aşk, kaybetmek, istemek ve gerçekten görülmenin nasıl hissettirdiği hakkında gırtlaksı bir şekilde

şarkısını söyleyen vokalisten kaynaklanan bir hararet hissediyordum.

Ve her zamanki bariz görünürlüğümlle, ayaklarımdan kaldırırma sertçe düşen gölgemle orada öylece duruyordum.

Henry yaklaşık on beş dakika kadar sonra, "Belki daha sonra tekrar deneyebilirsin," diye öneride bulundu. "Ara versen filan."

"Yapamam." Başımı hızlıca iki yana salladım. "O kadar vaktimiz yok, hatta işini çoktan halletmiş olabilir..."

"Bırak halletsin o zaman."

Anlam veremeyerek ona bakakaldım. "Ama bu... *görevde başarısız olmam* anlamına gelir... ben *başarısız*..."

"İyi de bu kontrol edebildiğin bir şey değil ki."

Haklıydı. Haklıydı ve bu korkunçtu. Güçlerime genel olarak bel bağlamanın mümkün olmadığını biliyordum elbette ama Vanessa *hemen oracıktayken*, ben bunca yolu gelmişken güçlerimin beni terk etmesi uğrayabileceğim en kötü ihanet gibi geliyordu.

"Hadi." Henry elini salladı. "Zamanında görünmez olsan bile beklerken biraz etrafı turlayabiliriz."

Fakat o akşam görünmez olamadım. Tek yaptığım kalabalık cadde boyunca Henry'yi takip etmek ve her birkaç saniyede bir değişip parıldayan ekranda engin denizleri, antik bir Çin sarayını ve ateşli kanatlarını açan bir Zümrüdüanka'yı izlemek oldu. Henry kalabalık Zara mağazasının önüne park etmiş bir şeyler satan arabalardan birinden şişme disk benzeri bir oyuncak aldı. Sadece beni bu oyuncakla oynarken görmek ve bana gülmek istediğine kısmen ikna olsam da oyuncağı havaya atmayı denedim. Hafif bir esinti çıkararak düşündüğümünden çok daha uzağa uçtu. Sonrasında diski sırayla atarak oyun oynamaya başladık; hangimizin daha uzağa atacağına dair kaçınılmaz ve saçma, bir o kadar da yoğun bir rekabete dönüşene kadar. Bir süre sonra benim ona diskin düştüğü yeri doğru işaretlemesi için bağırımla son buldu çünkü *yemin ederim ki* son eli ben kazanmıştım.

Vanessa, resim skandalı ve görünmez olma meselesi neredeyse aklımdan çıkıverdi.

Ekranın yeşil-mavi ışığının Henry'nin teninde su gibi gezinmesini, o bana dönerken çenesinin keskin hattında beliren meydan okuma dolu kasılmayı izlemekle meşguldüm.

Böyle bir şey mi yani? diye merak ettim, diski havaya fırlatıp mutlu ailelerin ve sersem ergenlerin, çılgın bir gece geçirip sarhoş olmuş arkadaş gruplarının başlarının üstünde hafif hafif yükselmesini izledim. Chanel, Rainie, Henry gibi biri olmak; haftanın herhangi bir gününde böyle bir yere gelmek ve... eğlenmek, böyle bir şey miydi? Fırsatların maliyetlerini ve okul taksitlerini ödemeyi düşünmeden sadece *yaşamak* böyle bir şey miydi?

Arabada oturmuş yurda dönerken hâlâ bunları düşünüyordum, o sırada parmaklarım telefonumun üzerinde yerlerini almış bir mesaj yazıyordu:

Maalesef Pekin Hayaleti'nden istediğin şeyi gerçekleştiremedim...

Mesajı tekrar okuyup o kelimelerdeki acı başarısızlık tadını aldım ve iç çektim. Her şeyi sildim. Bu akşamki iş bana yirmi beş bin yuan kazandıracaktı ama şu an elimde sadece henüz yazılı olmayan bir özür, kaybettiğim bir müşteri ve kazanamadığım parayı ne zaman ve nasıl olursa olsun telafi etme ihtiyacı vardı. Kısa süreliğine gözlerimi sıkıca yumdum; içim panikle ve yanıp sönen sayılarla dolup göğsüm sıkışana kadar zihnimde hesaplamalar yaptım. Şu an banka hesabımda yüz altmış bin yuan vardı ama hâlâ seksen bin yuan daha lazımdı. Üstelik bir sonraki okul taksitimizin son ödeme tarihine üç haftadan az bir süre kalmıştı.

Seksen bin yuan.

Göğsümdeki sıkışma aniden yorgunluk ve tükenmişlik gibi hissettirmeye başladı. Çaresizlik, umutsuzluk gibi.

İç içe giren düşüncelerimden telefonumun çalmasıyla uyan-
dım. Pekin Hayaleti bildirimi değil WeChat mesajıydı.

Teyzemdi.

Yan yan! Yemek yedin mi?

Kadınlarda aşırı han enerjisini dengelemeye yardımcı
olacak en iyi yiyecekleri gösteren bir link gönderi-
yorum... Bence işine yarayacaktır, arkadaşlarınla da
paylaşabilirsin. En önemlisi, regl döneminde zence-
filli ve esmer şekerli su içmek (seninkinin yakında
başlayacağını hissediyorum)

Bir de senin şu küçük mesele nasıl gidiyor?
Kontrol altında mı?

Öncesinde yazdığı şeyden o kadar utandım ki “küçük me-
sele” derken neyi kastettiğini anlamam biraz vakit aldı.

Göğsüm sıkıştı. Görünmezlik gücümün *bu kadar* kontro-
lüm dışında olduğunu hissetmeyeli uzun zaman olmuştu. Bu
konuda dürüst davranabilirdim.

Pek değil, diye yazdım.

Sanki bu cevabın gelmesini bekliyormuş gibi hemen yazdı.
Ah.

Demek ki ışığı henüz görmemişsin.

Merak etme, Yan Yan. Yakında daha iyi olacaksın.

Mesaja uzun uzun baktım ve ne demek istediğine dair
kesinlikle bir fikrim olmadığına karar verdim. Bir Çin atasözü
filan kullanmıştı herhâlde.

Yine de bir yetişkinin bana her şeyin yoluna gireceğini
söylemesi iyi geldi.

Her ne kadar doğru olduğundan çok emin olamasam da.

Ertesi hafta öğretmenlerimden biri dersten sonra beklememi istedi; korktuğum gibi Bay Murphy değil, neyse ki Bay Chen'di.

Masasına yaklaşırken yüz ifadesi sertti, metinlerimizdeki oldukça zor bir pasajı okurken hep olduğu gibi alnında belli belirsiz bir kırışıklık vardı. Korku bedenimde nabız gibi atmaya başladı.

"İngilizce denemen hakkında konuşmak istiyorum, Alice."

"Denemem mi?" diye tekrar ettim aptal gibi.

"Evet. Vizelerdeki."

"Neden? Yoksa... kötü müydü?" Sözcükler âdeta patlayan bir barajdan fişkıran sular gibi ben durduramadan ağzımdan çıkıverdi. İlk içgüdümün daima bu olmasından nefret ediyordum: kendinden şüphe etme, anksiyete, bir hata yaptığıma dair o sınır bozucu his.

Neyse ki Bay Chen başını sertçe iki yana sallayıp endişelerimi yok etti. "Tam tersine, seninki yıllardır okuduğum en iyi yazılmış denemelerden biriydi. Ve bunu öylesine de söylemiyorum."

Bu iltifatı sindirirken söylemeyi düşünebildiğim tek şey, "Ah," oldu. *Okuduğum en iyi yazılmış denemelerden biriydi.* Üstelik bunu söyleyen Bay Chen'di; daha birkaç hafta önce Pekin Üniversitesi'nde konuşma yapmaya çağırılmış, *Harvard'da* eğitim almış bir öğretmen. Daha önce hiç uyuşturucu kullanmamıştım –kullanmayı aklımdan bile geçirmemiştım– ama sanırım insanın kafasının iyi olması böyle bir histi. "Vay canına."

“Gerçekten de vay canına,” dedi ama gülümsemiyordu. “Beklemini istememin esas sebebi bu değil ama.” Sanki sonraki sorusunu en iyi şekilde nasıl ifade etmeyi düşünüyormuş gibi, parmağını dalgın bir şekilde masaya vurmaya başladı. “Denemendeki ana savını hatırlıyor musun?”

Çok şaşırmış gibi görünmemeye çalıştım. “Şey, kısmen.”

“Yani kendini nasıl da Macbeth’i ve eylemlerini... destekler pozisyona koyduğunu hatırlıyorsun?”

Konuşmanın nereye gittiğini şimdi anlamıştım.

“Sadece sınav içindi,” dedim hızlıca. “İlginç bir argüman oluşturmak istemiştım. Tabii ki etrafta dolanıp güç kazanmak için veya herhangi bir sebepten birilerini öldürmek gerektiğine inanmıyorum; tabii öldürdüğünüz kişi insanlığın sonunu getirmeyecekse ama bu bambaşka bir konu. Ayrıca onun *haklı* olduğunu da söylemedim. Sadece... anlaşılabilir.”

“Sadece anlaşılabilir.” Neden bilmiyordum ama Bay Chen bir şeyi tekrar ettiğinde kulağa çok bilgece ve felsefi geliyordu.

“Yani hırsından bahsediyorum,” dedim biraz daha açıklama yapma ihtiyacı hissederek, özellikle de Bay Chen’in düşünceli sessizliği fazla uzayınca. “İstedığı şeyin peşinden gitmesinden.”

“Peki öyleyse, Alice.” Bay Chen ellerini önünde birleştirip bana bir bakış attı. Beni bir şekilde test ettiğine dair belli belirsiz hisse kapıldım. “Madem bu konuya geldik, söyle bakalım, *sen* ne istiyorsun?”

“Ne mi istiyorum?” diye tekrarladım.

Beklentiyle başını onaylar anlamda salladı.

Fakat sorunun açık uçlu olması beni hazırlıksız yakalayıp aklıma gelen milyonlarca cevapla nefesimi kesti...

Saygı görmek istiyordum. Zengin olmak istiyordum. Ayakta alkışlanan bir insan hakları savunucusu veya çok başarılı bir şirkette yönetici ya da Pulitzer Ödülü kazanan bir gazeteci olmak istiyordum; Harvard, Oxford veya Yale’de profesör olmak, o pırıl pırıl amfilerde başım dik ve oraya ait olduğumu bilerek

yürümek istiyordum; Henry gibi bana da milyon dolarlık dev bir şirket miras kalsın veya Peter gibi önemli bir alanda kendi yolumu yürüyecek kadar cesur, yetenekli ve yenilikçi olayım istiyordum; Rainie gibi binlerce insanın karşısına çıkıp görülebilmek fırsatı istiyordum; buradan mezun olmamdan yıllar sonra bile adımın Airington'da anılmasını, tüm öğretmenlerimin bir zamanlar bana ders vermiş olmaktan gurur duymalarını ve gelecekteki öğrencilerine, *Alice Sun'ı duymuş muydunuz? Başarılı olacağını başından beri biliyordum*, demelerini istiyordum; şöhret, tanınma, ilgi, övgü istiyordum; aileme yerden tavana kadar uzanan pencereleri ve göz alıcı, yemyeşil göle bakan balkonu olan yepyeni bir ev almak, onlara her gün ördek rostosu ve taze balık ısmarlayacak kadar para kazanmak istiyordum; her ne yaparsam yapayım, yaptığım her şeyde mükemmel olmak istiyordum; istiyordum, istiyordum, *istiyordum...*

Ne yazık ki göğsümdeki o vahşi arzu balonu, şişip yükseldiği kadar hızlı bir şekilde söndü.

Sanki çok yüksek bir yerden düşmüşüm gibi iliklerime kadar hissettiğim keskin bir sarsılmayla kim olduğumu ve kim olmadığımı hatırladım. Geleceği bu kadar enine boyuna düşünmeye, planlarımda bu kadar fevri olmaya gücüm yetmezdi. Sadece bu seneki okul taksitimi ve faturaları ödeyebilecek kadar para kazanmaya odaklanmalıydım, sonra da gelecek seneye, ardından sonraki seneye...

Belki de Macbeth'i anlaşılabilir bulduğum konusunda yalan söylüyordum. Belki de onu anlamamın sebebi, insanın kendine ait olmayan şeyleri istemesinin ne demek olduğunu bilmemdi.

Ama tabii ki bunların hiçbirini Bay Chen'e söylemedim.

"İyi notlar almak istiyorum. Mezun olmak. Potansiyelim olduğu alanda bir iş bulmak."

Bana tam olarak inanmamış gibi kaşlarını kaldırdı. "Tutkulu olduğun hiçbir şey yok mu?" diye sordu nazikçe.

Çenemi kaldırdım. “Yaptığım şeylerde iyi olma konusunda tutkuluyum.”

Sesimde savunmacı bir tını vardı ve Bay Chen de bunu fark etmiş olmalıydı ki konuyu kapattı.

“Peki o zaman. Artık bırakayım da öğle yemeğini ye...”

“Teşekkür ederim, Bay Chen.”

Tam sınıftan çıkmak için arkama dönmüştüm ki sessizce ekledi: “Sen hâlâ bir çocuksun. Biliyorsun.”

Sendeledim. “Efendim?”

Bana baktığında gözlerinde nazik, neredeyse üzgün bir bakış vardı. “Şu an öyle hissetmesen de sen hâlâ sadece bir çocuksun.” Başını iki yana salladı. “Dünyanın seni katılaştırması için çok... çok gençsin daha. Hayal kurmakta, umut etmekte özgür olmalısın.”

Yemekhaneye giderken Bay Chen’le yaptığım konuşma kafamda dönüp durdu. Çoğu kişi çoktan yemeğini bitirip gitmişti ve sadece Çin mutfağı kısmı hâlâ açıktı. Ben de bir tepsi kapıp çoktan soğumuş pirinç ve ağır ateşte pişmiş domuz pizolası aldım, yemek çubuklarımı gevşekçe tutarak gönülsüzce yemeğimi yedim.

Sen hâlâ bir çocuksun. Biliyorsun.

Başka bir yetişkin söylese bu sözleri küçümser, gülüp geçerdim ama Bay Chen’in gerçekten *kastederek* söylediğini anlayabiliyordum. Ve bu bir şekilde daha kötüydü. Kendimi çok kırılğan hissetmeme sebep olmuştu.

Çıplak kalmıştım sanki.

Sekizinci sınıfta ailem hakkında bir şiir yazdığım zamanki gibi olmuştu; sadece İngilizce ödevi için yazmıştım ama öğretmen bütün okulun önünde okumakta ısrar etmiş, annemin ellerindeki nasırlarla ilgili kısımda sesi duygusal bir şekilde yükselmiş, ellerini de abartılı hareketlerle indirip kaldırmıştı. Sonrasında insanlar bana nazik, duygusal ve anlayışlı davran-

mışlardı ve bir yanım pozitif ayrımcılıktan keyif alsa da diğer yanım –daha büyük yanım– tabanları yağlamak istemişti.

Sanırım mesele şuydu: Bütün hayatımı görülme arzusu duyarak geçirmiştım ama aynı zamanda insanlar çok dikkatlice baktığında kaçınılmaz olarak çirkin kısımları da fark ettiklerini biliyordum; cilalanmış vazodaki küçük çatlakların sadece dikkatli bir gözlemlle belli olması gibi. Annemin nasırları da bütün dünyadan gizliydi, ta ki öğretmen gidip de şiirimi ağzına kadar dolu devasa oditoryumda mikrofonla okuyana kadar.

Sen hâlâ bir çocuksun. Biliyorsun.

Ensem karıncalanmaya başladı. Sert ve sivri bir şey, sanki bir kemik parçası, boğazıma yerleşti ki tepsimdeki pırzolalara daha dokunmamıştım bile. Yemeye çalışmaktan vazgeçtim.

Böyle olmaması gerekiyordu.

Bay Chen, *Macbeth* üzerine yazdığım denemenin *yıllardır* okuduğu en iyi yazılmış metinlerden biri olduğunu söylemişti ve ben genel olarak böyle bir övgü için yaşırdım, bu tür övgüleri aç bir köpek gibi yalayıp yutardım ama Bay Chen hiç de etkilenmiş gibi görünmüyordu.

Sadece endişelenmişti.

"Alice! Selam, kızım!"

Başımı kaldırıp baktığımda Rainie'nin yemekhane masasının diğer ucundan bana doğru geldiğini gördüm, yüzünde geniş bir sırıtış vardı. Atkuyruğu yaptığı parlak saçları, yanıma otururken zarif bir şekilde omuzlarından dökülüyordu. Bugün olmasını beklemediğim bir şey daha.

"Eee, bir sonraki ders ne?" diye sordu neşeli bir şekilde.

"Senin beşinci dersin resim," diye bilgi verdim, buraya gelme sebebinin bu olduğunu düşünerek. Uzun süredir her sene Henry'nin programını ezberleme gibi bir alışkanlığa kapıldığımdan, hemen hemen herkesin derslerini bilirdim. Ama onun tek yaptığı başını iki yana sallayıp gülmek oldu.

“Aman Tanrım, *Alice*,” dedi insanların genellikle yakın akrabalarıyla konuşurken kullandığı abartılı, bezgin ses tonuyla. “Kızım, *kendi* dersimi biliyorum. Ben seninkini sormuştum.”

Şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırdım. “Şey... dersim boş. Neden ki?”

“Çünkü arkadaşın olmaya çalışıyorum.” Bunu dünyadaki en doğal ve bariz şeymiş gibi söyledi. Öte yandan ben, onun sosyal statüsündeki birinin benim gibi biriyle konuşması için en az iki bin farklı sebep sayabilirdim. Fakat o gülümsemeye devam edip yerinden kıpırdamayınca, son zamanlarda giderek daha fazla insanın bana *yaklaştığını*, kimi zaman koridorlarda bana el salladığını veya durup dururken muhabbet etmeye başladığını fark ettim.

Sanırım insanların içinde Henry ve Chanel’le takılmak, sosyal medyada mavi tik almanın gerçek hayattaki karşılığıydı; dünyaya, dikkate değer birisi olduğunuz mesajı veriyordu.

Veya belki de Pekin Hayaleti’nden dolayındı. Her ne kadar uygulamanın arkasındaki kişinin ben olduğumu kimse bilmese de son birkaç ayı onların tüm sırlarını, en büyük korkularını, arzularını ve güvensizliklerini öğrenerek geçirmiştım; Rainie’nin fotoğraf olayından Evie’nin sınav notlarına kadar. Belki de gerçeği bilmeseler bile insanları içgüdüsel olarak, görünmez bir iple *bana çeken şey* buydu.

Teoride bundan dolayı gurur duymalıydım. Ne de olsa her zaman istediğim şeydi bu: fark edilmek, yaklaşılmak. Ama tıpkı Bay Chen’in sözleri gibi, bir şekilde yanlış hissettiriyordu.

Rainie yaşadığım küçük varoluşsal krizi, yemek çubuklarımı sıkı sıkı kavrayışımı fark ettiyse de belli etmedi. Bunun yerine arkasına yaslandı ve telefonundaki muhtemelen yüzlerce yeni bildirimi incelemeye koyuldu, sonuncusuna geldiğinde de duraklayıp kalın kirpikli gözlerini devirdi.

“Yine zam yaptıklarına inanamıyorum,” dedi burnunu çekerek. “Bu ne cüret.”

Kalbim sıkıştı. “Bir dakika, ne?”

“Okul taksitleri,” dedi gelişigüzel bir şekilde. “Bilmiyor muydun? Birkaç ay önce e-posta göndermişlerdi.”

“Bi-bilmiyordum...” Okul e-postaları doğruca annem ve babama giderdi ama uzun çalışma saatleri, eski telefonları ve küçük dairelerindeki berbat internet bağlantısı üçgeninde bazen bu tür şeyler gözden kaçırdı. Önemli şeyler. Kalbim küt küt atmaya başladı.

“Bak. Bir sonraki ödeme tarihi için hatırlatma yollamışlar. Esas e-posta da aşağıda.” Kayıp bana yaklaştı ve görebilmem için telefonunu uzattı. İlk başta hiçbir şey okuyamayıp sadece küçük, siyah sayılara ve bembeyaz ışığa bakakaldım. Midemin kasılmasına engel olamıyordum. Sonra acı verici bir netlikle ücret belirdi. Üç yüz altmış bin yuan.

Olamaz.

Otuz bin yuan zam yapmışlardı ve bu sadece bir eğitim öğretim yılı içindi. Çok fazlaydı gerçekten. Elimdeki miktardan da yedi gün sonraki son ödeme tarihine kadar kazanabileceğimden de –yeni bir Pekin Hayaleti görevi tamamlasam bile– fazlaydı...

Rainie’nin ne dediğini güç bela anlıyordum. “...ilk öyle duydum. Görünen o ki gelecek dönemden itibaren bir sürü uluslararası okul zam yapıyormuş. Resmen soygunculuk. Babamın şirketi faturayı görünce kriz falan geçirdi.”

“Evet,” diyebildim zar zor. Yemekhane bir an çok küçük gibi geldi ama belki de küçülen benim ciğerlerimdi. *Üç yüz altmış bin yuan.* Bu öyle bir fiyattı ki kahredici, kıyamet gibi bir şey, hatta *yasadışı* olmalıydı ve okuldaki herkesi kitlesel bir paniğe sürüklemeliydi ama Rainie en iyi ihtimalle hafifçe sınırları bozulmuş gibiydi.

Gerçi tabii ki böyle olurdu. Çoğu sınıf arkadaşımın okul taksitini ailelerinin şirketleri ödüyordu. Ayrıca özel şoförleri, devasa ve lüks daireleri vardı. Her şeyleri vardı. Zam meselesini

niye daha önce duymadığımı da belliydi işte; bu onlar için küçük bir sıkıntıydı sadece ve birkaç saniyeden fazla vakit ayırmaya değecek bir şey değildi.

Dediğim gibi de oldu, Rainie çoktan başka bir konuya geçmişti. Vizeler hakkında konuşuyordu şimdi, sınavların nasıl bir eğri üzerinden derecelendirilmesi gerektiğini söylüyor, İngilizce deneme sorusunun çok belirsiz olduğundan dem vuruyor, bir de...

"Ah, bu arada, Evie'yi duydun mu?" diye sordu.

Zaten gergin değilsem de şimdi kesinlikle öyleydim. Omurgam kaskatı kesildi; zihnimin yarısı hâlâ okul taksitlerine takılmış, önümüzdeki hafta ne kadar para kazanmam gerektiğini çaresizce hesaplıyordu. "Ne... ne olmuş Evie'ye?"

"Görünüşe göre tarih sınavında sağlam iş çıkarmış, kendi standartlarına göre yani. Seksen mi ne almış. Bayağı etkileyici, değil mi?"

Sözlerinin ardında gizli, karanlık bir ima var mı diye Rainie'nin beden dilini inceledim ama o sadece atkuyruğunu sıkılaştırıp omzundan geriye attı ve iç çekti.

"Onun için sevindim gerçekten," diye devam etti. "Geçen sene en az on farklı özel öğretmene gitti ve hiçbirisi yardımcı olamadı. Sanırım sonunda doğru öğretmeni bulmuş."

"Hımm," diyebildim sadece, konuşmaya çalışırsam sesimin çatlayıp beni ele vereceğinden deli gibi korkuyordum. Ne diyebilirdim ki zaten? *Evet, ben de doğru öğretmeni bulmasına çok sevindim. Aldığı not kesinlikle o yüzdendir, cevapları günler öncesinden alıp ezberlediği için değildir. Kesin.*

O sırada telefonum, eteğimin ince kumaşını neredeyse darbeden bir şiddetle titredi ve Bay Chen, Evie ve okul taksitlerine takılı kalmış düşüncelerim, yeni Pekin Hayaleti mesajını okurken dağılıverdi.

"Tekrar söyler misin?"

Henry yurt odasının diğer ucundan bana bakıyordu, yüzünde bugüne kadar onda gördüğüm şoka en yakın ifade vardı. Telaşlı bir şekilde bir elini saçından geçirip başını iki yana salladı. Her zamanki gibi muntazam toplanmış yatağının kenarına oturdu. Bazen bu yatakta uyumadığından şüpheleniyordum.

"Hangi kısmını?" diye sordum.

Cevap vermedi ama bakışları hızla kapıya yöneldi. Bunu sık sık yapıyordu; koşarak buraya gelip kapıyı sıkıca arkamdan kapattığımdan ve koridordaki insanlar konuşmamıza kulak mısafiri olur da bizi polise şikâyet ederler diye korktuğumdan beri. Sanki bizi bir hapishane hücreğine kilitlemişim gibi irkilmişti ve neredeyse... *gergin* görünüyordu. Endişeliydi. Sırtı dimdik, parmakları kıpır kıpırdı. Onu iyi tanımasam söylediğim şeyden ziyade kapının kapalı olmasına canı sıkılıyor diye düşünürdüm.

"Hangi kısmını?" diye sordum tekrar, beni duymadığından emin olarak.

"Tamamını."

"Ciddi misin sen?"

"Hazmedilmesi gereken çok fazla şey var, sence de öyle değil mi?"

Gözlerimi devirdim ama haklıydı. Başa çıkması zor bir şeydi; zaten öyle olmasa, okuldan sonra doğruca buraya gelmezdim.

Ben de her şeyi baştan anlattım. Son gelen Pekin Hayaleti mesajından başlayarak her şeyi.

Ona Andrew She ve Peter Oh'dan, ikisinin ebeveynlerinin aynı şirkette son haftalarda kızıışan bir rekabet içinde olduğundan, içlerinden birinin yakında terfi alacağından ama şirketin en iyi seçimin hangisi olacağına henüz karar vermediğinden bahsettim. Andrew'un tek bildiği, terfi alan kişinin Avrasya'daki her şubenin pazarlama müdürü olacağı ve yıllık yedi haneli bir maaş alacağıydı ki bu, babasının yirmili yaşlarının başından

beri uğrunda çalıştığı şeydi ama kazanma şansına pek güvenemiyordu.

Hatta babası şansından *o kadar* emin değildi ki başka yöntemler kullanmaya niyetliydi. Sonuç alacağı kesin, daha basit ve acımasız yöntemler.

Diğer adamın oğlunu kaçırmak gibi.

Andrew She, *Çin Deneyimi gezisi mükemmel bir fırsat olacak*, diye yazmıştı. Kendi ismini vermemiş, sadece Peter'dan bahsetmişti ama ikisini ve babaları arasındaki kan davasını, bağlamdan kim olduğunu çıkarabilecek kadar uzun süredir tanıyordum. *Hepimiz dört gün boyunca Güz Ejderi Otel'inde kalacağız ve bu geziler nasıldır bilirsiz; öğretmenler bütün gece bize göz kulak olmayı beceremeyecek. Bu işin sorunsuz halledilmesi gerekiyor. Senin gibi biri için kolay. Babam birkaç adamını gönderecek; başka bir kattaki bir odada saklanacaklar. Tek yapman gereken Peter'ı onlara yönlendirmek ve telefonunu almak. Hiçbir şekilde dikkat çekmemen çok önemli bu arada, böylelikle onun ortalıkta olmadığını fark ettiklerinde iş işten geçmiş olacak.*

Sonra da sanki yaşadığım dehşeti telefonun öbür ucundan hissetmiş gibi şöyle eklemişti: *Merak etme. Ona hiçbir şekilde fiziksel zarar vermeyeceğiz, zamanı geldiğinde de serbest bırakacağız. İhtiyacımız olan tek şey, Bay Oh'un kampanyasını yürütürken dikkatini dağıtacak, onu üzecek, günlük performansını ciddi derecede etkileyecek şekilde bir süreliğine oğlunun ortalıktan kaybolması. Sonra terfiler açıklanacak, Bay Oh kaybetmiş olsa da mucizevi bir şekilde oğlunu geri kazanacak ve herkes mutlu olacak.*

"Bunu gerçekten yazdı mı?" diye sordu Henry, inanmaz bir tavırla kaşlarını kaldırmak. *"Herkes mutlu olacak kısmını?"*

Başımınla onayladım.

"Tanrı aşkına," dedi uzun bir nefes alarak. Sindirmeye çalışırken bir süre sessiz kalsa da gözleri hâlâ birkaç saniyede bir kapıya odaklanıyordu. "Başka bir şey var mı?"

“Hayır, yok,” diye yalan söyleyiverdim. Ona söylemediğim şey, iğrenç bir tesadüf eseri veya belki de evrenin çirkin bir işareti olarak, Andrew’dan hemen sonra annemin mesaj atmasıydı. İlkini kaçırmış olsa da Airington’ın ücret değişikliğiyle ilgili hatırlatma e-postasını almıştı.

Kararını verebildin mi? diye sormuş, sonra da bize yakın ve ucuz, düşük seviyeli yerel okulların ve Maine’deki bir okulun broşürünü göndermişti. *Vermediysen de bir sonraki adımını düşünmeye başlamanın vakti geldi artık. Airington’a bir hafta içinde ödeme yapmak gerekiyor. Sonrasında okul kaydın otomatikman silinecek.*

Diğer bir deyişle, önümüzdeki yedi gün içinde yüz bin yuan kazanmam gerekiyordu ya da sıçtığımı kabul edip okul dolabımı boşaltmaya başlayacaktım. Ama o parayı nereden bulacaktım ki? Andrew dışında kimden bulacaktım?

Ben yeni bir panik dalgasıyla boğuşurken Henry’nin sesi düşüncelerimi böldü.

“Açıkçası her zaman Andrew She’nin biraz yılan olduğunu düşünmüşümdür.”

Kaşlarımı çattım. “Gerçekten mi? Ama o çok... çok iyi biri ve sürekli her şeyden korkuyor. Geçen gün derste Bay Chen ona seslendiğinde neredeyse altını ıslatacak gibi görünüyordu.”

Henry sanki bir şeyi ispat etmesine yardımcı oluyormuşum gibi başını salladı. “Mantıklı. Genellikle korkaklar böyle ilkel, aşırı taktikler kullanır.”

Veya çaresizler, diye ekledim içimden ama söylemedim.

“Yani korkak olsun olmasın, dalga geçmediği kesin.” Yatağına yaklaşıp Andrew’un son gönderdiği mesajı ona gösterdim. “Sadece bu iş için bize bir milyon yuan teklif ediyor.” İlk gördüğümde sayı gerçek değil gibi gelmişti. Hâlâ da öyle geliyordu bu arada. “*Bir milyon.*”

“Bir dakika,” Henry bütün dikkatini bana verdi ve bunun ağırlığı altında kıpırdanmadan edemedim. “Bunu gerçekten

düşünmüyorsun, değil mi? Saçma bir plan. Ve Andrew'un pek zeki biri olmadığını ikimiz de biliyoruz.”

Ama zengindi, önemli olan da buydu.

“Yani on yıldır devam eden şirket içi bir rekabete bulaşmak ve reşit olmayan birini kaçırmak için can atıyorum demiyorum ama...”

“Mükemmel bir cümle başlangıcı gerçekten,” dedi Henry soğuk bir tavırla.

Ona kızgın bir bakış atıp devam ettim: “Ama yani bir durup düşününce, bu tek ve büyük suç, orta ölçekli on veya on bir suçla aynı oranda para kazandırıyor... yani biz... biz kârımızı artırıp günahı azaltabiliriz.”

Kahkahayla küçümseme nidası arasında bir ses çıkardı. “Bir sonraki işimiz ne olacak peki? Cinayet mi?”

“Tabii ki hayır... ben asla...”

“Gerçekten mi? Asla mı?”

“*Evet*,” dedim sertçe. “Böyle bir şeyi nasıl *düşünebilirsin*? Peter'in zarar görmeyeceğini Andrew söyledi zaten. Bu birinin... birinin hayatına son vermekten tamamen farklı bir şey.”

“Bilemiyorum, Alice,” dedi. Beni olduğum yere sabitleyen karanlık bakışlarından bir anlam çıkaramıyordum. “Birkaç ay önce sınıf arkadaşlarından birini kaçırmayı düşüneceğin de hiç aklıma gelmezdi.”

Kelimelerimi bıçak gibi kesen sıcak, keskin ve ani bir öfke içimde belirdi. “Aman Tanrım, Henry, bu kadar *ikiyüzlü* olma. Sınav görevini söylediğimde hiçbir şey dememiştin...”

“İyi de senin kararını verdiğin çok belliydi...”

“O zaman hepsi benim hatam yani, öyle mi?”

“Hayır.” Sesi insanı çileden çıkaracak kadar sakindi. Tenimi kaşındırıyordu. “Hayır, tabii ki böyle bir şey demiyorum...”

“Yoksa pişman mısın?”

“Neden pişman mıyım?”

"Bundan." İkimizi işaret ettim. "Çünkü bunun eğlenceli bir hayır işi olmayacağını en başından belirtmiştim..."

"Hafızam beni yanıltmıyorsa ben bir *uygulama* geliştirme işine katılmıştım, bir suç örgütüne değil..."

"*Bırak o zaman.*"

İstediğimden daha sert bir şekilde çıkan kelimeler hedefini vururken ağızım kurudu. Geri almak için artık çok geçti.

Henry'nin çenesinde bir kas gerildi; bu, nadir görülen bir duygu emaresiydi.

"Beni hiç mi tanımıyorsun?" diye sordu uzun bir duraksamanın ardından. "Ben hiçbir şeyi yarım bırakmam."

Keman çalmayı bırakmışsın, diye karşılık verecektim neredeyse ama bana güvenip keman dersleriyle ilgili içini dökmesinin, ay ışığında aydınlanan hoş yüz hatlarının, yanağında gölge gibi duran alacalı morluğun hatıraları aniden zihnime üşüştü, dilimdeki asidi yumuşattı.

Şimdi bile yüzündeki morluğun belli belirsiz hatlarını seçebiliyordum.

"Ben de hiçbir şeyi yarım bırakmam," dedim. "İşte bu yüzden de düşünüyorum... bu görevin nasıl gittiğini görmem lazım. Şu an o kadar yaklaştım ki..."

Kendim ve ailem için yeterince para kazanmaya. Hayatımda ilk kez güvende hissetmeye. O iğrenç okul broşürleri yüzünden bir daha asla endişelenmemeye. Bir milyon yuan kazanmaya. Bunun benim için ne anlama geldiğine dair en ufak bir fikrin var mı?

Ama bu soru kendi zihnimde bile kulağa çok saçma geldi. Nereden bilebilirdi ki? O, Henry Li'ydi sonuçta.

"Sadece çok yaklaştım."

"Neye yaklaştın?" Sesi gerçekten kafası karışmış gibiydi.

"Anlamazsın," diye mırıldandım. Bana yine soru soramadan bakışlarımı kaçırdım, öfkemin kalıntıları da midemde ağırlaşmış içimdeki tüm mücadele arzusunu tüketti. "Kötü biri olduğumu düşündüğünü biliyorum," dedim sessizce. Böyle söylemek is-

remiyordum ama araya girip de, *Hayır, öyle değil*, desin diye cümlemin sonunu açık bıraktım.

Ama o cevap vermek için biraz fazla uzun süre bekledi. “Ben öyle...”

“Her neyse.” Doğrulup pencereye yaklaştım. Gökyüzü griydi, henüz yağmamış yağmurla ağırlaşmıştı ve uzaktan bakıldığında bahçenin etrafına dikilmiş *wutong* ağaçlarının solgun, çıplak dalları kemik gibi görünüyordu. “Böyle düşünmen sorun değil. Gerçekten. Ben...” –bir anlığına sesim titredi ve sert çıkması için kendimi zorladım– “...ben zaten hiçbir zaman kahraman olmaya falan çalışmadım.”

“Olabilirsin ama,” dedi Henry usulca.

“Aptallık etme.”

“Neden olmasın...”

“Çünkü,” dedim sertçe. “Çünkü bir Marvel filminde değiliz. İyiyle kötünün savaşı değil bu, sadece hayatta kalma mücadelesi. Hem öyle olsaydı bile,” dedim parmağımı soğuk pencere camında gezdirerek, “sonunda ölen kahraman olmaktansa sonuna kadar yaşayan kötü karakter olmayı tercih ederdim.”

Henry’nin yüzündeki ifadeyi yakalamak için arkama döndüm. Beklediğim gibi tikslenme veya şaşırma yoktu. Dudakları sımsıkı, kararlı bir çizgi hâlini almıştı ama gözleri yumuşak bakıyordu. Tuhaf bir şekilde hassaslardı.

Sanki fark etmeden kendimle ilgili bir şeyi açık etmiştim.

“Bak, senin onayına ihtiyacım yok, Henry,” dedim, yüz ifadesini ve o ifadenin üzerine bastırılan bir morluk gibi göğsümü ağrıttığını dikkate almamaya kararlıydım. “Sadece bu görevi benimle birlikte yapmaya tamamen hazır olup olmadığını öğrenmem gerekiyor.”

Saniyeler dakikaları kovaladı.

Sanki bir asır boyunca orada hiçbir şey söylemeden oturup sessizliğiyle beni öldürdü. Fakat ben tam pes edip kapıya iler-

lerken ve bunlar hiç yaşanmamış gibi yapamaya hazırlanırken başını sallayarak onayladı.

“Güzel,” dedim ve bu kelime dudaklarımın arasından çıkana kadar ne kadar rahatladığımı fark etmedim. Bu durum beni ürkütmüştü. Rahatsız etmişti. Belki de ortaklığımızı kabul etmek istediğimden daha çok önemsiyordum.

Bu düşüncayı hızlıca zihnimin derinliklerine gönderdim.

“Peki o zaman. Hadi şu kaçırma işini nasıl planlayacağımız üzerine beyin fırtınası yapmaya başlayalım, olur mu?” Cebimden bir kalem çıkarıp tüm önemli olayların renkli bir yapışkan notla işaretlendiği, masasının üzerinde asılı duran takvimi işaret ettim. *Çin Deneyimi gezisi* kelimeleri Henry’nin el yazısıyla o kadar düzgün yazılmıştı ki sanki bilgisayardan çıktısı alınmış gibi duruyordu. Sadece üç gün kalmıştı. “Kaybedecek vaktimiz yok.”

Pekin Tren İstasyonu'nda trene binerken havada tuhaf bir enerji dalgası vardı.

Tek sebebi bizimle beraber ilerleyen, dar kompartımanlara itişe itişe giren muazzam kalabalık değildi. Çantalarını omuzlarına atmış genç, güneşten yanmış işçiler hafta sonu için evlerine dönme telaşındaydı; el çantalarını sıkıca göğüslerine bastıran anneler, çocuklarına kendilerini takip etmeleri için bağırıyor, çılgınca el hareketleri yapıyordu; kır saçlı iş adamları, bir yerlerde şarj aleti ararken telefonda avaz avaz bağırıp anlaşmalar yapıyordu.

Bunun heyecanı ve beklentisi sadece Airington öğrencilerine özgüydü. Herkes, Çin Deneyimi gezilerinin *bir şeylerin gerçekleştiği* etkinlikler olduğunu bilirdi. Ne de olsa uzun tren ve otobüs yolculukları, yabancı bir yerdeki lüks oteller ve birbirine yakın bir şekilde tamamlanan okulla alakasız aktiviteler kombinasyonu neredeyse *drama yaratmak* için tasarlanmış gibiydi. Arkadaş grupları bozulup tekrar düzenlenirdi. Uzun süreli ilişkiler biter, eski sevgililer yeniden bir araya gelirdi. Sırlar açığa çıkar, skandallar patlak verirdi. Mesela dokuzuncu sınıfta yaptığımız Guilin gezisinde Vanessa Liu, bir Budist tapınağının arkasında bekâretini kaybetmişti, Jake Nguyen, onuncu sınıftaki gezimizde gizlice otelin barına girip öyle sarhoş olmuştu ki kendisini erkek kardeşinden değersiz hissettiğine dair bir sahtelik bir konuşma yapmıştı, o zamanlar sevgilisi olan Rainie de o sırada saçını okşayıp ona su içirmeye çalışmıştı.

Fakat geçen sene bu zamanlar beni şok eden skandallar şimdi çok küçük, çok önemsiz görünüyordu. Çok *normal* geliyordu.

Önümüzdeki günlerde yapmayı planladığım şeyle kıyaslayınca bunlar neredeyse şaka gibi geliyorlardı.

“Bizim kompartımanımız bu olmalı,” dedi Chanel, vagonun ortasına geldiğimizde. Devasa valizini şaşırtıcı bir rahatlıkla açık kapılardan içeri soktu. Yüzümdeki bakışı yakalayınca, “Yalnız başıma çok seyahat ederim de,” diye açıklama yaptı. Sonra başka bir şey demeden bavulumu taşımamama yardım etti.

“Ah, sağ ol.”

Benim çok fazla seyahat etmediğimi anlamış mıdır diye düşünmeden edemedim. Açıkçası Amerika’ya gidip gelirken yaptığım uçak yolculukları ve daha önceki Çin Deneyimi gezileri —onlara da okul taksitine dâhil oldukları için gitmiştim— sayılmazsa Pekin dışında hiçbir yere gitmemiştim.

Hâliyle küçücük tren kompartımanımızı epey etkilenerek inceledim: Katlanabilir bir masada su ısıtıcı duruyor, duvarlardan birbirinin aynı ranzalar çıkıyordu. Yatakların arasındaki boşluk o kadar dardı ki aynı anda ancak bir kişi orada durabilirdi.

“Klostrofobikler için pek harika bir yer değil,” dedi Chanel arkamdan sıkışarak geçip alttaki yataklardan birine pat diye oturdu. “Ya da herhangi biri için aslında.”

Annemle babamın yatak odasından daha büyük. Bu düşünceyle belli belirsiz bir sancı mideme saplandı ama sadece gülümseyip başımı salladım. Sonuçta buna kendimi hazırlamıştım; Airington’un kapıları ardında herkes aynıymış gibi davranmak nispeten kolaydı. Ama burada, yani işte...

“Qiqi! *Guolai, kuai guolai... zai zhe'er!*”³²

Yüksek sesli ve seri Çince bağırışlar düşüncelerimi bölünce gürültünün geldiği tarafa yöneldim.

32 (Çince) “Qiqi! *Çabuk buraya gel... çabuk dedim!*” —ç.n.

Kısa boylu, orta yaşlarda bir kadın iki valiz sürükleyerek kompartımanımıza girdi; valizlerden birinin parlak pembe Barbie dizaynı Chanel'in gözünün seğirmesine sebep oldu.

Saniyeler sonra en fazla altı yaşındaki küçük bir kız zıplayarak kompartımana girdi. Göğsüne sıkıca bastırıldığı bir oyuncak bebeği vardı ve tepede toplanmış iki örgüsü her adımında inip kalkıyordu. Tahminimce kadının bağırdığı Qiqi'ydi bu.

"Ah!" Küçük kız beni ve Chanel'i görünce aniden durdu. Sonra yüzünde kocaman bir sırıtiş belirdi ve boştaki eliyle bizi işaret etmeye başladı. "*Jiejie! Da jiejie!*"³³

Kadın ilk kez bize bakınca o da duraksadı. İnsanların üniformalarını gördüğünde genellikle yüzlerinde beliren şaşkınlık ifadesini bekledim ama sonra gündelik kıyafetler giydiğimizi hatırladım; Chanel solgun, dümdüz karnının tam üstünde biten dantelli bir bluz giyiyordu, bense annemin birkaç sene önce Yaxiu Marketi'nden aldığı rengi solmuş bir kazak ve kot pantolon giymiştim.

Şaşkınlık ifadesi yerine, kadının çekik kaşlarının arasında bir kırışıklık belirdi; sanki Chanel'le benim birlikte seyahat edip etmediğimizden emin olamamış gibi.

"*Jiejie hao,*" diye kibarca selam verdi Chanel ve ancak o zaman kadının yüz hatları yumuşadı, dudaklarında da ince iltifat karşısında bir gülümseme belirdi; Chanel, yaşlı kadınlar için kullanılan *ayi* yerine "abla" anlamına gelen *jiejie* kelimesini kullanmıştı.

Hızlıca Chanel'le aynı şekilde selam verdim ama kadın çoktan başka bir şeye odaklanmıştı; sanki bir yerden tanıyorlarmış gibi Chanel'e bakıyordu. Sonra da aynı, aksanlı Çinceyle şöyle dedi: "Eminim başkaları da söylemiştir ama şu ünlü modele çok benziyorsun... neydi adı..."

"Coco Cao mu?" diye sordu Chanel.

33 (Çince) "*Abla! Abla!*" -ç.n.

“Evet!” Kadın el çırparken gözleri parladı. “Ta kendisi!”

“Ah, evet, şey...” Chanel bir tutam saçını kulağının arkasına attı ve daha önce prova edilmiş bir umursamazlıkla, “Annem olur,” dedi.

Kadının gözleri irileşti. “Gerçekten mi?”

“Gerçekten.”

“Qiqi!” diye aniden çocuğuna seslendi kadın. Çocuk o sırada oyuncak bebeğini yatağına yerleştirmekle meşguldü, minik yüzü konsantrasyondan kıışmıştı. “Qiqi, bil bakalım ne oldu? Karşımızda *gerçek bir model* var. Çok güzel değil mi ama?”

“Modelin kızı,” diye düzeltti Chanel ama üzerine çekilen dikkatten, kadının yüzündeki bariz hayranlıktan memnun görünüyordu.

Ben de onun adına sevinmiştim. Tabii ki sevinirdim. Fakat tren hareket edince ve kadın sanki yakın arkadaşlarmış gibi Chanel’in yanına oturup annesinin *Happy Camp* programına son konuk oluşu hakkında coşkuyla konuşmaya başlayınca, muhtemelen film setlerinde figüranların hissettiği duyguya kapıldım: sanki varlığımın bir anlamı vardı ama *aslında* pek de bir fark yaratmıyordu.

Göz ucuyla onları izlerken bir gün yabancıların beni de fark edeceğine dair içimden bir söz verdim. Sürekli köşelerde kalıp üzgün, aptal ve küçük hissetmeyecektim, gururum sonsuza kadar kendi kendini yiyip bitirmeyecekti.

Hayır, büyük bir şey yapacaktım ve herkes ismimi öğrenecekti.

Fakat o zamana kadar vaktimi, Chanel’in aşırı detaylı cilt bakımı tavsiyelerini dinlemekten daha önemli şeylere adamaya karar verdim. Ranzamın ucuna kadar çekilip çıktısını aldığım ve üzerine notlar düştüğüm Güz Ejderi Otelinin haritasını çantamdan çıkararak incelemeye koyuldum.

Son iki günü, yirminci kata –Andrew She’nin adamları orada bekliyor olacaktı– giden her olası yolu ezberleyerek ge-

çirmiştim ve en yoğun noktaları, muhtemelen en az sayıda güvenlik kamerası olan koridorları ve köşeleri işaretlemiştim. Ama yine de parmak uçlarımla yolların üzerinden tekrar tekrar geçtim ve gecenin nasıl ilerleyeceğini zihnimde canlandırıp en kötü senaryolara, nerede durup nereye kaçacağıma, nerelere saklanacağıma çalıştım.

Yoğun konsantrasyona girdiğimde hep olduğu gibi etrafım silikleşmeye başladı; açıkçası, görevin yasa dışı boyutunu bir kenara bırakacak olsam, neredeyse sınavlara hazırlanmak gibi bir şeydi.

Bir noktada klima tam gaz çalışmaya başladı ve merhametsiz bir soğukla aniden ürperdim, uyuşmuş parmaklarımla battanileri alıp bedenimi iyice sarmaladım. Fakat soğuk artmaya devam etti, hava sıcaklığı sanki her saniye on derece birden düşüyordu ve dişlerim şiddetle takırdamaya başlarken sonbaharın sonlarında olduğumuzu hatırladım. Trenin klimasının çalışması için hiçbir sebep yoktu...

Görünmez olduğum ânın tam olarak farkındaydım.

Farkındaydım çünkü küçük kız Qiqi bana bakıyordu ve gözleri, oyuncak bebeğinkilerden daha da yuvarlak bir biçim almıştı. Küçücük elini ağzına götürdü, sonra da telaşla annesinin omzuna vurmaya başladı.

"Anne! Anne!" diye bağırdı. "*Nikan! Kuaikan ya!*"

Baksana.

Ama tabii ki annesinin bakıp da görebileceği bir şey yoktu ortada. Haritayı cebimin derinliklerine sokup yataktan zıpladım, hâlâ kompartımanında olduğumu gösterecek tüm delillerden kurtuldum.

Qiqi'nin annesi öfke dolu küçük bir ses çıkardı. "Neye bakayım? Ben konuşurken sözümü kesme diye kaç kere söyledim sana, Qiqi."

"*Ta...ta shizong le!*" Qiqi ısrarla az önce olduğum noktayı gösteriyordu.

Kız ortadan kayboldu.

“Evet, biliyorum, diğer kız kompartımandan çıktı,” dedi Qiqi’nin annesi sabırsızca, sonra Chanel’e mahcup bir bakış attı. “Pardon, kızım canı sıkıldığında çenesi düşer. Saçmalayıp durur işte.”

Qiqi yüzünü buruşturdu, yaşadığı hayal kırıklığı annesinininkiyle yarıştırdı. “*Mama, ta zhende... Qiqi meiyou hushuo...*”

Yavaşça kompartımandan çıkıp kalabalık koridora geçtiğimde kızın itirazlarını hâlâ duyabiliyordum.

Yolcular gelip geçiyor, trendeki satıcılardan hazır *noodle* ve çikolatalı pasta alıyor veya su ısıtıcılarını dolduruyorlardı. Kadının biri ayağıma takılıp neredeyse elindeki kaynar suyu üzerime dökecek gibi olduğunda görünmezliğim geçene kadar burada takılamayacağım fazlasıyla anlaşılmıştı.

Nereye gideceğime dair bilinçli bir karar vermeden, kendimi Hen y’nin kompartımanının önünde buldum.

Öğretmenler için zaman ve enerji tasarrufu olsun diye, tren kompartımanlarımız ve oda arkadaşlarımız yurtlarımıza göre ayarlanmıştı, bu da demek oluyordu ki Henry kompartımanında yalnızdı.

Bu düşüncenin beni biraz korkuttuğunu söylemeliyim.

Fakat bir başka yolcu bana arkadan çarpıp dengesini kazanmaya çalışırken küfrederek saçımı şiddetle çektiğinde aniden cesaret buldum. Kapıyı açıp kompartımana girdim.

Ve haksız çıktım, yani bir bakıma; Henry buradaki tek Airington öğrencisiydi ama *yalnız* değildi. Üst ranzalarda horlayan iki iş adamı vardı; biri takım elbisesinin ceketini battaniye olarak kullanıyor, diğeri yarı yarıya duvara yaslanmış bir şekilde duruyor, trenin her sarsıntısında başı ileri geri sallanıyordu.

Hemen altlarında ellerini kucağında kavuşturmuş Henry dimdik oturuyor, karşısındaki duvara bakıyordu. Onu böyle, okul üniforması dışında bir şeyle görmek tuhaftı; V yakalı, *sade*

beyaz bir gömlek giymişti ve siyah saçı yumuşak, taranmamış bukleler hâlinde kaşlarına düşüyordu.

Gerçekten sinir bozucu derecede iyi görünüyordu.

Aynı zamanda da... gergin.

Yanına yaklaştıkça nefes alıp verişindeki düzensiz ritmi, kollarındaki kasların gerildiğini fark ettim; sanki her an kavga etmeye veya trenden atlamaya hazırdı.

Sonra bulunduğum tarafa döndü, bakışlarında tam olarak çözemediğim bir duygu kıpırdandı. "Alice?"

İsmimi soru sorar gibi söylemişti.

"Beni görebiliyor musun?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Hayır. Varlığını hissettim."

Kaşlarımı çattım. "Bu iyi bir şey değil ama. İnsanlar beni hissedebiliyorsa bu yarına kadar çözmem gereken bir sorun demektir. Adımlarımı daha iyi gizlemeye, daha yavaş hareket etmeye çalışmalıyım veya..."

Ben daha cümlemi bitiremeden başını iki salladı. "Onu demek istemedim," dedikten sonra duraksadı, doğru kelimeleri arıyor gibi bir hâli vardı. "Sadece... bunun nedeni... sık sık senin yanında olmam. Başka birinin hissedebileceğini hiç sanmam."

"Ah," dedim ama ne demek istediğinden emin değildim. Tek bildiğim, Henry bu kadar tuhaf konuştuğuna göre fark ettiğimden daha stresli olması gerektiği... ama *neden* stresli olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. "Peki o zaman. Vagonumdan ta buraya kadar geldiğime göre, centilmenlik yapıp oturmamı teklif edecek misin?"

"Ah... evet. Tabii ki."

Bana yer açmak için hemen kenara çekilince oturdum ama bir panik dalgasına kapıldım. Daha önce hiç bu kadar uysal davrandığını görmemiştim. Kesinlikle bir sorun vardı.

Gelgelelim ikimiz de bir süre konuşmayıp iki iş adamının istikrarlı horlamalarını ve altımızdaki tren raylarının gıcirtısını dinledik. En sonunda malumu ilam edecek cesareti toplayabil-

dim: “Rehberlik öğretmeni filan gibi konuşmak istemem ama bugün her zamankinden farklı gibisin.”

“Her zamankinden derken?” diye sordu kaşlarını kaldırarak.

“Anla işte... aşırı gösterişçi, gereksiz derecede resmî, sinir bozucu derecede kibirli, yürüyen SYS reklamı gibi olan hâlin-den farklısın.” Kasıtlı hakaretim kulağıma istediğimden çok daha sevecen gelince önlem olarak ekleme yaptım: “Az önce konuşurken dilin bile sürçüyordu.”

Sesinde bir dehşet ifadesi belirdi. “*Hiç de* öyle olmadı.”

“Oldu,” dedim, yarı şaka yapar gibi yarı ciddi bir şekilde. Sonra içtenlikle konuştum: “Evet, şimdi neden endişelendiğimi anladın mı?”

“Sanırım. Ben sadece...” Gömleğinde var olmayan bir kırışıklığı düzeltti, sonra da utanç verici, korkunç bir itirafta bulunuyormuş gibi ses tonuyla konuştu: “Ben... kapalı alanlara pek bayıldığımı söyleyemem.”

“Pekâlâ,” dedim yavaşça, bundan sonra ne söyleyeceğimi bulmaya çalışarak. Çünkü bu gerçekten bir itirafta Henry bana özel, değerli bir konuda güveniyor demekti. Ve Tanrı yardımcım olsun, her nedense bu güveni yıkmak istediğim en son şeydi. “Pekâlâ,” dedim tekrar. “Nedenini konuşmak ister misin...”

“Yok, pek sayılmaz.”

“Ah.” Boğazımı temizledim. “Peki o zaman.”

Uzun ve sıkıntılı bir sessizlik oluşunca bu konuşmanın sona erdiğinden korktum; Henry Li’yle sohbet etmekten keyif aldığım için filan değil, daha ziyade konudan dolayı. Tam o sırada sanki bir yara bandını çıkaracakmış gibi gergin bir nefes aldıktan sonra, “Çok... aptalca bir şey aslında. Ve çok uzun zaman önceydi, en fazla dört veya beş yaşımıydım sanırım. Ama...” dedi.

Bekledim.

“Shunyi’deki eski evimizin bodrumunda bir oda vardı, açıkçası oda da denemez, daha çok dolap gibi bir şeydi. Penceresi yoktu, kapısı sadece dışarıdan açılıyordu. Şeyi hatırlıyorum...

orası hep soğuktu, karanlıktı, mağara gibiydi. Annem oraya temizlik malzemeleri konulsun istiyordu ama babam orayı... ders çalışma alanı olarak daha iyi kullanabileceğine karar verdi." Çenesi kasıldı. "Her gün, tam olarak sabahın beşinde, beni bir çalışma kitabı ve kalemle saatlerce orada bırakırdı."

Duraksayıp ensesini ovuşturdu. Kendini zorlayarak sahte bir kahkaha attı. "Tabii ki düşününce zannedildiği kadar korkunç değildi. En azından ilk başta. Ablam Hannah, babam işleriyle meşgulken bana atıştırmalık bir şeyler ve kitap filan getirirdi, bazen de beni yalnız bırakmamak için sadece kapının önünde otururdu... Ama sonra notları düşmeye başladı ve onu Amerika'daki bir okula gönderdiler. Sonunda o odada tek başıma saatler geçirir oldum..." Sesi her kelimesinde giderek azalıyordu, trenin tıkırtıları ve kompartımanın birinde ağlayan bebeğin sesiyle tamamen duyulmaz oldu.

Bu noktada bir şey söylemem gerektiğini biliyordum. Biliyordum işte. Ama ağzımdan çıkan tek şey, "Aman Tanrım," oldu.

"Evet." Henry hafifçe kıpırdanıp duruşunu değiştirince yüzü görüş alanımdan çıktı. Sadece boynunun solgun kıvrımını görebiliyordum. "Aynen öyle."

"Çok üzüldüm," diye fısıldadım. "Gerçekten... bunun ne kadar zor bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum..."

Bunu sadece laf olsun diye söylememiştim. Notlarıma ve genel kişiliğime bakarak herkesin tahmin ettiğinin aksine, annem ve babam bana ders çalışma konusunda hiç baskı yapmamıştı. Tam tersi bana biraz rahatlamamı, ders kitaplarını bir kenara bırakıp arada bir televizyon izlememi, daha çok dışarı çıkmamı söyleyen hep onlar olmuştu.

Ve ben beş yaşımıdayken annem benden sadece iki şey istediğini açıkça belirtmişti: iyi bir insan olmam ve mutlu olmam. Babamla ikisinin arabalarını ve eski dairelerini satmaya, bütün birikimlerini de beni Airington'a göndermek için kullanmaya karar vermelerinin –her ne kadar ilk başta bu fikre karşı çı-

kacağımı bilseler de— sebebi de buydu; beni *gaokaonun* yoğun baskısından korumak istemişlerdi.

“Artık iyiyim. Gerçekten,” dedi Henry, sert bir sesle. “Zaten onları yaşamasaydım şimdi olduğum yerde...”

“*Hayır.*” Bir anda yoğun bir öfke içimi bıçak gibi kesti: babasına, babasının ona yaptıklarına karşı öfke; bunun olmasına izin verdiği için evrene duyulan öfke; bu kadar becerikli olmasının kolay ve acısız bir çocukluğa dayandığını varsaydığım için kendime duyduğum öfke. “Bundan nefret ediyorum. İnsanların resmen insanlık dışı bir şeyi haklı göstermesinden ve sırf sonuçlar hoşlarına gidiyor diye böyle bir şeyi başarı modeli olarak kullanmasından *nefret ediyorum...*”

“Senin yaptığın şey de bu değil mi ama? Pekin Hayaleti olarak.”

“Ben...” Bocaladım; sadece bu soru değil, söylediği şeyin doğruluğu da beni hazırlıksız yakalamıştı. Midem kasıldı. “Sanırım haklısın. Ama sorun şu ki... ben başka türlü nasıl yaşanır bilmiyorum.”

Sessizce, “Ben de,” dedi.

Sonra tekrar bana döndü; aramızdaki mesafe, sadece tehlikeli birkaç santim olacak şekilde azaldı. Gözlerinin gözlerime kilitlenmesiyle göğsümde başka bir şey de yerine oturmuş gibiydi. “Yine görünür oldun.”

“Öyle mi?” dedim ama ikimiz de hareket etmedik.

Birbirimize yakın oturduğumuzu fark ettim. Fazla yakın. Ama aynı zamanda yeterince yakın değil...

Titrek bir nefes aldım. Chanel’in yurt odamıza yığıldığı açılmamış özel tasarım ayakkabı kutuları gibi pahalı bir şey kokuyordu. Fakat bunun altında başka bir koku da vardı; baharda yeni biçilmiş çimler veya güneşin ısıttığı temiz çarşaflar gibi keskin, hafif tatlımsı bir koku.

Öpüşebiliriz. Bu hain düşünce bilincimin yüzeyine doğru davetsizce süzölmeye başladı. Tabii ki böyle bir şey yapma-

yacağımızı biliyordum. Sonuçta o çok disiplinli, ben de çok inatçıydım. Ama bu ihtimal hâlâ orada, birbirimize değmediğimiz o küçücük aralıktaydı; düşüncesi yüzünde, yarı aralık dudaklarında, simsiyah ve yakıcı bakışlarında asılı duruyordu.

"Alice," dedi ve aksanı...

Ah, Tanrım, aksanı... sesi...

Bizzat kendisi.

Ve tam zekice bir şey, göğsümdeki çılgınca çırpınışa veya Henry'nin boynundaki boncuk boncuk terin dikkatimi ne kadar dağıttığına ihanet etmeyecek, yine de beni istemesini sağlayacak bir şey söylemek üzereydim ki ağır bir el pat diye omzuma vurdu. Sertçe.

Korkup bir çığlık atarak sıçradım ve geri çekilip yukarı baktım.

Üstümüzde hâlâ horlayan iş adamı uykusunda dönmüştü ve bir kolu masumca yatağından sarkıyordu.

"İyi misin?" diye sordu Henry, sesi boğulur gibi çıkmıştı; endişelendiği için değil, daha çok gülmesini bastırmaya çalıştığı içindi. Karşımdaki çocuğu öpmekten, onu öldürmek istemeye geçmem inanılmaz bir hızda gerçekleşti.

Ona öfke dolu bir bakış atıp omzumdaki acıyan yeri ovuşturdum. "Biraz daha endişelenmiş gibi görünemez miydin? Başıma da gelebilirdi. *Beyin sarsıntısı* geçirebilirdim."

"Peki, peki, üzgünüm," dedi ama dudaklarının kenarları yukarı doğru seğirmeye devam ediyordu. "Dur tekrarlayayım: Muhtemelen ölümcül olan yaran için sana biraz buz getirmemi ister misin? Veya ağrı kesici? Ya da sana masaj yapmamı?"

"Kes sesini," diye homurdandım.

Bunun üzerine bana gülümsedi ve yaşadığım sinir bozukluğuna, zonklayan omzuma rağmen rahatladım. Bir daha düşüncelerinin ve korkularının arasında sıkışıp kalmasına izin vermektense, yolculuğun geri kalanını onunla kavga ederek geçirmeyi tercih ederdim.

Uzun tren yolculuğundan dolayı uykusuz ve aç bir hâlde Suzhou'ya vardığımızda öğretmenlerin ilk yaptığı şey bizi yemeğe götürmek oldu.

Burası güneyde kaldığı için hava daha sıcak ve daha nemli, sauna gibiydi; kiralık otobüsümüz Dazhong Dianping'de³⁴ birinci sıradaki şık bir restoranın önüne park ettiğinde çoğumuz ter içinde kalmıştık. Yanımızdaki Çince konuşabilen tek öğretmen Wei Laoshi, hemen tur rehberi rolünü üstlenmişti. Ön taraftaki garsonun yanına gidip okul kimlik kartını, sonra da bizi (ön koltuklardaki bazı öğrenciler el sallayınca garson kaşlarını çatı) göstermesini renkli camların ardından izledik.

Sonra da anladığımız kadarıyla Wei Laoshi ve garson hararetli bir tartışmaya girdi; ikisi de başlarını iki yana sallayıp ellerini yelpaze gibi yüzlerine sallıyordu ve tek bir kelime bile duyamasak da mesaj gayet açıktı: Restoranda hepimize yetecek kadar masa yoktu.

Jake Nguyen arkamdaki sıradan, "Ah, sikerler," diye homurdandı. "Açlıktan ölüyorum."

"Kelimelerinize dikkat edin, Bay Nguyen," dedi Julie Walsh sertçe.

"Siktir... pardon," dedi Jake.

"*Dikkat edin dedim!*"

"Tabii, anlaşıldı, Bayan Walsh."

"Dr. Walsh olacak."

34 Çin'de kullanılan, yerel restoranları, kafeleri ve marketleri gösteren bir uygulama. -ç,n.

“Evet, neyse işte,” diye mırıldandı Jake.

Bunun üzerine birisi burnunu çekerek güldü.

Vanessa aniden yerinden kalkarak, “Okul, bize bir restoranın özel odasından rezervasyon yaptırmayı düşünememiş mi?” diye sordu. Uzun balıksırtı örgüsü yapılmış saçı neredeyse yüzüme çarpıyordu.

“Her restoranın özel odası olmuyor ki,” dedi biri, sanırım Peter Oh’tu.

“Ne?” Vanessa yüzünde gerçek bir şaşkınlık ifadesiyle hızla ona döndü. Yanakları bile pembeleşmişti. “Şaka yapıyor olmalısın.”

“Ah, bu kadar züppe olma.”

“Züppe filan değilim...”

Hemen yanımdaki Henry iç çekti. Çok yumuşak bir ses çıkarmıştı, Vanessa’nın şikâyetleri ve Jake’in küfürlerinin arasında duymak neredeyse imkânsızdı ama dalga geçmiyorum, herkes bir anda sessizleşti.

Sonra Henry, “Restoranın adı Dijunhao’ydu, değil mi?” diye sordu.

“Evet,” dedim, restoranın çift kanatlı kapısının üzerinde altın harflerle yazılmış yazıya bakarak. “Neden?”

Fakat Henry cevap vermedi, telefonla konuşuyordu. Her kimi aradıysa kusursuz Çincesiyle konuşmasını, kibarca öğle yemeği yiyip yiyemeyeceğimizi sormasını, hızlıca babasının ismini ve tanımadığımı diğer iki ismi söylemesini, restoranın yerini belirtip kapatmasını dinledim.

Birkaç dakika sonra mekânın müdürü bizzat bizi karşılamaya geldi, yüzünde o kadar büyük bir gülümseme vardı ki fiziksel olarak canı yanıyor olmalıydı.

“*Tabii ki* sizin için yerimiz var! Siz bizim onur konuğumuzsunuz,” dedi, Wei Laoshi ani değişikliği sorgularken. Müdür, garsona öyle bir bakış attı ki kız sanki hayatı buna bağılıymış gibi koşturup uzaklaştı, yanında menüler ve çantalarımızı taşımayı teklif eden beş garsonla daha geri döndü.

Şık yemek çubuğu kapları ve kırmızı örtüleri olan, yanındaki pencerelerin etkileyici göl manzarasına baktığı en iyi masalar bizim için ayarlandı, taze yasemin çayı (müdürün dediğine göre *dağlardan özenle toplanmıştı*) ve karides cipsi ikram edildi. Bu sırada öğretmenler bile sanki ışık saçıyormuş gibi ağızları açık Henry'ye bakıyordu.

Henry gelip Chanel ve benim yanımıza oturduğunda, “Bunun nasıl bir his olduğunu merak ediyorum,” diye mırıldandım.

“Pardon?” dedi Henry.

“Yok bir şey.” Çayımдан büyük bir yudum alıp sıcak sıvının dilimi kavurmasına izin verdim. “Boş ver.”

Diğerleri kadar etkilenmiş gibi durmayan Chanel –muhtemelen bu tür muamelelere kendisi de alışık olduğu için– başını aramızdan uzatıp, “Yolculuk nasıldı, Henry? İyi uyudun mu?” diye sordu.

“Evet, teşekkür ederim,” dedi Henry kibarca, yüzünde sert ve yarım yamalak bir gülümseme vardı. Henry’nin yüksek sesle güldüğü, benimle dalga geçip bana meydan okuduğu, tekrar tekrar Taylor Swift dinlediği yanına o kadar alışmıştım ki diğer herkese, hatta tanıdığı kişilere bile ne kadar mesafeli olduğunu unutup duruyordum.

“Hımm, ben de öyle düşünmüştüm,” dedi Chanel. Gözlerinde bir parıltı vardı. “Çünkü Alice bizim kompartımana dönmedi de.”

Çayım öyle bir boğazıma kaçtı ki neredeyse boğuluyordum.

“Biz öyle bir şey yapmadık... yani ben yapmadım...” O kadar yüksek sesle tükürükler saçarak konuştum ki yan masamızdaki konuşma duraksadı ve garsonlar tabakları dağıtmayı bırakıp bana baktılar. Kızarıp fısıldayarak devam ettim: “Sadece işle ilgili detayların üzerinden geçtik. *Ciddiyim.*”

Henry, kulaklarının uçları pembeleşmiş hâlde inanılmaz bir dikkatle gözlerini tabağındaki susamlı çöreğe dikerken Chanel’in tek yaptığı bana göz kırpmak oldu.

Bir süre sonra daha fazla garson gelip ellerindeki tepsilerde duran yerel ve popüler yemekleri getirdiler: üzerine yoğun bir domates sosu koyulmuş ve derin yağda kızartılmış balık, kemiklerinden kendiliğinden ayrılacak kadar yumuşacık pişirilmiş et, elmas şekli verilmiş kırmızı hurma soslu pasta, altın suyu dolu kâselerde yüzen mantılar.

Her şey ağız sulandırıcıydı ama masanın karşısındaki Julie Walsh, balığa bakıp burnunu kırıştırarak, “Bu da... nedir?” diye sordu.

Bir duraksama oldu. Görünüşe göre kimse cevap vermek istemiyordu ama sessizlik fazla uzayınca Chanel gözlerini devirip, “Sincap balığı,” dedi.

Julie’nin elleri hızla göğsüne gitti. “*Sincap mı...*”

“Gerçek sincap değil,” dedim istemeden araya girerek. “Sadece ismi öyle.”

“Ah. İyi bari,” dedi Julie ama yine de eli balığa gitmedi. Bunun yerine çantasından bir paket karışık çerez çıkarıp tabağına döktüğünde gözlerime inanamadım.

Aniden içimde bir öfke dalgası yükseldi ve geçen gün Henry’nin söylediği bir şeyde haklı olduğunu fark ettim: Öfkem daha cesur olmamı sağlıyordu.

“Affedersiniz, Dr. Walsh,” dedim sesimi biraz yükselterek. “Bu bir Çin Deneyimi gezisi değil miydi?”

Julie gözlerini kırpıştırarak bana baktı. Elindeki tuzlu bademi rujlu dudaklarına götürmek üzereydi. “Evet?”

“O zaman yerel yemekleri yemek de muhakkak deneyimin bir parçası olmalı, değil mi? Özellikle de öğretmenlerin bize örnek olması gerektiği düşünüldüğünde.” Ona itiraz etme şansı tanımadan devam ettim: “Hem siz geçen günkü toplumsal etik dersimizde, *dünya barışı ancak insanlar empati göstermeye ve yeni kültürler keşfetmeye istekli olursa mümkündür*, dememiş miydiniz?”

Badem hiç ses çıkarmadan düşüp masa örtüsünde yuvarlandı. Julie düşen bademini alamayacak kadar bana ezmek istediği bir böcekmişim gibi bakmakla meşguldü.

Daha önce bir öğretmenin sevgi veya endişe dışında bir duyguyla bana baktığını hiç hatırlamıyordum. Gerçi daha önce bir öğretmenle hiç bu şekilde konuştuğumu da hatırlamıyordum.

Hemen sonra yan masadaki Bay Murphy ayağa kalktı ve herkesin dikkatini çekmek için ellerini iki kez çırpıp ortamdaki gerginliği yok etti ve Julie'yi cevap verme mecburiyetinden azat etmiş oldu.

"Dinleyin bakalım çocuklar," dedi, etkinlik sunucusu sesini kullanarak. "Öğleden sonrası için planımız çok yoğun olduğundan ve Güz Ejderi Otel'i'ne akşamın ilerleyen saatlerine kadar gitmeyeceğimizden biraz zahmetten kurtulup otel odası numaralarınızı ve kartlarınızı şimdi vermeye karar verdik. Tamam mı?" Sanki gerçekten bir sahnenin karşısında oturuyormuşuz gibi hepimize ayrı ayrı baktı. "Sekiz saat boyunca kaybetmeyeceğinize güvenebilir miyim?"

Karşılık olarak aldığı tek şey birkaç donuk baş sallama oldu ama belli ki onun için yeterliydi.

"Harika." Tarih sınavı sorularını çaldığım dosyaya çok benzeyen kırıkmış bir dosya çıkardı. Baş gösteren suçluluk duygumu hızlıca bastırdım. "Teker teker isimlerinizi okuyacağım, düzgün bir şekilde siz veya oda arkadaşınız gelsin... Bir bakalım... Scott An."

Bay Murphy'nin "düzgün bir şekilde" anlayışıyla bizim bu ifadeyi yorumlayışımız arasında bariz bir uyuşmazlık vardı çünkü kısa süre içinde herkes ayağa kalkmış öne geçmek için birbirini itiyordu.

"Düzgün bir şekilde!" diye bağırdı Bay Murphy, sandalye gıcırıtlarının ve aynı anda konuşan sayısız sesin arasından. "*Düzgün bir şekilde dedim!*"

Kargaşanın ortasında sıkışa sıkışa ilerleyip elindeki kâğıdı görebileceğim kadar Bay Murphy'ye yaklaşabildim. Onlarca isim sıra sıra yazılmıştı. Ama aradığım isim kendiminki değildi.

PETER OH VE KEVIN NGUYEN: 902 NUMARALI ODA.

Oda numarasını hafızama kazıdım. Her şey sorunsuz ilerlese bu gece gideceğim oda burasıydı.

Hepimiz yerlerimize dönüp tabaklarımızı sıyırınca Wei Laoshi idareyi devralıp bizi tekrar otobüse bindirdi. Sanırım turist rehberi rolünü gerçekten benimsemeye başlamıştı çünkü kırmızı bir balıkçı şapkası takmıştı ve üzerinde okulun logosu olan küçük bir bayrağı başının üstünde sallayıp içten bir coşkuyla, “Şimdi... biraz gezintiye kimler hazır bakalım?” diye sordu.

• • •

Suzhou'nun eski bölgeleri çok güzeldi.

Dış dünyadan gizli ve güvende tutulmuş büyümlü bir sır gibiydi. Yumuşak, süt beyazı bir sis dolambaçlı su yollarına, kalabalık ve kıvrımlı sokaklara, rengi solmuş beyaz evlere yayılıyor, yerle gök arasındaki çizgiyi bulanıklaştırıyordu. Nehir kıyılarında çamaşırlarının suyunu sıkan kadınlar, bulanık yeşil kanallardan balık dolu ağlar çeken derisi kösele gibi olmuş adamlar, omuzlarına attıkları yağlı kâğıttan güzel şemsiyelerle söğütlerin altında poz verip fotoğraf çektiren üniversiteli kızlar vardı.

Otobüsten indiğimizde, “Ah... ah, tıpkı Venedik'in Çin versiyonu gibi!” dedi Julie Walsh şaşkınlıkla, ayakkabılarının yüksek topukları yüzyıllık kaldırımlarda takırdıyordu.

Ama burası bana hiç de Venedik gibi gelmemişti. Dünyanın başka hiçbir yerine benzemiyordu.

Wei Laoshi'nin önderliğinde kanal boyunca yürümeye başladık. Kendisi arada sırada durup bir şeyleri –ciddi görüntümlü bir devlet insanının heykeli, eğimli bir han, suyun üstünde süzülen bir kayık– gösteriyor, rastgele bilgiler veriyor, İmparator Qianlong'ın bir keresinde on gün Suzhou'da kaldığını ve buradan ayrılmak istemediğini anlatıyordu; imparatorun şiirinden birkaç dize alıntı bile yaptı.

Qianlong'un şiirinin harika olduğundan emindim ama tek anladığım bir kuşla, bir dağla ve kanla... hayır, hayır, karla ilgili bir şey olduğuydu.

“Bir dakika, Wei Laoshi,” dedi Chanel. “Unutup duruyorum da... hangisi Qianlong, hangisi Qin Shihuang'dı? Mesela hangisi şu âlimleri canlı canlı gömen herifti?”

Wei Laoshi pat diye durup resmen, *Seni kültürsüz domuz*, diyen bir bakışla Chanel'e döndü.

“Ne?” dedi Chanel savunmacı bir tavırla. “Daha önce Avustralya'da okula gidiyordum. Orada Çin tarihi öğretmiyorlar sonuçta.”

Wei Laoshi sadece iç çekti ve gözlerini, sanki İmparator Qianlong'un ruhundan özür diliyormuş gibi gökyüzüne dikti.

Trafik yoğunluğu sağ olsun, otobüs yolculuğu öğretmenlerimizin tahmin ettiğinden iki kat daha uzun sürdü ve bir süre sonra herkes tekrar acıktı. Sonuç olarak Wei Laoshi'nin turu kısa kesildi ve başka bir acı çeken bakış atarak kâğıt şemsiyelerin tarihi hakkındaki konuşmasını yarım bırakıp hepimizi gece pazarına götürdü.

Pazar capcanlıydı, burada her şey daha hareketli, daha neşeli gibiydi.

Çocuklar dik merdivenlerde birbirlerini kovalıyor, kanalın kıyısına iyice yaklaşmış duruyor, tüm bunların tehlikesi ve heyecanı ile âdeta flört ediyorlardı, bu sırada ebeveynleri de dikkatli olmaları için arkalarından bağırtıyordu. Kadının birinin devasa bir tavanın kapağını açmasıyla kısıp ateşte pişmiş etlerin

ve kızarmış çöreklerin bembeyaz buharı tüttü. Neon ışıkları bitmek bilmeyen yemek vitrinlerini aydınlatıyordu. Yemeklerin bazısı bambu sepetlere, bazısı da derin, sosla dolu tepsilere dizilmişti: ızgara kuzu eti ve bıldırcın yumurtası şişleri, tatlı fasulye sosuyla doldurulmuş yeşil ve sakız gibi pirinç kekleri, üzerine kırmızı harfler işlenmiş pul pul ay çörekleri. Hemen altlarında küçük indirim etiketleri ve WeChat ödemesi kullananlar için QR kodları vardı.

"Pe-ter, ne yapıyorsun sen?"

Wei Laoshi'nin sesi satıcıların bağırışlarını ve uzaklarda çekilen küreklerin çıkardığı şırıltıyı bastırıyordu.

Hızla dönüp baktım.

En az yetmiş yaşındaki bir dilenci Peter Oh'a yapışmış, kırışıqlarla dolu elleriyle Peter'in yeni Supreme kapüşonlusunu kavramıştı. Peter'in silkelenip kadından uzaklaşmasını bekledim—babam beni hep bazı dilencilerin aslında dolandırıcı olduğu, paçavralarının altında iPhone sakladıkları konusunda uyarırdı—ama o, beni şaşırtarak yüz yuanlık bir banknot çıkarıp uzattı. Yüz ifadesine dikkat kesildim; gözlerinde alaycılıktan veya kötü niyetten eser yoktu, sadece samimiyet vardı. Hatta bir parça utangaçlık bile görüyordum.

O da gördüğü manzaraya inanamıyor olacak ki yaşlı kadının gözleri kocaman oldu. Bu durum kalbimi sızlatmadı diyemem. Fakat kadın parayı alamadan Wei Laoshi aralarına girip Peter'in bölük pörçük itirazlarına kulak asmadı ve onu kolundan tutup sürükledi.

"Bu kadar saf olma," diye çıkıştı Wei Laoshi, pembe banknotu kapıp sertçe Peter'in cebine soktu.

"Saflık değil bu," dedi Vanessa, aniden ileri atılıp adımlarını Peter'inkilere uydurdu. Bu kız bir şekilde her yerde olmayı başarıyordu. Ya da belki şu resim skandalından sonra ben ona her zamankinden çok dikkat ediyordum. *"Sadece kibarlık ediyordu. Değil mi, Peter?"*

Konuşmalarının geri kalanını dinlemek için orada durmadım. Duymak *istemiyordum*; Peter'in yabancılara güvenen ve ihtiyaç sahiplerine para veren iyi çocuk olduğunu düşünmeye başlamak istemiyordum. Bu gece için o sadece bir hedefti, başka bir şey değil.

Kalbim yumuşayamazdı.

Küçük bir köprünün yanında yavaşlayan Henry, "İyi misin?" diye sordu. O an, ben Peter ve Wei Laoshi'yi izlerken Henry'nin de beni izlediğini fark ettim.

"Tabii," dedim. Gülümsemeye çalıştım. "Sanırım yani... Sadece bu iş bir an önce bitsin istiyorum, anladın mı?"

Detay vermeme gerek yoktu, zaten o da başını onaylar anlamda sallıyordu.

Wei Laoshi herkesten durmasını istedi, bize etrafra dolanıp atıştırmalık bir şeyler almakta özgür olduğumuzu ama iki saat sonra burada buluşacağımızı, dakik olmamızı ve bu süreçte kaçırılmamamızı söyledi. Herkes buna gülse de benim boğazım düğümlendi, nasıl yutkunulduğunu hatırlayabilmem için üç deneme yapmam gerekti.

Kalabalık dağılırken Henry'yle ben köprüye yakın bir yerde durduk ve bir süre sonra oturabileceğimiz eski bir bank bulduk. İlk başta sessizce oturup öylece kanalları ve kalabalık sokakları izledik. Sonra Henry yavaşça bana yaklaştı, sadece bir santim kadar yaklaşmıştı, hatta belki o kadar bile yoktu ama yine de bu her şeyi bambaşka bir boyuta taşıdı; sessizlik değişti, elektriklenmeyle çatırdadı ve âdeta doldurulmayı talep etti. Henry'nin kirpikleri biraz daha aşağı yöneldi. Bakışları dudaklarıma kaydı...

Panikledim ve aklıma ilk gelen şeyi söyleyiverdim: "Baban."

Geri çekilip kaşlarını çattı. "Pardon?"

"Baban," diye tekrarladım yavaşça. Geri almak için çok geçti. "Şey.., hikâyeni bitirememiştin de. Trendeyken. Onunla ilişkiniz nasıl gitti?"

Her ne kadar bunları söyleyen ben olsam da kendimi tekmelemek istedim. Nasıl bir insan potansiyel romantik bir ânı, çocukluk travmalarını hatırlatarak mahvederdi ki?

Ama Henry alınmış gibi değil de şaşırılmış gibi duruyordu. “Gerçekten bilmek istiyor musun?”

“Evet,” dedim ve her ne kadar bu gece onunla konuşmak istediğim şey bu olmasa da ciddiydim.

Hemen cevap vermedi. Bakışları köprünün altından süzülerek geçen bir sandalı izledi; sandalda dört kişilik bir aile vardı ve en küçük çocuk, ufak bir dalgayla her sallandıklarında çığlık atıyordu. Sonra Henry iç çekti ve şöyle dedi: “Beş yaşlarımdayken durumların nasıl olduğunu anlattım zaten. Ama on yaşıma girdikten kısa bir süre sonra, başka bir uzun çalışma seansı sırasında, ben şey oldum...” Sanki yabancı dilde bir kelime düşünüyormuş gibi başını salladı. “Neydi o ifade? Hani duyguların rasyonel düşünceyi ve tüm görü kurallarını alt eder ya?”

“Patlama mı yaşadın?” diye sordum, Henry’nin öyle bir şey yaptığını hayal etmeye çalışarak. “Kayışı koparmak? Balataları sıyırmak? Bunları mı arıyorsun?”

Nabzımı aniden yükselten küçük, utangaç bir gülümsemeyle baktı bana. “Şey, evet. O etkide bir şey. Babam şok oldu tabii ama sonunda özür diledi. Bir daha asla bu kadar... aşırı önlemlere başvurmayaacağına söz verdi.” Yüzleri ay ışığında parlayan ve gülüşen sandaldaki aileye tekrar baktı. “Ve gerçekten böyle bir şey yapmadı da.”

“Vay be.” Başımı iki yana salladım. “Öylece bitti mi yani?”

“Muhtemelen yöntemi okulda bu kadar başarılı olmamı ve şirket yönetimine ilgi duymamı sağladı. Ama bence etkili ebeveynliğin daha farklı yolları olduğunu bilmiyordu sadece. Kendi babası ders çalışması konusunda daha da katıymış ve Harvard’a gittiğinde, SYS’yi kurduğunda ve başarılı olduğunda...”

“Sonuçlar sürecin doğruluğunu onaylıyor gibi gelmiş,” diyerek cümlesini onun yerine bitirdim, trendeki konuşmamızı hatırlamıştım.

“Aynen öyle.”

Henry gözlerini ovuşturdu ve bir an için ağladığını düşündüm. Fakat sonra ellerini tekrar kucağına bıraktığında etrafımızdaki dükkânlardan vuran fener ışıkları yüz hatlarını keskin bir şekilde ortaya çıkardı ve gerçeği o zaman fark ettim; o kadar basitti ki neredeyse gülecektim... sadece *yorulmuştu*.

Chanel ona iyi uyuyup uyumadığını sorduğunda yalan söylemişti. Trende ikimiz de hiç uyumamış, planlarımızı bitirip yedek planlar yapmıştık ve sonra ikimizden birinin –hangimiz olduğunu hatırlamıyorum– dikkati dağılmış, biz de sadece... sohbet etmiştik. Okul hakkında, Henry’nin İngiltere’de geçirdiği kısa süre hakkında, ablasının çocukluklarında uydurduğu oyunlar hakkında, ne zaman hastalansa annesinin ona yaptığı Şangay yemekleri hakkında. Aynı anda hem her şeyden hem de hiçbir şeyden konuşmuş, gülüşmüştük ve pek de uygun olmayan düşünceler ben engel olamadan dudaklarımdan dökülürmüştü. İkimizin de gecenin böyle geçmesini beklediğini zannetmiyordum.

“Artık uyuyabilirsin bu arada,” dedim.

“Ne?” Kaşları şaşkınlıkla birbirine yaklaştı ve çenesini öne uzattı; daha önceleri kibirten yaptığını zannettiğim ama bir süre sonra kafa karışıklığını gizlemek için olduğunu fark ettiğim hareketiydi bu.

“Yani... biraz dinlenmelisin,” dedim. “Yorgunluğun her hâlden belli ve otele kim bilir ne zaman uyuyabileceğiz?” *Tabii biraz olsun uyuyabileceğimiz bile şüpheli*, diye içimden ekledim, bir suçluluk duygusuyla sarsılarak.

Henry bir süre yüzümü inceleyip gözlerini kıstı. “Çok nazik davranıyorsun,” dedi sonunda. “Biraz şüpheli bir durum.”

"Mantıklı davranıyorum. Bu geceki iş için tetikte ve uyanık olmama ihtiyacım var."

Yine de tereddütlü bir hâli vardı. "Bunun uyurken hoş olmayan fotoğraflarımı çekip bana onlarla şantaj yapma planı olmadığından emin misin?"

"Böyle bir şey yapmak isteseydim," dedim, "görünmez olduğumda odana girip istediğim kadar fotoğrafını çekerdim."

"Çok rahatlatıcı oldu."

Ama yine de gözlerini kapattı. Gelgelelim başı o kadar rahatsız bir pozisyonda duruyordu ki omzumu yastık olarak kullanabileceğini söyledim. Sadece birkaç dakika içinde nefes alıp verışı yavaşladı, bedenindeki kaslar gevşedi.

Gülümseyip yukarı baktım. Koyu, ıslak pembe ve parıltıya mavi çizgiler suluboya gibi gökyüzünden dökülüyor, uçan fenerler hayaletler gibi nazikçe ufkun üzerinde yükseliyordu. Yumuşak bir esinti tenimi okşuyor, arkadaki tezgâhlardan kasımpatı ve taze hamur işi kokularını taşıyordu.

Bir de Henry vardı.

Başını omzuma yaslanmış, saçının yumuşak bukleleri yanağına değen, uyurken yüz hatları yumuşamış ve savunmasız Henry. Ve bu âna dair her şey o kadar hoş, bütün güzelliğiyle o kadar kırılgandı ki neredeyse tutmaya korkuyordum. Büyünün bozulmasından korkuyordum.

Birini kaçırma işi olmasaydı, diye düşündüm, bugün mükemmel bir gün olabilirdi.

Saat 22.30'da oteldeydik.

22.48 olduğunda tüm valizlerimi açıp boşaltmıştım ve Chanel'e Henry'nin odasına gideceğimi söyledim. Bana göz kırpıp korunma yöntemleriyle ilgili pek de üstü kapalı olmayan bir şeyler söyledi. Neye istiyorsa ona inanmasına izin verdim; hem en kötü senaryo gerçekleşirse en azından elimde düzgün bir mazeret olurdu.

Saat 23.00'te hem yirminci hem de dokuzuncu katı gezmiş, herhangi bir gizli kamera var mı diye merdivenleri iki kez kontrol etmiş ve bir yerden diğerine ulaşmanın tam olarak ne kadar sürdüğünü hesaplamıştım.

23.15'te Henry'nin odasını buldum. Hâlâ görünmez olmadığımдан etrafta kimsenin olmadığına emin olunca içeriye girdim.

23.21'de de resmen paniklemeğe başladım.

Olmadığımı bilsem de Henry'nin önünde volta atarken, "Görünmez olmadım mı hâlâ?" diye sordum. Görünmezliğin habercisi o soğuk dalgası henüz vurmamıştı, aksine çok sıcaklamıştım; tenim alev alevdi, oda havasızdı ve devasa genişliğine rağmen beni boğuyordu.

"Kesinlikle olmadın," dedi Henry, yatağın yanındaki lüks kanepede bacak bacak üstüne atmıştı, o kadar rahat davranıyordu ki çığlık atmak istedim. Böyle bir durumda nasıl bu kadar *sakin* kalmayı başarabiliyordu ki?

"Peki ya şimdi?"

"Hayır."

"Şimdi?"

“Hayır.”

“Peki ya...”

“Bütün gece devam mı edeceksin böyle?” diye sözümü kesti tek kaşını kaldırarak.

“İyi de başka ne yapacağız sanki?” diye çıkıştım. “Netflix izleyip takılacak mıyız?”

İki kaşı da havalandı.

Bunun üzerine benim de yüzüm daha beter yanmaya başladı. Tereddütle ekledim: “Yani takılmak derken sadece Netflix izlemeyi kastettim.”

“Tabii.”

Konuşmamız sona erince bir süreliğine odaya sessizlik hâkim oldu; halı kaplı zeminde delicesine hareket eden ayaklarımın sesini ve mini buzdolabından gelen alçak, ısrarcı uğultuyu saymazsak tabii.

“Pekâlâ, yeter bu kadar.” Ellerimi zonklayan şakaklarıma bastırdım. Gece pazarından ayrıldığımızdan beri stres kaynaklı üçüncü baş ağrımı yaşıyordum. “Bir felaket yaşanacakmış gibi hissediyorum ve kafamı dağıtacak bir yol geliyorsa aklına hiç durma lütfen. Oyalanmamı sağla.”

Henry sanki bunu bir meydan okuma gibi almıştı. Dimdik oturdu, simsiyah gözleri dalgındı. “Aslında bir süredir sormak istediğim bir şey var...”

“Hayır, dokuzuncu sınıfta bilim projeni sabote eden ben değilim,” dedi aniden. “Gerçi dürüst olmak gerekirse bir süre bunu yapmayı düşünmüştüm ama sadece bizzat Jack Ma’dan tavsiyeler aldığın konusunda böbürlendiğin için.”

“Bu... soracağım şeyle uzaktan yakından alakalı değil ama bilmem iyi oldu,” dedi Henry. Boğazını temizledi. “Esas öğrenmek istediğim, benden neden bu kadar nefret ettiğin.”

Şaşkınlıkla gözlerimi kırptırdım.

“Bilgin olsun,” diye başladım yavaşça, zihnim düzgün bir cevap bulmak için çırpınıyordu. “Senden artık nefret etmiyorum.”

Gülümsemesi o kadar hızlı bir şekilde belirip kayboldu ki az kalsın kaçırıyordum. Ama sorusunu devam ettirdi. “Ama önceden ediyordun.”

Başımı onaylar anlamda sallayıp iç çektim. “Sekizinci sınıfta ikimizin de girdiği Akademi Kupası yarışmasını hatırlıyor musun? Kupayı bütün okulun önünde göstermişlerdi hani?”

“Belli belirsiz.”

“Açıkçası ben gayet net hatırlıyorum.” Sıcak oditoryum ışıklarının göz kapaklarıma yaptığı baskı, herkesin bakışlarının üzerimde olmasının yarattığı ağırlık, son sorumda işleri berbat edince kulaklarımda başlayan uğultu. Kendi sorusuna cevap verirken Henry’nin yüzündeki o zafer dolu ifade; kazanmaya yazgılı birinin bakışı. “Son turda sana kaybettiğimde... Sen gidip ödülünü ve tüm öğretmenlerin övgüsünü alırken ben hızlıca sahneden uzaklaştığımda... koşarak odama gittim ve bir anda... *hıçkırıklara boğuldum*. Hatta o gün hiçbir şey yemedim, kendime o kadar kızgındım ki...”

Güçlkle yutkundum. O günün hatırası hâlâ boğazımda bir utanç düğümü yaratıyordu.

“Ve kulağa çok saçma geldiğini biliyorum çünkü öyle; yani dürüst olalım, *sekizinci sınıftı* sonuçta ve çekişme zorlayıcı bile değildi. Ama beş yuanlık para ödülü vardı ve ben aylarca buna hazırlanmıştım. Sahneye çıkmadan önce senin bu yarışmaya son anda bir hevesle katıldığını, yarışma için çalışmaktan çok daha önemli işlerin olduğunu filan söylediğini duydum ve... bilmiyorum işte. Senin için her şey hep çok *kolaydı*.” Gergin bir nefes aldım. “Senin yanında olmak kendimi berbat hissetmeme sebep oluyordu. Kendimden nefret etmeme sebep oluyordu ve zamanla... sanırım o nefret o kadar büyüdü ki sonunda...”

“Bana yöneldi,” diye bitirdi Henry, gergin bir sesle. “Öyle mi?”

“Ama artık öyle hissetmiyorum,” dedim, bunu açıkça belirtmeye yönelik anlayamadığım, yoğun bir ihtiyaç duyuyordum. “Gerçekten. Yemin ederim ki.”

Yüzünde tam olarak anlayamadığım bir duygu ifadesi belirdi. Sonra elini uzattı, parmakları bileğimin çevresinde sıcacık bir daire oluşturdu ve yürümeyi bıraktım. Her şeyi bıraktım. “O zaman söyle bana,” dedi çok sessiz bir şekilde. “Şimdi bana karşı tam olarak ne hissediyorsun?”

“Ben...” Kafa karışıklığı dilimi dolandırıp nabzımı hızlandırdı. Belli belirsiz bir şekilde şöyle düşündüm: *Dikkat dağıtma konusunda gerçekten çok iyi.* “Bu neden önemli ki?”

“Gerçekten bilmiyor musun?”

Ona bakakaldım. Bir şeyler olduğunu anlıyordum ama tıpkı yüz ifadesi gibi neler olduğunu çözmek benim için imkânsızdı. “Neyi... neyi bilmiyor muyum?”

Bileğimi bırakıp bir elini saçından geçirdi. “Tanrım,” dedi hafifçe gülererek. Başını iki yana salladı. “Tanıdığım en zeki insanlardan birisin ama bazen gerçekten çok dikkatsiz olabiliyorsun.”

Belki bana attığı aynı anda hem canımı yakan hem de nazik bakışı yüzünden, belki o tuhaf yarı iltifatı yüzünden ya da belki bunca zamandır kaçırdığım her küçük, ince an yüzündendi ama şimdi adrenalın dolu bir netlikle aniden her şeyi anlamıştım...

“Ah,” dedim nefes alarak.

Ah. Vay canına.

Haliya oturuverdim, anladığım şey başımı döndürmüştü.

Birkaç dakikalık saf, katıksız sessizlikten sonra Henry’nin keskin bakışları ve sıktığı çenesiyle beni izlediğini, bir şey söylememi beklediğini fark ettim. Sanırım onu daha önce hiç bu kadar gergin görmemiştim.

“İyi,” diyebildim sonunda. “İyi bir şey bu. Benim için de yani.”

Saçma sapan sözcüklerimden herhangi bir şey anlamasını beklemiyordum ama anladı.

Hareket edince dizlerimiz birbirine değecek kadar yaklaştı ve hiç düşünmeden, “Şimdi beni öpecek misin?” diye sordum.

Bana doğru eğildi ve loş otel ışıklarında bile gözlerindeki o sessiz kahkahayı seçebiliyordum. “Niyetim o değildi.” Bir an için muzip bir tavırla duraksadı. “Neden ki? Öpmemi mi isterdin?”

“Ne? Ha-hayır, tabii ki hayır,” diye kekeledim, aniden uzaklaşarak. Sonra da çenemi kapalı tutmayı beceremediğimden, “Sadece... bilirsin işte, filmlerde böyle bir sahne olduğunda... böyle ışıklar olunca...” diye saçmaladım.

Kapıya sertçe vuruldu.

İkimiz de donakaldık.

Ruh hâlimin, çiftlik hayvanlarıyla ilgili izlediğiniz duygusal, aile dostu filmin neşeli bir McDonald’s reklamıyla bölünmesi gibi aniden değişmesi beni neredeyse afallattı.

Kapıya bir kez daha vuruldu. Bu seferki ilkinden daha gürültülüydü.

Beynimin mantıksız ve çoktan dehşete düşmüş kısmı bir şekilde polisin bizi bulduğuna, az sonra bizi tutuklayacaklarına, her şeyin bittiğine, hayatımın mahvolduğuna ikna olmuş durumdaydı...

Ama sonra bir kızın kıkır kıkır güldüğünü duydum. Başka biri de tam olarak duyamadığım bir şeyler fısıldadı ve kıkırdama boğuk bir kahkahaya dönüştü.

Henry’yle sessizce ve hızlıca bakiştık; çenesinin sert duruşuna bakılırsa ikimiz de aynı sonuca varmıştık. Odanın ışıkları açıktı, hâliyle içeride değilmiş gibi davranması bir işe yaşamazdı.

“Kim o?” diye seslendi Henry.

“Bil bakalım kim!” Ses bariz bir şekilde Rainie’ye aitti.

Henry yavaş, temkinli adımlarla kapıya yaklaştı, vahşi doğada bir hayvanla karşılaşmış gibi ellerini kaldırmıştı. “Şey... Rainie? Ne yapıyorsun burada?”

“Seni görmeye geldim tabii ki,” dedi Rainie. Tam o sırada başka biri bağırdı:

“En iyi sũit oda seninkiymiş diye duyduk, dostum! İçeri al bizi, bakmak istiyoruz!”

Bu gidişle bütün oteli ayağa dikeceklerdi.

Ve her şeyi daha da kötöleştirecek en az iki kişi daha – Tanrım, kapının önünde *kaç kişi* vardı böyle?– tezahürat eder gibi bağırırmaya başladı: “İçeri al! İçeri al! İçeri al!”

Henry *yapabileceğimiz hiçbir şey yok* der gibi bir bakış attı. Ben de mideme oturan taşa rağmen, başımı onaylar anlamda salladım.

“Pekâlâ... sessiz olun ama,” dedi Henry kapıyı açarken. Pat diye Rainie Lam, Bobby Yu, Vanessa Liu ve Mina Huang itişe kakışa ve gülüşerek odaya doluştu, beraberlerinde de güçlü bir alkol kokusu getirdiler.

“Harika,” diye mırıldandı Henry.

Gelgelelim sarhoş olmalarına rağmen, dört istenmeyen misafirimiz benim orada olduğumu fark edince durup gözlerini diktiler. Vanessa neredeyse elindeki yarısı boş Jack Daniel’s şişesini düşürecekti. Bobby’nin ağzı öyle bir açılmıştı ki çenesinin ağrıyıp ağrımadığını sormak istedim.

Rainie’nin resmen nefesi kesilmişti. “Alice?”

“Selam,” dedim.

• • •

Dördü de ilk baştaki şoklarını atlatıp Henry’yle benim gizli bir ilişki yaşadığımıza dair şüphelerini dile getirdikten sonra, rahatlarına bakıp mürdüm eriği rengi kanepeye ve battal boy yatağa yayıldılar. Görünüşe göre kısa zaman içinde odalarına dönmek gibi bir planları yoktu.

Kusmak istiyordum.

Çığlık atıp hepsini iterek odadan çıkarmak istiyordum.

Fakat bunun yerine Vanessa mini buzdolabını karıştırıp bir paket Pringles çıkarırken, Rainie bir hoparlör çıkarıp annesinin en sevilen şarkılarından birini çalarken ve sanki karaoke barındaymışız gibi sallana sallana şarkıya eşlik ederken, Bobby Yu da halının üzerinde sınav çekerken gülümseyip durdum.

Gülümsemem yüzümde donmuş vaziyette duruyordu. Sadece gözlerim hareket ediyor, penceredeki yansımamı ve saati kontrol ediyordu. Henry'nin yatağının yanındaki neon ışıklı saat 23.59'u gösteriyordu.

Ve ben hâlâ görünmez olmamıştım.

Bir noktada Rainie şarkı söylemekten yorulup müziğin sesini kısıtı ve Julie Walsh hakkında söylenmeye başladı. Herkes, normalde pek konuşmayan Mina bile hevesle ona katıldı ve Rainie, Julie'nin öyle iyi bir taklidini yaptı ki Vanessa yere düştü, gözleri gülmekten yaşarmıştı. Sonra bu gezinin sonunda kimlerin ilişki yaşayacağı, Jake Nguyen'in tam bir göt olduğu ("Eskiden ondan hoşlandığıma inanamıyorum," diye inledi Rainie, Bobby de kızların zevksiz olduğundan dem vurdu, Mina ise hâlden anlar bir tavırla Rainie'nin omzuna hafif hafif vurdu) ve Henry'nin sarhoş hâlinin nasıl olacağı hakkında konuşuldu.

"Hayal etmesi çok komik," dedi Rainie kıkır kıkır gülererek. Bunca zamandır odanın köşesinde gergin bir şekilde benimle yan yana duran Henry'yi parmağıyla işaret etti. "Çünkü sen çok... çok... neydi o kelime ya?"

"Mesafeli?" diye öneride bulundu Vanessa.

"Sakin mi?" diye sordu Mina.

"Seksi?" dedi Bobby ve hepimiz dönüp ona bakakaldık. "Ne var ya?" dedi kaşlarını çatarak. "Herif objektif olarak yakışıklı yani. Sırf dile getirdim diye yargılamayın."

Ama Rainie'nin karar kıldığı sözcük *mükemmel* oldu.

"Tanrım, çok mükemmelsin," dedi hıçkırarak. Sonra, beni şaşırtan bir şekilde, bakışları bana döndü. "Sen de öyle, Alice."

İkiniz de. Kral Henry ve Bilgi Makinesi. Mükemmel örnek öğrencilerimiz.”

Kendimi onlara eşlik edip gülmeye zorladım ama her şey çok yanlış geliyordu. Yapılan iltifat asit gibi yaktı içimi.

Airington’ın iki örnek öğrencisinin bu gece ne yapacağını bilseydiniz...

Fakat paniğin, bütün o suçluluğun altında göğsümü sıkıştıran başka bir duygu vardı. Kızgınlık. Çünkü okul taksitleri, Pekin Hayaleti ve beni bekleyen o korkunç görev olmasaydı, bu gece... her şey olabilirdi.

Arkadaşlarımın saçma dedikodularına eşlik edebilir, Rainie’yle gülüşebilir ve belki de Henry’nin yanına oturacak cesareti bulabilir, kaldığımız yerden devam edebilir, parmaklarımı onunkilere dolayabilirdim. Güzel bir şehrin şık bir otelinde sınıf arkadaşları ve potansiyel yeni arkadaşlarıyla –beş para etmez bir erkeğe kendini fazla açan Rainie’yle, ebeveyni kötü bir boşanmanın ardından son zamanlarda tekrar bir araya gelen ve her şeyi yoluna koymaya çalışan Mina’yla, üç yıl önce ablası evden kaçan ama şimdi ona bakınca böyle bir şeyi kesinlikle anlayamayacağınız Bobby’yle– oturan sersem bir genç olabilirdim.

Bu insanlarla gerçekten *mutlu* olabilirdim, kaygısız olabilirdim, her iki saniyede bir lanet olasıca saati kontrol etmez ve tuhaf bir soğuk dalgasının bedenimi kaplamasını beklemezdim.

İki gerçeklik arasında, neler olacağı ve her şey çok farklı olsaydı neler olabileceği arasındaki bariz farkı düşünmek neredeyse başımı döndürüyordu. Ama işte böyle bir farkı da para yaratıyordu.

Ben dikkatimi yeniden sohbete verdiğimde Pekin Hayaleti konuşuluyordu.

“...acaba arkasında kim var?” diye sordu Vanessa. Sonra afallamış yüz ifademi yanlış yorumlayarak sinirli bir şekilde, “Ah, hadi ama Alice, sanki uygulamayı duymamışsın gibi yapma,” dedi.

"Pekin Hayaleti'ni duydum," dedim, kelimelerimi dikkatle seçerek. Kalbim o kadar güçlü atıyordu ki sesini duysalar şaşır-mazdım. "Ama arkasında kim olduğunu bilmiyorum."

Vanessa'nın gözlerini devirerek, "E tabii ki," demesiyle içim rahatladı. "Kimse bilmiyor. Gerçi konuşulan bir sürü teori var."

Bobby başını sallayıp yüzünü buruşturdu, sanki hareket ettirmek başını ağrıtmıştı. "Bazıları uygulamayı kolay para kazanmak isteyen bir üst düzey hükümet ajanının yaptığı düşünüyor. Aslında mantıklı da yani, onların böyle bir şey için uygun bağlantıları ve teknolojileri oluyor."

"Bobby," dedi Rainie, çok saf bir çocukla konuşan bir yetişkin edasıyla. "Üst düzey hükümet ajanlarının hızlıca zengin olmak için yasadışı okul uygulamalarına ihtiyacı olmaz. Rüşvet diye bir şey var."

"Sence kim o zaman?" diye sordu Bobby.

"Bilmem," dedi Rainie, Vanessa'nın elinden viski şişesini kapıp kahverengi sıvının kalanını tek seferde kafasına dikti. Sonra elinin tersiyle ağzını sertçe sildi. "Ama her kimse... kesinlikle bir kahraman."

Kahraman.

O kadar insanın içinde Rainie Lam'den aldığım yeni bir iltifattı bu ama sözcük sadece canımı sıktı. Onunla göz göze gelemedim.

"Ben yapacağım şu işi," dedi Vanessa bir anda, şaşırtıcı bir dengeyle ayağa fırladı. Aralarında en çok o içmişti ama en ayık da o gibi duruyordu; mesela Bobby, oda servisi menüsünü başının üstünde dengede tutmaya çalışıyordu.

"Ne yapacaksın?" diye sordu Mina.

"İtiraf edeceğim," dedi Vanessa, belki de düşündüğümünden daha sarhoştuk çünkü ne demek istediğine dair hiçbir fikrim yoktu.

EĞER BENİ GÖREBİLSEYDİNİZ

Rainie'nin vardı ama. "Bırakın gitsin," dedi bize. Vanessa sendeleyerek kapıya gidip kapı kolunu iki kez çevirmeye çalıştı. "Çok uzun zamandır deli gibi hoşlandığı bir çocuk var da."

Bobby gözleri irileşmiş bir şekilde dönüp bakınca başının üstündeki menü gürültüyle yere düştü. "Kim?"

Fakat cevabı duyamadım. Omurgamdan bir serinlik yayılmaya başlamıştı ve Bobby'nin hükümet ajanı teorisini tam karşısında haklı çıkarmamak için ayağa fırladım, Vanessa'yı kontrol etmekle ilgili bir şeyler geveleyip koşarak odadan çıktım.

Peter'in kapısını bir kez tıklatıp düzensiz nefesimi dengeye sokmaya çalıştım.

Asansöre binmek çok riskli olduğundan –o şeylerde her zaman güvenlik kamerası olurdu ve birisiyle aynı anda binersen düğmelerden birinin ışığının kendi kendine yanmasını açıklamak imkânsız olurdu– merdivenleri koşarak çıkmıştım. Tişörtüm terden sırtıma yapışmıştı ama bunun fiziksel efordan mı yoksa midemdeki endişe düğümünden mi kaynaklandığına karar vermek zordu.

Bir ömür sürmüş gibi gelen bekleyişin ardından kilidin tıkırtısını duydum ve kapı açıldı.

Jake Nguyen koridordaki ışıklarla karşılaşınca gözlerini kısıtı, saçı darmadağmıktı, beyaz otel bornozunu filmlerdeki kötü adamların pelerini gibi omuzlarına atmıştı. Hemen ardındaki oda karanlık, perdeler de çekiliydi. Pencere kenarındaki tek kişilik boş yatağın yanında uyuyan Peter Oh'u seçebiliyordum.

"Ne oluyor ya?" diye homurdandı Jake, bakışları içimden geçip giderek. Başını kaşıdı. "Biri mi var orada?"

Kapıyı kapatmak için hareketlenmeden önce iki saniye bekledi ve tam zamanında içeriye süzülüverdim. Ama beceriksizce odaya girerken sert bir şeye takıldım; Jake'in ayağına... Gerildiğini fark ettim, banyonun loş ışığı çatılan kaşlarını açığa çıkardı.

Kalbim duracaktı neredeyse.

"Kimdi o?" diye mırıldandı Peter, sesi uykudan dolayı kalın, yastıktan dolayı boğuktu.

Jake ayağımın takıldığı yere baktıktan sonra başını iki yana salladı. "Kimse. Muhtemelen temizlikçi veya yanlış odaya gelmiş biridir."

Terliklerini sürüyerek yatağına ilerleyip yüksek sesli bir esnemeyle kendisini yorganlara bırakırken hiç kıpırdamadım.

O horlamaya başladığında yavaşça Peter'in yatağına yaklaştım.

Küçük bir çocuk gibi bir yana kıvrılmış yatıyordu. Battaniyesinin ucu karnını örtüyordu, bir kolu başının altındaydı. Huzurlu görünüyordu. Saf görünüyordu.

Yakında olacak şeyi hak etmiyordu...

Çok üzgünüm, Peter, diye düşündüm, hazırladığım notu yastığına, burnunun birkaç santim uzağına bıraktım.

Kartvizit benzeri parlak bir kâğıttı ve üzerinde şunlar yazıyordu:

Peter.

Bu notu görür görmez lütfen

2005 numaralı odaya gel.

Sana yüz yüze söylemem gereken

çok önemli bir şey var.

Andrew bu mesajın takip edilip bir şekilde ona ulaşılmasını istemediğinden dijital bir iz, ona ait bir parmak izi veya el yazısı yoktu. Mesaj olarak ne yazılacağıysa bambaşka bir meseleydi. Bir öğretmenin ağzından sahte bir not, daha romantik bir şey veya değer verdiği birinden bahsetmek gibi seçenekler arasında gidip gelmiştim.

Ama sonunda belirsiz bir şey olmasında karar kıldım. Verilen talimata uymasını sağlamaya yetecek kadar ilgisini çekecek bir şey.

Artık tek gereken Peter'in notu okumasıydı.

Derin bir nefes aldım. Titreyen parmaklarımı esnettim. Bir anda bunun vazgeçmek, her şeyi geri almak için son şansım

olduğunu fark ettim ama artık çoktan buradaydım, not hazırlanmıştı ve ben hiçbir şeyi yarım bırakmazdım; yani kontrol edebildiğim hiçbir şeyi...

Kısacası, Peter'ın omuzlarını hafifçe sarsıp uyanmasını bekledim.

♦ ♦ ♦

Gözlerini yavaşça açtı.

Karanlıkta gözlerini kırıştırdı; şaşkınlık, perdelerdeki gölgeler gibi yüzünde gezindi.

Uykulu bir şekilde elini yanağına götürmesini izledim. Yastığında hafifçe dönüp donakalmasını, bakışlarının nota kilitlenmesini izledim. Dikkatlice notu almasını, hâlâ biraz şaşkın vaziyette okumasını izledim.

Duraksadı. Gece lambasını açtı.

Beni göremeyecek olsa da içgüdüsel olarak gizlenmek için eğildim.

"Jake?" diye seslendi Peter, çatallı bir sesle. "Sen... sen buraya birinin girdiğini gördün mü?"

Fakat Jake hâlâ horul horul uyuyordu. Kıpırdamadı bile.

Peter elindeki nota tekrar baktı, gerçek olduğundan emin olmaya çalışıyormuş gibi çevirip durdu, bu sırada kalbim o kadar yüksek sesli atıyordu ki beni ele vereceğinden korktum. Neyse ki duymadı. Notu biraz daha inceledikten sonra ayağa kalkıp komodininde duran kot ceketini giydi. Gözlerinde panik, vücudunda gerginlik vardı.

İçerisi son derece durgundu.

Peter telefonunu ve notu cebine atıp kapıya ilerleyene kadar nefes bile almadım.

Hemen peşinden gittim.

Aydınlık otel koridorunda Peter doğruca asansörlere gitti. Bunu yapacağını biliyordum ama yine de rahatsız oldum. O

yukarıyı işaret eden parlak kare düğmeye basar basmaz ben de basıp iptal ettim. Her şeyin sorunsuzca ilerleyebilmesi için Peter'in merdivenleri kullanması gerekiyordu. Dün gece yaptığım araştırmadan sonra Peter'ı görecektir hiçbir güvenlik kamerasının olmadığından emin olduğum tek yer merdivenlerdi.

Peter kaşlarını çatıp asansörü tekrar denedi.

Ben de yine hemen peşine düğmeye bastım, tabii bu sırada eline değmemeye dikkat ettim.

Kaşlarını daha da sertçe çattı. Koridorun diğer tarafındaki asansöre gitti ve aynı şeyleri tekrarladık. Sonunda pes edip kısık sesle küfretti.

"Merdivenlerden çıkalım bakalım," diye mırıldandı.

Henry'nin etrafı kolaçan edip hiçbir öğrencinin veya öğretmenin Peter'ı görmemesini sağlaması gerekiyordu ama belli ki hâlâ odasında Rainie ve diğerleriyle mahsur kalmıştı. Peter köşeyi dönerken takip ederek, *Neyse artık*, dedim kendi kendime. Artık her neredeyse Vanessa'ya dikkat etmem ve kimsenin koridorlarda gece yürüyüşüne çıkmayacağını ummam gerekiyordu.

Otelin geri kalanı lekesiz mermer yüzeyler, özenle hazırlanmış çiçekli dekorasyonlar ve iyi ışıklandırılmış halı kaplı koridorlardan ibaret olsa da merdivenler karanlık, dik, biraz da dengesizdi, ayrıca her şey ince bir toz katmanıyla kaplıydı. Karanlık köşeler çöp ve dezenfektan kokuyordu.

Peter merdivenleri şaşırtıcı ve imrendirici bir rahatlıkla çıktı; benim ona ayak uydurabilmek için koşturmam gerekiyordu ve bir süre sonra karnım kasıldı, bacaklarıma ve ciğerlerime küçük küçük sancılar saplandı.

Bu gibi zamanlarda neredeyse kendimi akademik konulara adanmış kadar beden eğitimi dersine de adanmış olmayı istiyordum.

Gerçi herhangi bir jimnastik antrenmanının veya can yıkıcı basketbol egzersizlerinin, beni Suzhou'nun en yüksek otel-

lerinden birindeki korkakça bir adam kaçırmaya operasyonuna hazırlayabileceğini hiç zannetmiyordum.

Yirminci kata ulaştığımızda şok edici miktarda bir ter sırtımı kaplayıp tişörtümü tenime yapıştırmıştı ve ben bunun sadece merdiven çıkmanın fiziksel eforundan mı yoksa sinirlerimden mi kaynaklandığından emin değildim.

Artık çok yaklaşmıştık. Kapı hemen ilerimizde, ilk koridorun aşağısındaydı; buradan görebiliyordum. Ve Peter'ın neler olacağına dair en ufak bir şüphesi yoktu...

Hayır.

Kendimi zihinsel olarak toparlamaya çalıştım. Bunun bir eşek şakasından pek farkı yoktu. Sadece büyük bütçeli bir eşek şakası gibiydi... şirket çalışanlarının filan dâhil olduğu...

Hem zaten Andrew She'nin adamları Peter'ı sonsuza dek bir yerlerde kilitli tutacak, istismar edecek veya öldürecek değillerdi. Terfiler açıklanana kadar Peter'a gayet iyi bakılacağına dair Andrew bana söz vermişti ki bu da bir hafta bile sürmeyecekti.

Her şey yolunda gidecekti. Peter iyi olacaktı. Doğru bir şey yapıyordum.

Doğru mu?

Peter odanın hemen önünde durdu, altın rengi 2005 sayısı ışığın altında bir işaret gibi parlıyordu. Bir davet gibi. Kapının diğer tarafında Andrew She'nin adamları onu bekliyordu.

Bir milyon yuan da beni bekliyordu. Airington'da bir gelecek beni bekliyordu. Daha iyi bir gelecek...

Tek yapmam gereken Peter'ın odaya girdiğini görmektir.

Peter boğazını hafifçe temizledi, ceketinin yakasını düzeltti ve ters bir şeyler olduğundan şüphelenip şüphelenmediğini merak ettim. Acaba arkasına dönüp kendi odasının güvenliğine koşmayı mı düşünüyordu?

O kapıya vurana kadar aslında tam olarak öyle yapmasını istediğimi fark etmemiştim.

Sonra her şey çok hızlı oldu.

Fazla hızlı; o kadar hızlı ki neredeyse hayal kırıklığına uğrattıcı.

Kapı hızla açıldı ve sanırım bir anlığına eldivenli bir elin uzanıp Peter'ı içeriye çektiğini gördüm ve cebindeki telefonunu tam zamanında kapıverdim. Sonra kapı sertçe kapandı ve Peter artık odada mahsurdu.

İçeriden bir patırtı duyuldu, bir dizi *gümbürtü* ve korkmaktan ziyade kafası karışmış gibi çıkan Peter'ın sesi: "Ne yapıyor..."

Sonra aniden sesler kesildi ve sessizlik oldu. Öylece, birdenbire.

Şiddetli bir şey yoktu. Hiçbir şey yoktu.

Parmak eklemelerim bembeyaz olacak kadar sıkıca tuttuğum şey Peter'ın telefonu olmasaydı, onun buraya hiç gelmediğini düşünebilirdim.

Sanki bir rüya, bir kâbus görüyormuşum gibi uzun bir süre kapıya öylece bakakaldım. Sonra kafamın içinde bir ses beni uyardı: *Git artık.*

Git buradan. Sen işini yaptın.

Gözlerimi kaçırıp hareket ettim ama köşeyi dönmeme birlikte dizlerimin bağı çözüldü.

Sanki birisi bedenimdeki tüm kemikleri çıkarıp atmış gibi yere serildim. Güçlkle nefes almaya çalışıyordum ama sanki bütün oksijen kaybolmuştu. Mide bulantım geçsin diye bekledim çünkü güvendeydim... yapmam gerekeni yapmıştım... başarmıştım...

Ama mide bulantım arttı, Boğazımda yükselip ağzımın salyayla dolmasına sebep oldu; pişmanlığın ekşi tadını alıyordum.

Tanrım, dünyadaki en beceriksiz suçlu olmalıydım.

Şu an kutlama yapmam gerekirdi. Banka hesabıma gelecek onca parayı düşünmem gerekirdi. *Bir milyon* yuani. Bir daha asla Maine'e veya yerel bir okula gönderilme stresi yaşamamama yetecek bir paraydı bu. Üniversiteyi bile dert etmeme gerek yoktu.

Ama odaklanabildiğim tek şey o kapının ardında neler olduğuydu. Peter'in cümlesi yarıda kesilmişti. Ağzını mı bağlamışlardı? Ona vurmuşlar mıydı? Ama vursalar duyardım...

Peter'in telefonu çaldı.

Yüreğim ağzıma geldi, neredeyse elimden atacaktım. Ekranı kendime çevirirken ellerim tir tir titriyordu. Sanırım suçla ilgili bir uyarı, dolandırıcılıkla ilgili bir şey veya polisten gelen bir mesaj görmeyi bekliyordum.

Ama bunlardan hiçbiri değildi. Daha kötüsüydü.

Annesinden bir Kakao mesajı gelmişti.

Suzhou'da iyi vakit geçiriyor musun?

Eminim uyuyorsundur (eğer uyumuyorsan hemen yat!!! Hâlâ büyüme çağındasın) ama babanla ben seni çok özledik. Seni daha önce arayacaktı ama bu aralar işlerinin ne kadar yoğun olduğunu biliyorsun... Terfiyi aldığında buna değecek.

Ah! Bugün çok lezzetli bir balık yaptık. Fotoğrafını yolluyorum.

Yarısı yenmiş ızgara balığın bulanık fotoğrafı geldi, tabağın yanında bir çift yemek çubuğu gelişigüzel bir şekilde duruyordu ve arka planda kambur duran bir adamın silüeti vardı. Belli ki Peter'in babasıydı.

Göğsüm sıkıştı, o kadar sıkıştı ki nefes alamadım. Gözlerim yanmaya başladı.

Ama mesajlar gelmeye devam etti.

Yeni bir tarif, baban çok beğendi. Sen eve gelir gelmez tekrar yapacağım (tabii senin en sevdiğin siyah fasulyeli noodlelardan da)

Kendine iyi bak, oğlum. Yemeğini düzgünce ye, güvende ol ve sıcak tutan bir şeyler giy! Hava durumuna baktım, yarın Suzhou soğuk olacaktı. Sağlığının "modadan" daha önemli olduğunu unutma

Neyse, baban başının etini yediğim için bana kızıyor, durayım en iyisi

Seni çok seviyoruz. Fırsatın olduğunda bizi ara!

Ekranı kapattım. Midem düğüm düğüm olmuştu.

Peter'ın telefonunu bir yere atmalıydım. Hem de hemen. Kırıp tüm kanıtları yok etmeli, kimsenin onunla temas kuramayacağından emin olmalıydım; tıpkı yapmamı istedikleri gibi. Planımızın son aşaması buydu. Telefonda kurtulunca odama dönüp bu işi sonsuza dek unutabilirdim. Ama...

Tanrım, ailesi çok endişelenecekti. Ve gayet haklı olacaktı.

En kötüsü de onlarla *tanışmış* olmamdı. Geçen sene Küresel Topluluk Günü'nde yardım etmeye gönüllü olmuşlardı. Babası yanına gelen herkese zeki ve çalışkan oğlunu övmüştü, gülümsemesi o kadar genişti ki yüzü acımış olmalıydı. Annesiyse sivri dili ve minyon yapısıyla yeterince sıcak tutmayacak bir ceket giydiği için Peter'ı azarlayınca bana annemi hatırlatmıştı.

Ve biri annemi gecenin bir yarısında arayıp evden çok uzaktaki bir şehirde kaybolduğumu söyleyecek olsa...

Hayır.

Kes şunu.

Artık çok geçti. Kalkıp harekete geçmem gerekiyordu. Burasıyla, bu hatırayla arama olabildiğince mesafe koymam gerekiyordu.

Epey uzun bir süre sonra ayağa kalkmayı başarabildim. Ayaklarım usulca geldiğim yöne doğru, merdivenlere yöneldi.

Bir adım attım. Sonra bir tane daha. Sanki bir dağa tırmanmaktan daha yorucuydu.

O odadaki Peter'ı düşünmeden edemiyordum.

En sevdiği yemekleri yaparak onu evde karşılamayı bekleyen annesini düşünmeden edemiyordum. Oğlunun ortadan kaybolduğunu öğrenince uyuyamayacak olan o kadını.

Ayaklarım geri geri gitse bile, *Ne yaparsan yap, sakın geri dönme*, diye kendime emrettim. *Sakın geri dönme. O lanet olasıca ayakların doğruca odana...*

Geri döndüm.

Ne yaptığımın tam olarak farkında olmadan 2005 numaralı odaya koştum ve kapıya vurdum.

"Oda servisi." Sesim korkunç bir ciyaklama şeklinde çıkmıştı. Ne kadar hazırlıksız olduğumu biraz geç fark ettim. Telefonumun şarjı bitmek üzereydi ve Henry'nin ne planladığıma dair en ufak bir fikri yoktu ve üzerimdeki tek silah otel odamdan aldığım meyve bıçağıydı. "Kulüp sandviç ve kızarmış mantar." Adamlarıyla doğrudan konuşmam gerekirse diye Andrew'la kararlaştırdığımız parola buydu. Tek yapabildiğim işe yaraması için dua etmek oldu.

İlk başta kapının diğer tarafında sağır edici sessizlik dışında hiçbir şey yoktu. Sonra yavaş ve temkinli yaklaşan ayak sesleri duydum. Bir saniyelik zar zor duyulabilen fısıltılar ve hışırtıların ardından kapı açıldı.

İçeriye baktım.

Karşımda üç adam duruyordu. Üçü de aynı takım elbise-den giymişti, çizgili kravatları düzgün ve güzelce ütülenmişti. Hepsi de yüzlerinin büyük bir kısmını örten siyah maske ve cerrahi eldiven takmıştı. Hayal ettiğim adam kaçırıcı tipler gibi değillerdi. Hatta bilmesem, yanlışlıkla özel bir iş görüşmesine geldiğimi zannederdim.

En uzun olanı arkamdaki boşluğa baktı. "Merhaba?" Boyununu eğip kapıyı biraz daha araladı. "Kimse var mı?"

Yanından sessizce geçip içeriye süzüldüm.

Dikkatimi çeken ilk şey televizyonun açık, sesinin kapalı olduğu ve diğer adamların geniş ekranda oynayan basketbol maçına odaklandığı oldu. Herhâlde bir çocuğu rehin almak kısa süre sonra sıkıcı bir şeye dönüşüyordu.

Hemen ardından fark ettiğim şeyse Peter oldu ve yüreğim ağzıma geldi.

Odanın uzak bir köşesine atılmış, gözleri ve ağzı bağlanmıştı; bileklerinde, ayaklarında ve belinde sıkıca bağlanmış ipler vardı. Andrew She sanki terfi meselesi bitene kadar Peter hoş bir tatil yapacakmış gibi konuşmuştu ama bu kadarı... bu kadarı çok fazlaydı.

Onu burada böyle bırakmama imkân yoktu.

Peter'in yanına koşarken uzun boylu adamın, "Çok tuhaf," diye mırıldandığını duydum. "She Zong'un oğlu iş için kiminle anlaşmıştı?"

Televizyona en yakın oturan adam omuzlarını silkti. "Yasa dışı uygulamalardan biriymiş. İnsanların her istediğini yaparak okullarında sağlam bir itibar kazanmış."

"İyi de kim olduğunu bilen yok mu? Ya da ne bileyim, bu çocuğu" –uzun boylu olanın parmağıyla Peter'ı göstermesiyle donakaldım– "nasıl kapımıza bıraktı?"

"Bilmiyorum."

Üçü de televizyona dönünce yavaşça ilerledim, her yanımda deli gibi titriyordu. Parmaklarım, sandalyenin arkasında kalan iplerde birbirine dolanıyordu ve Peter'ın kaskatı kesildiğini hissettim.

Lütfen normal davran. Sana yardım etmeye çalışıyorum, diye düşündüm çaresizce.

Keşke güçlerimin arasında telepati de olsaydı.

Peter başını sağa sola çevirip etrafa bakınırken tenimi yakan iplere aldırış etmeden son düğüme sertçe asıldım.

Lütfen, lütfen...

İpler yumuşak bir *pat* sesiyle ölü bir yılan gibi yere düştü ve hemen hemen aynı anda üç şey olurken rahatlayarak nefes alacak vakti zor buldum:

Bir: Peter gözündeki bandı çıkarıp sendeleyerek sandalyeden kalktı ve etrafına çılgınca bakındıktan sonra bana bakakaldı. *Doğruca bana baktı.* Ağzı açık kaldı ve kapanırken ses çıkar-madan dudaklarını oynatarak, *Alice?* dedi.

İki: Andrew She'nin adamları şaşkın yüzleriyle Peter ve bana döndü. Uzun boylu olan harekete geçti, yatağın üzerinden atlayıp bize bağırarak olduğumuz yerde kalmamızı söyledi...

Üç: Adamı durdurmak için elime geçen ilk şeyi fırlattım. Ve ne yazık ki bu şey bir yastıktı.

Lanet olasıca bir yastık!

Yastık, iki metrelik herifin omzundan sekerken adam hiç aldırış etmeden bağırıp üstümüze atıldı. Peter'ı önüme sürükleyip peşinden kapıya koşmaya kalktım ama çok yavaşım. Haşin bir el bileğimi kavrayıp beni o kadar sertçe geriye çekti ki omzum yerinden çıksa şaşırmazdım.

Nefesim kesildi. Gözlerimde yaşlar birikti.

"Sen de nereden çıktın, küçük kız?" diye sordu adam em-redercesine. Kemiklerimi kıracakmış gibi sıktı bileğimi. Da-yanılmaz bir acı duysam da bileğimi geri çekmeye çalıştım, gözlerim odayı hızla tararken tekmeler savuruyordum.

Görüş alanım bulanıktı ama Peter'ın diğer iki adamı eği-lerek savuşturduğunu, şok edici bir hızla kilidi ve sonra kapıyı açtığını gördüm ve tam sırada o adamlar onu arkasından ya-kaladı. Başını duvara çarpmasıyla korkunç bir *çatırtı* sesi çıktı.

Sanki dünya ters dönmüş, midemle onunla birlikte dönüp çalkalanmıştı.

"Hayır!" diye çılgılık attım.

Uzun boylu adam baktığım yere dönünce dikkatinin da-ğıldığı anda dişlerimi eline geçirdim.

Tiz bir çığlıkla bileğimi bıraktı ve hemen ondan uzaklaştım. Diğer ikisinin dikkatleri hâlâ duvara yaslanmış Peter'daydı. Tam onları nasıl atlatacağımı düşünüyordum ki...

Bıçağı hatırladım.

Parmaklarım cebime gömülüp bıçağın soğuk sapını hızla buldu.

"Geri çekilin yoksa... yoksa keserim sizi," diye uyarıda bulundum adamlara ilerlerken. Sanki kılıçmış gibi meyve bıçağını savurarak ellerimin nasıl titrediğini göremesinler, kendimi rol yapan bir çocuk gibi hissettiğimi anlayamasınlar diye dua ediyordum.

Adamlardan ikisi bocaladı; anlaşılan korkudan çok şaşkınlıktandı ama hiç fark etmezdi.

Fırsattan istifade edip Peter'ı yakaladım ve sarstım. Yüzü korkutucu derecede soluklaşmıştı ve alnında kan vardı ama gözleri... gözleri açıktı. Hafifçe inleyerek ayağa kalktığı anda hayatımda hiç hissetmediğim kadar rahatladım.

"A-Alice," dedi boğulur gibi. "Sen... ne..."

Bu çocuk şu an sohbet etmeyi düşünüyor olamazdı gerçekten.

"Sonra konuşuruz," dedim hızla, onu kolundan yakalayıp elimden geldiğince sertçe çektim. Tanrım, çok ağırdı. "Kendine gel. Hadi."

Fakat Peter doğrulamadan gözümün ucuyla hızlı bir hareket fark ettim, tepki vermekte çok geç kaldım. Adamlardan ilki homurdanarak üzerime atıldı ve beni yere düşürdüğünde başımı çarptım.

Bedenimin her yerinde acı patlamaları oldu.

Hareket etmeye, karşı koymaya çalıştım ama sert bir diz sırtıma bastırıyor, adamın bütün ağırlığı beni olduğum yere civiliyordu. Bıçak elimden düşüverdi.

Hayır, hayır, hayır!

Bu gerçekten yaşanıyor olamazdı.

Tiz bir çınlama sesi kulaklarımı doldurdu, o kadar yüksekti ki üstümdeki adamın diğer iki adama bağırarak ne söylediğini zar zor anlıyordum. Peter'i almakla, arabayla ilgili bir şeyler söyledi... başka bir yere götürmekle ilgili bir şeyler...

Adamlar anında verilen emirleri uygulamaya başladı. İkisi Peter'i aralarında sıkıştırdılar, kollarından tutup kaba hareketlerle kaldırdıklarında Peter direnemedi bile. Onu kapıya doğru sürüklerlerken gözleri fal taşı gibi açılmış, ağzı açık kalmış hâlde şoka girmiş gibi görünüyordu.

Bu gerçekten olmuyordu. Mümkün değildi...

Ama maalesef gerçekten oluyordu ve...

Otelin halısı yanağıma çizerken tek yapabildiğim dehşet içinde izlemektir.

Ve tam her şey bundan daha kötü olamaz diye düşünürken ilk baştaki adam muhtemelen daha önce Peter'in üzerinde kullandığı gibi bir ipe ellerimi bağlamaya başladı. Siktir, bu heriflerde kaç tane ip vardı böyle? İplerin uçlarını bağlarken biraz oyalanır gibi oldu –muhtemelen çok fazla vakti olmadığını biliyordu– ve dikkati dağıldı, buna rağmen çok güçlüydü. İpi önce bir kez, sonra iki kez geçirdiğini ve kan dolaşımımı kesecek kadar sertçe çektiğini hissettim.

Kollarım uyuştu.

Sonra sırtımdaki baskı kalktı ve adamın uzaklaştığını gördüm. Maskeli diğer iki adam kanaması olan Peter'la gidiyordu, bense ellerim bağlı hâlde canım yanarken öylece yerde yatıyor, kendimi böyle bir duruma soktuğuma inanamıyordum.

Giderek benden uzaklaşan adamların ayak seslerini saydım.

Bir. İki. Üç.

Kapı gıcırdayarak açılıp kapandı ve beni zifirî karanlıkta bir başıma bıraktı.

♦ ♦ ♦

Panik yapmanın vakti değildi.

Adamlar gider gitmez bir yandan yuvarlanıp bir yandan kıvrılarak ilerledim ve sonunda sert bir şeye çarptım. Bir masa köşesi olabiliirdi.

Bu da işimi görürdü.

Beceriksizce, hiçbir şey görmeden, bağlı ellerimi sivri bir kenara bastırabilmek için vücudumu döndürdüm. Sonra ellerimi ileri geri hareket ettirerek ipi testere gibi kesmeye çalıştım. Kopması için dua ediyordum.

“Hadi ama,” diye mırıldandım ve kısık ama düşündüğüm-den daha düzgün çıkan sesim biraz toparlanmama yardımcı oldu. “Hadi, *hadi*.”

Sanırım işe yarıyordu. Öyle olmasını umuyordum. İpler tenimi daha az kesiyormuş gibi hissetmeye başlamıştım bile. Belki biraz daha baskı uygulayıp bileklerimi şöyle çevirirsem...

Evet!

Dokuzuncu denememden sonra ipler gevşeyip açıldı; doğru açığı bulana kadar girdiğim şekiller, ellerimi ıslatan mide bulandırıcı miktarda ter ve adamların iki kez düğüm atacak vakti olmaması yardımcı olmuştu.

İpleri bir kenara atıp dizlerimin zayıflığını ve parmaklarımdaki karıncalanmayı görmezden gelerek güçlkle kapıya ilerledim. Bir de ciğerlerimdeki gerginliği.

Peter’i kurtarmak. Şu an tek önemli şey buydu.

Kilidi hızla çevirip kapıyı bir hışımla açarak koridora çıktım ve ani ışık yüzünden gözlerimi kısarak adamların nereye gitmiş olabileceğini düşündüm.

Peter’ın kolayca tanınabileceği bir yerde dolaşmaları pek olası değildi. Bir de Peter’ı bir yere götürmekten bahsetmişlerdi, bir arabadan...

Otopark.

Ama herhangi bir otopark olmazdı. Asansöre değil de merdivenlere bağlı izbe bir yer, şüpheli hareketleri yakalayabilecek güvenlik kameralarının olmadığı bir yer olmalıydı.

Merdivenlere koşup basamakları ikiye ikiye indim, bu sırada beynim harıl harıl çalışıyordu. Ezberlemek için otelin haritasını o kadar uzun süre incelemiştik ki şu an sanki birisi karşımda tutuyormuş gibi görebiliyordum; kameraları ve çıkışları gösteren tüm etiketler, koridorları ve merdivenleri bağlayan çizgiler, hepsi gözümün önündeydi... bir de yerin iki kat altındaki boş alan.

Peter'ı oraya götürüyorlardı. Orası olmalıydı.

Şimdi tek yapmam gereken onları buradan ayrılmadan önce bulmaktı.

Hızımı artırdım. Ayaklarım betonu dövüyor, kalbim de o kadar hızlı atıyordu ki patlayacağından korktum. Keşke sporcu olsaydım. Keşke ipleri daha hızlı çözebilseydim ya da fırsatım varken Peter'la daha hızlı kaçabilseydim. Keşke en başından Peter'ı kaçırmayı hiç kabul etmeseydim.

Merdivenleri uçarcasına inerken numaralar hızla gelip geçiyordu.

On Beşinci Kat.

On İkinci Kat.

On.

Yedi.

"Alice!"

Tökezleyerek durdum. Başımı hızla çevirip baktığımda halüsinasyon gördüğümü sandım.

Ama Henry gerçekten oradaydı, birkaç basamak yukarıda duruyor, neon çıkış tabelasının kırmızı ışığı yüz hatlarını parlatıyordu. Gözleri endişeden kararıştı.

"Her yerde seni aradım," dedi bana yaklaşarak, adımları hafif ve hızlıydı. "Rainie ve diğerlerinden kurtulmayı başardım..." Duraksadı, dikkatle yüzümü gözden geçirdi. "Ne oldu? Sana bir şey mi yaptılar?"

Başımı iki yana salladım, konuşamayacak kadar soluksuz kalmıştım.

Ciğerlerim ve bacaklarım ağırlaşmıştı resmen, göğsümde de bıçak gibi keskin bir sancı vardı. İki büklüm olmamak çok zordu.

“Onlar... Peter’i aldılar...” demeyi başardım sonunda, sesim kupkuru bir hırıltıdan ibaretti. “Onu... kurtarmalıyız...”

Bana inanamayan gözlerle bakmasını, peş peşe sorular sormasını bekledim ama Henry, olayların bu beklenmedik ve dramatik değişimi karşısında şaşırmadı bile. Sadece kollarını sıvayıp, “Pekâlâ, gidelim,” dedi.

Bir zamanlar bu çocuğu sahneden aşağıya atmak istediğime inanamıyordum.

Nedense yanımda Henry olunca merdivenleri inmek biraz daha kolaylaştı. Kolaylaştı derken, *tam olarak* yavaş ve ağırlı bir şekilde öldüğümü hissetmiyordum yani. Yine de otoparkın girişine ulaştığımızda görüş alanımda beyaz noktacıklar dans etmeye başlamıştı.

Yeraltında hava daha soğuk, nemli ve egzoz dumanlarından dolayı ağırdı. Sırtımızı duvara verip yarı açık bir kapının arkasında saklanırken ve dinlemeye koyulurken öksürmemeye çalıştım. Çok geç kalmış olabileceğimiz ihtimalini düşünmemeye çalıştım.

Sonra bir şey duydum...

Betona hızla çarpan kauçukların, öfkeli adımlarla gıcırdayan ayakkabıların sesiydi bu. Erkek sesleri duvarlarda yankılanıyor, açık alanda büyüyordu. Bir araba bagajı gürültüyle kapatıldı.

Henry’yle hızlıca bakiştık.

Bir sonraki adımımızın ne olacağını anlayacak kadar birlikte Pekin Hayaleti görevi yapmıştık.

Henry’nin duruşunu ayarlamasını, normalden daha uzun görünecek şekilde dikleşmesini, gömleğinin yakasını düzeltmesini ve bir eliyle saçını şekillendirdiğini izledim. Bir anda artık sadece

Henry değil, *Henry Li* olmuştu; kendi çabalarıyla milyarder olmuş birinin oğlu, ayrıcalıklarla yetiştirilmesini ve güçlü bağlantılarını gurur nişanesi gibi kuşanan biri. Dokunulmaz biri.

Gelgelelim bu, Henry kapının arkasından çıkıp yürümeye başladığında midemin endişeyle düğüm düğüm olmasını engellemedi.

“Hey,” diye seslendi kusursuz ve resmî Çincesiyle. Sesi bile daha derin, daha olgun çıkıyordu ki bu iyi bir şeydi. Sonuçta adamlar onu ciddiye almazlarsa büyük ihtimalle işimiz biterdi.

Ortaya çıkışı ani bir sessizlikle karşılandı.

Gerginlikten kaşınmaya başladım:

Ben nefesimi tutup on dörde kadar saydıktan sonra birisi, “Sen de kimsin?” diye homurdandı. Beklediğimden daha yakından gelmişti ses, aramızda en fazla altı yedi metre mesafe vardı.

“Esas bunu benim size sormam lazım,” diye karşılık verdi Henry. “Niye maske takıyorsunuz?”

“Seni ilgilendirmez.”

“Açıkçası ilgilendirir,” dedi Henry ve başını bir yana yatınp kaşlarını kaldırdığını, yüzünden küçümseme aktığını hayal edebiliyordum. “Babam bu otelin sahibi, eminim maskeli ve tuhaf üç adamın gecenin bir yarısında kullanılmayan otoparkımızda gizli gizli ne yaptığını merak edecektir. *Bana* söylemek istemiyorsanız belki onu veya otel müdürünü buraya çağırabilirim...”

“*Tamam*,” dedi adam sertçe, “İlla *bilmen gerekiyorsa* gece kulübüne gidecektik sadece. Eşlerimizin bizi yakalamasını istemedik.”

Neredeyse kendimi tutamayacak gözlerimi devirecektim. Ürettikleri bahane bile ne kadar iğrenç insanlar olduklarını gösteriyordu.

“Gidebilir miyiz artık?” diye sordu adamlardan bir diğeri.

“Hayır, gidemezsiniz,” dedi Henry. “Arabanız burada olduğuna göre, otopark ücretini ödemeniz gerekiyor.”

“Ama...”

“Ödeme pazarlığa kapalı. İsterseniz elbette WeChat ödemesi yapabilir, telefonumdaki QR kodunu taratabilir veya otel hesabınıza giriş yapıp beş iştirakimizden biri aracılığıyla kayıt yaptırarak indirim alabilirsiniz...”

Henry otel politikaları, banka sponsorları ve uygun üyelikler hakkında konuşup dururken kapının arkasından gizlice çıktım. Karşımdaki sahne düşük bütçeli bir aksiyon filminden fırlamış gibiydi: Uzak köşede çürüyen toz kaplı eski bir kamyonet ve etrafı üç adamla çevrili simsiyah bir araba dışında otopark boştu. Hepsinin sırtı bana dönüktü, dikkatleri Henry’nin üzerindeydi.

Arabanın hemen önünde duran Henry iki elini de kaputa koymuştu, yani arabayla uzaklaşacak olsalar onu ezip geçmeleri gerekecekti.

Henry’yi yoldan çekmeye ve onu korumaya dair içimdeki güçlü dürtüye karşı koyarak bunun güzel bir strateji olduğunu düşündüm. *Otel sahibinin oğlunu öldürmek istemezler, buna cesaret edemezler. İşler çok kötüleşir.*

Adamların sabrı tükenmeden ve tekrar mantıklı düşünmeye başlayamadan Peter’ı kurtarmam gerekiyordu.

Ses çıkarmamaya dikkat edip başımı eğerek arabanın bagajına yaklaştım, kalbim boğazımda atıyordu. Sonra plakaya bakıp zihnime kazıdım: N150Q4.

Henry hâlâ konuşuyordu. “...açıkçası Çin Bankası uygulama üzerinden kısa süreli bir promosyon sunuyor...”

“Bir dakika,” diye araya girdi önde duran adam ve ses tonundaki değişim –sinir bozukluğundan başka bir şeye, şüphe gibi bir şeye dönmüştü– ağzımın kurumasına sebep oldu. Bir süre onlara bakakaldım.

Henry hareket etmese de bakışları tedbirliydi. “Ne?”

“Galiba seni tanıyorum,” dedi adam ve sanki her şey buz kesti. Bulanık görmeye başladım. Tepedeki lamba titreşti ve alçak otopark tavanı üzerime çökecekmiş gibi geldi. “Sen...”

sen şu dergi makalesinde vardın. *China Insider* röportajında bir de... Sen SYS'nin kurucusunun oğlusun, değil mi?"

Çok kısa bir anlığına Henry'nin yüzünde bir panik ifadesi belirdi.

Sadece bir anlığına. Ama bu da yeterliydi tabii.

"Kim gönderdi seni?" diye bağırdı adam, arabanın farlarının önüne geçmesiyle gölgesi tehditkâr bir şekilde betona düştü. Henry'ye yaklaştı. "Kim?"

Ben hiçbir tepki vermeden Henry yumruğunu kaldırdı ve adamın yüzüne savurdu. *Sertçe*. Adam bağıırıp geriye tökezlerken ve ellerini burnuna götürmeden önce yemin ederim ki kırılan kemik sesini duydum ve benim de tüm düşüncelerim paramparça oldu...

Henry birini yumrukladı.

Henry birini yumrukladı.

Henry Li resmen birine yumruk attı.

Bu gecenin hiçbir ânı gerçek gibi gelmiyordu.

Henry de en az benim kadar şaşırılmış duruyordu; sanki bilinmeyen bir güç onu ele geçirmiş gibi önce eğilmiş adama, sonra kendi sımsıkı yumruğuna baktı. Bu gerçekten de az önce olanlardan daha mantıklı olurdu; Henry'nin daha önce birisiyle yumruk tokuşturduğunu bile zannetmiyordum.

Hemen sonra diğer iki adam atağa geçti ve Henry ilk adamı yankılanan bir *pat* sesiyle yere düşürdü, ardından her şey tam bir kaosa sürüklendi.

Saklandığım yerden neler olup bittiğini göremiyor, sadece acı dolu boğuk bağırırları, art arda birbirine çarpan uzuvların ve yere düşen bedenlerin seslerini duyabiliyordum. Sonra Henry bağırdı:

"Yakala!"

Gümüş, küçük bir şey havada mükemmel bir yay çizerek uçuştı. Düşünmedim bile, sadece fırlayıp uzandım ve parmaklarım metalik nesnenin üzerine kapandı. Araba anahtarlarıydı.

Tabii ki.

Nabzım hızlanırken arabanın kilidini ve kapısını açtım.

Peter arka koltukta kıvrılmış duruyordu, yanında açılmış bir şişe su vardı. Onu görünce dehşet ve rahatlama karışımı bir duygu göğsümde yükseldi. *Hayattaydı*. Hayatta ve uyanıktı, ben ellerini çözerken bana öyle bir bakıyordu ki sanki hayalet görmüş gibiydi. Onu çekip arabadan çıkardım. Dizleri şiddetle titrese de ayağa kalkmayı başarabildi.

Hemen ilerimizdeki dövüşten gelen sesler yoğunlaşıyordu.

Henry.

“İçeri gir,” diye emrettim Peter’a. “Kapıda bizi bekle.”

Karşı çıkmadı.

O aceleyle uzaklaşırken arabadan bir su şişesi aldım ve ağırlığını elimde hissederek sopa gibi tuttum. Birini öldürecek kadar ağır olmadığma karar verdim, ilerlemeden önce bilmem gereken tek şey buydu.

Adamlar beni fark etmedi. Bir tür insan sandviçi oluşturmakla fazla meşgullerdi; Henry, adamlardan ikisinin üstündeydi ve onları yerde tutuyordu ama uzun boylu adam da arkadan ona sarılmıştı. Bu beni bağlayan adamdı.

Bir anda korkmaktan çok, öfkelen dim ve öfkemin nişancılığını yönlendirmesine izin verdim...

Plastik şişe tatmin edici bir patırtıyla adamın ensesine çarptı.

Adam bir yana savrulurken eğilip Henry’nin elini yakaladım. Parmak eklemleri koyu kırmızıydı ve başparmağı hafifçe kesilmiş kanıyordu. Yüreğim ezilse de özür dilemeye, teşekkür etmeye veya o an hissettiğim diğer milyonlarca şeyi dile getirmeye vakit olmadığını biliyordum.

Ayağa fırlarken Henry’nin tek söylediği, “Koş!” oldu.

Ve koştuk. Peter’ın bizi beklediği dar çıkıştan hızla geçtik ve kapıyı arkamızdan sürgüledikten sonra zonklayan ayaklarımız ve delicesine atan kalplerimizde merdivenleri çıktık. Önce Henry’nin katına, sonra da Peter’la benimkine vardık.

Peter'ın düşmesine engel olacak şekilde bileğini tutuyordum. İlerlemeye devam ettik. İlerlemeye devam etmek zorundaydık. Andrew'un adamları içeriye girmenin bir yolunu buldular mı, başkalarını harekete geçirdiler mi ya da bu lanet kargaşadan sağ salim kurtulabilecek miyiz, hiçbir fikrim yoktu. Tek yapabildiğim bacaklarımı daha hızlı hareket etmeye zorlamaktı. Ağzım kupkuruydu, dizlerim yanıyor, ciğerlerim ağrıyordu ve havasızlıktan ölüyordum. Tam o sırada bir köşeyi sertçe dönüp Peter'ı dokuzuncu katın koridoruna hızla çekmiştim ki...

Doğruca Bay Murphy'yle çarpıştık.

Airington'ın kırk yıllık tarihinde Çin Deneyimi gezisi ilk kez kısa kesildi.

Tamamen benim yüzümdendi.

Yani *teknik olarak* programdaki ani değişimden Vanessa Liu da sorumluydu. Bizim sınıftaki onca çocuk arasından hoşlandığı kişinin Peter olduğu ortaya çıkmıştı ve duygularını itiraf etmek için odasına gittiğinde, tek bulduğu uyur uyanık Jake ve Peter'in boş yatağı olmuştu. Bunun üzerine kötü bir şeyler olduğundan korkup Bay Murphy'ye haber vermişti.

Zamanlama daha kötü olamazdı açıkçası. Vanessa o kadar sarhoş olmasaydı, ben Peter'i kaçırdıktan *sonra* onun odasına girmezdi ve Bay Murphy, Peter'la benim merdivenlerde koşturduğumuz sırada onu aramak için bornozuyla ortalıkta dolaşmazdı.

Sonrasında her şey çok hızlı gelişmişti.

Bay Murphy yüz ifademe tek bir bakış atmış, sonra Peter'in *afallamış ifadesini* ve alnındaki ince kan izini görünce beyin sarsıntısı geçirmesinden şüphelenerek onu hastaneye göndermişti. Daha sonra bilgilendirdiği Peter'in ailesi telefonda öyle bir çığlık atmıştı ki bütün konuşmayı iki metre uzaktan duyabilmiştim. Okulu ve ihmalkârlıktan dolayı oteli tehdit ettikten sonra, Peter'i eve götürmesi için özel bir jet ayarlamışlardı; muhtemelen daha iyi bir hastanede bakılsın diye.

Sınıfın geri kalanına, Pekin'e giden ilk treni yakalayabilmemiz için, gün doğmadan çantalarını toplaması ve çıkış yapması söylenmişti. Herhangi bir açıklama da yapılmamıştı.

Ama eminim ki şimdiye kadar herkes neler olduğuna dair kendince bir teori üretmişti; Bay Murphy'nin neden sabahın dördünde delirmiş gibi aradığına, gecenin sessizliğini yaran ambulans sirenlerine, Wei Laoshi'nin yüzündeki korkunç ifadeye dair...

Ve tabii ki benim arkadaşlarımdan neden ayrıldığıma, herhangi biriyle konuşmamın yasaklanmasına ve öğretmenlerin kompartımanında oturmama dair. Henry'yi kontrol etme fırsatım bile olmamıştı. İyi olup olmadığına bakamamıştım. Öğretmenler de ondan hiç bahsetmemişti ki bu da şüphe çekmediği anlamına geliyordu ama o kavgayı düşünmeden edemiyordum: tüm o olası yaralarını, yumruğundaki ince kesigi.

Onun için endişelenmeden duramıyordum.

"Alice, sana açıklama yapma şansı vermek istiyorum," dedi Bay Murphy. Tam karşımda oturuyor, başını üst ranzaya çarpmamak için tuhaf bir şekilde kambur duruyordu.

Ben de kambur duruyordum ama omurgamı eğrilten, gözlerimi yere yönelten şey alanın dar olmasından ziyade korkuydu.

"Neyi açıklayayım?" diye mırıldandım zaman kazanmaya çalışarak.

"Hastaneye götürülmeden önce Peter'la konuştum, senin otel odasında yanında olduğunu söyledi."

Dişlerimi sıktım. İçerisi çok sıcaktı ve duvarlar üzerime üzerime geliyordu, alçak tavandaki ışıklar da polis feneri gibi gözlerimi kör ediyordu. Boynumdan aşağıya bir damla ter aktı.

"Ayrıca dedi ki," diye devam etti Bay Murphy kararsız bir tavırla, "sen neredeyse... bir anda belirivermişsin. Odaya nasıl girdiğinden emin değilmiş." Duraksadı. "Bu kulağa doğru geliyor mu?"

Karşı çıkmak için ağzımı açtığımda dudaklarımin arasından boğuk, tuhaf bir ses çıktı. Yutkunup tekrar denedim. "Beyin *sarsıntısı* yaşıyordu, Bay Murphy," dedim sonunda. "Yani siz

daha önce öyle birdenbire beliren birini duyduunuz mu? Filmler ve çizgi romanlar dışında? Çok... çok saçma.”

Bay Murphy başını iki yana salladı. “Bu fikir ihtimal dışı görünse ve kesinlikle temel fizik kurallarını ihlal etse de korkarım ki hikâyesinin diğer kısımlarının akla yatkın olduğunu söylemeliyim.” Yüz ifadesi kaskatı olunca kalbim sıkıştı. “Mesela Vanessa Liu’ya seni sorduğumda senin gece yarısı civarında Henry Li’nin odasında olduğunu söyledi. Ama Mina Huang da senin Vanessa’dan kısa bir süre sonra odadan çıktığını –Jake Nguyen’in kapısının gizemli bir şekilde çalındığı anla kesişiyor– ve hiç dönmediğini söyledi. Başka bir örneğe gelelim,” diye devam etti, her noktayı parmaklarıyla sayarak, “Güvenlik kamerası görüntüleri için otele başvurdum ve çok... tuhaf bir şey fark ettiler. 2005 numaralı odaya girdiğini gösteren hiçbir kayıt olmamasına rağmen bir şekilde o odadan Peter’la çıkmışsın.”

Okuldan atılma veya hapse düşme konusunda çok endişeli olmasaydım Bay Murphy’nin dedektiflik çalışmasından açıkçası çok etkilenirdim.

İç çekti. “Şimdi ben doğaüstü yeteneklere inanmam, Alice ve senin suç işleyecek birisi olduğuna da inanmak istemiyorum. Bir de öncesinde ne yaşanmış olursa olsun, sonunda Peter’ın kaçmasına yardım ettiğin gerçeği de var...”

Sesinde *ama* diyecek gibi bir tını vardı. Hissedebiliyordum. Kendimi hazırladım.

“...ama şimdiye kadar elde ettiğimiz kanıtlar pek iyi görünmüyor. Anormallikleri görmezden gelsek bile Peter’ın kendi iradesi dışında alıkonulduğu, yaralandığı ve bileklerindeki izlere bakılırsa bağlandığı, senin de onunla aynı anda ortalıkta olmadığın gerçeği var. Peter’ın ailesi daha ileri bir araştırma yapılmasını, dava açılmasını isterse...”

Bunu bekliyordum. Ama yine de boğazım kasıldı. Kulaklarımda gürültülü bir uğultu vardı.

Sözcükler kulağıma tuhaf bir şekilde tanıdık geldi ve son cümlesini en son duyduğum ânı hatırladım: Bay Chen, İngilizce sınavımı övdükten sonra bana içtenlikle hayal kurmayı, kendime bir gelecek kurmayı hak ettiğimi söylemişti.

Şimdi bu hatıra milyonlarca yıl önce yaşanmış gibi geliyordu.

• • •

Okulla ilgili bilgilendirme ve bursumla ilgili görüşme dışında annemle babam okul yerleşkesine adımlarını atmamışlardı. Hep toplu taşıma çok zahmetli olduğu için gelmediklerini söylerlerdi ki bu doğrudu da —çoğu öğrencinin özel şoförü vardı, hâliyle okul servis hazırlamak gibi bir şeye yatırım yapmaya zahmet etmiyordu— ama ben daha ziyade beni utandırmaktan çekindikleri için gelmediklerini düşünüyordum. Şirket sahipleri, bilişim teknolojileri yöneticileri ve ulusal yıldızlardan oluşan tipik Airington ebeveyn kalabalığının yanında tüm yanlış sebeplerle öne çıkmak istemiyorlardı.

Her ne sebepten olursa olsun, daha önce yanına bile yaklaşmadıkları beş katlı beşerî bilimler binasında yollarını bulup koridorun sonundaki küçük ofise gitmelerini gözümde canlandıramıyordum.

Hâliyle otobüsten koşarak indiğimde, avluda hiç acele etmeden valizlerini indiren ve şoförlerinin onları almasını bekleyen öğrencilerin yanından geçtiğimde, Bay Murphy'nin odasına ulaştığımda içerisinin boş olduğunu görünce pek şaşırmadım.

Ama bu paniğe kapılmamı engellemedi.

“Onlar... kaybolmuştur,” diye geveledim Bay Murphy'ye. Annemle babamın yerleşkede beni arayarak oradan oraya başları dönmüş bir şekilde ilerlediği düşüncesi göğsümü sıkıştırıyordu. “Onları bulmam lazım... İngilizceleri de pek iyi değil...”

Tanrım, yine Amerika'daki günlerimize dönmüştük sanki.

“Onlar yetişkin insanlar, Alice,” dedi Bay Murphy, sanki yok yere aşırı tepki gösteriyormuşum gibi kafası karışmış bir ifadeyle bakıyordu. Anlamıyordu. “Eminim ki tur rehberine ihtiyaçları yok...”

Tam o sırada kapı çaldı ve hızla döndüm.

Ağzım kupkuru oldu.

Tanıdığım ama daha önce hiç konuşmadığım bir son sınıf öğrencisi kapı aralığından eğiliyordu, hemen arkasında da annemle babam duruyordu. Yüz ifadeleri eşit derecede sıkıntılı ve belirsizdi. İçim sızlayarak babamın mavi iş tulumunu, annemin de onu restoranda son gördüğümde üzerinde olan rengi solmuş çiçekli gömleğini giydiğini fark ettim.

İkisi de hatırladığımdan daha yaşlı görünüyordu. Daha zayıf.

“Bu insanları okulun girişinde dolanırken gördüm. Bay Murphy’nin ofisinde Sun Yan’la buluşacaklarmış,” dedi çocuk, bana hem acıyan hem de meraklı bir bakış attı.

“Harika. Onları buraya getirdiğin için teşekkürler, Chen.” Bay Murphy gülümsedi.

“Ne demek.”

Çocuk ortadan kaybolmadan önce bana son bir bakış attı.

Yalnız kaldığımız an babam yanıma yaklaştı.

Onun da annemin de en azından hikâyeyi benden dinlemeden korktuğum kadar kötü tepki vermeyeceklerine dair son umut kırıntısına tutunuyordum ama sonra babamın gözlerindeki hiddeti gördüm.

“Nasıl böyle bir şey yaparsın?” diye bağırdı babam. Tükürükler saçıyor, şakağında koyu bir damar şişiyordu. O kadar kızgındı ki titriyordu. Onu daha önce hiç bu kadar sinirli görmemiştim, alabilmek için yıllarca para biriktirdiği dizüstü bilgisayarına yanlışlıkla su döktüğümde bile böyle kızmamıştı. Kapalı alanda sesi sağır ediciydi ve avludaki ani sessizlikten dışarıdaki herkesin dinlediğini anlayabiliyordum. Yani tüm sınıf

arkadaşlarım ve öğretmenlerim söylediği her şeyi duyabiliyordu. Chanel. Bay Chen. Rainie. Vanessa.

Henry.

İlk defa kalıcı olarak görünmez olmak için dua ettim. Hemen şu anda yok olmak, korkunç ofis halısının altındaki boşluğa gömülmek ve bir daha hiç yüzeye çıkamamak istedim.

“İsyankâr mı olmaya çalışıyorsun?” diye devam etti babam, sesini giderek yükselterek. “Sen nasıl... Annenle ben okul bizi aradığında ilk başta inanamadık. Bir ödül için filan aramıyorlardı, diyorlardı ki sen *suç işlemişsin*...”

Bay Murphy çok rahatsız bir şekilde bakışlarını duvardaki rastgele bir noktaya sabitlemişti. Babam bağırışına kısa bir ara verip soluklanınca bütün cesaretimi toplayıp fısıldadım: “Baba... lütfen... *lütfen* başka bir yerde konuşabilir miyiz? Herkes dinliyor...”

Ama bunu söylemek büyük bir hataydı.

Babamın gözlerinde korkunç, merhametsiz bir bakış belirdi. “Sen sadece başkaları için mi yaşıyorsun?” diye sordu sertçe. “Ne düşündüklerini neden bu kadar önemsiyorsun?”

Onu daha da fazla kızdırmadan buna ne cevap vereceğimi bilmediğim için sessiz kaldım. Tüm bunların bir an önce bitmesi için dua ediyordum.

“Sun Yan. *Sana söylüyorum*.”

Sonra eğilip ayakkabısına uzandı ve ayakkabının bana doğru uçağından emin olarak ırkıldı ama annem hızla araya girdi.

“Laogong, şimdi bunun sırası değil,” diyerek babama Çince mırıldandı, Bay Murphy’ye keskin bir bakış attı.

“Peki.” Babam bileğimi kavradı, iz bırakacak kadar sertçe olmasa da acıtmıştı. “Gidiyoruz.”

Kolumu güçlükle çekmeye çalışarak ayak diredim. “Ne-nereye götürüyorsunuz beni?” diye sordum kekeleyerek. Kulaklarımda bir uğultu, göğsümde can yakıcı bir baskı baş göstermişti ve boğazım kupkuru olmuştu. “Dersim var...”

Babam bir kahkaha attı. “Ders mi?” Güçlü bir patırtıyla elini aniden masaya geçirdi. Bay Murphy dâhil herkes sıçradı. Sonra babam aniden İngilizce konuşmaya başladı, zaten dağınık olan kelimeleri öfkesi yüzünden iyice birbirine giriyordu. “Eğitim neye yarıyor, haberin var mıdır? Neden okul ücreti üç yüz elli bin yuan...”

Bay Murphy boğazını temizledi. “Şey, aslında artık üç yüz altmış bin yuan ... Son teknoloji tesislerimiz düşünülduğünde makul bir ücret...”

Babam ona kulak asmadı. “Büyümene, bağlantı kurmana, dünyayı görmene, günün birinde topluma faydalı olmana yardım eder. Paraya tapmana değil. Annen daima ne der? İyi bir insan değilsen hiçbir şeyindir. *Hiçbir şey.*”

Sözlerinin ardından düşen bir balta gibi ağır bir sessizlik çöktü. Kontrol edilemez şekilde titriyordum, gürültülü bir şekilde birbirine çarpan dişlerim kısa ve kesik sesler çıkarıyordu. Sanırım ya ölecek ya kusacak ya da ikisini birden yapacaktım.

Sonra babam başını iki sallayıp gözlerini kapattı. Ağır bir iç çekti. Tekrar bana baktığında sanki on saniye içinde on yaş yaşlanmıştı. Çince konuşmaya başladı: “Ne olursa olsun, annenle ben senin gibi bir kız yetiştirdiğimiz için hep çok gurur duyduk. Ama şimdi...” Sesi azalarak kısıldı.

Tenim utançla yanıyordu.

“Ço-çok özür dilerim,” dedim boğulur gibi ve sözcükler bir kez ağzımdan çıktıktan sonra tekrarlamadan edemedim. “Çok çok özür dilerim, baba... gerçekten çok üzgünüm... ben de böyle olsun istemedim...”

Gelgelelim babamın yüz ifadesi yumuşamadı. “Gidiyoruz.”

Bay Murphy de konuşmak için bu ânı seçti. “Açıkçası mevcut şartlar göz önünde bulundurulduğunda... okula kısa süreliğine ara vermek Alice için en iyisi olabilir.” Dehşete düşmüş yüz ifademi görünce hızlıca ekledi: “Atıldığını söylemiyorum tabii... Peter’ın ailesinin ve okul yönetim kurulunun bir karar vermesi

muhtemelen biraz zaman alacaktır. Ama o zamana kadar... böyle işte.” Sanki o da tüm on ikinci sınıfların konuşmamıza kulak misafiri olduğunu biliyormuş gibi gözlerini kırıştırarak pencereye baktı. İç çekti. “Sanırım biraz mesafe faydalı olacaktır. Hepimize düşünmek ve bazı şeyleri düzeltmek için zaman verir. Sen ne düşünüyorsun, Alice?”

Üç yetişkin de aynı anda bana döndü ve o an ne düşündüğümün hiçbir önemi olmadığını fark ettim. Karar çoktan verilmişti.

Yutkundum. “En azından gidip yurt odamdan eşyalarımı alabilir miyim?”

Bay Murphy fark edilir şekilde rahatlamıştı. Sanırım karşı çıksaydım başı epey ağrıyacaktı. Ya da belki de babamın tekrar bağırmaya başlamasını istemiyordu.

İlk yanıt veren annem oldu.

“Evet,” dedi sessizce. Sesi o kadar mesafeliydi ki sanki hiç ranımadığı biriyle konuşuyordu... ben de tam bundan daha kötü hissedemem diyordum oysa. “Git. Acele et.” Ellerini kavuşturunca parmak uçlarının altından o beyaz yara izi göründü. “Metroya yetişmemiz gerekiyor.”

♦ ♦ ♦

Bay Murphy’nin ofisinden yurt odama yaptığım kısa yürüyüş işkence gibiydi.

Ofisten dışarıya adımımı atar atmaz herkes etrafa dağıldı ama bakışlarını arkamda hissedebiliyor, yüzlerinden şüphe, endişe ve yargılama okunduğunu fark edebiliyordum. Midem kasıldı. Bu tarz bir olumsuz ilgiden hep nefret etmişimdir.

İzleyen kaç kişinin parçaları bir araya getirip dün gece olanların Pekin Hayaleti’yle ilgili olabileceğini anladığını merak ettim. Ve kaç kişinin Pekin Hayaleti’nin ben olduğumu anladığını.

Sanki idam sehпасına yürüyordum.

Konfüçyüs Yurdu'nun merdivenlerini çıkarken gözlerim tuttuğum yaşlardan ağrıyordu ama ağlamamak için direniyordum. Zayıflık göstermeyecektim. Başımı dik tutup omuzlarımı geriye attım, dümdüz karşıya baktım; sanki bütün sınıfın önünde yıkılmam an meselesi değilmiş gibi.

Sert bir esinti, kulaklarımda bir uğultu hissettim ve gürültünün ardında belli belirsiz bir ses işittim...

"Alice!" diye biri arkamdan sesleniyordu.

Kulak asmayıp adımlarımı hızlandırdım. İyi niyetli olsun ya da olmasın şu an hiç kimseyle konuşmak istemiyordum. Ne söyleyeceğime dair hiçbir fikrim yoktu.

Odama vardığımda sahip olduğum her şeyi hüzünlü görünen bir çantaya tıktırdım. Açıkçası alacak pek bir şeyim yoktu; bir yığın sertifika ve birkaç kupa, biraz tuvalet eşyası ve belki de bir daha asla giyemeyeceğim bir okul üniforması...

"Aman Tanrım. *Alice*."

Sıçrayıp sesin geldiği tarafa baktım. Chanel'di, açık gardırobu ve ayaklarımdan dibinde duran çantayı görünce gözleri kocaman olmuştu.

Sonra başka bir şey demeden yanıma gelip beni kendine çekti ve kemiklerimi kırarcasına sarıldı. İlk başta kaskatı ke-sildim, ani sevgi gösterisi karşısında şaşırmıştım ama sonra başımı çekinerek kemikli omzuna yasladım, saçının yanağını gıdıklamasına izin verdim. Bir an için son birkaç günün tüm dehşeti, kararsızlığı ve suçluluk duygusu üzerime çullandı.

Ağlayamazsın, dedim kendime, sıcak gözyaşları gözlerimden dökülmek üzereydi.

"Dostum, çok endişelendim," diye fısıldadım Chanel. Bir adım geri çekilip gözlerimin içine baktı. "Neler oldu? Dün gece Henry'yle birliktesin sanıyordum ama sonra... sonra ambulans sirenlerini duydum ve Bay Murphy eşyalarımızı toplamamızı istedi, hem de saatin dördünde mi ne. Sesi de ödü kopmuş

gibiymi ve öğretmenler trende hiçbirimizin konuşmasına izin vermedi... Şimdi de bu!" Bir parmağını hızla çantama doğrulttu, çantanın içindeki az miktarda şey görünüyordu. "Ne haltlar oluyor?"

"Gidiyorum," dedim hissiz bir şekilde.

Bana bakakaldı. "*Gidiyor* musun? Nereye? Ne kadar süreligine?"

Tek yapabildiğim başımı iki yana sallamak oldu. Tek bir kelime daha edersem paramparça olmaktan korkuyordum.

Ama Chanel konuyu kapatmamakta ısrarcıydı. "Okul mu seni gitmeye zorluyor?" diye sordu. Sinirlenmişti, yanaklarında iki renkli nokta belirmişti. "Çünkü her ne yaptıysan *bu kadar kötü* olamaz. Ayrıca sen okulun en iyi öğrencilerinden birisin. Hayır... seni gönderemezler. İzin vermem." Hızla arkasına döndü, telefonunu çıkarıyordu.

İnanılmaz bir çaba göstererek tekrar konuşabildim. "Ne-ne yapıyorsun?" dedim sesim çatlayarak.

"Babama söylüyorum," dedi. Yarı sert, yarı ukala bir edayla yüzünü ekşitti. "Şeyi öğrendiğimden beri... *biliyorsun işte...* bana karşı aşırı iyi." Dudaklarının kenarları iyice sarksa da konuşmaya devam etti: "Eminim ki istersem araya birilerini sokup okulu tekrar düşünmeye..."

"Hayır." Onu omuzlarından tutup telefonunu bırakmaya zorladım. "Hayır... Chanel, yapma. Lütfen. Yani böyle bir şey yapmak istediğin için gerçekten minnettarım ama sorun okul değil. Yani *sadece* okul değil. Ben sadece... şu an için burada olamam." Son sözcüğümde sesim iyice çatladı ve Chanel'in gözleri endişeyle koyulaştı.

Bir süre ikimiz de sessiz kaldık; ben sıkıttığım dişlerimin arasından nefes almaya ve duygularımı bastırmaya çalışıyordum, o da hiç hareket etmeden duruyor ve bakışlarını yerde gezdiriyordu.

Sonra iç çekti. "Tanrım, bu çok kötü."

Meseleyi bu kadar hafif göstermesi karşısında histerik, sarsıntılı bir kahkaha atıp başımı onaylar anlamda salladım.

“En azından eşyalarını toplamana yardımcı olabilir miyim?” diye sordu, çantama bir bakış atarak. “Veya istersen araç çağırabilirim. Muhtemelen şoförüm de yakında gelecektir... seni ve aileni gideceğiniz yere bırakabilir.”

Nezaketi, kışın insanın üzerine vuran bir sobanın delici sıcaklığı gibi eziciydi. Elini hafifçe sıktım, bir an için konuşamayacak kadar tıkanmıştım. “Yok... yok, sağ ol. Zaten işim bitti sayılır,” diyebildim sonunda, son kalan eşyalarımı da toplayarak. “Ayrıca evim buraya iki saatlik mesafede. Şoförün için fazla uzak olacaktır.”

O karşı çıkamadan kollarımı ufak vücuduna doladım; bunun, nasıl söyleyeceğimi bilemediğim her şeyi –tüm o suçluluk ve minnettarlık duygusunu– anlamasını sağlayacağını umuyordum.

Sonra dönüp kapıya ilerledim, bu koridorları son kez görüyor olabileceğim düşüncesini zihnimden uzaklaştırmaya çalıştım.

• • •

Eve yaptığımız metro yolculuğu boyunca annemle babam hiç konuşmadı. Sanırım bana yine insanların içinde bağırımlarından daha iyiydi. Çok da iyi değil ama.

Sonunda dairelerine –*dairemize* olduğunu sürekli hatırlatıyordum kendime– vardığımızda ev hatırladığımdan da küçük gibi geldi. Babamın başı tavana değiyordu. Duvarlarda sarı lekeler vardı. Salonda yemek masasına veya dolaplara çarpmadan üçümüzün aynı anda durabileceği alan yok denecek kadar azdı.

Annem sessizce çantamı ve bavulumu aldı, bir an için onları da beni de dışarıya atacağına dair korkunç bir hisse kapıldım. Beni evlatlıktan reddedip sokaklarda yaşamaya zorlayacaklarından korktum.

Ama sonra eşyayı ikisinin yatak odasına –dairedeki tek yatak odasına– attı.

“Bu odada uyuyacaksın,” diye talimat verdi yüzüme bakmadan.

“Siz nerede uyuyacaksınız?” diye sordum.

“Kanepede.”

“Ama...”

“Tartışmaya açık bir konu değil,” dedi annem sertçe, sesinde öyle bir kesinlik vardı ki tek yapabildiğim yutkunup itaat etmek oldu.

“Teşekkür ederim, anne,” diye fısıldadım ama o çoktan dönüp gitmişti. Beni duyduysa da belli etmedi.

Boğazımdaki yumruyu yutkundum. Tek istediğim bana sarılması, çocukluğumda yaptığı gibi beni yatıştırmasıydı ama bunun imkânsız olduğunu biliyordum. En azından şimdilik. Ben de gidip valizimi açtım, çarşafları değiştirdim, duş aldım ve tüm bunları makine gibi hareket ederek yaptım. Disiplinli bir şekilde. Hiçbir şey hissetmeden.

Ve ancak odalarında yalnız kalıp kapıyı sıkıca kapattığımda yatakra ince çarşafları başımın üzerine çekip ağladım.

Ertesi sabah zonklayan bir baş ağrısıyla uyandım ve yas-
tığımın deseni yanağımda iz bırakmıştı. Kısa ve keyifli
birkaç saniyeliğine eve döndüğümü unutmuştum. Boğazımın
sanki günlerdir hiç su içmemişim gibi kuru olmasının sebebini
unutmuştum. Gözlerimin neredeyse kapanacak kadar şişmiş
olmasının sebebini unutmuştum.

Sonra-mutfakta -*mutfak*- açılan ocağın üzerindeki tencere
tıktırılarını duydum ve her şeyi baş döndürücü, mide bulandırıcı
bir dalgayla hatırladım...

Siktir!

Birbirine ardına hatırladığım acı verici anların saldırısına
uğrarken ve dün olanların her anını, babamın yüzündeki derin
hayal kırıklığını, metroda eve dönerken bütün yol boyunca an-
nem'in dudaklarını sanki ağlamamaya çalışıyormuş gibi sımsıkı
kapatmasını yeniden yaşadım.

En son ne zaman bu kadar büyük ölçüde işleri batırdığımı
hatırlayamıyordum. Daha önce hiç *cezalandırılmamıştım*; ço-
cukken ne zaman kötü bir şey yapsam, mesela kazara duvara
bir şeyler çizsem veya bir tabak kırsam, kendime o kadar sertçe
yüklenirdim ki annemle babam ceza vermek yerine beni ya-
rıstırırdı.

Ama bu seferki farklıydı. Yaptığım şey akla gelebilecek her
açıdan tamamen reddedilemez bir şekilde yanlıştı. Kırık tabağı
bir şekilde düzeltebilir veya yerine yenisini alabilirdiniz ama
insanları incittiğinizde... bunun geri dönüşü yoktu.

Tabii bir de üstüne işin yasal boyutu vardı. Peter'ın ailesi dava açmaya karar verirse... ki eğri oturup doğru konuşalım, muhtemelen açarlardı çünkü Peter tek çocuklarıydı ve ben güçsüzdüm. Ayrıca istediklerini yapmaya alışıklardı... Okul beni kovmaya, sicilime "suç faaliyeti" işlemeye karar verirse... Veya daha kötüsü iş mahkemede biterse... Avukat ücretlerine dair hiçbir fikrim yoktu ama pahalı olacağını düşünüyordum; karşılayabileceğimizden bin kat pahalı olmalıydı ve izlediğim dizilerdeki mahkeme olayları gerçeklere dayanıyorsa böyle bir dava yıllarca sürebilirdi. Peki ama alternatifler nelerdi? Hapishane mi? Reşit olmadığım için benim yerime annemle babamı hapse atarlar mıydı? Veya beni, çocukların yastıklarının altında bıçak sakladığı ve benim gibi zayıflara fiziksel olarak saldırdığı bir ıslahevine mi gönderirlerdi?

Odayı korkunç bir hırıltı kapladı, sanki bir hayvan kapana yakalanmış ölüyordu. Bir an sonra sesin benden geldiğini fark ettim. Yatağımda cenin pozisyonunda kıvrılmıştım, panikten kemiklerim kırılacaktı neredeyse.

O şekilde ne kadar durdum bilmiyorum, nasıl nefes alındığını hatırlamaya çalışıyor ama başaramıyordum, kendimden nefret ediyordum, her şeyden nefret ediyordum...

Sonra yatak odasının kapalı kapısının ardından annemin sesi duyuldu:

"Sun Yan. Gel de yemek ye."

Bir an için kalbim tekledi. Ses tonuna iyice dikkat edip her kelimesini dikkatle incelemeye çalıştım. Annem sadece sinirliiyken bana Çince tam adımla seslenirdi ama en azından hâlâ karnımı doyurmak istiyordu. Benimle *konusmak* istiyordu.

Belki de henüz evlatlıktan reddedilmemiştım.

Uykulu gözlerimi ovuşturup derin bir nefes aldım, sessizce küçücük salonumuza geçtim, kendi evimde bir suçlu gibi hissediyordum. Yıpranmış kanepemizde bir avukatın, polisın veya Peter'ın ailesinin asistanlarından birinin beni götürmek üzere

beklediğini göreceğimi düşünüyordum ama içeride sadece ben ve annem vardı.

Ona katıldığımda annem yemek masasındaki yerinde kıpırdamadı, başını kaldırmıyordu. Sadece kahvaltımı önüme itti.

Ben ilkokuldayken yaptığı yemeklere benziyordu: bir kâse buharı tüten soya sütü –süpermarketlerde satılan ipek gibi, aşırı tatlı olanlardan değil, süzgeçten geçirilmesi gereken ev yapımı olanlardan–, kabuğu soyulmuş bir haşlanmış yumurta, iki tabak Laoganma marka acı soslu salamura sebze ve yarım buharda pişmiş çörek.

Pek iştahım olmasa da midem kazınıyordu. Son yirmi dört saattir hiçbir şey yemediğimi fark ettim.

Çörekten küçük bir parça koparıp çiğnemeye başladım. Hâlâ sıcaktı, hamuru yumuşak ve hafif tatlıydı. Keşke bir de yutmakta zorlanmasaydım.

“Babam da bizimle kahvaltı edecek mi?” diye sordum sessiz ve temkinli bir şekilde, kelimeler boğazıma takıla takıla çıktığı için yüzümü buruşturdum.

Annem uzun bir süre cevap vermedi. Odaya, yumurta kabuklarının çıtırtısı ve annemin kâseye vuran kaşığının sesi dışında ölüm sessizliği hâkimdi. Sonra nihayet, bana hâlâ bakmayarak, “Çoktan işe gitti,” dedi.

Yüreğim ezildikçe ezildi.

“Gerçekten çok üzgünüm, anne,” diye fısıldadım, masadaki bir lekeye gözlerimi dikerek. “Ben sadece... keşke...” Boğazım resmen kapandı ve sessizliğe gömüldüm, aniden yükselen gözyaşlarımı bastırmaya çalışıyordum. İçten içe, bu durumu değiştirebilecek hiçbir şey söyleyemeyeceğimi biliyordum; pişmanlıktan yataklara düşsem de binlerce farklı şekilde binlerce kere özür dilesem de artık çok geçti. Geçmiş kalıcıydı.

“Ördek yumurtalarımız bitmiş.”

Yanlış duyduğumdan emin olarak başımı hızla kaldırdım. Annemin özüme bir karşılık vermesini beklemiyordum aslında ama... “Ne?”

“İşten önce markete gitmem lazım.”

Annem soya sütüyle dolu kâsesini bırakıp ağzını elinin tersiyle sildi ve ayağa kalktı. Sonra, aylardır ilk kez, bana baktı. Bakışları beklediğimden daha nazikti, kızgınlıktan çok yorgunluk yüklüydü. “Geliyor musun?”

• • •

Annemle yerel marketlerden birine gitmeyeli yıllar olmuştu. Airington’daki yurda taşınmamdan sonra evi düzenli olarak ziyaret edemeyecek kadar uzak kalmıştım. Onun dışında, yaz tatillerinde annemin markete gitme tekliflerini reddediyor –en ucuz kabağı bulma teklifi demeliyim– ve sonraki yılın derslerine önceden çalışmaya başlıyor veya tatil ödevimin üstünden geçiyordum.

Gelgelelim on iki veya on üç yaşımdan beri marketlerde pek bir şey değişmemişti.

Olgunlaşmış meyvelerle –köpük plastikle kaplanmış yuvarlak armutlar, dilimlenmiş çeyrek karpuzlar ve bütün ejder meyveleriyle– dolu raflar hâlâ vardı. Genellikle düğünlerde dağıtılan popüler şekerlemelerle –parlak kırmızı folyoya sarılı fıstıklı şekerler, küçük plastik kaplardaki şeffaf jöleler, çilek soslu kalın *marshmallows*– dolu tepsiler de aynıydı. Taze sosisli börekleri, üstü parlak yumurta turtalarını, içi krem şanti dolu mor çörekleri sergileyen Asya hamur işleri vitrinleri de aynıydı.

İnsanlar bile aynı görünüyordu; meyveli pastalara iştahla bakan küçük bir kız, farklı marka soya soslarına gözlerini kısararak bakan büyükanneler.

Ve ben tatlı sulardaki bir balık gibi reyondan reyona sürüklenip tatlı olup olmadığını kontrol etmek için bir karpuzu

tokatlayan, uzman hassasiyetiyle bir poşet kavrulmuş ay çekirdeğini tartan annemin peşinden giderken içimi tuhaf bir duygu kapladı.

Huzur.

Yıllardır markete gitmediğim için değildi. Yıllardır okul veya son zamanlar Pekin Hayaleti dışında hiçbir şey yapmadığım içindi. Yıllardır o kadar yoğunum ki –daima koşuşturuyor, daima daha iyisini yapmak, daha ileriye gitmek için uğraşıyordum– zar zor nefes alabiliyordum.

Bu ani özgürlük baş döndürücüydü. Kendimi... yani işte, tekrar *insan* gibi hissetmemi sağlamıştı.

Bunca zamandır Bilgi Makinesi lakabının bir iltifat olduğunu düşünmüştüm. Üretkenliği, insani seviyenin üzerinde bir disiplini, başarılı olmaya programlandığımı ima ettiğini düşünmüştüm.

Artık bu ifadenin, kendini duyguları pahasına bir şeyler yapmaya adanmış biri anlamına gelip gelmediğini düşünüyordum. Neredeyse yaşamayan biri.

Bay Chen'in söyledikleri aklıma geldi...

Sen ne istiyorsun?

O anda cevap benim için çok barizdi: Diğer insanlar ne istiyorsa, neye en çok değer veriyorlarsa onu istiyorum. Ama burada, sanki bir çocukluk rüyasındaymış gibi kalabalık bir marketin ortasında dururken aklıma gelen ilk şey Bay Chen'in bana önerdiği İngilizce programı oldu. Yani özel olarak o program değil, iki ay veya daha uzun süre boyunca *yazma* fikri, en iyi olduğum şeyi yapmak...

Annem beni düşüncelerimden çekip çıkararak, "Gidelim mi?" diye sordu. Sepeti meyve ve sebzelerle sadece yarısına kadar doluydu, sapı tutan elleri soluklaşıp çatlamıştı. Kışın hep cildi kurur, elindeki yara iyice belli olurdu.

Tam ona *evet* demek üzereydim ki gözüme baharat reyonunun yanındaki ecza kısmı takıldı.

“Bir dakika bekle,” dedim, en yakın rafa eğilerek. “Önce bakmak istediğim bir şey var..”

• • •

Ertesi hafta kendimi meşgul etmek için yapabildiğim her şeyi yaptım.

Son birkaç yılın tüm popüler kostümlü dramalarını, yetmiş bölümden fazla süren ve çözmek için bir çizelge yapmanızı gerektirecek kadar karmaşık ilişkiler içeren dizilerini izledim. *Macbeth*, sıkıcı klasikler ve dersler için zorunlu olan metinler yerine, büyü ve mitoloji içeren eğlenceli fantastik romanlar okudum. Anneme çalışırken yemek yapma konusunda, babama da –hâlâ benimle konuşmasa da– kıyafetlerini katlama konusunda yardım ettim. Uzun yapılacaklar listeleri, hedef tabloları, beş yıllık planlar hazırladım, sonra da hepsini –geleceğim artık bir pamuk ipliğine bağlı olduğundan bunların anlamsız olduğunu bilerek– çöpe attım.

Ve ne olursa olsun Peter’i, Andrew She’yi ve okulun cezası bildirmek için her an arayabileceğini düşünmemeye çalıştım.

Henry Li’yi düşünmemeye çalıştım.

Fakat bir öğleden sonra babam hâlâ iş yerindeyken ve ben yatak odamda tek başıma *Yanxi Palace*’ın son bölümünü izlerken ön kapının çalındığını duydum.

“Alice,” diye seslendi annem ve bir sorun olduğunu hemen anladım. Genellikle parkta karşılaştığı komşularla konuşurken veya büyük aile toplantılarında kullandığı yapmacık kibar sesini kullanıyordu.

Yataktan fırlarcasına kalktım, nabzım çoktan hızlanmıştı. “Ne oldu?” diye seslendim.

“Seni görmek isteyen biri var.”

• • •

Henry Li salonumuzun ortasında idi.

O kadar gerçeküstü bir manzaraydı ki bir yanıma halüsinasyon gördüğüme ikna oldu. Mükemmel duruşu, ütülü gömleği, cilalanmış ayakkabılarıyla zenginlik ve ayrıcalık timsali Henry, yıpranmış kanepemizin ve yer yer delikleri gazete kâğıtlarıyla kapatılmış sarı lekeli duvarımızın yanında duruyordu.

Oda için çok büyük görünüyordu. Çok parlak.

Buraya ait olmayan şeyi bulun, oyunları gibiydi ama cevap elbette fazla barizdi.

Sonra Henry'nin bakışları bana döndü ve *nasıl* görünüyor olabileceğimi fark ettim. Annemin bol, ekose pijamasını giyiyordum; kollarında geniş birer yırtık olanlardan. Gözlerim de hâlâ ağlamaktan şiş şişti ve dört gündür saçımı yıkamamıştım.

Sıcak, yapış yapış bir his midemi doldurdu, utancım öfkeye dönüşüp tekrar utanç oluyordu. Bir anda derimden sıyrılmak istedim.

"Selam, Alice," dedi, sesinde ezici bir yumuşaklıkla.

"Güle güle," deyiverdim.

Ve kaçtım.

Dairemiz o kadar küçüktü ki odama koşmam ve kapıyı arkamdan duvarları titretecek bir şiddetle kapatmam sadece saniyeler sürdü. Son Pekin Hayaleti görevinden beri böyle bir panik, çılgınlık, kalp çarpıntısı, mide bulandıracak kadar yoğun bir adrenalin dalgası hissetmemiştim. Her şey darmadağın olduğundan beri.

Kendimi düşercesine yatağa bırakıp sanki bu kâbus senaryosu geçip gitmiş gibi yapabilecekmışçesine battaniyemi başımın üstüne çekerken zihnim âdeta uğulduyordu. Henry'nin neden buraya geldiğine dair hiçbir fikrim yoktu ama gitmesini istiyordum. Hem de hemen.

Belki ona nadir ama çok ciddi, bulaşıcı bir alerjiye yakalandığımı söylerim, diye düşündüm çaresizce. *Bir metre yanıma yaklaşanlar için yoğun bir öksürük krizi ve potansiyel ölüm tehdidi*

olan bir alerji. Ya da yanımda yabancılardan çok korkan bir köpek olduğunu söylerim. Ya da...

"Alice?" Henry kapıyı bir kez tıklattı. Sonra bir kez daha. Belli belirsiz kumaş hışırtısını duydum ve ellerini ceplerine sokup başını yana eğdiğini hayal edebiliyordum. Bu görüntü o kadar canlı, o kadar tanıdıktı ki göğsüm ağrıdı. "İçeri girebilir miyim?"

En zayıf bahanelerimden birini sunmak üzere ağzımı açtım ama kelimeler boğazımda takılı kaldı. Onca şeyden sonra hâlâ korkunç bir yalancıydım. Belki de en iyisi buydu.

"Şey... bir dakika," dedim, yataktan beceriksizce kalkarak. Tek bir hareketle çarşafların üstündeki kirli çamaşırları, boş atıştırmalık paketlerini ve kullanılmış peçeteleri toplayıp hepsini bir sepete tıktım, bu dağınıklığı Henry'nin görmesini istemiyordum. Etrafta herhangi bir kirli sutyen veya çorap olmadığından emin olunca kapıyı açtım.

"Teşekkür ederim," dedi Henry, ses tonu ve yüz ifadesi o kadar resmîydi ki neredeyse gülecektim.

Sonra içeriye girdi ve ufacık yatak odasını inceledi; söyleyecek güzel bir şey bulma konusunda güçlük yaşıyormuş gibi bir hâli vardı. Sonunda yatağın yanında duran plastik bir kaplan heykelini işaret etti. Ay Yeni Yılı'nda teyzemin anneme hediye ettiği ve odada gereklilik arz etmeyen tek şeydi.

"Çok güzelmiş," dedi.

"Sağ ol. Annemin."

Elini hızlıca indirdi.

Nezaketen oturmasını söyleyecektim ama ayakta durması için bile zar zor yer vardı. "Mekân çok küçük, kusura bakma," diye mırıldandıktan sonra kiminle konuştuğumu fark ettim. Dar alanlarda nasıl davrandığı aklıma geldi. "Bir dakika. Kötü hissediyorsan..."

"İyiyim," dedi ama pek de *iyi* görünmüyordu. Şimdi bu kadar yakın olunca, omuzlarında ve çenesindeki o aşına olduğum gerginlik hatlarını fark edebiliyordum.

Tanrım. Sanki tüm bunların kötü bir fikir olduğunu anlamak için başka bir sebebe ihtiyacım vardı da.

"Gitmelisin," dedim. "Yani seni kovmak filan istemiyorum ama rahat değilsen..."

"Burada olmak *istiyorum*," dedi, bu her şeyi yoluna koyuyormuş gibi. Sonra sessizce ekledi: "En son görüşmemizin üzerinden çok zaman geçti. Ben..." Boğazını temizledi. "Okulda seninle kavga etmeyi özledim."

Kalbim duracak gibi oldu.

"Ben de." Ciddi konuları konuşmaya başlamadan önce iki saniye kadar son kelimelerinin, onları söylerken yüzünde oluşan ifadenin keyfini çıkarma izni verdim kendime. "Okul demişken... Durumlar nasıl orada?"

"Peter hâlâ hastaneden taburcu olmadı."

Henry'nin simsiyah gözlerine ve aralık dudaklarına dair tüm düşüncelerim yoğun bir bulantı dalgasıyla kayboldu. Peter'ın solgun, neredeyse cansız yüzünü, bir kalp monitörüne ve seruma bağlı vaziyette hareketsizce yattığını, hemen yanındaki ailesinin ağladığını gözümde canlandırmadan edemedim. "Ah, Tanrım. Yoksa o..."

"Hayır," dedi Henry çabucak. "O kadar kötü değil. Hafif bir sarsıntı geçirmiş ama teknik olarak hayatına eskisi gibi devam edebilir artık. Onu hastanede tutan ailesi aslında, tekrar yaralanacak diye paranoya yapıyorlar. Anlaşılabilir bir durum elbette."

"Tabii ki," dedim yastığımı göğsüme bastırarak. Nabzım hâlâ normale dönmemişti.

"Açıkçası, şey," dedi Henry bir anda, "bir yanımda Peter için geri dönmeni bekliyordu."

"Öyle mi?"

Nasıl tepki vereceğimi bilemeyerek arkama yaslandım. Bu konuyu konuşmaya devam etmek istediğimden de emin değildim.

Ama Henry devam etti: "Çünkü derinlerde bir yerde..."

Ona sert bir bakış attım.

“Çok, çok, *çok* derinlerde bir yerde,” dedi, “olmaya çalıştığın kadar sert biri değilsin.”

“Ama bak bu beni nereye getirdi?” dedim sertçe, gerçekten öyle demek istemesem de. Pek çok şey için pişman olmaya vaktim olmuştu ama Peter’i orada bırakmamak bunlardan biri değildi.

“Bak işte.” Henry kaşlarını kaldırarak eliyle beni işaret etti. “Tam olarak bundan bahsediyorum.” Duraksadı. “Neden öyle bir uygulama geliştirmekte... kendini olmadığın birisi olmaya zorlamakta bu kadar ısrarcı olduğunu hiç anlayamadım...”

“O kadar basit değil...”

“Ama ben...”

“*Anlamıyorsun,*” dedim. Sesimi kızgın çıkarmak, onu kendimden uzaklaştırmak istiyordum ama sesim yumurta kabuğu gibi ince ve kırılgan çıkmıştı. “Sen... sen ve Airington’daki diğer çocuklar... hepinizin sahip olduğu bir ışık var. Işığa, şöhrete, güce sahipsiniz ve bütün dünya önünüze serilmiş durumda, canınızın istediğini almanızı bekliyor.” Sarsılarak nefes aldım, kollarımı kendime sıkıca sardım ve çenemi yastığıma gömdüm. “Çok mu şey istedim gerçekten? Benim gibi birinin sizdeki o ışıktan küçücük bir parça istemesi çok mu fazla?”

Uzun bir süre sessiz kaldı. Boğazındaki hafif hareketi, omuzlarındaki gerilmeyi izledim. Sonra gözleri benimkilere kilitlendi. “Hayır,” dedi usulca. “Tabii ki hayır.”

“O zaman neden...” Sesim titriyordu. Nefes alıp tekrar denedim. “Neden sürekli bu kadar yorgun hissediyorum?”

Ağzını açtı. Sonra kapattı.

Ve kendime engel olamayarak öksürürcesine güldüm. “Daha önce söyleyecek bir şey bulamadığını hiç görmemiştim.”

“Evet, şey...” Bakışlarını kaçırdı. “İtiraf etmeliyim ki ne diyeceğimi bilemiyorum.”

“Bak, bir şey demen gerekmiyor...”

“Diyeceğim ama.” Hafifçe duruşunu değiştirdi. Dikkati yine plastik kaplana kaydı, sonra bana döndü. Kederli bir ifade vardı yüzünde. “Ailenin böyle yaşadığını bilmiyordum bile. Yani şüphelenmiştim ama...”

“Evet,” diye mırıldandım, daha önce yaşadığım o korkunç, gergin hissi bastırmaya çalışarak; kaçıp saklanma, başka birine, kendim dışında herhangi birine dönüşme arzusuydu bu.

Henry sanki çok bariz bir şeyi yeni anlamış ve anlamasının bu kadar uzun sürdüğüne inanamıyormuş gibi bir tavırla şöyle sorunca bu arzum iyice güçlendi: “Pekin Hayaleti’ni *bu yüzden* mi yapmak istedin? Fatura... faturaları ödemek için mi?”

Sanırım artık inkâr etmenin bir anlamı yoktu.

“Faturaları değil.” Tırnaklarımı yastığıma iyice geçirdim. Sanırım kumaşta bir delik açmak üzereydim. “Sadece... okul ücretini falan.”

“Haberim olsaydı... Alice, kâr sağlamanın umurumda olmadığını biliyorsun, değil mi? Ben bu işe para için girmedim.”

“Sevindim çünkü kesinlikle para falan alamayacaksın artık,” dedim, şaka yapar gibi.

“Bu hiç adil değil,” dedi Henry biraz duraksadıktan sonra ve sesindeki öfkeli tını beni şaşırttı. “Kesinlikle sınıftaki en zeki kişi sensin; hayır, bütün okuldaki en zeki kişi sensin. Doğaüstü güçlerini sırf Airington’da geri kalanımızla birlikte okumak için para kazanmak adına kullanmamalısın. Dürüst olmak gerekirse bu...” Kaygılı bir şekilde elini saçından geçirdi. “Bu çok saçma. Orada olmayı Andrew She gibi insanlardan çok daha fazla hak ediyorsun. Orada olmayı benden daha çok hak ediyorsun.”

Ona bakakaldım. “Henry... Sen az önce benim senden daha zeki olduğumu mu söyledin?”

Yarı sinirli, yarı sevecen bir bakış attı bana. “Tekrar söyletme.”

Dudaklarımın kenarlarının seğirdiğini ve aramızdaki gerilimin biraz azaldığını hissettim.

“Gerçekten ama. Daha önce hiçbir şey fark etmediğim için üzgünüm,” dedi Henry kısa bir süre sonra. Sanki söyleyeceği her şeyi önce zihninde tartıyor gibi yavaşça konuşuyordu. “Burada olmamalısın ve kesinlikle olayların bütün suçunu sen üstlenmemelisin.”

“Evet ama öyle yapıyorum,” dedim. “Sistem böyle işliyor. Doğru bağlantılara sahip değilim, iyi bir avukat tutacak param da yok, ailemin okula bağışlayabileceği milyonları da...”

“Ama yanında ben varım,” dedi Henry gözleri parlayarak. “Pekin Hayaleti’nden ben de sorumluyum ve sana yardım etmek için elimden gelen her şeyi yaparım. Açıkçası bugün buraya gelmemin bir sebebi de bu.”

“Nasıl yani?”

Cebinden telefonunu çıkarıp bana tuttu. O tanıdık Pekin Hayaleti logosu bana bakıyordu. “Peter’ın ailesi veya polis daha fazla araştırma yapmaya karar vermeden önce uygulamayı kapatmamız, işin içinde olan herkes için en güvenlisi olur diye düşündüm.”

Bu benim de aklıma gelmişti ama... çok ani gibi geliyordu. “Kapatmak mı... hemen şimdi mi?”

“Önce büyük bir veda partisi mi yapmayı tercih edersin? Uzunca bir vakit ayırıp methiye yazmak falan?” dedi Henry kupkuru bir sesle, büyük oranda her zamanki hâline dönmüştü. “Ya da Ay Takviminin onuncu gününe, ay ve güneş hizalanana kadar beklemek mi istersin?”

“İyi be,” dedim homurdanarak. Telefonunu daha net görebilmek için biraz hareket ettim. “Ne yapmamız gerekiyor?”

“Şansına ben çoktan her şeyi hazırladım.” Uygulamada bir şeylere bastı ve ufacık, çok renkli, anlayamadığım kod dizileriyle dolu siyah bir sayfa açıldı. “Tek ihtiyacım olan şey onayın. Sonrasında uygulama kapanacak. Sonsuza dek silinecek. Kalıcı olarak...”

“Tamam, anladım,” dedim sertçe. Henry’nin veda partisi konusunda şaka yaptığını ve uygulamanın son birkaç ayda başıma çok fazla dert açtığını biliyordum ama yine de içimde küçük bir hüznün dalgası vardı. Birlikte çok şey atlatmıştık. Ve günün sonunda Pekin Hayaleti beni epey zenginleştirmişti; tabii polis işe karışıp da parayı geri vermem için beni zorlamazsa. “Tamam... başla hadi.”

Parmağını ekrana yaklaştırdı. Sonra bana bir bakış attı. “Emin misin?”

Gözlerimi devirsem de başımı onaylar anlamda salladım.

“Üç...”

Yastığıma sıkıca sarılıp çatlamış dudaklarımı yaladım.

“İki...”

En iyisi bu, diye hatırlattım kendime. Ne kadar az kanıt olursa ceza o kadar hafif olurdu.

“Bir dakika,” dedi Henry kaşlarını çatarak.

Sayfada bir bildirim belirdi: *Mobil ağ bağlantısı kullanılamıyor.*

“Ah, bu biraz hayal kırıklığı oldu,” diye mırıldandım, telefonu elinden alıp farklı açılarda tuttum. “Kusura bakma. Seni uyarmam gerekirdi, burada bağlantı bazen çok boktan oluyor.”

“Belki diğer telefonlarımdan biriyle deneyebilirim,” diye öneride bulundu.

“Bilmiyorum ki, normalde böyle olmaz...” Aklıma bir fikir gelince konuşmayı kestim. Telefonu indirip Henry’nin yüzüne baktım. Aklıma gelen ihtimal karşısında kalbim hızla atmaya başlamıştı. Olur da işe yararsa... “Bak ne diyeceğim, uygulamayı kapatmayalım.”

“Pardon?”

Gülümsedim. “Daha iyi bir fikrim var.”

• • •

Dört saat sonra Henry'yle ben, beş sayfa uzunluğundaki yeni tamamlanmış bir makaleye, bir e-posta taslağına ve Pekin Hayaleti uygulamasına bakıyorduk.

Hayalet logosu ve isim hâlâ aynı olsa da uygulamanın geri kalan her şeyi değişmişti. Ana sayfa artık gizlilik ve anonimlik vadetmiyor, ödeme yöntemlerine dair önerilerde bulunmuyor, bunların yerine Airington öğrencilerini “derslerinin üstesinden gelmeye” cesaretlendiriyordu.

Önceki özel mesajlaşmalarım da tamamen silinmiş, yerlerini farklı hesaplardan gelen –Henry ve Chanel’in birden fazla telefonları sayesinde– sınav sonuçları, en son kimya ödevi ve *Macbeth*’in farklı yorumlamalarıyla ilgili masum sorular almıştı.

Her mesaj silinmemişti gerçi. Andrew She’nin Peter’ı kaçırmaya yönelik talimatları, bu iş karşılığında teklif ettiği bir milyon yuanın olduğu mesajlaşma duruyordu.

“Pekâlâ, hikâyemizin üstünden bir kez daha geçelim,” dedim yatağında, hemen yanımda bağdaş kurmuş oturan Henry’ye. “Andrew’un Pekin Hayaleti’nden yaptığı teklifi nasıl oldu da kabul ettim?”

Henry başını sallayıp sanki bir sınava girecekmişiz gibi doğruldu, sonra etkileyici bir hızla cevap verdi. “Bu yılın başında, kullanıcı deneyimi tasarımı için pratik yapayım diye bir ders çalışma uygulaması geliştirmeye karar verdim. Arkasındaki ana fikir, Airington’daki herkesin uygulama aracılığıyla okulla ilgili konularda birbirine yardım etmesiydi, bununla birlikte teşvik olarak biraz da para kazanabileceklerdi. Tüm hesaplar anonim olsa da en çok yardım edenlere ve dolayısıyla en fazla güvenilirliği olanlara ekstra puan kazandıran bir puan sistemi var. Ve sen de açık ara en yüksek puanlı hesap olduğundan ve konu ya da zorluk fark etmeksizin her soruna çözüm bulma gibi bir namın olduğundan...”

“Andrew paraya ihtiyacım olduğunu anladı ve bu da beni teklifini kabul edip işini halletme ihtimali en yüksek kişi yaptı,”

diye bitirdim cümlesini ellerimi çırparak. “Kulağa makul geliyor, değil mi? Yani ayrıntılı ama öyle abartılı değil?”

“Aynen,” dedi Henry. “Ve okulu bu açıklama tam olarak ikna etmezse makalen eder.”

Umarım öyle olur, diye düşündüm. Makaleyi yazmak tuhaf bir şekilde duygusal olarak rahatlamamı sağlamıştı; her şeyimi –son beş yılda yaşadığım her şeyi, her büyük haksızlığı ve küçük hayal kırıklığını, en güçlü korkularımı ve zayıf umutlarımı, Airington’ın elit çevresinin hem içinde hem de dışında geçirdiğim vakti– kelimelere dökmüştüm. Şimdi sadece bir anlamları olsun istiyordum.

“Evet.” Henry’nin parmağı ekrandaki gönder seçeneğinin üzerindeydi. “Yapalım mı?”

Yanağımın içini kemirdim ve okul yönetim kuruluna e-posta gönderme fikri midemi bulandırmıyormuş gibi yapmaya çalıştım. “Yapalım.”

Bütün bu plan için pişmanlık duymaya vakit bulamadan e-posta yüksek bir vınlama sesiyle gitti.

Artık dönüş yoktu.

Hemen ardından oluşan sessizlikte, gürültülü ayak sesleri ve babamla teyzemin konuşmalarını duydum; ayakkabılarını çıkarmakla ilgili bir şey konuşuyorlardı. Yeni gelmişlerdi sanırım.

Aynı sesleri Henry de duydu. Sanki zaten mükemmel görünmüyormuş gibi iki eliyle birden saçını taradı, gömleğinin yakasını düzeltti ve ayağa fırladı. Sonra ona baktığımı fark etti. “Ne oldu?”

“Tam olarak nereye... nereye gittiğini düşünüyorsun?” dedim tükürükler saçarak.

“Kendimi babana tanıtmaya tabii ki,” dedi, kapıya yöneldi. “Nezaket gereği...”

Gömleğini yakalayıp onu kendime çektim. “Hayır. Hayır, hayır, hayır, hayır. Yapamazsın.”

“Neden ki?”

“Babamla şu aralar zar zor konuşabiliyorum,” diye tısladım, kolunu bırakmayı reddederek. “Eğer odamdan seninle çıktığımı görürse şey sanır... şey düşünür yani...”

“Evet?” Henry bir kaşını kaldırdı. Sınarcasına. Sataşırçasına. “Ne düşünür?”

Tanrım, bana yardım et! “*Biliyorsun işte,*” dedim sertçe. Yüzümün tamamı alev alevdi. “İşin özü şu ki bu çok kötü bir fikir.”

Ama vazgeçmektense bana şu ukala, son derece çekici gülümsemesiyle baktı; eskiden beni aşırı sinir eden gülümsemesi. Bir bakıma hâlâ sinir ediyordu aslında ama dudaklarına biraz fazla uzun süre odaklanmama sebep olacak bir şekilde. “Merak etme, tüm ebeveynler beni sever. İyi bir izlenim bırakacağımdan eminim.”

Ben Henry’yi yatağımın altında saklamakla ailemle tanıştırmamanın potansiyel risklerini düşünürken kapının ardından teyzemin sesi duyuldu. “...Yan Yan içeride mi?”

“Yanında arkadaşı var,” dedi annem.

Sanırım böylelikle karar benim adıma verilmiş oldu.

Henry’ye hızlıca uyarıcı bir bakış attıktan sonra gömleğini bıraktım ve salona geçtim.

Teyzem, annem ve babam koltukta oturuyordu. Hemen önlerinde kabuğu soyulmuş ve dilimlenmiş elmalarla dolu bir tabak, yanında da kürdanlar vardı.

“Yan Yan!” Teyzem beni neşeyle selamlayıp ayağa kalktı ve terliklerini sürüyerek yanıma geldi. “Artık bir suçlu olduğumu duydum!”

Annem de babam da bir dizi onaylamayan homurtu çıkardı.

“Onu cesaretlendirme lütfen,” diye Çince mırıldandı annem.

Ama teyzemin dikkati çoktan yanımda duran Henry’ye yönelmişti. Gözleri resmen aydınlandı ve çenesi ayaklarına kadar düştü dersem kesinlikle abartmış olmazdım. Görseniz, beni daha önce uzun boylu, yakışıklı, iyi giyimli ve yaşıtım olan bir çocukla hiç görmediğini zannederdiniz.

Peki, tamam. Görmemişti gerçekten.

Yine de *bu kadar* şaşırtmasına gerek yoktu yani.

"Ah!" diye bağırды, Henry'yi en az beş kere baştan aşağıya süzerek. "Ah! Bu da kim?"

"Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum," dedi Henry, ben bir şey diyemeden. Çok düzgün bir şekilde resmî Çince konuşuyor ve hem anneme hem babama hem de teyzeme hitap ediyordu. Gülümsemesi neşeli ve içtendi, başını saygılı bir açıyla eğdi. "İsmim Henry Li, Alice'le aynı okula gidiyordum. Kendisinin nasıl olduğunu görmek istemiştım sadece."

Teyzem resmen eriyip bitmişti.

Babam Henry'nin varlığından o kadar memnun görünmüyordu. Kaşlarını çatdı. "Okuldan buraya onca yolu sırf Alice'i görmeye mi geldin?"

Henry başını onaylar anlamda salladı. "Evet, *shushu*.³⁵"

Nazik, uygun bir kelime kullanmıştı ama babam kaşlarını daha da çatdı. Ayağa kalkıp yaklaştı ve Henry'yle yüz yüze geldi. Sonra da çok yavaş bir şekilde şöyle sordu: "Sen... kızım mı çıkıyorsun?"

Ah. Tanrım. Henry'yi kesinlikle yatağımın altına saklamalıydım.

"Hayır, hayır, kesinlikle öyle bir şey yok," dedim babama aceleyle ama aynı anda Henry, "Evet," dedi.

Başımı öyle hızlı çevirdim ki sanırım boynum kırıldı. Kalbime motor takılmıştı sanki. *Olamaz*. Henry inanamayan bakışlarına sırtıyla karşılık verdi ve onu boğmak mı istiyordum yoksa kollarımı boynuna dolamak mı istiyordum bilemedim.

Her şey çok kafa karıştırıcıydı.

"Resmî olarak değil," diye ekledi Henry, babama dönerek. "Çünkü hâlâ lise öğrencisiyiz ve tabii ki öncelikle derslerimizle

35 (Çince) Amca. -ç.n.

odaklanmamız gerekiyor. Ama ben seve seve beklerim ve umuyorum ki gelecekte..."

"Alice'in geleceği şu sıralar cpey belirsiz," diye sözünü kesti babam, sert bir yüz ifadesiyle. "Şaka yapılacak bir konu değil."

Henry bocalamadı. Gözünü bile kırpmadı. "Biliyorum ve ben kesinlikle çok ciddiym. Ne olursa olsun, o atlatabilecek kadar zeki, hatta çok daha zeki ve ben de onu desteklemek için yanında olacağım."

Babam sert sert Henry'ye bakarken uzun bir duraksama yaşandı.

Kalbim tekleyip duruyordu.

Babam sonunda, "Hımm," diye bir ses çıkardı ki bu beklediğimden çok daha iyi bir tepkiydi. Ondan böyle bir tepki gelmesi neredeyse aileye katılmaya davetti.

Sessiz ve hafif bir nefes koyuverdim. Henry ise bana göz kırptı.

"Bir dakika!" Teyzem sanki bir aydınlanma yaşamış gibi aniden kalçasına bir tokat atıp Henry dışında herkesin sıçramasına sebep oldu. "Bu o Henry Li mi? Hani şu sekizinci sınıftan beri bahsedip durduğun çocuk? Senin" –iki eliyle havada tırnak işareti yaptı– "şu *en büyük akademik rakibin*? Sürekli ödülleri paylaşmak zorunda kaldığın?"

Kıpkırmızı oldum. "Şey..."

Henry büyük bir ilgiyle eğildi. "Ah? Yani benden çok mu bahsediyor?"

"*Hem de çok*," dedi teyzem ve şehri terk etmeyi bir düşündüm.

"Başka ne dedi?" diye sordu Henry, gözleri parlayarak. "Şeyden bahsetti mi..."

"Biliyor musunuz?" diye aralarına girdim, bir parça elmayı kürdanla alıp Henry'nin ağzına tıktım. "Belki de önce bir şeyler yemeliyiz. Sonra da... önümüzdeki üç saat boyunca konuşmamalıyız. Belki de hiç konuşmamalıyız."

Teyzem hâlimden memnun şekilde bana bir bakış attı. “Yan Yan. Yüzün kızarmış.”

“Ben... belirttiğin için çok sağ ol.”

Henry boğuk kahkahaya çok benzeyen bir ses çıkardı. Serr sert bakıp ona bir parça elmayı daha zorla yedirdim. Bu sırada dudaklarının elime değmesine tepki vermemeye, teninin ne kadar sıcak olduğuna dikkat etmemeye çalışıyordum.

Mucize gibi gelen üç saniye boyunca herkes sessiz kaldı, sonra teyzem tekrar konuşmaya başladı.

“Söylesene, *shengchen* bazın ne?” diye sordu Henry’ye gelişigüzel bir şekilde.

Shengchen bazi, Kaderin Dört Sütunu anlamına geliyordu. Bir insanın doğum saati, kaderini ve evlilik için uygunluğunu hesaplamakta kullanılıyordu. Ve Henry’nin yüz ifadesine bakılırsa teyzemin ne demek istediğini gayet iyi anlamıştı.

Ben çaresizce teyzemi düğün planları yapmaktan nasıl vazgeçiririm diye düşünürken telefonum çaldı. Hemen baktım. Gelen kutumda bildirim vardı: *Bir Yeni Mesaj*. Açtım ve...

Midem altüst oldu.

Her ne kadar planladığım şey bu olsa da Airington okul yönetiminden bir an önce görüşmeyi kabul ettiklerine dair belli belirsiz, pasif agresif bir e-posta almak biraz göz korkutucuydu.

“Ne oldu?”

Annemin sesiyle irkildim ve başımı kaldırıp baktığımda herkesin gözlerini bana diktiğini gördüm: Henry katı ve ne olduğunu bilen bir ifadeyle, annemle babam endişeyle, teyzem de bariz bir merakla bakıyordu. Ona şimdi *shengchen* bazımı söylesem, benim için nasıl bir kader öngöreceğini merak ettim. Bir de bugün olayların nasıl bir yere gidebileceğini.

“Okuldan e-posta geldi,” dedim, teknik olarak bu konuda yalan söylemek zorunda kalmadığıma sevindim. Sonra Henry’ye döndüm. “Hemen gitmemiz lazım.”

“Andrew. Mesajımı almana sevindim.”

Andrew She okulun konferans odasına girdiğini gördüğünde neredeyse sandalyesinden düşecekti. En az sekiz kişilik, devasa oval masada oturuyordu ama şu an masada sadece ikimiz vardık. Tam da istediğim gibi. Mekân özel bir görüşme için gayet uygundu; sınıflardan uzaktık, kapı kapalıydı, odada hiç pencere yoktu ve tavandaki ısıtıcının uğultusu, ilginç bir konuşmayı gizlemeye yetecek kadar gürültülüydü.

“Alice,” dedi Andrew sesi çatlayarak. Dudaklarını yaladı.

“Ne... ne işin var burada? Okuldan ayrıldığını sanıyordum.”

Hiçbir şey söylemedim. Karşısındaki sandalyeyi kaptım, kollarımı göğsümde kavuşturdum ve anlamasını bekledim. Gözlerini kısmasını izledim.

Bir, iki, üç...

“Bir dakika.” Kaşları tek bir çizgi, alnındaki karanlık bir kesik hâline gelene dek birbirine yaklaştı. “Bana mesaj gönderen sen miydin? Ama ben Henry...”

“Yani benim seni görmek istediğimi bilseydin gelmezdin sonuçta.” Kelimelerim aramızda âdeta asılı kaldı ve sesimin tehditkâr çıkması karşısında hem şaşırdım hem heyecanlandım. Rol de yapmıyordum; öfke çok kolay belirliyordu. Tek yapmam gereken, Andrew’un Peter’i kaçırma talebini ve ben odamda bir başıma ağlayıp dururken onun her şey normalmiş gibi, sanki *masummuş* gibi okulda rahat rahat takıldığı gerçeğini düşünmekti. “Sana da okuldan e-posta geldi mi?”

Andrew'un gözleri bir an için yusuvarlak oldu, sonra kısıldı. "Evet. Geldi. Okul tüm suçlamalarını söyledi bana." Başını iki yana salladı. "Be-ben uygulama hakkında yalan söylediğine inanamıyorum."

"Tam olarak yalan değildi," dedim, öne eğilip dirseklerimi masaya dayadım. Henry'yle arabayla buraya gelirken Google'a *en iyi güçlü duruşlar* yazıp aratmış olabilirdim de olmayabilirdim de; Henry de buna gülmüş olabilirdi de olmayabilirdi de. Ama işe yarıyor gibiydi. "Beni tam olarak Peter'i kaçırmam için tuttun."

"Onu kaçıran sendin."

"Senin isteğin doğrultusunda," dedim sertçe. "Suç ortağı olabilirim ama asıl suçlu sensin."

"Hadi ya. Ona ailemin avukatı karar verecek."

"Hayır. Vermeyecek."

Andrew gözlerini kırpıştırarak bana baktı, bir an için yüzü gevşedi. Belli ki avukat kartını oynarsa çenemi kapatabileceğini düşünmüştü. Zenginler bazen fazla tahmin edilebilir oluyorlardı.

"Suç uydurmaktan sana dava açma hakkım var," dedi ısrarla ama sesi öncekine kıyasla tereddütlüydü artık. "Detaylı bir soruşturma başlatabiliriz."

"Evet, *başlatabilirsiniz*," diye katıldım, Tüm Zamanların En İyi On Etkili Güçlü Duruşu listesindeki başka bir pozisyona geçerek, "ama ben olsam yapmazdım."

"Ne..."

Cebimde taşıdığım BMW anahtarlarını iki parmağımla çıkarıp açıkça görünebilecekleri şekilde tuttum, parlak metale yapay ışıkların vurmasını sağladım. Andrew'un rengi attı. Hemen üzerimizdeki ısıtıcı daha da gürlemeye başladı.

"Geçen gece adamların bunu düşürdü," dedim.

Ağzı Japon balığı gibi açılıp kapandı. "Sen nereden..." Konuşmayı kesti. Tırnaklarını cilalı masaya vuruyor, gözle-

rini kaçıırıyordu. “Her neyse. Önemli değil. İspatlayamazsın arabanın...”

“Öyle mi? Peki ya bu anahtarları N150Q4 plakasıyla eşleştirirsem?” dedim, plakayı tanıdığında Andrew’un yüzünde oluşan ifadenin tadını çıkardım. Vay be, bu bütün sınıfın önünde zor bir soruyu cevaplamaktan daha iyi hissettiriyordu. “Hem bu hem de Pekin Hayaleti’nden bana gönderdiğin mesaj ve Henry’nin bana yönlendireceği avukat düşünüldüğünde, kanıtlar senin aleyhinde epey güçlü.”

“Ne, bir dakika... Sana avukat mı yönlendirecek? *Henry Li? Sana?*” Görünüşe göre Andrew Henry’yle aramdaki ilişkinin yapısını ancak şimdi fark etmişti ve dikkatsizliğinden dolayı kendinden nefret ediyordu.

Omuzlarımı silktim. “Henry’nin şirketinde on iki avukat var. Hepsini de Harvard, Tsinghua, Pekin Üniversitesi mezunu. İşler benim için çirkinleşirse kesinlikle birini bana atayabilir.”

Andrew’un alnında koyu bir damar attı. Sıcaklıktan mı yoksa gerginlikten mi bilmiyorum ama deli gibi terliyordu. Belki her ikisi yüzündendi bu arada.

Ne olursa olsun, konuşmaya devam etme fırsatını kaçırmadım. “Bak şimdi, Andrew, fazla vaktim yok, o yüzden doğruca sadede geleceğim. Bu işi mahkemeye taşır, bana dava açarsan ve kendini bu suçtan aklamaya kalkmaya cüret edersen kesinlikle kaybedeceksin. Aynı zamanda zamanını, paranı ve kaynaklarını boşa harcamış olacaksın...”

“Sen de öyle,” diye araya girdi Andrew.

“Biliyorum,” dedim sesimi sabit tutarak. “Ama benim en-dişelenmem gereken önemli bir şirket pozisyonum yok. Eğer bu dava büyürse, senin ve babanın sırf terfi için adam kaçırsın diye birini tuttuğunuz haberlere düşerse... Yani, bu senin için pek de iyi olmaz sanki, değil mi?”

“Hayır.” Andrew başını iki yana salladı. Alnında daha fazla ter belirip yanağından aktı. “Hayır. *Hayır*. Öyle değil...”

Andrew konuşmayı kesti ve durgunlaştı, sanki aniden aklına bir şey gelmişti. Başını kaldırıp bana baktı. "Pekin Hayaleti'nde başka müşterilerin de vardı, değil mi?"

"Ne olmuş?"

"Yalan söylediğini ispatlayabilirler. Pekin Hayaleti ders çalışma uygulaması falan değildi, *yasa dışı bir uygulamaydı*. Onlar beni desteklerse..."

"Bizim sınıftaki kaç çocuğun kirli çamaşırlarından haberdar olduğumu biliyor musun?" Kaşlarımı kaldırdım. *Gerçekten bunu düşünmediğimi mi sandın?* diye ekleme yaptım kafamın içinde. "Onlara şantaj yapmasam bile sence okulun veya polisin beni ne gibi işler için tuttuklarını öğrenmelerini isterler mi?"

Burun delikleri genişledi, dudakları somurtkan bir çizgiye dönüştü. Haklıydım ve bunu biliyordu. Öyle mağlup, öyle çaresiz görünüyordu ki alçak masada kambur duran iri cüssesini görünce neredeyse onun için üzülecektim.

Neredeyse.

"Peki, peki. Derdini gayet iyi anlattın," diye mırıldandı sonunda. "Ne yapmamı istiyorsun?"

Bu yeni dinamiğin benim için ne kadar tuhaf olduğunu belli etmemeye çalıştım; başkalarının istediğini yapan, hemen hemen her şeyi kabul edecek kadar çaresiz olan hep *ben* olurdum.

"Sadece hikâyemi destekle," diye talimat verdim. Muhtemelen olacakların beklentisiyle aniden ağzım kurudu. Keşke yanıma bir şişe su alsaydım. Henry'nin şirket arabasında bir sürü vardı. "Okul yönetim kurulundan bir temsilci birazdan bizimle buluşacak."

Kaşlarını çatı. "*Birazdan* mı? Ne kadar birazdan?"

Telefonumu çıkarıp Henry'ye hızlıca mesaj gönderdim: *Her şey tamam*. O da hemen başparmağını kaldıran emoji gönderdi. "*Birazdan* derken... şimdi."

Tam o sırada konferans odasının kapıları ardına kadar açıldı ve Henry'yle Chanel, bir film sahnesindeki karakterler

gibi içeriye girdi. Gerçekten. Bana doğru ağır çekimde ilerliyor olsalar ve arka planda dramatik bir müzik yükselse şaşırmazdım. Bu saatte teknik olarak okul bitmiş olduğundan ikisi de üniforma yerine kendi kıyafetlerini giyiyorlardı. Henry, üzerinde Wall Street'e hiç de yabancı gelmeyecek türden şık, özel dikim siyah bir takım elbiseyle dikkat dağıtıcı derecede çekici görünüyordu. Chanel de altın rengi düğmeli, detaylı, vartaklı bir spor ceket giymişti.

Onların yanında benim süpermarket indiriminden alınmış kazağım normalden daha ucuz ve üzücü görünüyormuş olmalıydı; gerçi amaç da buydu. Bugün bu toplantıda bana yardım etmesi için Chanel'e mesaj atarken olabildiğince güzel giyinmesini istemiştım ve Henry'den de aynı ricada bulunmuştım.

Planımın işe yaraması için gururumu ayaklar altına almam ve "sadece hayatta kalmak için suça başvuran çaresiz öğrenci" görünümüne bürünmem gerekiyordu.

Henry'yle Chanel'in hemen ardından ancak okul yönetim kurulu temsilcisi Madam Yao olabilecek kişi girişini yaptı. Konferans odasına sanki yürümüyordu da *süzülüyordu*; hareketleri, yüzen bir köpek balığınıninkileri andırıyordu. Boynundaki zarif inci kolye ve yer çekimine karşı gelen gümüşü buklelerinden gülümsemeyen yüzündeki sert açılara ve kırışıklıklara kadar kadının her şeyi şık ve sinir bozucu derecede kusursuzdu.

Topuklularla bile benden kısaydı ama buna rağmen masanın başına geçerken ve Henry'nin centilmenlik yapıp sandalyesini çekmesini neredeyse fark etmemiş gibi yaparken herkese tepeden bakmayı başarabiliyordu.

Uzun bir süre boyunca konuşmadı. Simsiyah ve buz gibi gözleriyle hepimize teker teker baktı; önce Andrew'a, sonra hemen yanımda duran Chanel ve Henry'ye, son olarak da... bana.

Havalandırmalardan tam güçte sıcak hava üflenmesine rağmen dişlerim şiddetle takırdıyordu.

“Sun Yan, değil mi?” diye sordu, sonunda sessizliği bozarak. Biraz İngiliz, biraz Malezyalı, biraz da tam olarak çıkaramadığım bir aksanı vardı. Tek bildiğim görünümünün de sesinin de aileden zengin biri gibi olduğu ve muhtemelen benden çoktan nefret ettiğiydi. “Sanırım e-posta üzerinden yazışmıştık.”

“Evet.” Kadının resmî ses tonuna uyum sağlamaya çalıştım. “Hızlı dönüşünüz için teşekkür ederim.”

Bana kulak asmadı.

“Ve burada da...” Olduğu yerde ânında kaskatı kesilen Andrew’a döndü. “Andrew She var, değil mi? Pekin Hayaleti adlı ders çalışma uygulaması üzerinden iletişime geçen ve para karşılığında birinin kaçırılmasını isteyen öğrencimiz?”

Andrew’a hızlı, uyarıcı bir bakış attım.

Suratını assa da başını aşağı yukarı salladı. “E-evet. Benim.”

“Pekâlâ.” Madam Yao burnunu çekti. “Böylesi talihsiz şartlar altında görüşmemize gerek olmasın isterdim. Bildiğiniz gibi, ikiniz de okul yönetim kurulunu hayal kırıklığına uğrattınız. Pekin’in en iyi okullarından birini yönetmek, büyük bir potansiyel davayla uğraşmak zorunda kalmadan da fazlasıyla zor. Eminim siz de tahmin ediyorsunuzdur, Peter’in ailesi hâlâ *çok* kızgın ve *birinin* bütün sorumluluğu üstlenmesi gerekiyor. Nihayetinde Airington, bu kadar kötü bir suç faaliyetini kesinlikle affetmez.”

Bakışlarının bana odaklanmasının tesadüf olduğunu hiç zannetmiyordum. Kolay hedeftim ne de olsa. Okul ücretinin tamamını ödemeyen, okul binaları için bağış yapma olanağı olmayan tek kişi bendim. Andrew’un itirafına rağmen ondansa *benim* suçlu olmam okul için çok daha uygun olacaktı.

Dişlerimi sıktım. Dürüst olmam gerekirse bir yanımda bu meseleyi tamamen nazik, çatışmasız bir şekilde tatlıya bağlamak istiyordu ama sanırım böyle bir şey söz konusu değildi. Madam Yao yüzünde aşağılayıcı bir ifade olmadan bana bakamıyordu bile.

Saldırgan moda geçmenin zamanı gelmişti.

“Birinin sorumluluğu üstlenmesi gerekiyor,” dedim, kendimi sakın kalmaya zorlayarak. “Bu da bana şeyi hatırlattı... Size gönderdiğim makaleyi okumuş muydunuz?”

Sesi buz gibiydi. “Bunun konuyla ilgisini anlayamadım.”

“Öyle mi?” Bir otorite figürüyle böyle konuşmak içgüdülerime aykırıydı ama devam ettim. “Çünkü o makale kaçırılmaya giden olaylara epey farklı bir bakış açısı sunuyor. *Benim* bakış açımı. Yayınlanacak olsa sizce halk kimden yana olurdu? Okul ücretini ödemek için son çare olarak zengin sınıf arkadaşının suç işlemesine yardım etmeyi kabul etmiş işçi sınıfından gelen kızdan mı yoksa her şeyi kişisel çıkarı için planlayan ve yine de yetkililer tarafından suçsuz olabileceği düşünülen sınıf arkadaşından mı?”

Madam Yao ince dudaklarını bembeyaz olana dek sıktı. Evet, kesinlikle benden nefret ediyordu.

“Eminim insanlar,” diye devam ettim, “en başından çok zor bir durumda bırakıldığımı da ilgi çekici bulurlar. Sonuçta Airington’ın ikinci temel okul hedefi, herkes için erişilebilir olmak, değil mi? Farklı geçmişlere sahip her öğrenciyi hoş karşılamak? Ama nasıl oluyorsa yirmi milyon yuanlık bir mini golf sahanız ve tüm öğrenciler için sadece bir burs teklifiniz var. Üstelik o da *tam* burs değil. Yüz elli bin yuanın nasıl bir para olduğunun farkında mısınız? Üst orta sınıftan aşağıda olan biri için o parayı kazanmanın ne kadar zor olduğunu biliyor musunuz?”

Konuştukça sinirleniyordum ve sesim yükseliyordu. Benim gibi insanları; Lucy Goh’u, Evie Wu’yu, restoranda Chanel’in babasının yanında gördüğüm kadını düşündüm. İhmal edilenler, şanssız olanlar, kendilerine verilenden daha fazlasını isteyenler. En dipten yukarıya tırnaklarıyla kazıyarak, sürünerek, mücadele ederek çıkması gerekenler, kaybetmeleri için tasarlanmış bir oyunu oynamak zorunda kalanlar. İşler yolunda gitmediğinde

hep ilk suçlanan ve cezalandırılanlar. Hep en son görülen, son kurtarılanlar.

Bu durumun birkaç gün, hatta birkaç yıl içinde değişmeyeceğini biliyordum ama belki de şöyle bir şeyle başlayabilirdi: Yanımda Henry ve Chanel'le Madam Yao'nun karşısında oturan ben, iktidarı yavaş yavaş güçlülerden alıyoruz.

"Birinin sorumluluğu üstlenmesi gerektiğini düşünüyorsun," dedi Madam Yao sertçe, ben nefes almak için duraklayınca. "Ama şu an duyduklarına ve okuduklarına dayanarak bu kişinin sen olması gerektiğini düşünmüyorsun, doğru mu?"

Avuçlarımı açıp masaya koydum. "Bakın, tamamen masum olduğumu veya buradaki kurbanın ben olduğumu söylemiyorum. Bazı yanlış tercihler yaptım ve Peter yaralandığı için gerçekten çok üzgünüm. Bu kadar ileri gitmemesi gerekirdi. *Ancak*," ona yine laflarımı çevirme fırsatı vermeden ekledim, "*ben* diyorum ki bu olayın adil bir şekilde ele alınması ve sonuçların eylemlerimize göre olması gerekiyor, sosyal statümüze göre değil."

"Elbette ki adil bir şekilde ele alacağız," dedi Madam Yao, o kadar küçümseyici bir şekilde konuşmuştu ki açık açık yalan söylediğini belirtebilirdi. "Ama öyle yapmasak bile tek bir yayımlanmış makalenin gerçekten fikrimizi değiştirmesini mi bekliyorsun?"

Chanel alaycı bir şekilde güldü.

Hızlıca gözleri ona dönen Madam Yao, "Komik bir şey mi var, Bayan Cao?" diye sordu.

Her şey düşünüldüğünde sanırım Madam Yao'nun Chanel'i hemen tanımısına şaşırmamalıydım ama yine de bu durum parmaklarımın kıvrılmasına sebep oldu.

"Ah, bir şey yok ya," dedi Chanel, soğuk bir sesle. "Sadece sizin yerinizde olsaydım *tek bir makalenin* gücünü hafife almazdım. Bugünlerde her şeyin ne kadar çabuk yayıldığını bilmiyor musunuz? Özellikle de yirmi milyon aktif takipçisi olan bir hesapta paylaşılan şeylerin?"

En sonunda Madam Yao'nun taştan maskesinde küçük bir çatlak oluştu. "Sanırım biraz daha detay vermeniz gerekecek. Bahsettiğiniz bu hesap... ne hesabı?"

Henry bir adım öne çıkıp kasıtlı olarak kolunu sandalyeme dayadı; herkese benim yanımda olduğunu hatırlatıyordu böylelikle. "Bu arada, Madam Yao, siz de biliyorsunuzdur, babam Çin'deki en büyük teknoloji şirketini yönetiyor." İlk kez onu düzeltip *ikinci en büyük* demedim. "Pek çok uygulamamızın yanı sıra çeşitli sosyal medya hesaplarımızda büyük bir takipçi kitlemiz var. Medyayla bağlantılarımız, hemen kullanabileceğimiz kaynaklarımız da..."

"Ve övünmek gibi olmasın ama ikimiz de sosyal çevrelerimizde epey popüleriz," diye araya girdi Chanel, tatlı tatlı gülümseyerek. "Avustralya'daki okulumdan, eğitim için Pekin'e dönmeyi düşünen herhâlde kırk kadar uluslararası öğrenci tanıyorumdur. Onlara ve ailelerine Airington'ı önermeyi *düşünüyorum* ama şimdi, sevgili arkadaşım Alice'e nasıl davrandığınızı görünce... pek emin değilim."

"Ben de pek emin değilim," dedi Henry çok ciddi bir şekilde ve Madam Yao'nun yüzündeki ifade karşısında gülmemek için kendimi zor tuttum. Dudakları neredeyse görünmez olmuştu. "Babamla ben, Airington'ın onca bina bağışını hak edip etmediğini tekrar düşünmek zorunda kalabiliriz. Hatta ben şahsen, bazı öğrencilerini kayıran bir okula devam etmek isteyip istemediğimden hiç emin değilim."

"Ben de hiç emin değilim," diye araya girdi Andrew. Herkes dönüp ona bakakaldı. "Ne var?" dedi savunmacı bir tavırla, oturduğu yerde biraz aşağıya kaydı. "Burada bir şey yaptığımızı sanıyordum."

"Evet ve o şeyi mahvetmiş oldun, Andrew." Chanel gözlerini devirdi. "Sen bunun bir parçası değilsin."

Andrew somurttu. "Hiçbir şeyin parçası olamıyorum zaten."

“Yani belki de sınıf arkadaşlarını kaçırmayı için birilerini tutmayı bırakırsan...” diye mırıldandı Chanel.

“Bir ekibim filan olsaydı kimseyi *tutmak* zorunda kalmazdım sonuçta,” diye karşı çıktı Andrew. “Eminim ki BTS üyeleri bu tür durumlarda birbirlerini arayıp yardım isteyebiliyordur.”

“Andrew,” dedi Henry, kızgınca iç çekerek. “Chanel’in anlatmaya çalıştığı şeyi fena hâlde yanlış anladın.”

“Aynı şekilde genel durumu da,” diye ekledi Chanel.

Madam Yao yüksek sesle boğazını temizledi.

“Doğru ya. *Çok pardon*, Madam Yao,” dedi Chanel, sesine yakayı el vermemesine yetecek kadar alaycılık ekleyerek. “Söylediğimiz şeye dönecek olursak...”

Madam Yao manikürlü ve soluk ellerinden birini kaldırdı. Orta parmağında, parıldayan elmaslardan oluşan ince bir şeridin altında, saçma derece büyük bir zümrüt yüzük parlıyordu. “Yeterince şey söylediniz, Bayan Cao. Hepiniz.”

“Ve?” dedi Chanel hiç etkilenmeden. “Ne düşünüyorsunuz?”

Nefesimi tuttum, kalbim resmen kaburgalarımı dövüyordu.

Madam Yao’nun vereceği karşılıktan sadece yüzde yetmiş sekiz gibi bir oranda emindim ki bu da istatistiksel açıdan en iyi ihtimal değildi. Ama Pekin Hayaleti olarak geçirdiğim süreçte öğrendiğim bir şey varsa o da buradaki insanların itibarı her şeyden fazla önemsediydi. İtibar âdeta para birimi, bir güç kaynağıydı. Nasıl ki para sadece insanlar ona bir değer atfettiği için değerliyse, Airington da zengin aileler çocuklarını buraya göndermek istedikleri için *elit* ve *özel* kabul ediliyordu.

Tehditlerimizi gerçekleştirsek bu çabucak değişebilirdi.

“Bana kalırsa,” diye başladı Madam Yao, sözcükleri eşit derecede zehir ve teslimiyet doluydu, “Sun Yan burada... Airington öğrencileri için ne kadar da önemli olduğunu kanıtladı ve konuyla ilgili söyleyecek ne kadar şeyi olduğunu da. Okul yönetim kurulu, kendisinin ve Andrew’un kaçırılma olayına müdahil oluşlarını buna göre değerlendirecek. Şimdi izin verir-

seniz...” Geriye ittiği sandalyesi gıcırdadı ve Madam Yao ayağa kalkıp tertemiz ipek bluzunu yüzünü buruşturarak düzeltti. “Görünüşe göre yapmam gereken bazı aramalar var.”

Ve öylece odadan çıktı. Alçak sivri topukları, kapıya ilerlerken attığı her adımda tıkırtılar çıkarıyordu.

O gider gitmez odanın sıcaklığı sanki birkaç derece arttı. Oturduğum yerde gerinip uzun, bitkin bir nefes verdim. Kaslarımın nasıl gerildiğini şimdiye kadar fark etmemiştim.

Andrew umut dolu gözlerle bize baktı. “Eee, şey, biraz takılmak filan ister misiniz yoksa...”

“Andrew, tekrar söylüyorum, *sen bunun bir parçası değilsin*,” diye sözünü kesti Chanel, ellerini kalçalarına dayamıştı. “Hem zaten senin oturup eylemlerin hakkında düşünmen filan gerekmiyor mu?”

“Evet, evet, biliyorum,” diye homurdandı Andrew yüzü düşerek. “İnsanları kaçırmak kötü bir şey. Suçlu olmak çirkin bir şey. Kirli işlerini yapması için asla zeki birine para teklif etme.”

Henry iki parmağıyla burnunu tuttu. “Lütfen git artık.”

Andrew sandalyesinden kalkıp hâlâ surat asarken ve mırıldanıp dururken, Henry ve Chanel’e döndüm.

“Çok teşekkür ederim, çocuklar,” dedim ve sesimin çıkış şeklinden ânında nefret ettim. “Bunun anlamı gerçekten... çok büyük. Ve Chanel... sana son dakikada mesaj attığım için özür dilerim. Bir de son birkaç haftadır seni yok saydığım için. Yemin ederim ki...”

“Alice. Tanrı aşkına.” Chanel sevecen bir tavırla başını iki yana salladı. “Biraz gösteriş dışında hiçbir şey yapmadık neredeyse. Bu fikri bulan ve makale falan yazan *sensin*. Ayrıca,” diye ekledi sesi ciddileşerek, “okulun seni tehdit etmesi çok boktan bir şeydi. Daha önce haberim olsaydı...”

“Olamazdı. Ben bilmeni istemedim.”

İç çekti. “En azından artık biliyoruz. Henry de ben de senin için çok ama çok endişelendik.” Duraksadı ve açıkça gözlerini

kaçıran Henry'yi dürttü. "Özellikle de Henry. Daha önce onu derslerde bu kadar dikkati dağınık bir hâlde gördüğümü sanmıyorum. *Benim* bile bildiğim basit bir kimya sorusuna yanlış cevap verdi."

Yüzümde küçük bir gülümseme belirirken kaşlarımı kaldırdım. "Gerçekten mi?"

Henry boğazının arkasından alçak, belirsiz bir ses çıkardı. Manşetlerini düzeltmekle uğraştı.

Hiç yalan söyleyemeyeceğim, takım elbise ona gerçekten yakışıyordu. Benim hatırım için Airington'daki en güçlü insanlardan birini tehdit etmiş olması da hiç fena değildi. Ve sonunda benimle göz göze geldiğinde kuzgun siyahı bukleleri kaşlarının hemen üzerine düşerken ve alt dudağını ısırırken kaburgalarımın arasındaki sıkışık yeri bir şey doldurdu. Özlem çekmeye tuhaf bir şekilde yakın güzel bir acı, hafif bir ağrıydı bu. Sadece bu da değil... Çin Deneyimi gezimiz bittiğinden beri ilk kez kendime onu ne kadar özlediğimi kabul etme izni verdim. *Tanrım*, onu gerçekten çok özlemiştim. Tuhaftır ki hemen karşımda durmasına rağmen onu hâlâ özlüyordum.

Dalıp giderek konuşmadan kopmuş olmalıydım çünkü bir an sonra Chanel'in sanki ne düşündüğümü anlıyormuş gibi bana sırtıttığını fark ettim. Henry de, "Artık eve gitmek ister misin?" diye sordu ve biraz başım döner gibi oldu. Bütün bedenim çok uzun süre şarjda bırakılmış bir dizüstü bilgisayar gibi aşırı ısınmıştı. Damarlarımda elektrik akımı dolaşıyordu âdeta.

Artık eve gitmek ister miyim?

"Hayır. Henüz değil," dedim, istediğimden daha keskin bir sesle. Henry gerildi ve yüzünde şaşkın bir ifade oluştu. Chanel'se sadece göz kırptı. "Sadece... gel benimle."

♦ ♦ ♦

Başka hiçbir şey söylemeden Henry'yi bileğinden yakaladım ve binadan dışarıya, boş avlunun karşı tarafındaki okul bahçe-
lerinden gizli küçük bir çadıra sürükledim. Solgun kasımpatılar
gölgelerin arasında yeni yağmış kar gibi açmıştı, neredeyse Budist
tapınaklarındaki beş uzun sütunla aynı tondaydılar.

Henry'yi en yakındaki sütuna ittim, vücudumu onunkine
dayadım.

Bu hiç benlik bir şey değildi.

Kalbim her zamanki ritminin iki katı hızla atıyordu; düz-
gün düşünemediğimi, kan dolaşımda az önceki toplantıdan
kalma çok fazla adrenalin ve coşku olduğunu biliyordum ama
şu an umurumda bile değildi. Gerçekten *umurumda değildi* ve
bu bir bakıma korkutucuydu.

Aynı zamanda heyecan vericiydi.

“Pekâlâ,” dedim, Henry'nin konuşmamı beklediğini biliyordum.
Açıklama yapmamı. “Pekâlâ, şimdi durum şu: Okul yönetim
kurulunun ne gibi bir karar vereceğinin garantisi yok, değil mi?
Ve birbirimizi bir daha ne zaman ve nerede göreceğimizin de
garantisi yok ya da bir daha okul arazisine girmeme izin verilip
verilmeyeceğinin... bu yüzden ben de şöyle düşündüm... Gerçi
bunu bir süredir düşünüyorum aslında ama sanırım kabullene-
miyordum veya korkuyordum...” Duraksadım, doğru kelimeleri
bulmaya çalışıyordum. Tabii göğümdeki bu tuhaf yangın için
doğru kelimeler varsa... “Şu an kontrolümüzde olmayan çok
fazla şey var ama artık ne yaptığımı kontrol edebilirim. Seninle
ilgili yani. Yoksa muhtemelen daha sonra kendi kıcımları tekne-
lerim. Ne demek istediğimi anlıyor musun?”

Birbirimize o kadar yakın duruyorduk ki cevap vermesini
beklerken Henry'nin kaslarının gerildiğini hissedebiliyor, nefes
alıp verişindeki hafif aksamayı duyabiliyordum. İşkence gibi
uzun gelen bir sürenin ardından, “Ben... ne demek istediğine
dair en ufak bir fikrim yok.”

Hayal kırıklığıyla iç çekmemek için kendimi zorladım ve gözlerimi ona diktim. *Doğruca* ona bakıyordum; zarif yüz hatlarında, dudaklarının küçük bir kısmında, gözlerinin yakıp kavuran siyahlığında belli belirsiz bir kafa karışıklığıyla birlikte keyif emaresi vardı.

Kısa bir süre önce hiç öpüşemeyeceğimizi düşündüğümü hatırladım hayal meyal. İnatçılıktan, disiplinden dolayı. Bir ay kadar önce ondan nasıl da nefret ettiğimi, onunla aynı odada bile olmaya katlanamadığımı düşündüğümü hatırladım.

Şimdiyse aramızda birkaç santimlik uzaklık olmasına katlanamıyordum.

“Biliyor musun, başladığım işin sonunu getireceğim,” diye kararımı yüksek sesle belirttim.

Henry donakaldı ve sanki başka bir dilde konuşuyormuşum gibi bana baktı. “Hangi işin?”

“*Bu işin.*”

Sertçe nefes aldım. Dudaklarına odaklandım.

Sonra cesaretimi kaybetmeden Henry Li’nin yakasını kavrayıp onu öptüm.

Daha ziyade yüzümü onunkine geçirdim demeliyim ki bu da aynı şekilde yumuşak ve romantikti. Boğuk bir inilti çıkarıp başını geriye attığında nasıl bir his olduğunu anlayacak vaktim olmadı.

Utançtan yerin dibine girerek onu bıraktım ve bir parmağını ağzının kenarına götürdüğünü gördüm, yüzündeyse afallamış bir ifade vardı. Kulakları da dudakları da kızarmıştı. “Alice. Beni ısırdın.”

Ah... siktir.

“Ço-çok üzgünüm,” diye geveledim, evrenin diğer ucuna kaçma dürtüsüne karşı koyarak. Aman Tanrım! Neden böyle bir şey yapmıştım ki? Ne düşünüyordum? Şu an *neden* hayatıydım? “Ben yemin ederim ki öyle bir şey... yani istemedem...”

Henry'nin iki büklüm olduğunu ve omuzlarının sarsıldığını gördüğümde kaskatı kesildim. Şiddetli bir doku hasarı yaşamasına sebep olduğumdan korktum ve bir an için kalbim duracak gibi oldu.

Sonra Henry'nin güldüğünü fark ettim.

Endişeli hâlim olduğu gibi kızgınlığa dönüştü.

"Hiç komik değil," diye çıkıştım. Yanaklarıma ateş basmıştı, sesim utanç verici bir tizlikle çıkıyordu. "Bu... bu çok ciddi ve dokunaklı bir an olmalıydı ve sen ânında bana âşık olmalı, ne kadar iyi olduğumu fark etmeli..."

Henry doğrulup gözlerinde hâlâ gülen bir bakışla elini yanağıma koyduğunda ve dudaklarını benimkilere bastırdığında konuşmamın geri kalanı buharlaşıp uçtu.

Bu sefer öpücüğün nasıl hissettirdiğini anlamıştım. Teninin sıcaklığından gözlerini kapatmasıyla yüzüme sürten kirpiklerine kadar her şey...

Vay canına.

Filmlerde gösterdikleri gibi değildi; yani tüm yıldızlar hı-zalanmadı ve kapkara gökyüzünde havai fişekler patlamadı. Aynı anda bundan çok daha sessiz ve büyüktü, insanın evine dönmesi gibi basit ve etrafımızda esen rüzgâr gibi baş döndürücü ve sarıp sarmalayan bir histi. Sanki kovulmuş ve gömül-müş binlerce an bizi bu noktaya, baş başa ve zincirlerinden kurtulmuş, arzuyla zayıf düşmüş bir hâle hazırlamıştı. Belki de gerçekten öyle olmuştu.

Boğazımın arkasından alçak, utandırıcı bir ses çıkıverdi.

Henry buna öpüşmeye iyice eğilerek karşılık verdi ve dünya puslu, bulanık bir hâl aldı. Düşünebildiğim tek şey dudakları-mın üstündeki o müthiş yumuşak dudakları ve ensemi sıkıca kavrayan, saçlarımanın arasında gezinen elleriydi...

Bu konuda benden daha iyi olabileceğine dair küçük bir ihtimal vardı.

Sadece bu seferlik, benden iyi olmasına izin verecektim...

A ington'dan evime yaptığımız araba yolculuğunu nereden hatırlamıyordum. Henry'nin şoförünün bizi götürmesine izin verdim çünkü olabildiğince uzun süre Henry'nin yanında olmak istiyordum, bir de kaybolmadan metroyla gitme konusunda kendime güvenebileceğimden emin değildim. Zihnim uyuşmuştu, sanki ateşe verilmiş gibi sınısıyordu. Düzgün düşünemiyordum. Düzgün *nefes bile alamıyordum*.

Daha kötüsü, ön kapiya kadar bana eşlik edip el sallarken bile Henry'nin dudaklarına bakmadan edemiyordum. Sanırım bu, hiç kimsenin beni uyarmadığı öpüşmenin bir yan etkisiydi: birini ilk kez öptüğünüzde bir daha öpme ihtimalleri sınırsızdı.

Ama şimdi darmadağınık salonumda otururken Henry Li'yle öpüşmek aklımdaki son şeydi.

Ben okuldayken teyzem de annem de dışarı çıkmış –teyzem ayak masajı yaptırmaya, annem de hastanedeki bir işini halletmeye gitmişti– ve babamla beni yalnız bırakmışlardı.

“Az önce okulundan aradılar,” dedi babam odaya girince.

Oturduğum yerden onu dikkatlice izleyip yüz ifadesini, ses tonunu tarttım. Henry'ye son zamanlarda babamla pek konuşmadığımızı söylerken abartmıyordum; sadece gerekli olduğunda benimle konuşuyor, ses tonunda daima bir hayal kırıklığı edası oluyordu. Ama kaşlarının arasındaki neredeyse kalıcılaştırmış kırışıklık biraz yumuşamış görünüyordu ve doğrudan bana yaklaşıyordu. Bunlar iyiye işaretti.

“Aradılar mı?” diye sordum sahte bir şaşkınlıkla.

“Evet.” Koltuğun diğer ucuna oturmasıyla yaylar ağırlığının altında gıcırdadı. “Bir uygulamadan bahsettiler... neydi adı... Çin Hortlağı mı ne.”

Nabzım hızlandı.

“Pekin Hayaleti’ni mi diyorsun?”

Yavaşça başını aşağı yukarı salladı ve konuşmasını Çince sürdürdü: “Bir çalışma grubunda olduğumu neden bana veya öğretmenlerine söylemedin?”

“Sanırım...” Doğru sözcükleri, her şeyi ele vermeyen ama gerçeğe olabildiğince yakın bir cevap bulmaya çalıştım. “Şüpheli gelir diye korktum sanırım. Yani uygulamadan epey para kazandım; sadece özel ders vererek. Yüz bin yuandan fazla kazandım. Senin veya okulun beni geri vermeye zorlayacağından korktum.”

Babamın gözleri şaşkınlıkla irileşti. “Yüz bin yuan mı?”

“Evet,” dedim. “Çok fazla, biliyorum. Zaten bu yüzden korktum...”

“Bu kadar parayı sadece sınıf arkadaşlarına dersler konusunda yardım ederek mi kazandın yani? Başka bir şey yapmadan?”

Sorusunun komik bir tarafı olmamasına rağmen gülesim geldi. İronikti sadece. “Şey, sen ve annem neredeyse bütün gelirinizi okul ödemelerime harcıyorsunuz,” dedim. “Diğer çocukların da kendi eğitimlerine yatırım yapması çok mu şaşırtıcı?”

“Hımm,” dedi sadece ama bana inandığını anlayabiliyordum.

“Her neyse,” diye devam ettim sessizce. İçten bir şekilde. “İşler böyle bir noktaya geldiği için gerçekten üzgünüm. Ben sadece... Andrew bana para teklif edince tek düşünebildiğim senin ve annemin okul ödemeleri için nasıl uğraştığınız, benim yüzümden nasıl uğraştığınız oldu. O zaman için Andrew’un teklifi her şeyin en hızlı çözümü gibi geldi. Sanki o işi yaparsam size olan borcumu ödeyecektim.” Yutkundum ve kıpırdayıp durmasınlar diye ellerimi birbirine bastırdım. Söylediğim her sözcükte dişim çekiliyordu sanki. “Ama mantıksız ve açgözlü

davrandım, sadece... İnanılmaz derecede aptallık ettim. Ve beni... beni affedemezsen veya sonsuza dek bana dargın kalmayı planlıyorsan anlarım ama... ben sadece özür dilemek istiyorum, baba. Hepsi bu."

Babam derin bir nefes aldı, bense nefesimi tuttum. Azarlamasını bekliyordum ama böyle bir şey yapmadı.

Bunun yerine bir elini nazikçe başıma koydu; çocukken korktuğumda, yaralandığımda veya geceleri uyuyamadığımda yaptığı gibi. Şaşıarak başımı kaldırıp baktığımda gözlerindeki bütün öfkenin silinip gittiğini gördüm.

"Alice," dedi. "Annen ve ben, sen bize geri öde diye çok çalışmıyoruz. Senin daha iyi bir hayatın olsun diye çok çalışıyoruz. Daha rahat bir hayatın olsun diye. Ve seni Airington'a göndermek... bu bizim tercihimizdi. Gelirimizi senin okul ödemelerine harcamak da bizim tercihimizdi. Bizim kararlarımızın yükünü üstlenmen gerekmiyor kesinlikle. Tamam mı?"

Utançtan boğazım sıkıştı, kalbimin havası taşıp umutla doldu. Çok fazla inatçı umut vardı.

Hafifçe başımı sallayabildim ve babam bana gülümsedi. *Belki de her şey yoluna girer,* diye düşündüm.

"Airington demişken..." Babam elini geri çekip kucağına koydu. "Peter Oh'un ailesine yeni bilgileri vermişler. Görünüşe göre olayda ilk başta düşündüklerinden çok daha küçük bir rolün olduğu için dava açmamaya karar vermişler."

"Ama?" diye sordum, ses tonundaki değişimi fark ederek.

"Peter'in ailesi dava açmayacak... ama bu dönem biter bitmez ayrılman için okula baskı yapıyorlar. Ve onlarla yaptığım konuşmaya bakılırsa sanırım okul da bunu istiyor."

Ah.

Yanağımın içini ısırdım, öfkenin ve paniğin tüm güçleriyle bastırmasını, beynimin maytap gibi patlayan sorulara cevap vermesini bekledim: *Şimdi ne yapacağım? Airington olmadan nasıl biri olacağım?*

Ve her ne kadar tüm bunları cansız bir şekilde hissetsem de beklenmedik bir sakinlik dalgası içimi kapladı. Bir tür teslimiyet hissediyordum. İçten içe böyle bir şey olacağından şüphelenmiştim, bu boyuttaki bir suçtan hiç zarar görmeden paçayı sıyıramazdım.

“Anladım,” dedim ve sesimdeki istikrar beni bile şaşırttı. Sesim sakin, Chanel veya Henry gibi öz güvenli çıkmıştı. Tuhaf bir şekilde, dibe vurduktan ve Andrew’la yüzleştikten, okul yönetim kurulu temsilcisine kafa tuttuktan sonra her şeye hazır hissediyordum. Veya en azından her şeyi atlatılabileceğimi, ne olursa olsun hayatta kalıp yoluma devam edebileceğimi hissediyordum. “Bir yolunu buluruz.”

“Neyin yolunu bulacaksınız?”

Babam da ben de hafif anahtar şingirtisini ve annemin arkasından kapattığı kapının tıkırtısını duyunca o tarafa döndük. Amerika’da indirimden aldığı eski bir mont giyiyordu, sıkıca topuz yaptığı saç gözlerinin ve çenesinin keskinliğini vurguluyordu.

“Endişelenecek bir şey yok. Yemekte anlatırım,” dedim, o her zamanki iş sonrası rutini için mutfığa geçerken; yirmi saniye boyunca yüzünü yıkayıp ellerini ovalayacaktı. Bir an düşündükten sonra ben de kalktım.

Annem salona dönmeden önce koltuğa küçük bir kutu koymuştum. Paketin beyazlığı, hardal rengi eski minderlere kıyasla neredeyse kör ediciydi. Saçma ve küçük bir hediyeydi; muhtemelen diğer aileler için temel bir ihtiyaçtı ama bizim evde hediyeler çok nadir şeyler olduğundan anneme ne zaman versem diye düşünmüştüm. Babamın verdiği haberleri duyunca şimdi vermenin tam zamanı olduğuna karar verdim.

“Bu da ne?” diye sordu annem kutuya bakarak.

“Senin için aldım,” dedim. “Kendi paramla tabii,” diye ekledim aceleyle.

Annem, sanki yanlış bir hareket yaparsa kıracakmış gibi kutuyu dikkatlice açtı ve açık avucuna bir şişe pahalı el kremi düşürdü. Hiçbir şey söylemedi, sadece hoş kutuya, kenarındaki ince çiçek resmine, en üstteki bilindik marka ismine baktı.

“Ben... işten dolayı ellerinin çok kuruduğunu biliyorum,” dedim, daha ziyade sessizlik beni fazlasıyla gerdiği için. Para israfı yaptığımı düşünecek miydi acaba? “Geçen gün market-
teyken de aklıma geldi öyle... Yara izlerine de iyi geliyormuş.” Elleri-
mi sıktım. “Ama beğenmediysen iade edebilirim...”

Annem kollarını boynuma dolayıp beni kendine çekti. “*Sha haizi,*” diye fısıldadı kulağıma. *Aptal çocuk.*

Ve eğilip o tanıdık kokusunu içime çekerken, *Belki de hak-
lıydım,* diye düşündüm.

Belki de her şey gerçekten yoluna girecekti.

• • •

Üç uzun telefon görüşmesi ve sayısız e-postadan (hepsinin de başlığı kaygı verici bir şekilde şöyleydi: *Re: Alice Olayı*) sonra Airington okul kapılarının dışında, elimde küçük bir çantayla duruyordum.

Bazı görüşmelerden sonra okul, Peter’ın ailesi ve ben bir anlaşmaya varmıştık: Aralık ayında Airington’dan ayrılacaktım ama son birkaç günümü okulda geçirebilecek, bu dönemki ödevlerimi bitirebilecek, arkadaşlarım ve öğretmenlerimle vedalaşabilecektim.

“İsim?”

Güvenlik görevlisi demir parmaklıkların ardından bana bakıyordu ve aniden yoğun bir dejavu yaşadım.

“Alice Sun,” dedim ve hafifçe gülümsedim. Şimdi ayrılacağımı bilince buraya dair her şeyi çok özleyecek olmam garipti; ismimi hiç hatırlamayan bu adamı bile.

İsmimi hiç hatırlamayan ve şimdi şüpheli gözlerle beni izleyen adam.

“Neden gülümsüyorsun?”

“Hiç. Sadece...” Görünürde hiç kış bulutu olmayan koyu mavi gökyüzünü işaret ettim. “Çok güzel bir gün, o yüzden.”

O da yukarı baktı, sonra bana döndü, ardından yine yukarı baktı; yüz hatlarına bir kafa karışıklığı gölgesi düştü. Genç görünüyordu, yirmili yaşlarının ortasında gibiydi. Üniversiteden yeni mezun olup olmadığını, ne zamandır Pekin’de yaşadığını, neden burada çalışmayı seçtiğini merak ettim. Tüm bunları ancak şimdi düşünmemden de nefret ettim. “Ah, evet, sanırım öyle...” Boğazını temizledi. “Kaçınıcı sınıftasın?”

“On iki.”

Cevap veren ben değildim.

“Merhaba, Bay Chen,” diye selam verdim kapılara yaklaşan öğretmenime, sesimdeki gergin titremeyi fark etmediğini umuyordum. Her zaman en çok saygı duyduğum öğretmen o olmuştu ve hayal kırıklığına uğratmaktan da en korktuğum.

Yüz ifadesine, çantama odaklanan ve anlayışla kıpırdanan gözlerine bakılırsa tüm o *Alice Olayı* hakkında bilgisi vardı. Yine de pek öfkeli görünmüyordu.

“Yabancı gibi durma öyle,” dedi elini sallayarak. “İçeri gir. Seninle konuşmak istediğim bir şey var.”

♦ ♦ ♦

“Eğer sana *Macbeth*’in ana fikrini şimdi soracak olsam ne dersin?” diye sordu Bay Chen ofisine girdiğimizde.

İçerisi sessizdi. Temizdi. Kitaplıklar ağzına kadar dolu ama düzenliydi, duvarlar neredeyse Harvard, Pekin Üniversitesi, TED plaket ve sertifikalarının ardında kaybolmuştu. Etrafa bakınmaya öylesine dalmıştım ki az kalsın bana soru sorduğunu unutuyordum.

"Şey..." Düşüncelerimi toparlamaya çalıştım. Çifte anlam olduğundan emindim. "Sonuçları olmayan hiçbir eylem yoktur mu? Hırsın kontrolsüz kalmaması gerektiği mi?"

Tatmin olmuş bir şekilde başını salladı ve oturmamı işaret etti. "Güzel, güzel. Sadece ilk başta vicdanımı rahatlatmak istedim... ama dersini aldığına göre..."

"Aldım," dedim hızlıca. "Gerçekten."

Tekrar başını sallayıp şöyle dedi: "Bu dönem Airington'dan ayrılacağını duydum. Gelecek sene hangi okula gideceğine karar verdin mi?"

"Henüz değil. Öncelikle çözmem gereken... bazı kısıtlamalar var."

Bay Chen şaşırmadı. Ailemin okula yaptığı ziyaretten sonra, sanırım çoğu kişi zengin bir aileden gelmediğimi fark etmişti.

"Peki öyleyse." Birden ellerini çırpıttı ve düşüncelerimden irkilerek uyanmama sebep oldu. "Bende bir çözüm olabilir."

Ona bakakaldım. "Ö-öyle mi?"

"Şöyle ki muhtemelen önce sana sormam gerekirdi ama... Arkadaşım Dr. Alexandra Xiao, geçenlerde Chaoyang Bölgesi'nde yeni bir uluslararası okul açtı. Buradan çok daha küçük tabii ve öğrenci yurtları yok, hâliyle ulaşım işini kendin halletmen gerekiyor. Çevresi de öyle çok iyi sayılmaz; yerleşkenin hemen yanında bir balık hali var ama Alex bir süre sonra kokuya alışıldığını söylüyor..." Hafifçe güldü ve benim de gülmem gerekir diye düşündüm ama gülemedim. Koltuğumun kenarını sıkıca tutmaktan ve düşündüğüm şeyi söylüyor olması için dua etmekten başka bir şey yapamıyordum.

"Her neyse, hâlâ birkaç kişilik yerleri var ve ona ailenin durumundan bahsettim, karneni ve bazı ödevlerini gösterdim, en iyi öğrencilerimden biri olduğunu söyledim..."

Gözlerim irileşti. "Gerçekten mi?"

"Evet çünkü öylesin," dedi. "Ve Alex benim hiçbir zaman abartmadığımı bildiğinden belki sana burs verebilir. Tabii yine

de giriş sınavına girmen gerekiyor ama bence hallederim." Duraksayıp bana her şeyi sindirmem için biraz zaman tanıdı. "Eee, ne düşünüyorsun?"

Neredeyse dilimi yutacaktım. "Ta-tabii ki, b-bu... Sınav ne zaman? Deneme sınavı var mı? Referans hazırlamam gerekir mi yoksa..." Sonra biraz sakinleştim ve aklıma daha bariz bir soru geldi: "Neden... neden bana yardım ediyorsunuz?"

Bay Chen ofisinin penceresinden dışarıya, başlarını gerlice ata ata gülen, kollarının altına sıkıştırdıkları kitaplarıyla gruplar halinde bir sınıftan diğerine giden öğrencilere baktı. Tasasızdılar. Mutluydular. Güneş ışığı etraflarına düşüyor, *wutong* ağaçlarına vuruyordu. Bay Chen yavaş yavaş konuşmaya başladı: "Biliyor musun, Henan'daki köyümde üniversiteye giden tek kişi bendim ve sonra annemle Amerika'ya taşındım. Babam bizimle gelmedi; tek kelime İngilizce bilmiyordu ama her sabah tadı patates satarak elinden geldiğince eğitimimi finansal olarak desteklemeye çalıştı..." Başını iki yana salladı. "Ne kadar zor olduğunu anlıyorum. Zirveye giden yolda nasıl mücadele edeceğini bilmek önemli bir şey olsa da... bizi yukarıya itecek başkalarının olması da her zaman güzeldir, öyle değil mi?"

Teşekkür ederim, demeye çalıştım ama minnettarlık göğsümden boğazıma kadar öyle bir büyüdü ki sesim soluğum çıkmadı.

Ama Bay Chen anlıyordu.

"Çok tuhaf," diye ekledi, bakışları duvarındaki sertifikalarda gezindi. "Bir zamanlar beni hiç kimse fark etmezdi. Dünya için görünmezdim..." Belli belirsiz bir şekilde gülümsedi, sanki sadece kendisinin bildiği bir şaka yapmıştı. Sanki sadece onun için anlam ifade eden eski bir anıyı hatırlamıştı.

Kalbim tekledi. Duracak gibi oldu. *Olabilir miydi?..*

"Peki ne değişti?" Sesim fısıltıdan ibaretti. "İyi bir üniversiteye gidince tanındınız mı?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. Tam tersine, Harvard'a girip tüm o ödülleri kazanmaya başlayınca... hiç olmadığım kadar

görünmez hissettim. İnsanlar bana övgüler yağıdırıyor, beni tebrik edip duruyor, ismimi defalarca söylüyorlardı ama bunların hiçbiri önemli değildi. İngilizce öğretmek için her şeyi geride bıraktığımda, gerçekten önemsedğim ve kendim gibi hissetmemi sağlayan şeyi yaptığımda her şey iyiye gitmeye başladı.” Gözlerini kısarak bana baktı. “Descartes, ‘İyi yaşamak, görünmeden yaşamaktır,’ derken yanılıyordu. İyi yaşamak için her şeyden önce kendini görmeyi gerekir. Ne dediğimi anlıyor musun?”

Anlıyordum. Gerçekten anlıyordum.

• • •

Henry’yle şafaktan önce *koi* göletlerinin orada buluştuk.

Hızlı ve kararlı adımlarla ilerleyişini inceledim. Duştan yeni çıktığından saçları hâlâ hafif nemliydi, koyu dalgalar hâlinde alnına sarkıyordu. Yanakları sabah ayazından pembeleşmişti. İyi görünüyordu. Tanıdık görünüyordu. En iyi hâliyleydi, savunmasızdı.

Seni özleyeceğim, diye düşündüm.

“Her zamanki gibi dakiksin,” dedim aramızdaki mesafeyi kapatarak.

Bana şu nadir Henry Li gülümsemelerinden biriyle baktı; yumuşak ve güzel, insanın nefesi kesecek kadar içten bir gülümseme. “Yani kaçırmamı istemedim.”

Bir an için aklımı okuduğunu zannettim. “Neyi kaçırmamı?”

Bir kaşını kaldırdı. “Yarı yıl ödül törenini?”

“Ah.” Küçük bir şaşkınlık kahkahası dudaklarımdan arasından kaçıverdi. O zamanlar şimdi bambaşka bir hayatmış gibi geliyordu ama eskiden olsa bu tören, tek başına günümün en önemli olayı olurdu. Belki de hayatımın en önemli olaylarından biri. “Sanırım unutmuşum onu.”

“Anlaşılabilir bir durum,” dedi Henry, genişçe sırıtarak. “Ödüllerin hepsini ben alacağımdan...”

Dirseğimle onu sertçe dürtmemle güldü.

“Ukalalık etme,” dedim. “Başka bir okula gidecek olmam, üniversite sınavında seni geçmeyeceğim anlamına gelmiyor.”

“Göreceğiz,” dedi sadece, ses tonundaki değişim çok netti.

Gülümsememi bastırdım. *İddia kabul edilmiştir.*

Donmuş gölün etrafında yürüyor, keskin kış havasını içimize çekiyor, sessizliği ayak seslerimizle bozuyorduk. Ellerimi ceplerimin sıcaklığına gömdüm ve solumuzda kalan boş avluya baktım, oradaki ilk görünmez oluşum geldi aklıma. Tuhaftı ama uzun zamandır o soğukluğu hissetmemiş, üşümemiştım. Bir daha bunu yaşayacağımdan da emin değildim.

“Eee,” dedim, taş bir banka oturmuştuk. Henry’nin omzu hafifçe benimkine değiyordu. “İş teklifimi aldın mı?”

“Evet. Yetmiş beş sayfanın tamamını.” Gözleri parladı. “Ve özeti. Ve özetin özetini. Ve açıklamalı grafiği. Ve içindekiler listesini...”

“Ayrıntılı çalıştığım için kusura bakma ya,” dedim küskün bir edayla. “Bu uygulamanın gerçekten iyi olmasını istiyorum, anlıyor musun?”

“Anlıyorum,” dedi, artık dalga geçmiyordu. Bir an için tereddüt ettikten sonra ince parmaklarını benimkilere doladı ve bunun üzerine nasıl nefes alındığını hatırlamak için epey bir odaklanmam gerekti. Sanırım onun bana çok yakın olmasına veya bana şu an yaptığı gibi bakmasına –sanki o da şu an bunu yapabildiğimiz için benim kadar şaşkınmış gibi bakıyordu– hiç alışamayacaktım. Sadece karanlıkta oturup el ele tutuştuk ve içimizden gelenleri söyledik. “Güven bana, öyle olacak. Perde arkasında ikimizin çalışması, senin reklam stratejin ve hazır şablon sayesinde... mükemmel olacak.”

Bu sefer yüzümde giderek büyüyen sırıtsa engel olamadım.

Bu fikir aklıma bir hafta önce, Pekin Hayaleti’ni sahte bir ders çalışma uygulamasına çevirdiğimiz zaman gelmişti. Planım uygulamayı yasallaştırmaktı; özel okullardaki zengin, ayrıca-

lıklı çocukların benim gibi düşük gelirli öğrencilerle bağlantı kurmasına yardım edecek bir uygulama olacaktı. İki tarafın da işine yarayacaktı; özel ders vermek ve ödevlerde yardımcı olmak, zenginler için her görüşme başına en az dört yüz yuanla başlayacak, işçi sınıfı öğrencileri için ücretsiz olacaktı. Bir de dezavantajlı kesimden çocukların Pekin'in elit sınıfıyla bağlantı kurmasını sağlama gibi bir ekstrası olacaktı.

Bir puanlama sistemi de olsun istedim; her yılın sonunda en yüksek puana sahip üç işçi sınıfı kullanıcısı, istediği herhangi bir okuldan burs alacaktı ve Henry'nin şirketi sponsor olacaktı.

"Ah, şey... Chanel'e de gönderdim iş teklifini," dedim Henry'ye.

Şaşırmadı. "Göndermişsindir tabii. Ne düşündü?"

"O da bizimle," dedim ama bu epey yetersiz bir anlatım oldu. Üç gece önce bu fikirden Chanel'e bahsettiğimde çılgılık atmış ve slogan bulmak için beyin fırtınası yapmaya başlayıp hemen zengin arkadaşlarını aramıştı. "Yani tam olarak şöyle dedi: *Siktir be, evet!* Ayrıca üçümüzün bu iş için haftalık toplantı yapmamız gerektiğini düşünüyor, bugün güveç yiyerek başlayalım istiyor. O ısmarlayacakmış."

Henry'nin dudaklarının kenarları yukarıya kıvrıldı. "O zaman birbirimizi sık sık göreceğiz sanırım. Sen ayrıldıktan sonra bile."

"Ben ayrıldıktan sonra bile," diye tekrarladım ve bu sözcüklerin ağırlığı, gerçekliği, ikimizi de tekrar sessizliğe gömdü. Başka ne diyebileceğimi bilmiyordum, ben de başımı Henry'nin omzundaki o güçlü kıvrıma yasladım. O da bana müsaade etti.

"Ne yapmayı düşünüyorsun?" diye sordu, birkaç dakika sonra. "Gelecekte yani?"

"Bilmiyorum. Şey istiyorum..."

Konuşmamı yarıda kestim, zihnim vızır vızırdı. Hâlâ çok fazla şeyi fena hâlde istiyordum. Kalbim hâlâ ulaşamayacağım

ışılıtlı şeyler için ağrıyordu. Daha zeki, daha zengin, daha güçlü, daha... sadece *daha iyi* olmak istiyordum.

Ama dürüst olmak gerekirse... mutlu da olmak istiyordum. Zor da olsa ve dünyadaki en elverişli seçenek olmasa bile anlamlı ve tatmin edici bir şeye yatırım yapmak istiyordum. Babamla, annemle ve teyzemle daha fazla vakit geçirmek, sonunda Chanel'le takılabilmek ve Henry'yle doğru düzgün bir randevuya çıkmak istiyordum. Karnım ağrıyana kadar gülmek ve beni keyiflendiren bir şey ortaya koyana kadar yazmak, küçük ve özel zaferlerimin tadını çıkarmayı öğrenmek istiyordum. Bu şeylerin istemeye değer olduklarını kabul etmeyi öğrenmek istiyordum.

"Başlangıç olarak sanırım İngilizceye biraz daha odaklanmak istiyorum," dedim düşünceli bir şekilde ve bunu yüksek sesle dile getirmek... doğru hissettirdi. Sanki kalbim, bunca zamandır zihnimin bunu anlamasını bekliyordu. "Belki tatilde bir gazetecilik dersine filan yazılırım. Çoktan uygun seçeneklerin listesini yaptım bile; tam üstün başarı bursu verenleri..."

"Çok iyi görünüyor," dedi Henry tam bir içtenlikle.

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten."

"Anlaştık o zaman," dedim, ona doğrudan bakabileceğim şekilde başımı eğdim. "Sen Çin'deki bir numaralı teknoloji şirketinin başkanı olacaksın. Ben de ünlü, ödül kazanan bir gazeteci veya İngilizce profesörü olacağım. Birlikte..."

"Ülkenin en iyi, en başarılı çifti mi olacağız?" diye sordu.

"*Dünyayı fethedeceğiz* diyecektim. Ama tabii, sanırım küçük şeylerle de başlayabiliriz."

Henry'nin kahkahası öyle bir ses çıkardı ki sanki büyü-lüydü. Sanki kuşlar şakıyordu.

Bakışlarımı göğe çevirdim, parmaklarım hâlâ Henry'nin-kilerle iç içeydi. Uzaklarda karanlık, bir örtü gibi çekilmeye başladı ve şafağın ilk ışıkları Pekin ufkuna döküldü; gelecek güzel, korkunç ve güneşli günlerin bir vaadiydi âdetâ.

TEŞEKKÜR

Küçük bir itirafta bulunmam gerekiyor: Üniversitedeki yurt odamın loş ışığında bu kitabın taslağını hazırlarken sık sık durup bir gün teşekkür bölümü yazacağımın hayalini kurmuştum. Ve şimdi, pek çok insan sayesinde, bu saçma hayali gerçekleştiriyorum.

Süper kahraman temsilcim Kathleen Rushall'a, bu kitaba ve bana inandığı için teşekkür ederim. İlk e-postalaştığımız anda yanımda olmanın rüya gibi bir şey olacağını anlamıştım ve her şeyi ustaca halletmen karşısında hep ağzım açık kaldı. Hevesin, bilgeliğin ve rehberliğin olmasaydı, böyle bir kitap mümkün olmazdı. Ayrıca Andrea Brown Edebiyat Ajansı'ndaki herkese muhteşem çalışmalarından dolayı çok teşekkür ederim.

Hikâyemin özünü ânında görüp yayımcılık dünyasının kapılarını açtığı için Rebecca Kuss'a ve beni kabul edip kendimi evimde hissettirdiği için Claire Stetzer'a teşekkür ederim. Muhteşem Bess Braswell, Brittany Mitchell, Laura Gianino, Justine Sha, Linette Kim'e özel olarak ve Inkyard Press'teki herkese adanmışlıkları ve destekleri için sonsuz şükranlarımı sunuyorum. Hayallerimdeki kapak için Gigi Lau ve Carolina Rodriguez Fuenmayor'a çok ama çok teşekkür ederim – kapağın nasıl da göz kamaştırıcı olduğuna ve ne kadar şanslı olduğuma hâlâ inanamıyorum.

Yaptığı her şey için olağanüstü Katrina Escudero'ya teşekkür ederim.

Muhteşem eski öğretmenlerime teşekkür ederim: çirkin bir yedinci sınıf öğrencisi olduğum zamandan beri yazmam için beni yüreklendiren Bay Locke'a. Makale hazırlamayı bana

öğreten ve beşerî bilimlere ilgi duymamı sağlayan Bay Mellen'a. Benim bir yazar olduğumu söyleyen ve buna inanmama yardımcı olan Bayan Nuttall'a. Tutkusu ve bilgisiyle bana her gün ilham veren ve tam bir azize olan Bayan Devlin'e.

Hem kalemleri hem de kişiliklerine hayran olduğum yazarlara teşekkür ederim. Büyük bir ilham ve serotonin kaynağı olduğu için Chloe Gong'a; lütfen daima en büyük hayranlarından olacağımı bil. Bu kitabı ilk okuyanlardan biri ve yetenekli olduğu kadar nazik de olduğu için Grace Li'ye. Samimiyeti ve cömertliği, bir de kelimeleriyle her şeyi kolaylaştırdığı için Gloria Chao'ya. Kitabını okuyunca ağladığım için ve benimle ilgili tatlı sözleri için Zoulfa Katouh'a; seni tanıdığıma o kadar memnunum ki... Başından beri çok destek olduğu için ve vergi sisteminin nasıl işlediğini sabırla açıkladığı için Vanessa Len'e. Kitabımın özünü kavradığı ve tüm küçük göndermeleri anladığı için Em Liu'ya. Ajansımla ilk anlaştığım andan itibaren beni gaza getirdiği ve harika bir internet arkadaşı olduğu için Miranda Sun'a. Bu kitabı okumak için vakit ayırdığı ve çok güzel bir tanıtım yazısı yazdığı için Roselle Lim'e; daha fazla gurur duyamazdım.

Utanç verici kitap denemelerimi okuyan ilk kişi olduğu ve çok nazik şeyler söylediği için Sarah Brewer'a teşekkür ederim. Verdiği cesaret, ergenliğimde benim için kelimelere dökemeyeceğim kadar anlamlıydı.

Tüm o harika kitap *blogger*ları, kütüphaneciler ve kitabı ilk okuyan okurlara çok teşekkür ederim. Twitter'da kitabımın duyurusu paylaşıldığında benimle kutlama yapan, utanç verici TikTok ve Instagram gönderilerime çok hoş yorumlar yapan, Facebook'taki Beta Readers ve Critique Partners gruplarında paylaştığım alıntıları beğenen, daha kapağı ve tanıtım yazısı bile yokken kitabını Goodreads'te listelerine ekleyen herkese çok teşekkürler. Bunu yapma ve yapabilme sebebim sizsiniz.

Harika arkadaşlar ve genel olarak harika insanlar oldukları için Phoebe Bear ve Fiona Xia'ya teşekkür ederim. Phoebe, bir keresinde yemek yerken sana bu yeni kitap fikrinden bahsettiğimi, senin de, "O kitabı öyle bir okurum ki!" dediğini hatırlıyor musun? Böyle dediğin için o kadar minnettarım ki... Ve "genç yetişkin" kategorisini bilmemesine rağmen beni cesaretlendiren Fi; ben de seni yaptığın her şey için daima cesaretlendireceğim. Ayrıca tanıdığım en sıcak ve en yetenekli insanlardan olan Khorovian'lara da teşekkür ederim.

Var olduğun için sana da teşekkürler Taylor Swift.

İlk ve en büyük hayranım olduğu için kardeşim Alyssa Liang'a teşekkür ederim. Kelime oyunların ve sabrın, kitabın kötü olmadığına dair sürekli güvence verdiğin ve benimkini bile aşan heyecanın için teşekkür ederim. Her ne kadar zamanında tek çocuk olmaya kendimi hazırlasam da olmadığımı için her gün şükrediyorum.

Ve son olarak, annem ve babam, benimle hak ettiğimden de fazla gurur duyduğunuz ve bu kitaptaki ebeveynlerden çok daha az katı olduğunuz için teşekkür ederim. Herhangi bir yere gidebiliyorsam bunun tek sebebi, daima sıcak kıyafetler, dilimlenmiş meyveler ve en sevdiğim yemeklerle beni bekleyen bir evim olduğunu bilmemdir.

